

Giới thiệu Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần

Yêu Ma Vương Thần, ta chính là tất cả...

Ngoài ta không ai là bá chủ của chư thiên vạn giới này...

Cùng với hệ thống nghịch thiên và thiên phú tu luyện yêu nghiệt, cùng xem Huyết Minh làm sao trở thành một cái Ma thần đem vạn giới đạp dưới chân, vượt ngoài thiên đạo, được vô số mỹ nữ ao ước theo đuổi.

Nhưng là, trước đó thì...

[Nhiệm vụ hạn giờ: Trong vòng 1 phút, nắm tay của nữ nhân này.]

[Nhiệm vụ hạn giờ: Cùng sư tôn có tiếp xúc cơ thể, thời hạn 1 khắc]

[Nhiệm vụ hạn giờ: Cùng mỹ nữ này XXOO.]

"Hệ thống, đây là mấy cái nhiệm vụ hồ cha gì..."

****Đây là truyện tự sáng tác nên nếu không hay hoặc còn thiếu sót thì xin đừng nói lời cay đắng**

****Main thuộc kiểu Ma đạo có phản phản xã hội nên nếu ai thích main hiền lành các loại thì xin mời click back.**

****Truyện có sắc nhưng ít thôi, cốt truyện mới là chính.**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Hệ Thống Phản Diện

Bên trong một hang động ẩm ướt, bóng đêm dường như đang bao phủ cả vạn vật, chỉ còn một vài tia sáng yếu ớt đang chiếu vào đây qua khe hở của vách đá, hiện ra cơ thể của một thiếu niên.

Người thiếu niên này chỉ khoảng 12 tuổi, y phục trên người đều đã rách rưới dính đầy bùn đất không còn nhìn rõ được hình dạng vốn có của nó. Mà lúc này, thiếu niên cư nhiên lại thoáng động dậy, phảng phất như là sắp tỉnh dậy.

"A..."

Khó chịu mà nheo mắt lại, Huyết Minh mới chậm rãi đánh giá khung cảnh xung quanh mình. Mặc dù gương mặt của hắn hiện tại đã phủ một lớp sinh nhơ nhưng đôi mắt lại phá lệ có thần.

"Lại xuyên qua rồi sao? Lần này dường như có chút thảm thì phải."

Chỉ thấy Huyết Minh dường như không có chút hoảng loạn nào mà còn nhỏ giọng lầm bầm. Hắn vốn dĩ là một tên siêu cấp nghiện game tiên hiệp ở thế kỷ XXI, nhưng ngặt nỗi vì tài pk quá siêu cấp cho nên chỉ cần là game có hắn chơi thì lúc nào hắn cũng là đại thần đứng đầu không có đối thủ.

Cho đến một ngày hắn đang chán nản vì bản thân quá vô đối thì máy tính của hắn cư nhiên lại bị chập điện, sau đó hắn phát hiện bản thân đột nhiên lại xuyên qua đến một thế giới khác.

Ban đầu hắn cũng rất thích thú về việc này, nhưng là rất nhanh sau đó hắn liền phát hiện ra rằng, mỗi khi hắn đi lên đến đỉnh cao nhân sinh ở một thế giới cũ thì hắn lại sẽ nhanh chóng xuyên qua đến một thế giới mới, một vòng tuần hoàn lặp lại không có điểm dừng.

Mà ở những thế giới này, luôn có vô số tên ngốc bức lúc nào cũng tìm đường chết mà đến trước mặt hắn lác lác cản trở, nhưng cũng không ngoại lệ, tất cả đều bị hắn cho đi lãnh com hộp. Mà dường như lần xuyên qua này cũng là lần thứ mười chín rồi thì phải.

Ngay khi Huyết Minh ảo não chán chường vì bản thân đã không còn đối thủ thì một cái âm thanh có phần nhuyển mạnh đáng yêu liền vang lên trong não hải của hắn.

[Đỉnh, chúc mừng ký chủ trở thành "Nhân vật phản diện mạnh nhất lịch sử..."]

[Chiến tích của ký chủ:

Số lần đánh bại nam chính: 18 lần.

Số lần cướp đoạt nữ chính: 27 lần.

Số lần phá hủy thế giới: 4 lần.]

[Bởi vì ký chủ đã thông qua 18 vòng khảo hạch của hệ thống nên ký chủ đã có đủ tư cách để tiến vào thế giới chính thức.]

Huyết Minh bị một loạt thanh âm xa lạ này làm cho nhúu mày lại, thứ gì đây? Hệ thống sao? Theo lời của nó thì những thế giới mà hắn trải qua chỉ là một loại khảo hạch? Còn có, nhân vật phản diện mạnh nhất lịch sử là nói hắn? Vậy thì mấy tên ngu ngốc bị hắn đạp dưới chân kia đều là nam chính?

[Bingo, lý giải của ký chủ toàn bộ đều chính xác.]

[Xin giới thiệu với ký chủ, ta là Hệ Thống Dẫm Đạp Nam Chính, ta được hình thành do oán khí của hơn hàng tỷ nhân vật phản diện từ nhỏ đến lớn của vô số thế giới trong suốt thời gian qua.]

[Mà ký chủ chính là người duy nhất thành công vượt qua tất cả khảo hạch của hệ thống, đem tất cả các nam chính ở đây toàn bộ đều đánh bại. Quả thật chính là hoàn thành vô cùng xuất sắc...]

Mà Huyết Minh cũng bị âm thanh reo hò của hệ thống cùng với tiếng vỗ tay đệm theo làm cho khóe miệng co rút. Cho nên nói, hắn hiện tại là muốn đi lên con đường trở thành nhân vật phản diện không có lỗi về hay sao?

"Ban này ngươi nói ta đã đủ tư cách tiến vào thế giới chính thức, vậy nếu ta thất bại ở thế giới chính thức thì sẽ thế nào?"

Huyết Minh có chút hứng thú mà hỏi hệ thống, hắn rất thích làm những thứ mạo hiểm cùng kích thích. Tìm đường sống trong chỗ chết chính là một loại trải nghiệm khiến con người ta có cảm giác khiêu chiến nhất.

[Nơi ký chủ vừa được truyền tống chính là thế giới thực, đại thế giới duy nhất của 3000 thế giới. Nếu bây giờ ký chủ chết ở nơi này vì bất kỳ lý do gì đi nữa thì cũng tương đương với việc ngài thật sự sẽ ngủ...không sống lại được nữa đâu.]

Ồ, như vậy mới có tính khiêu chiến a. Huyết Minh thầm nghĩ trong lòng, đã lâu rồi hắn chưa từng được trải nghiệm lại cảm giác như lần đầu tiên đánh quái ở tân thủ thôn thế này đâu.

[Hệ thống sẽ chỉ có trách nhiệm cung cấp tài nguyên cho ký chủ thông qua việc hoàn thành nhiệm vụ cũng như đổi lấy từ thương thành mà thôi. Tất cả những việc còn lại thì đều cần ký chủ tự lực cánh sinh, tỷ như tu luyện.]

"Vậy ta phải dùng thứ gì để đổi lấy vật phẩm trong thương thành hệ thống?" [Để đổi tài nguyên sử dụng, ký chủ bắt buộc phải có Điểm phản diện.]

Lười biếng mà nằm trở lại trên đất, Huyết Minh có cảm giác bản thân giống như là đang chơi game vậy. Chỉ là trò chơi này là người thật việc thật chứ không phải chỉ cần chết là có thể cần thuốc hồi sinh. Vì thế, hắn không ngại tí mĩ hỏi thêm từ hệ thống.

"Điểm phản diện từ đâu mà có?"

[Điểm phản diện có thể nhận được từ ba cách sau:

1.

Hoàn thành các loại nhiệm vụ của hệ thống.

2.

Khiến nữ chính đối ký chủ sinh ra hảo cảm hoặc đối với nam chính sinh ra chán ghét. Còn có khi cùng nữ chính XXOO cũng sẽ nhận được Điểm phản diện.

3.

Gây nên tổn hại bất kỳ cho nam chính. Tùy theo mức độ hoàn thành sẽ có phần thưởng khác nhau.]

[Ngoài ra còn có rất nhiều cách khác nữa, mời ký chủ về sau tự thân tìm hiểu.]

Gật đầu xem như thấu hiểu, Huyết Minh cũng không tiếp tục hỏi nữa. Mà lúc này, âm thanh của hệ thống bỗng dừng lại chủ động vang lên.

[Phát hiện trong cơ thể của ký chủ ẩn chứa Yêu cốt và Ma cốt. Xin hỏi ký chủ lựa chọn giải khai phong ấn cho...]

Vẫn chưa đợi hệ thống hỏi hết câu, Huyết Minh đã vô cùng phấn khích ngồi bật dậy. Trong mắt lóe lên tinh quang mà nghi vấn.

"Yêu cốt và Ma cốt có phải hay không sẽ khiến tốc độ tu luyện của ta nhanh hơn người bình thường?"

[Đúng vậy, ký chủ]

"Vậy thì ta chọn cả hai."

Hệ thống lập tức bị Huyết Minh làm cho nghẹn lời, nó không ngờ được rằng ký chủ nhà mình cư nhiên lại còn có loại yêu cầu này. Làm một cái hệ thống đủ chức trách, nó liền lập tức can ngăn suy nghĩ điên rồ này của Huyết Minh.

[Ấc, cái này...quá trình khi giải phong ấn của Ma cốt đã vô cùng đau đớn cũng như nguy hiểm, nếu giải phong ấn của cả hai cùng một lúc thì hệ thống sợ ký chủ sẽ không chịu đựng nổi.]

Nếu là người bình thường nghe thấy lời này của hệ thống thì nhất định sẽ lo lắng mà thuận theo, chỉ ít cũng sẽ do dự một chút. Nhưng là, Huyết Minh căn bản không phải người bình thường a. Vì thế, hắn liền chỉ rừ rừ rồi chém đinh chặt sắt nói.

"Cứ trực tiếp mở ra Yêu cốt cùng Ma cốt luôn đi."

[Đỉnh, đang giải khai phong ấn...]

[Giải khai thành công...]

Thật sự thì hệ thống rất không muốn giúp Huyết Minh làm việc điên rồ này nhưng biết làm sao đây, thiết lập của nó là phải tôn trọng lựa chọn của ký chủ. Nó cũng rất là đau khổ a...

Theo âm thanh thông báo của hệ thống, Huyết Minh chỉ cảm thấy một cảm giác đau đớn liền nhanh chóng ập đến, không khổ đến mức hắn không nhận được mà hét lên một tiếng.

"Aaaaaa..."

Mười chín kiếp, hắn từng bị điện giật, từng bị zombie cắn xé, từng chịu lời kiếp cũng như bị kiếm xuyên tim, thậm chí còn có bị trúng hơn 7 phát đạn cùng một lúc, bị trùng tộc cắn nuốt cũng như bị cơ giáp đánh trúng. Nhưng là, chưa có lần nào khiến hắn đau đớn đến mức này...

Đây là cảm giác mà xương cốt bị người đập nát ra, sau đó lấp vào rồi lại đập ra, một vòng tuần hoàn liên hồi khiến hắn ngay cả ngất đi đều làm không được.

"Aaaaaa..."

Huyết Minh lại đau đớn mà hét lên một tiếng, hắn có thể cảm nhận được da thịt sau lưng của hắn dường như đang bị thứ gì đó xé ra, xương cốt ở phần lưng cũng phảng phất như đang phát triển ra một thứ gì đó, đau đến hắn chỉ có thể há miệng thở dốc.

Không! Chỉ cần vượt qua, hắn sẽ trở thành tồn tại vượt trên người khác! Huyết Minh liên tục cảnh tỉnh mình, cố gắng thờ hắc ra để giảm nhẹ sự đau đớn liên tục truyền tới từ khắp người.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Cực Viêm huyết mạch

Mà hắn lại không phát hiện ra rằng hình dạng của chính bản thân đang chậm rãi biến đổi theo thời gian. Mái tóc vốn dĩ có màu đen nhánh lại đang biến dần thành màu xám trắng, đôi đồng tử màu đen cũng đã phủ lấy một màu đỏ rực, gần một nửa gương mặt bên phải lúc này cũng đều đã bị một cái đồ án đỏ tươi kỳ dị cho che lấp, có phần giống như một đóa hoa, lại có phần giống như một thanh kiếm.

Nhưng thứ khiến người ta kinh hoàng nhất chính là, sau lưng của hắn cư nhiên lại mọc ra một đôi cánh chim, lúc này nó đang run rẩy mà chậm rãi lớn dần.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu nhưng đối với Huyết Minh mà nói thì quãng thời gian này liền tựa như trôi qua hàng vạn năm.

Cuối cùng khi cơn đau cũng đã dần dịu đi, cả người Huyết Minh mới đầm đìa mồ hôi mà nằm dưới đất không muốn động đậy. Lúc này, âm thanh của hệ thống mới lần nữa vang lên trong đầu hắn.

[Chúc mừng ký chủ mở ra Ma cốt và Yêu cốt.]

[Đỉnh, mời ký chủ lựa chọn Huyết Mạch...]

Lời nói của hệ thống vừa dứt, trước mặt của Huyết Minh liền lập tức hiện ra một cái màn hình 3D trong suốt, phía trên màn hình là một loạt vật phẩm với tên và giới thiệu. Tỷ như Huyết mạch thượng cổ thần, Long tộc huyết mạch, Huyết tộc huyết mạch... Phải nói là đủ loại huyết mạch thượng vàng hạ cám.

Huyết Minh có chút mệt mỏi mà hé mắt, vô cùng nghiêm túc nhìn rõ từng chữ một trong phần giới thiệu ở đây, sau đó ánh mắt của hắn liền rơi chính xác vào một ô vật phẩm.

[Cực Viêm huyết mạch: Huyết mạch của thượng cổ ma thần.

- Buff: Tốc độ tu luyện nhanh gấp 3 lần người bình thường.

- Công năng đặc biệt: Kẻ uống phải máu của người mang Cực Viêm huyết mạch đều sẽ trở thành ma tộc, bị huyết mạch áp chế mà phải nghe lời, trở thành nô bộc.]

Mặc dù đã xác định ý kiến trong lòng, nhưng Huyết Minh phảng phất vẫn vô cùng suy tư mà trêu chọc hệ thống.

"Hệ thống, ta có thể hay không đổi lấy huyết mạch của thần thượng cổ?"

[Không thể!!! Nếu ký chủ mang huyết mạch của thần thượng cổ thì cơ thể của ngài sẽ lập tức trưởng bạo mà chết a.]

Hệ thống cảm thấy tâm của nó vô cùng mệt, rốt cuộc trong đầu ký chủ nhà nó đang chứa thứ gì mà luôn có những suy nghĩ kỳ ba như vậy a. Trên người mang cả yêu cốt cùng ma cốt, hiện tại lại còn muốn mang thêm huyết mạch của thần, đây chính là muốn chết có đúng không.

"Ừ, vậy liền chọn Cực Viêm huyết mạch đi."

Cảm thấy hệ thống có xu thế muốn xù lông, Huyết Minh liền không tiếp tục đùa giỡn nó nữa mà nghiêm túc nói, hắn biết rõ việc gì cũng không nên làm đến quá trớn, lỡ hệ thống thẹn quá thành giận mà bãi công không làm nữa thì sao.

[Đỉnh, đang khởi động Cực Viêm huyết mạch...]

[Đỉnh, huyết mạch đang được thay đổi...]

Theo âm thanh thông báo của hệ thống, Huyết Minh chỉ cảm thấy máu trong người mình đều trở nên sôi sục, mạch máu cũng căng ra rồi vỡ nát toàn bộ, đau đến mức mồ hôi lạnh của hắn đều chảy ròng ròng, nhưng là cũng không đau bằng khi giải phong ấn ban nãy.

Cũng may rằng thời gian trải qua cũng không lâu lắm, Huyết Minh liền cảm thấy máu trong người bản thân phảng phất như đều đang được thay thế, mạch máu bị vỡ cũng đều được trị liệu lại hết một lần.

[Đỉnh, thay đổi huyết mạch thành công.]

"Aizz, đúng là dọa chết bảo bảo mà..."

Sau khi nhìn thấy bên ngoài bản thân đều đã ướt đầm bởi máu và mồ hôi, một ngàn con thảo nê mã liền nhanh chóng chạy qua trong đầu của Huyết Minh. Có chút khó chịu mà đưa mắt tìm kiếm ở xung quanh. Cuối cùng, ánh mắt của hắn cũng rơi vào một cái ôn tuyền ở gần đó, xem ra là do thiên nhiên hình thành ra.

Vì thế, hắn liền không suy nghĩ gì mà nhặt một viên đá từ bên cạnh rồi cùng với mảnh vải trên người đều quăng vào trong ôn tuyền, sau khi xác định không có nguy hiểm gì, hắn mới cỡi ra y phục trên thân rồi nhanh chóng bước xuống.

"Mẹ kiếp, cái này..."

Sau khi nhìn thấy gương mặt của bản thân từ dưới nước phản chiếu ra. Huyết Minh cũng liền ghen hờn trần trối nhìn.

Chỉ thấy bên dưới ôn tuyền đang phát họa ra hình ảnh của một thiếu niên chừng 12 tuổi, mái tóc trắng xóa xõa phủ vai, mắt phượng hẹp dài với đôi đồng tử đỏ rực, mũi cao, môi mỏng, da trắng như bạch ngọc, mặc dù ngũ quan vẫn còn hơi non nớt nhưng cũng là đẹp đến thái quá.

Nhưng là, điều khiến Huyết Minh kinh ngạc cũng không phải là ngoại hình phi giới tính này, bởi vì ngoại hình đối với hắn mà nói cũng chỉ là một bộ túi da cũng như công cụ mà thôi. Vì thế, thứ mà hắn đang nhìn chính là đồ án kỳ quặc trên má phải của mình.

[Ký chủ không cần kinh ngạc đâu a. Đây là huyết thể do nguyên chủ tạo ra, chỉ cần khi ký chủ hoàn thành nhiệm vụ mà nguyên chủ giao phó thì nó cũng sẽ chậm rãi biến mất. Nếu không, mỗi tháng vào ngày trăng tròn, ký chủ đều sẽ bị huyết thể phản phệ, đau thấu tâm can.]

[Sau đây, xin mời ký chủ tiếp thu ký ức của nguyên chủ.]

Theo âm thanh của hệ thống, Huyết Minh chỉ cảm thấy đầu óc dường như đang căng ra, bị người nhét vào một loạt ký ức vô cùng xa lạ. Một khắc qua đi, cảm giác này mới chậm rãi biến mất, Huyết Minh cũng đã có thể tiêu hóa được đoạn quá khứ của "bản thân" này.

Cơ thể này cũng gọi là Huyết Minh, phụ mẫu của "hắn" cũng có thân phận vô cùng ngu ngốc là Ma thần cùng Yêu thần. Nhưng là, theo trong trí nhớ của "hắn", cha mẹ "hắn" là người rất thiện lương, nói thẳng ra là có chút nhu nhược, bọn họ căn bản là chưa từng hại ai cũng như chưa từng đối địch với chính

đạo. Thay vào đó, bọn họ chỉ là dẫn theo "hắn" trốn chui trốn nhủi ở khắp nơi.

Mà năm nay, khi "hắn" vừa tròn 12 tuổi, phụ mẫu của "hắn" cũng bị người của Vạn Kiếm tông bao vây rồi diệt sát. Còn hắn ở dưới sự bảo hộ của bọn họ mà may mắn trốn đi, nhưng bởi vì cơ thể lẫn lộn quá lâu nên liền sốt cao rồi mất mạng.

[Đình, nhiệm vụ chính tuyến mở ra: Đem Vạn Kiếm Tông toàn bộ phá hủy.]

[Nhiệm vụ chính tuyến này cũng chính là nguyện vọng của nguyên chủ, ký chủ bắt buộc phải hoàn thành.]

Không nói gì mà gạt đầu, Huyết Minh mới bắt đầu hồi tưởng bối cảnh của thế giới này.

Nơi đây được gọi là Thương Lan đại lục, là một thế giới huyền huyền vô cùng phát triển. Thông thường, những tu sĩ sẽ chia nguyên tu luyện ra thành 7 loại: Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, bóng tối, ánh sáng. Trong đó, còn có thêm hai loại nguyên tố biến dị đó là lôi và băng thuộc về nguyên tố ánh sáng và thủy.

Mà tu sĩ có thể đưa năng lượng nguyên tố vào trong vũ khí cũng như đánh ra các loại võ kỹ liền được gọi là kiếm tu. Nhưng là, kiếm tu cũng chỉ có thể thi triển ra các loại võ kỹ phù hợp với nguyên tố cũng như vũ khí của mình. Vì thế, các kiếm tu thường chỉ sử dụng kiếm vì độ đa dạng về võ kỹ của nó.

Trong khi đó, các tu sĩ không thể dùng nguyên tố năng lượng điều khiển vũ khí liền được gọi là võ tu giả, thân phận thấp hơn kiếm tu rất nhiều, cũng chỉ có thể sử dụng các loại võ kỹ cận chiến tay chân đá.

Theo trong ký ức của nguyên chủ, "hắn" chỉ biết được cấp bậc tu luyện của kiếm tu được chia làm: Ngưng khí thành binh, kiếm sĩ, kiếm sư, kiếm tông, kiếm tôn, kiếm đế, kiếm tiên, kiếm thánh, kiếm thần.

Còn về võ tu giả cũng được chia thành: Võ sĩ, võ sư, võ tông, võ tôn, võ đế, võ tiên, võ thánh, võ thần. Trong đó, võ giả từ Võ tông trở lên cũng rất được người của Thương Lan đại lục tôn kính.

Ngoài ra, về việc phía trên còn có cảnh giới nào nữa hay không thì "hắn" cũng không rõ lắm.

Nghĩ nghĩ một lát, Huyết Minh liền bắt đầu thử nhắm mắt lại, chú tâm cảm nhận nguyên tố linh khí nhỏ yếu đang chậm rãi lưu động trong cơ thể mình.

"Lôi nguyên tố, Âm nguyên tố!"

Vô cùng kinh hỷ mà mở mắt ra, Huyết Minh chỉ còn kém một chút liền bật cười ra tiếng, khi này hắn đã nhìn thấy được trong nội thể của mình đang chậm rãi lưu động hai dòng khí tím và đen, đại diện cho Lôi nguyên tố và Âm nguyên tố.

Phải nói rằng, số lượng tu sĩ có được song nguyên tố là vô cùng hiếm hoi, nhưng hầu hết tất cả đều sẽ trở thành nhân vật phong vân một thời, được các đại tông môn truy phùng trọng dụng.

Thử nghĩ mà xem, ví như người có đơn nguyên tố hệ thủy chỉ có thể hấp thu nguyên tố thủy có trong không khí để tu luyện. Trong khi đó, người có song nguyên tố, tam nguyên tố liền có thể đem 2,3 loại nguyên tố hấp thu cùng một lúc thì quá trình tu luyện của ai sẽ nhanh hơn?

Hoặc tựa như khi đánh nhau, người chỉ có thể sử dụng một loại võ kỹ thuộc hệ thủy duy nhất. Trong khi đó, người có song (tam) nguyên tố liền có thể thi triển nhiều loại võ kỹ hơn người, ngay cả linh khí vận dụng cũng là nhiều gấp 2,3 lần người thì ai thắng ai thua liền đã có thể biết được. Đương nhiên, đây chỉ có thể áp dụng cho việc cả hai người đều ở cùng một cấp bậc tu vi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Rời đi

"Hệ thống, không có vũ khí thì phải làm sao để tu luyện đây a?"

Vô cùng khó chịu từ trong ôn tuyền đi lên rồi nhanh chóng đem quần áo giặt sạch, Huyết Minh mới bắt đầu ở trong lòng mặc niệm, xem thử có thể hay không giống như trong truyện mà cùng hệ thống giao lưu.

[Vũ khí của ký chủ cũng đã nằm trong không gian của hệ thống. Cùng với huyết mạch, thanh vũ khí này cũng đều thuộc về gói quà tân thủ.]

Nghe thấy câu trả lời của hệ thống, Huyết Minh liền biết được bản thân đã đoán đúng. Vì thế, hắn liền ở trong lòng tiếp tục suy tưởng, chỉ thấy trong não hải của hắn cư nhiên lại bắt đầu xuất hiện một cái không gian trắng xóa cũng xem như rộng lớn, bên trong lúc này đang đặt một thanh kiếm có phần cũ kĩ.

[Vật phẩm: Thiết kiếm

Tên: không có.

Cấp bậc đánh giá: tầm thường.

Nổi bật: Càng hấp thụ huyết dịch liền sẽ càng trở nên mạnh hơn.

Khả năng phát triển: Thần cấp thượng phẩm.]

Chỉ thấy trong tay của Huyết Minh bỗng chốc lại xuất hiện một thanh trường kiếm rỉ sét dài chừng 1 thước, phía trên lưỡi kiếm cũng đã xuất hiện một vài vết rạn nứt. Hình dạng cùng các thanh kiếm bình thường cũng không khác nhau chỗ nào.

Nhiều mày nhìn lấy thanh kiếm này cũng như chiếc bảng 3D đang treo lơ lửng có ghi thông tin phía trên nó, Huyết Minh dường như cũng vô cùng hứng thú mà nhếch môi, ánh mắt có phần kỳ dị mà nói.

"Nếu đã không có tên vậy liền gọi là Hy Tà đi. Thế gian vạn kiếm duy ta tà."

Vừa dứt lời, Huyết Minh liền dùng bàn tay nắm lấy lưỡi kiếm, khiến lưỡi kiếm cắt sâu vào trong da thịt. Nhưng kỳ lạ thay, thanh kiếm phẳng phát như lại có sinh mệnh mà đem tất cả máu tươi chảy ra toàn bộ đều hấp thụ hết. Trên thân kiếm lờ mờ hiện lên hồng quang cùng với hai chữ Hy Tà.

[.....] Làm sao đây a, ký chủ nhà nó dường như thứ gì đều biết, thứ gì cũng đều đoán ra được. Vậy thì còn cần nó để làm gì kia chứ.

Vì thế, khi thấy Huyết Minh chậm rãi thu tay lại, hoàn thành khế ước với Hy Tà kiếm, hệ thống mới bắt đầu đi tìm cảm giác tồn tại.

[Mời ký chủ xem xét thuộc tính tự thân.]

- Thuộc tính ký chủ:

Tên: Huyết Minh (Nam)

Tu vi: Không

Huyết mạch: Cực viêm huyết mạch. (Ma cốt cùng Yêu cốt.)

Vật phẩm: Không.

Vũ khí: Hy Tà kiếm

Pháp bảo: Không.

Nguyên tố kiếm tu: Âm, Lôi.

Võ kỹ: Không.

Điểm phân diện: 0.

Nhìn bảng thuộc tính trước mặt, Huyết Minh cũng không có cảm xúc gì nhiều mà bắt đầu ngồi xuống đất chậm rãi tu luyện.

Phải nói rằng trường hợp như Huyết Minh là vô cùng hi hữu. Bởi vì nguyên tố bóng tối chỉ xuất hiện ở trên người của ma tộc và yêu tộc mà thôi, trong khi đó, hẳn không những có được âm nguyên tố mà cư nhiên còn thừa hưởng luôn cả nguyên tố ánh sáng biến dị từ mẫu thân là yêu tộc của mình.

Nhắm mắt lại, Huyết Minh liền bắt đầu cảm nhận nguyên tố đang lưu động ở xung quanh. Mặc dù ở trong son động này nguyên tố bóng tối dày đặc đến kinh người nhưng nguyên tố ánh sáng lại ít đến đáng thương.

Lúc này đây, hẳn chỉ cảm thấy lỗ chân lông trên người bản thân dường như đều đang nở ra, tham lam đem hết những nguyên tố bóng tối và ánh sáng từ xung quanh toàn bộ đều thu nạp vào. Đây là một loại cảm giác rất kỳ diệu giống như bản thân sắp cùng với thiên nhiên hòa làm một thể.

Đột nhiên, một loại chuyển biến kỳ lạ liền xuất hiện trong nội thể của Huyết Minh. Hai dòng khí đen và tím vốn dĩ đang lưu động khắp nơi, đầu đầu trong người hẳn cư nhiên lại bắt đầu thu nhỏ lại, tập hợp dần về phía nội thị trở thành hai luồng xoáy nhỏ.

Không chút do dự, Huyết Minh liền đem Hy Tà kiếm lấy ra, nhanh chóng vận chuyển dòng khí đen truyền vào trong chuôi kiếm. Ngay khi hẳn cảm thấy luồng xoáy nhỏ kia nhanh chóng yếu đi, phảng phất sắp dập tắt thì thân kiếm của Hy Tà rốt cục cũng phủ lên một tầng nguyên tố bóng tối.

Thấy vậy, Huyết Minh cũng liền áp dụng cách tương tự lên trên dòng xoáy màu tím. Nhưng là vừa thực hiện, hẳn liền lập tức dừng lại, sau đó mới có chút bất đắc dĩ mà thở trán.

Là do hẳn quá phấn khích mà quên mất việc này, yêu tu chỉ có thể sử dụng nhục thể để công kích mà thôi, căn bản là không thể dùng khí ngự kiếm.

Nhưng là, hẳn cũng xem như khá vui mừng vì bản thân đã thành công ngưng khí thành binh. Xem như cũng đã có tư cách để trở thành kiếm tu, bước gần

hơn đến con đường trả thù.

4 năm sau, Yêu Thú Sâm Lâm.

Bên trong một cái sơn động rộng lớn, bốn phía xung quanh từ mặt đất đến vách đá đều được phủ đầy các loại da thú. Mà ở trên chiếc giường gỗ đặt ở cạnh vách đá lúc này đang ngồi một cái thiếu niên chừng 16 tuổi.

Thiếu niên này có gương mặt vô cùng tuấn mỹ, mái tóc màu trắng đang được một sợi dây cổ định ở sau lưng. Trên người cũng quấn quanh một mảnh da hổ vô cùng to lớn, đem cơ thể cao gầy săn chắc của hắn toàn bộ đều che lấp ở bên trong. Lúc này đây, phảng phất như bị thứ gì làm phiền, thiếu niên mới chậm rãi mở ra đôi huyết đồng kỳ dị của bản thân.

[Ký chủ a, coi như là ta van xin ngài đi. Mau chóng rời khỏi đây đi đến Vân Lan thành đi a.]

Huyết Minh vốn dĩ đang trong trạng thái tu luyện cũng đã bị âm thanh gấp gáp như lửa cháy đến mông của hệ thống làm cho không thể chuyên tâm được mà đành phải mở mắt ra.

Bốn năm qua, sau khi ngày đêm tu luyện, hắn cuối cùng cũng đã tu luyện lên đến Kiếm tông cảnh tầng 3, đồng thời đem hết một nửa yêu thú trong Yêu Thú Sâm Lâm đều toàn bộ giết chết. Nhờ đó, Hy Tà kiếm của hắn cũng đã trở thành vũ khí huyền cấp thượng phẩm.

Lại nói tiếp, ở Thương Lang đại lục, ngoại trừ Kiếm tu cùng Võ tu ra còn có các loại chức nghiệp phụ khác như Luyện đan sư, Luyện khí sư, Trận phù sư, Ngự thú sư cũng như sát thủ, thương đội,...

Mà các loại vũ khí, đan dược, trận pháp, linh thảo cùng võ kỹ cũng được chia làm: thiên, địa, huyền, hoàng. Trong đó, mỗi cấp bậc cũng được chia làm: hạ phẩm - trung phẩm - thượng phẩm. Đương nhiên, phía trên còn có hai loại tồn tại hi hữu đó chính là thần và thánh.

Ngoài ra, trong Thương Lang đại lục còn có cả các loại pháp bảo vô cùng kỳ dị cùng mạnh mẽ, được phân chia thành: phạm khí, pháp khí, linh khí, bảo khí, thánh khí và cuối cùng là thần khí.

[Ký chủ a, một cái nam chính đã xuất hiện còn sắp lấy vợ. Nếu ký chủ còn không đi mau thì hắn ta có khi sẽ sinh con luôn rồi cũng nên.]

Nghe thấy lời này của hệ thống, Huyết Minh mới có chút lười biếng mà ngồi dậy, chậm rãi đi ra khỏi sơn động.

Đứng trên sườn núi nhìn xuống cây cối xanh tốt bên dưới, sau lưng của Huyết Minh cư nhiên lại nhanh chóng mọc ra một đôi cánh rộng chừng 2 thước có màu đen sẫm giống như cánh chim ưng, xung quanh đôi cánh phảng phất đều đang bao phủ lấy một tầng nguyên tố ánh sáng dày đặc đến kinh người, đôi khi còn có tia sét lờ mờ hiện lên.

Lúc này, Huyết Minh giống như một vị thần cao ngạo đang đứng nhìn chúng sinh trong thiên hạ. Chỉ thấy đôi cánh của hắn bỗng dừng lại khẽ động, cả người hắn cũng đi theo mà bay lên khỏi vách đá, biến mất nơi bầu trời.

Nghỉ ngơi lâu như vậy rồi, xem ra đến lúc hắn cũng phải đi ra ngoài thư giãn gân cốt, xem xem bầu trời trước mắt này là xa như thế nào.

[.....]

[Ký chủ, ngài không phải là nên vừa tu luyện vừa đánh quái hay sao?] Ngồi một chỗ tu luyện tới mức mỏi mệt rồi mới đi quay về tân thủ thôn đánh quái là thuộc loại thao tác kỳ ba gì a. Hệ thống căn bản là không nhịn nổi nữa mà trực tiếp phun tào.

Nghe thấy âm thanh tràn đầy ý tứ khinh bỉ của hệ thống, Huyết Minh chỉ là cười cười một tiếng. Ánh mắt lại nhìn về nơi xa xôi chân trời.

"Đó là hành động của mấy tên ngốc mới đi làm mà thôi, cảm giác đem người khác đạp dưới chân không ngốc đầu được luôn luôn thoải mái hơn việc đem một ai đó trở thành một mục tiêu của mình."

****Từ chương này trở đi, cốt truyện mới chính thức bắt đầu.**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Nhị Ma Tử

Bên trong Trạch Dương thành, bốn phía xung quanh đều đã tràn trong bóng đêm hiu quạnh. Chỉ còn một vài chiếc đèn lồng màu trắng đôi khi khẽ đung đưa trong gió mang theo ánh sáng mờ ảo lập lờ.

Chỉ thấy lúc này dường như có một con gió nhanh chóng thoáng qua, mang theo tiếng lá cây xào xạc vang lên, phá lệ rõ ràng trong sự yên tĩnh chết chóc này.

Trong một tiệm bán y phục, một cái trung niên nam nhân có phần mập mạp lúc này đang cười ha hả mà lật xem sổ sách trước mặt. Gã dường như vô cùng thích ý mà vỗ đùi một cái, đưa tay liền vuốt vuốt chòm râu dưới cằm.

"Ha ha, tháng này không ngờ lại lời nhiều như vậy. Việc này cũng là nhờ mấy tên ngu ngốc kia bị lừa cũng không biết, đem mấy bộ y phục rách xem như trân bảo..."

Dưới ánh nến lập lõe, đôi khi lại vang lên tiếng "lách tách" của tim đèn cháy phát ra. Trung niên nam nhân bỗng dừng lại phát hiện trước mặt của bản thân không biết từ khi nào đã xuất hiện một bóng người.

"Người...người là ai."

Quát lớn một tiếng, trung niên nam nhân liền lập tức ngã ngửa ra khỏi ghế, run rẩy giờ tay chỉ về phía người này. Cái tên này đã đến đây từ khi nào a, làm sao gã lại không phát hiện ra được kia chứ.

Nhưng là, tiếp đón gã cũng không phải là câu trả lời của bất kỳ ai. Thay vào đó là một cơn gió lạnh phất vào mặt khiến gã sinh ra một loại cảm giác hít thở không thông. Lúc này, trên sàn nhà, đầu của gã đã lăn lóc vào bên cạnh tường, đôi mắt vẫn còn giữ ở trạng thái trợn trừng, phảng phất không thể tin được việc bản thân đã chết.

Hiện tại, Huyết Minh mới chậm rãi đem Hy Tà kiếm đến gần xác của tên nam nhân này, chỉ thấy lưỡi kiếm bỗng dừng lại tỏa ra ánh sáng, đem máu tươi đang chảy ra trên sàn cũng như trong cơ thể của gã ta toàn bộ đều rút đi.

Mỉm cười rồi nhàn nhã dạo bước, Huyết Minh mới đưa mắt tìm kiếm trong đồng quần áo đủ loại kiểu dáng và màu sắc xung quanh này. Cuối cùng, hắn liền cảm lấy một bộ bạch y màu trắng cùng với một chiếc áo choàng đen.

"Vốn dĩ chỉ là muốn mượn đồ của người dùng một chút mà thôi. Nhưng là, làm sao đây a, người khiến ta cảm thấy thật chướng mắt mà."

Nắm lấy cái đầu đã bị hút khô đến không còn hình dáng kia, Huyết Minh lại có chút từ tốn mà giải thích, giống như là giữa bằng hữu lâu năm mới gặp lại nhau.

[.....] Ký chủ nhà ta dường như có bệnh rất nặng a, ai có thể chữa được ta nhất định sẽ hảo hảo cảm tạ.

Diêm Sát trường là sân đấu sinh tử nổi tiếng một phương của Trạch Dương thành. Mặc dù vị trí của nó là nằm ven rìa của Thương Lang đại lục nhưng số lượng người đến xem phải nói là vô cùng to lớn, đến từ khắp bốn phương tám hướng.

Mỗi ngày ở đây đều sẽ diễn ra vô số trận đấu đầy máu tanh cùng tàn khốc để mua vui cho những người vây xem. Có trận đấu giữa người với người, cũng có trận đấu giữa người với yêu thú. Tuy nhiên, những kẻ bị đưa lên sân đấu này chủ yếu là ma tộc hay những tên nô lệ thấp kém nhất trong xã hội.

Đây là một trò chơi vô cùng thị huyết, những nô lệ này chỉ có thể tìm đường sống trong chỗ chết, chỉ có chiến thắng đối thủ của mình, bọn họ mới có thể tiếp tục được sống. Nhưng là, sau khi chiến thắng, chờ đợi bọn họ cũng sẽ chỉ là những vòng đấu sinh tử tiếp theo mà thôi.

Mà hôm nay cũng vẫn như mọi ngày khác, Diêm Sát trường vẫn như cũ vô cùng đông đúc. Lúc này, tiếng reo hò, tiếng nói chuyện âm ỉ liên đã vang vọng trong khắp sân đấu này.

"Đến, đến, hôm nay sẽ là trận đấu của Nhị Ma Tử cùng với yêu thú cấp 3 - Kim Linh Thử."

"Ồ, không phải hôm qua Nhị Ma Tử vừa mới lên sân hay sao? Hôm nay lại đến?"

"Nhị Ma Tử nổi tiếng chính là bất bại mà, hôm nay gia liền đặt hết gia tài vào bọn họ..."

"....."

Trong dòng người chật hẹp đông đúc, một thân ảnh mặc áo choàng đen lại lặng yên không một tiếng động mà đến gần sân đấu ở giữa sân. Vô cùng có hứng thú mà đưa mắt nhìn những người xung quanh.

"Hệ thống, tối qua tại sao Điểm phản diện của ta lại tăng lên 2 Điểm rồi? Có phải hay không là bởi vì ta đem tên mập kia chém chết?"

Nghe thấy câu hỏi của Huyết Minh, hệ thống cũng thật sự rất không muốn trả lời. Nhưng là thiết lập nghề nghiệp không cho nó giữ im lặng vào lúc này.

[Ký chủ đoán đúng rồi. Mỗi khi giết một nhân tộc, ký chủ sẽ nhận được 2 Điểm phản diện. Đây là nguyên lý - không cùng tộc ắt phải diệt.]

"Ồ, vậy sao?"

Liềm liềm khoe môi mà đưa mắt nhìn những người xung quanh, Huyết Minh liền băng quơ mà cảm khái một tiếng, khiến cho hệ thống liền lập tức giật

thốt.

"Những kẻ này, chắc có lẽ cũng tầm 400 Điểm rồi a..."

[.....] Cho nguoi miệng tiện, cho nguoi miệng tiện.

Hệ thống ở trong lòng điên cuồng cho bản thân mình vài bạt tai. Nó có cảm giác ký chủ nhà nó dường như sắp làm ra hành động gì đó, đây chính là linh cảm.

Mà lúc này đây, bốn phía xung quanh sàn đấu cũng đã được dựng lên một tấm màn sáng mỏng, đem người vây xem toàn bộ đều cách ly khỏi sàn đấu. Đây là một cái trận pháp Huyền cấp hạ phẩm được tạo ra để tránh trận chiến bên trong sàn đấu sẽ gây ra nguy hiểm cho những người xung quanh.

"Àm" một tiếng, cánh cửa đá ở cạnh vách của sàn đấu lại được chậm rãi kéo lên. Từ bên trong cũng bước ra hai thân ảnh mặc hắc y đen tuyền, theo vóc dáng dễ suy đoán, hai thiếu niên này cũng chỉ tầm 15,16 tuổi. Trên mặt mỗi người lúc này cũng đều đeo một tấm mặt nạ hình quỷ dữ chỉ lộ ra một đôi mắt.

Quanh thân cả hai đều được mặc vào áo giáp sắt, trên tay mỗi người cũng đều nắm lấy một thanh trường kiếm, quanh thân cũng tỏa ra nguyên tố bóng tối cùng ma khí dày đặc. Không khó để suy đoán ra được, hai cái thiếu niên này là người của ma tộc, cũng chính là Nhị Ma Tử trong miệng của những người ban nãy.

"Ca ca à, nguoi không sao chứ?"

Mà lúc này, phía trên sàn đấu thú, một cái thiếu niên có phần lo lắng mà hỏi đại ca của mình. Thấy vậy, đại ca của y cũng chỉ là khẽ lắc đầu.

"Ca ca, chúng ta thật sự phải đánh nữa hay sao? Hôm qua nguoi mới bị con mãng xà kia đánh trúng một cú..."

Ngay khi thiếu niên còn muốn nói thêm gì đó, đại ca của y liền nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc khô cứng của y một chút, ra hiệu cho y im lặng. Thấy vậy, trong lòng của thiếu niên liền càng thêm chua xót, bất tri bất giác lại nhớ đến một mảng xanh tím ứ máu trước ngực của đại ca mình.

Lúc này đây, dưới tiếng reo hò của những người xung quanh, cánh cửa đá còn lại đối diện với bọn họ cũng chậm rãi mở ra. Một con chuột lớn cao khoảng 1 mét, có bộ lông màu vàng óng ánh liền xuất hiện trước mặt mọi người.

Thấy vậy, Huyết Minh liền càng thêm chăm chú mà quan sát sàn đấu, sợ bản thân sẽ bỏ lỡ đi một quá trình nào của hai người một thú kia.

[Ký chủ dường như rất hứng thú với hai người này?]

"Phải a. Hệ thống, nguoi có biết hay không, tất cả mọi người ở trong mắt của ta đều sẽ chia thành hai loại. Nguoi có biết là gì hay không?"

[Kẻ đáng chết và kẻ không đáng chết?] Hệ thống có chút không xác định mà trả lời, nó nhớ đây là câu trả lời của mấy nhân vật chính thường nói trong truyện a.

Nghe thấy câu trả lời của hệ thống, Huyết Minh liền nở một nụ cười không rõ ý vị. Dường như có chút tiếc nuối mà nói ra.

"Sai rồi."

[Làm sao lại sai được kia chứ? Chẳng lẽ là phân làm nam hoặc nữ hay sao?]

"Không phải a, trong mắt của ta cũng chỉ có 2 loại người. Một là người ta có thể lợi dụng, hai là kẻ vô tích sự không có tác dụng gì."

Nói đến đây, ánh mắt của Huyết Minh lại có chút thâm ý mà nhìn hai thân ảnh đang giao triền với con Kim Linh Thủ kia. Thật ra, vẫn còn một câu nữa mà Huyết Minh vẫn chưa nói ra. Đó là cho dù kẻ đó có là đại ác nhân đi nữa, chỉ cần có giá trị lợi dụng đối với hắn, hắn liền cũng không ngại mà cùng kẻ đó ngồi chung một chiếc thuyền.

****Cảm ơn bạn Bacmm666 đã đẩy KP cho mình nhé, nên mình sẽ bạo thêm chương. "3**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đồ Sát

Thật ra, so với kết giao cùng chính nhân quân tử, nhân vật thiện lương các loại. Huyết Minh lại càng thích kết giao với những kẻ ác hơn, bởi vì bọn họ không những dễ lợi dụng mà còn sẽ không bao giờ đến trước mặt hắn mà giảng đạo lý chó má gì đó.

Trong khi Huyét Minh cùng hệ thống trò chuyện, phía trên sàn đấu lúc này, hai cái thiếu niên kia cũng đã dần rơi vào thế hạ phong.

Chỉ thấy ngay khi sắp tránh né được cú tấn công của con Kim Linh Thử này, một cái thiếu niên bỗng dừng lại khụy xuống một gối mà ôm lấy ngực của mình. Thấy vậy, thiếu niên còn lại cũng vội vàng hét lên một tiếng, nhanh chóng đem đại ca của y ôm vào trong ngực, đưa lưng về phía Kim Linh Thử, một bộ dáng muốn hứng chịu một trào này của nó.

"Ca ca!!!!!!!"

Mà những người vây xem lúc này không những không ra tay giúp đỡ mà còn vô cùng tức tối rồi lên tiếng chửi rủa.

"Mẹ kiếp, cả gia tài của ông đây đều bị hai tên nghiệt chủng này phá sạch rồi..."

"Hai tên chết tiệt kia đang làm cái gì vậy chứ, còn không mau đứng dậy đánh tiếp đi."

"Phải a, mau đứng lên đi. Tiền của ông đây đều sắp mất trắng rồi."

Ngay khi móng vuốt của Kim Linh Thử chỉ còn cách lưng của thiếu niên kia chừng một gang tay. Dưới ánh mắt kinh ngạc của những người xung quanh, hình thể cao lớn của Kim Linh Thử bỗng dừng lại "ầm ầm" ngã xuống. Chỉ thấy lúc này trên đầu của nó đã bị một thanh kiếm đâm xuyên qua, ghim sâu vào mặt đất, một kiếm bỏ mình.

"Xin chào các vị khách quý hôm nay đã đến xem cuộc chiến trên sàn đấu này đây."

Theo âm thanh nhìn lại, không biết trên sàn đấu từ khi nào đã đứng một người mặc áo choàng đen, ngoại trừ chiếc cằm cùng bạc môi đỏ tươi lộ ra liền không còn nhìn thấy được thứ gì khác nữa. Bây giờ đây, những kẻ vây xem mới phát hiện ra rằng trận pháp bảo vệ quanh sàn đấu thú không biết đã bị phá vỡ từ khi nào.

"Nhưng là, theo suy nghĩ của ta, để hai tên ma tộc này cùng với con Kim Linh Thử kia chém giết lẫn nhau đúng là thật sự rất vô vị a..."

Âm thanh của Huyét Minh bỗng dừng liền tựa như ẩn chứa ý cười, trong giọng nói cũng tràn đầy sự lịch sự, nhã nhặn, không giống như là tới để gây sự. Thấy vậy, bàn tay đang đồ mồ hôi của những người này mới có thể thả lỏng một chút.

"Không biết vị...công tử này có cao kiến gì hay a."

Người nói chính là chủ nhân của Diêm Sát trường, lúc này, gã đang dùng một gương mặt kiêu dè mà thấp giọng hỏi, sợ làm cho vị đại gia trước mắt này tức giận.

Cũng không trách gã quá túng được, phải biết rằng người có thể phá được trận pháp Huyền cấp thì ít nhất cũng phải có tu vi từ Kiếm tông cảnh trở lên. Mà ở chỗ này của gã, kẻ có tu vi cao nhất cũng chỉ là Kiếm sư cảnh cửu tầng mà thôi. Nói sao đi nữa, Diêm Sát trường của gã cũng chỉ nằm ở một nơi hẻo lánh ven rìa đại lục mà thôi a.

"Cũng không dám giấu gì với các vị ở đây, tại hạ cũng là một người sành sỏi trong việc săn bắt, chém giết như thế này."

Huyét Minh phảng phất như vô cùng vui vẻ mà bật cười, hướng về phía những người xung quanh cúi đầu chấp tay. Nghĩ đến sự việc sắp diễn ra, huyết dịch trong người hắn lúc này phảng phất đều đang sôi lên.

"Nhưng là, nếu cứ chơi như vậy thì thật sự là rất nhàm chán a."

"Nếu không, chúng ta sửa lại luật chơi một chút đi nhỉ? Ta sẽ vì mua vui cho các vị mà tình nguyện trở thành một tên thợ săn."

Nói đến đây, Huyét Minh liền chậm rãi giơ tay lên, Hy Tà kiếm lúc này cũng phảng phất như có sinh mệnh mà rút ra khỏi xác của Kim Linh Thử, hướng về trong tay của hắn bay đến.

"Còn các vị ở đây sao? Vì để các vị có thể có được trải nghiệm một cách chân thật nhất. Xin mời các vị làm con mồi của ta đi a."

Lời nói vừa dứt, ánh kiếm của Hy Tà liền lập tức lóe lên trong mắt của những kẻ ở đây. Tốc độ nhanh đến mức bọn họ vẫn chưa kịp phản ứng lại thì từng kẻ, từng kẻ đã dần một nơi thân một nẻo mà ngã xuống.

Lúc này, Huyét Minh liền giống như một cái tử thần vung lên lưỡi hái đem sinh mệnh của những người ở đây đều gạt đi mất. Một kiếm vung lên liền sẽ có một người ngã xuống. Chỉ trong vòng nháy mắt, đã có hơn một nửa người ở đây bị Huyét Minh giết chết. Nhưng kỳ lạ thay, xung quanh ngay cả một giọt máu cũng chưa từng tràn ra, mà những cái xác ở đây cũng phảng phất như bị hút khô mà héo rũ lại.

Bây giờ đây, những kẻ còn sống sót cũng đã từ trong kinh hãi mà lấy lại tinh thần, vội vàng hét toáng lên rồi bỏ chạy tứ phía, kẻ này xô đẩy kẻ kia rồi thì nhau chạy ra ngoài.

"Cứu mạng a!"

"Chạy mau đi."

"Aaa..."

"....."

Theo tiếng hét thảm thiết của kẻ cuối cùng ngã xuống, toàn bộ Diêm Sát trường cũng đã rơi vào một trạng thái tĩnh mịch quý dị.

[Đình, ký chủ thành công chém giết 241 tu sĩ nhân tộc, thu hoạch được 482 Điểm phản diện.]

Nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống, Huyết Minh liền có chút chưa đã ghiền mà đem Hy Tà kiểm thu hồi về không gian. Lát nữa hẳn nhất định phải đòi lấy một vài võ kỹ mới được, giết từng người từng người như vậy thật sự là vô cùng tốn sức.

"Vị công tử này...đa tạ ngài."

Lúc này, Huyết Minh mới chậm rãi đưa mắt nhìn hai thiếu niên đang ngồi dưới đất kia. Nhưng là, điều làm cho Huyết Minh kinh ngạc chính là, hai người này không những không sợ hãi mà còn vô cùng bình tĩnh chấp tay đa tạ ngài. Vì thế, trong lòng của hắn liền cho bọn họ một điểm tán thưởng, tố chất rất tốt a.

"Mong công tử có thể đồng ý thu lưu huynh đệ chúng ta, chúng ta nhất định sẽ vì ngài lên núi đao xuống biển lửa, không chết không từ."

Cả hai thiếu niên lúc này đều đồng loạt quỳ xuống đất, trong mắt cả hai cũng đều hiện lên sự kiên định giống nhau như đúc, căn bản chính là tâm linh tương thông trong truyền thuyết. Ban nãy khi Huyết Minh ra tay, bọn họ đã nhìn thấy được Âm nguyên tố hiện hữu trên thiết kiếm của hắn, từ đó có thể chắc chắn được rằng hắn cũng là một cái ma tộc.

"À, đương nhiên là được a, tính cách của ta cũng rất là dễ chịu, ai đến cũng không từ chối đâu...Nhưng là..."

"Nếu một người trong các ngài làm ra việc phản bội ta... Các ngài có biết được hậu quả sẽ là gì hay không?"

Bị giọng nói tràn đầy ý cười kia của Huyết Minh làm cho ứa mồ hôi lạnh, cả hai cái thiếu niên đều đồng thời cúi đầu. Bọn họ cũng không dự đoán được người trước mặt cư nhiên lại hỏi ra câu hỏi này.

"Không trả lời được sao? Được a, ta sẽ nói cho các ngài biết vậy."

"Nếu một người trong các ngài phản bội ta, ta sẽ giết kẻ còn lại. Ý kiến này có phải hay không là rất không tồi a?"

Theo châm ngôn của Huyết Minh, nếu muốn uy hiếp được một người, người nhất định phải biết được thứ hắn ta đang quan tâm chính là thứ gì. Nếu không, mọi thứ mà ngài làm đều sẽ trở thành vô nghĩa hết.

Mà hắn có thể nhìn ra được, hai huynh đệ trước mắt này chính là xem đối phương đều quan trọng hơn mạng sống của mình. Đơn giản là thuộc kiểu ngu ngốc xem trọng tình nghĩa. Vì vậy, hắn mới đem mạng sống của một trong hai ra để uy hiếp người còn lại, khiến cho bọn họ không dám sinh ra dị tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Ban tên

Đúng như Huyết Minh dự đoán, hai thiếu niên này cũng đều đồng loạt dập đầu, hướng về phía hắn bày tỏ lòng trung thành.

"Công tử yên tâm, chúng ta nhất định sẽ tuyệt không hai lòng."

Nghe vậy, Huyết Minh liền gật đầu đem bọn họ nâng dậy, bộ dạng hòa ái dễ gần giống như người vừa nói ra lời hăm dọa ban nãy hoàn toàn không phải hắn vậy.

"Mau đứng lên đi a, ta có nói sẽ không tin các ngài hay sao?"

"Đúng rồi, các ngài gọi là gì a?"

Mặc dù được Huyết Minh nâng dậy nhưng cả hai người cũng đều không dám thả lỏng, bọn họ có thể cảm nhận được người đang đứng trước mặt bọn họ hoàn toàn không phải là người thiện lương gì. Vì thế, cả hai mới cúi đầu, vô cùng cẩn trọng mà báo tên.

"Bẩm công tử, ta gọi là Thập Nhất."

"Ta gọi là Thập Nhị."

Nghe thấy câu trả lời của bọn họ, Huyết Minh đã có thể đoán được đây chắc chắn là đánh số thứ tự mà Diêm Sát trường đã đặt cho bọn họ. Điều đó cũng tương đương với việc bọn họ không có tên.

"Cách gọi này thật sự rất khó nghe a. Nếu không ta liền đặt cho các ngươi mỗi người một cái tên đi."

Vừa nói, Huyết Minh vừa chậm rãi đối diện với bọn họ, tựa như có chút suy tư mà thầm nghĩ một chút. Đối với những kẻ bị cả thế giới quay lưng, sống trong bóng tối như thế này, nếu ngươi ban cho kẻ đó một cái tên mới thì cũng tương đương với việc đã ban cho hắn ta một cuộc sống mới.

"Vậy ngươi cứ gọi là Lãnh Hàn, đệ đệ ngươi liền gọi là Lãnh Kỳ."

Nghe thấy lời này của Huyết Minh, cả hai thiếu niên này đều vui vẻ tràn trề mà dập đầu cảm tạ. Từ bây giờ, bọn họ đã có tên của bản thân mình, có thể sống như một cá nhân bình thường mà không phải một con thú hoang chỉ biết chiến đấu.

"Đa tạ công tử ban tên cho."

Nhìn thấy bộ dạng vui sướng dường như sắp nhảy cẫng lên của bọn họ, Huyết Minh cũng liền nhanh chóng hỏi đến việc trọng tâm.

"Từ khi các ngươi đến sân đấu này, có hay không từng có kẻ nào khác nhìn thấy mặt của các ngươi a."

Nghe thấy câu hỏi của Huyết Minh, Lãnh Hàn mới tựa như suy tư một chút, sau đó mới chém đinh chặt sắt mà lắc đầu.

"Bẩm công tử, ngoại trừ người chủ Diêm Sát trường vừa bị công tử giết ra, thì chắc chắn không còn ai khác nhìn thấy mặt của chúng ta nữa."

"Vậy sao..."

Huyết Minh bỗng dừng lại cảm khái ra hai từ không rõ ý vị này, sau đó mới chậm rãi đi đến chỗ đài cao đặt tiền cược bao gồm vàng, bạc, châu báu còn có vô số hạ phẩm linh thạch kia, phát tay liền đem tất cả thu vào trong không gian của hệ thống.

[Ký chủ, ngay cả đồ của người chết ngươi cũng dám cầm hay sao a...]

Bước chân vẫn như cũ trầm ổn, Huyết Minh liền đem theo Lãnh Hàn cùng Lãnh Kỳ giẫm lên xác chết mà rời khỏi Diêm Sát trường.

"Đồ của người chết ta tại sao lại không dám cầm a? Ngay cả thịt người chết ta còn đã từng ăn kia mà..."

[!!!!!!!!!!!!!]

Nhưng là, dường như sợ bản thân vẫn chưa đủ làm hệ thống kinh hãi, Huyết Minh lại tựa như suy tư mà không mẫn không nhạt bồi thêm một câu.

"À, suýt nữa quên mất, ta vẫn là thích ăn thịt người sống hơn a."

[!!!!!!!!!!!!!] Hệ thống căn bản là không nhin được nữa mà ôm tim ngã ngối về phía sau. Ký chủ nhà nó có biết hay không lời nói của hắn có bao nhiêu kinh hoàng nhân tâm?

Nghe thấy âm thanh "tích tích" tràn đầy kinh ngạc của hệ thống, Huyết Minh mới tựa như có chút khó hiểu mà hỏi nó, nhưng trong giọng nói cũng đã mang theo sự khẳng định.

"Hệ thống, làm sao ngươi lại kinh ngạc như vậy nhỉ? Chẳng lẽ là ngươi không biết được những việc đã xảy ra trong 18 kiếp trước của ta hay sao?"

[Đúng vậy a, khảo hạch của ký chủ là do mặc định ngẫu nhiên. Hệ thống sẽ chỉ có thể nhìn thấy được kết quả của khảo hạch mà không thể biết được quá trình của nó, bởi vì đây là yếu tố riêng tư của ký chủ.]

Biết được điều này, Huyết Minh mới nhân nhạ một nụ cười có phần hiểu rõ. Nói thật, hắn thật sự không muốn có kẻ nào khác biết được khoảng thời gian ngu ngốc, đen tối cùng với thảm hại kia của bản thân. Hắn muốn đem nó hoàn toàn chôn sâu vào ký ức, vĩnh viễn đều không để nó chui ra một lần nào nữa.

"Ở thế giới thứ 8, ta chính là vua của Trùng tộc. Ở thế giới thứ 1, ta cũng chính là vua Zombie a."

[.....]

Không biết có phải là nó nghe nhầm hay không. Dường như khi nói đến từ "vua Zombie" thì cảm xúc của ký chủ nhà nó dường như không được tốt lắm thì phải. Vì thế, hệ thống liền lặng im không một tiếng động mà co ro lại. Nó cảm thấy bản thân lúc này vẫn không nên chọc giận ký chủ thì tốt hơn.

- - - - -

Trên đường lớn của Vân Lan thành lúc này cũng vô cùng đông đúc, ngựa xe tấp nập. Ven đường đều được lấp đầy đèn lồng đỏ từ tận cổng thành đến cửa phủ của Nhan phủ.

Chỉ cần là người sinh sống trong Vân Lan thành thì cũng đều sẽ biết đến Nhan phủ, đây chính là gia tộc lớn nhất ở Vân Lan thành. Nghe nói họ hàng của

gia tộc họ còn có người làm trưởng lão ngoại môn của Vạn Kiếm tông, xem như cũng có chỗ dựa vô cùng to lớn. Ít nhất vẫn là để bọn họ có thể đi ngang tại một nơi nhỏ bé như Vân Lan thành này.

Mà hôm nay chính là ngày đại hỷ của nhi tử độc đinh của gia chủ Nhan gia - Nhan Mạc Oa. Nhưng khi nói đến Nhan Mạc Oa, người của Vân Lan thành đều sẽ đặc biệt nói cho một câu nói mà già trẻ ở đây đều biết: "Có thể đập phải phân chó nhưng tuyệt không gặp phải Nhan Mạc Oa."

Bởi vì, hần ta chính là một tên hoàn khổ công tử chính hiệu, các loại việc ý thể hiếp người, trêu già dọa trẻ cũng làm không ít. Sòng bạc, tửu lâu cũng là vào như ăn cơm bữa, suốt ngày cùng một đám hồ băng cầu hữu gây chuyện khắp nơi.

Mà người sắp được gả cho Nhan Mạc Oa chính là đích trưởng nữ của một cái thương nhân cũng xem như khá giả ở Vân Lan thành. Nói đến đây, người ta lại không khỏi tặc lưỡi mà cảm khái, đúng là bông hoa lãi cấm bãi phân trâu mà.

Bởi vì, vị tiểu thư này chính là mỹ nữ nổi tiếng một vùng ở đây, năm nay vừa tròn 16 tuổi, tên gọi là Y Trân. Nàng không những có được thiên phú tu luyện vô cùng tốt, người lại còn xinh đẹp hơn hoa.

Nhưng là, bởi vì phụ thân nàng nổi tiếng sùng thiếp diệt thê, chí yêu thương thứ tử và thứ nữ do thị thiếp sinh ra. Cho nên khi Nhan Mạc Oa nhìn trúng tư sắc của Y Trân, phụ thân của nàng liền không chút suy nghĩ mà lập tức đồng ý cộc hôn sự này, đem nàng gả cho Nhan Mạc Oa làm bình thê để đổi lấy một đồng sinh lễ kết xù.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đến vân lan thành

"Lộc cộc lộc cộc" Tiếng vó ngựa chậm rãi vang lên cùng với tiếng "Gra Gra" thúc dục khiến cho những người đi ven đường đều nhanh chóng nép vào lề để né tránh.

Lúc này đây, từ công thành lại xuất hiện ba thân ảnh cười ngựa đi tới. Khiến cho những bách tính xung quanh đều không nhìn được mà nhìn thêm vài lần.

Người đang đi ở phía trước là một thiếu niên cười bạch mã, người cũng vận một thân bạch y trắng xóa, khí chất cao quý ưu nhã hoàn toàn bộc lộ ra ngoài. Nhưng là, điều khiến những người xung quanh đều không khỏi tiếc nuối đó chính là, thiếu niên này cư nhiên lại là một cái người mù.

Chỉ thấy đôi mắt của hần lúc này đang được một tấm vải trắng cho che lại chỉ lộ ra một đôi mày kiếm. Đầu đội ngọc quan, gương mặt góc cạnh như điêu khắc, kèm theo đó chính là làn da trắng bạch cùng với đôi môi đỏ như máu. Mặc dù không nhìn thấy được đôi mắt nhưng là ai cũng đều có thể đoán ra được, đây chính là một cái mỹ nam tử.

Mà phía sau hần lúc này cũng đang đi theo hai cái thiếu niên người mặc hắc y cười hai con ngựa màu nâu sẫm, hai người này có gương mặt giống nhau như đúc, có thể đoán ra được họ là một đôi song bào thai. Nhưng là, một cái thiếu niên lại có biểu cảm lạnh lùng không cảm xúc, một cái còn lại lại phảng phất như vô cùng tò mò mà hết nhìn đồng lại nhìn tây.

"A Kỳ, đừng nhìn ngó xung quanh nữa."

Nhìn thấy bộ dạng này của đệ đệ mình, Lãnh Hàn liền có chút nghiêm khắc mà nhíu mày, giọng nói mang theo uy nghiêm không thể cãi lại được.

"Bộ dạng như ông cụ non của ngươi là sao chứ. Không thấy công tử vẫn chưa nói gì hay sao?"

Nghe thấy lời răn dạy của Lãnh Hàn, Lãnh Kỳ liền có chút tiếc nuối mà thu hồi mắt lại, nhưng là cũng liền uất ức mà nhỏ giọng lầm bầm. Ca ca nhà y rõ ràng là không thương y a, nếu có được một phần tử tế ôn hòa của công tử là tốt rồi.

"Không sao đâu, cứ cho hần nhìn ngắm thế giới bên ngoài đi. Dù sao từ nhỏ đến lớn hần cũng chưa từng ra ngoài bao giờ."

Nghe thấy cuộc đối thoại giữa hai huynh đệ bọn họ, Huyết Minh liền không chút để ý mà cười cười một tiếng.

Từ khi rời khỏi Diễm Sát trường, ba người bọn họ đã đi suốt nửa tháng để đến Vân Lan thành. Trong thời gian này, bọn họ cũng xem như thuận buồm xuôi gió không gặp phải phiền phức hay trở ngại gì, một đường thuận lợi.

Trong nửa tháng này, Huyết Minh đã tu luyện lên đến Kiếm Tông cảnh tầng 5, còn ẩn ẩn có xu thế đột phá tầng 6. Vì vậy, hần không thể không cảm khái việc nguyên tố tu luyện ở bên ngoài đúng là dày đặc hơn ở Yêu Thú Sâm Lâm không biết là bao nhiêu lần.

Không những thế, chỉ với số thời gian ngắn ngủi thế này, Huyết Minh cũng đã đem tất cả các loại vật phẩm có trong thương thành của hệ thống toàn bộ đều học thuộc hết, kể cả tên cũng như giới thiệu chi tiết của chúng.

Khi đó, hệ thống liền không tin tà mà thử kiểm tra Huyết Minh về công năng của vài món vật phẩm bất kỳ trong thương thành, nhưng là, hần thật sự đều

trả lời đúng hết hoàn toàn, ngay cả một chữ cũng đều không sai sót.

[Ký chủ, trí nhớ của ngài làm sao lại tốt đến như vậy được a...] Mặc dù trôi qua đã lâu, nhưng hệ thống vẫn là không nhận được mà hỏi. Phải biết số lượng vật phẩm có trong thương thành hệ thống dù không có trăm vạn cũng phải có chục vạn a.

Dưới thác mắc của hệ thống, Huyết Minh cũng chỉ là nhàn nhạt trả lời một chút. Hẳn thật sự là hoàn toàn không quan tâm đến việc nhỏ như thế này.

"Hệ thống, người nên nhớ rõ điều này một chút. Ta có thể đi đến hiện tại cũng không phải là do vận may hay nhờ bất kỳ kẻ nào khác, mà là nhờ vào chính bản thân mình."

"Nếu ngay cả một việc ghi nhớ như thế này cũng không làm được, ta làm thế nào để tiếp tục sống sót xuống đây a?"

[.....] Hệ thống không còn lời nào để nói tiếp.

Nhắc đến nửa tháng này, Huyết Minh lại không khỏi nhớ đến việc khi bản thân vừa rời khỏi Diêm Sát trường.

- - - - -

"Công tử, không dám giấu gì ngài, hai người chúng ta đều là kiếm tu có song nguyên tố hệ Thủy và hệ Bóng tối."

Vừa bước chân khỏi Diêm Sát trường, Lãnh Hàn liền có chút kính cẩn mà cúi đầu nói. Vô cùng thành thật đem việc về huynh đệ bọn họ đều tường tận nói ra.

Bọn họ từ nhỏ đã là côi nhi bị Diêm Sát trường bắt về để bồi dưỡng thành tứ sĩ trên đấu trường. Từ khi bọn họ hiểu chuyện thì đã sống ở đây, bọn họ không có tên, chỉ có số hiệu. Bọn họ không biết bản thân đến từ đâu, cũng như không biết cha mẹ của mình là ai.

Việc bọn họ cần làm đó là phải chiến đấu, chiến đấu để sống sót. Mà việc cả hai đều có song nguyên tố này, ngay cả chủ nhân của Diêm Sát trường cũng không biết được, đều bị huynh đệ bọn họ giấu giếm qua đi.

Nhưng là, Huyết Minh dường như cũng không có kinh ngạc như bọn họ đã nghĩ. Thay vào đó, hắn chỉ là thờ ơ mỉm cười một tiếng rồi cảm khái.

"Vậy à."

Chỉ có hai từ vô cùng ngắn gọn, ngay cả giọng điệu cũng không phả phồng một chút nào, phảng phất như hắn đã biết trước việc này từ lâu.

Nhưng sự thật vốn dĩ chính là vậy a. Khi bọn họ đánh nhau với Kim Linh Thủ, mặc dù chưa từng thi triển ra thủy nguyên tố nhưng Huyết Minh lại vô cùng nhạy bén mà phát hiện xung quanh bọn họ có một sợi thủy nguyên tố vô cùng nhỏ bé đang chậm rãi lưu động. Vì thế, hắn liền đã suy đoán được việc, bọn họ chính là kiếm tu song nguyên tố.

[.....] Nó liền đã biết, ký chủ nhà nó làm sao bỗng dưng lại có thể có hứng thú với hai cái thiếu niên này a. Thì ra đã nhìn thấy được giá trị của người ta.

Chậm rãi kéo lên phần mũ trùm trên áo choàng, Huyết Minh mới tựa hồ có chút nhú mày mà nhìn ma khí đang lưu động xung quanh người của Lãnh Hàn và Lãnh Kỳ. Nếu dùng bộ dạng này đi đến Vân Lan thành thì chắc chắn sẽ là một phương án vô cùng không khả thi.

Khác với Huyết Minh bởi vì người mang Ma cốt có thể thu hồi ma khí tỏa ra từ bản thân, Lãnh Hàn cùng Lãnh Kỳ căn bản là không thể làm được việc này.

Nhưng là, mặc dù có thể thu hồi ma khí nhưng tạo hình này của hắn căn bản là nhìn vô cùng dị dạng, nhất là đôi huyết đồng kia, căn bản là không phải nhân tộc có thể có được.

Vì vậy, Huyết Minh liền nhanh chóng mở ra thương thành của hệ thống. Tìm kiếm xem bên trong có thứ gì có thể giúp hắn được hay không. Cuối cùng, hắn cũng đã được như ý nguyện mà tìm được vật phẩm bản thân mong muốn.

[Ma Khí Di Trú Phù: đem ma khí tỏa ra từ bản thân toàn bộ đều hút vào trong hộ phù.

Đánh giá: Pháp khí.

Điểm cảm xúc: 50.

*Lưu ý: hộ phù không được rời thân thể quá 3 bước chân, nếu không tác dụng sẽ biến mất.]

[Hóa Nhân Đan: có thể đem ngoại hình giả mạo thành nhân tộc.

Đánh giá: Địa cấp Thượng phẩm.

Điểm cảm xúc: 60.

*Lưu ý: Uống vào loại đan này sẽ khiến đôi mắt từ bên ngoài nhìn vào giống như bị mù. Thời gian 1 năm lại phải sử dụng một lần. Khi sử dụng ma khí thì

công dụng sẽ bị mất đi.]

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Quán trọ hỷ lai

Hai huynh đệ Lãnh Hàn lúc này có thể nói là bị dung mạo của Huyết Minh làm cho kinh diễm đến rồi. Căn bản chính là đẹp đến không thể diễn tả được thành lời.

"Hai người các ngươi mỗi người cầm lấy một cái hộ phù này, chúng có thể giúp các ngươi thu liễm được ma khí. Nhưng là, nhớ kỹ tuyệt đối không thể để nó rời thân, biết chưa?"

Vừa nói, trong tay của Huyết Minh liền xuất hiện hai chiếc túi gấm màu đỏ vô cùng tầm thường, căn bản là không khác những chiếc túi thom khác một chút nào cả. Nếu nhìn kỹ thì dường như cách thêu cùng loại vải lại càng thêm thô ráp hơn rất nhiều.

"Nếu các ngươi bại lộ thân phận ma tộc thì hậu quả là gì, các ngươi có lẽ là sẽ tự mình đoán được rồi chứ?"

Huyết Minh vừa nói liền vừa dùng một loại ánh mắt mang theo lạnh lùng mà nhìn bọn họ. Hẳn tin rằng hai cái thiếu niên này cũng không phải là người ngu ngốc. Nhưng là, nếu bọn họ vô dụng đến mức bị người khác phát hiện ra, hẳn nhất định sẽ trầm thảo trừ căn.

"Công tử, người cứ yên tâm đi. Trừ phi kẻ đó đem ta lột sạch, nếu không..."

Nghe thấy lời này của Huyết Minh, Lãnh Kỳ liền không dám khinh thường mà ghi nhớ trong lòng. Nhưng là ngoài miệng thì vẫn vô cùng tinh nghịch mà mở miệng trêu đùa. Làm sao đây a, tính cách của y vốn dĩ chính là vậy mà.

"A Kỳ."

Lãnh Hàn thấy vậy liền lập tức lạnh mặt mà quát Lãnh Kỳ một tiếng. Sau đó, y mới chậm rãi đem túi gấm cất vào trong lòng. Kính cẩn mà chấp tay hướng về Huyết Minh thề thốt.

"Lãnh Hàn tuyệt sẽ không làm công tử thất vọng, trừ khi là thịt nát xương tan, nếu không ta sẽ không để lộ ra thân phận của mình."

Lời nói của Lãnh Hàn vừa dứt, Huyết Minh liền không chút để ý mà vỗ vỗ vai của y. Nhưng trong lòng của hắn cũng không tin huynh đệ bọn họ một chút nào cả, nói đúng hơn là, ngoại trừ bản thân hắn ra, hắn liền sẽ không tin được kẻ nào khác nữa.

Nhìn thấy bọn họ đều đem túi gấm cất đi xong, Huyết Minh mới từ trong không gian lấy ra Hóa Nhân Đan vừa mới đổi được kia rồi bỏ vào miệng.

Phút chốc, ngoại hình của hắn cũng đã nhanh chóng thay đổi. Mái tóc màu trắng đã biến trở về thành màu đen nhánh, một đôi huyết đồng cũng phủ lên một màu xám đen vẫn đục không có một tia ánh sáng.

Nhưng điều kỳ lạ là, mặc dù đôi mắt đã nhìn như mù lòa nhưng Huyết Minh vẫn có thể nhìn thấy mọi thứ như bình thường.

"Công tử, dung mạo của người..."

"Sau này, nếu không cần thiết thì đừng hỏi quá nhiều, đây là quy tắc."

Có chút kinh ngạc mà kinh hô lên một tiếng, sau đó Lãnh Kỳ đã lập tức che miệng lại. Nhanh chóng giơ lên hai ngón tay tỏ vẻ cam kết khi nghe thấy lời nói này của Huyết Minh. Y nhất định sẽ không cãi lời a, công tử nói cái gì thì cũng đều đúng cả.

Từ trong hồi ức tỉnh lại, Huyết Minh liền cười ngửa dùng chân ở trước cửa của quán trọ Hỷ Lai. Vừa bước xuống từ trên lưng ngựa, bên trong Hỷ Lai khách sạn liền xuất hiện một cái tiểu nhị vẻ mặt tươi cười mà chạy đến.

"Ba vị khách quan đây là muốn ở trọ hay là muốn vào nghỉ ngơi một lát?"

Nhìn thấy khí chất xuất trần trên người Huyết Minh, tên tiểu nhị này liền càng thêm ân cần mà hỏi han. Đôi mắt lại không nhìn được mà nhìn trộm Huyết Minh một chút, hẳn đúng là người đẹp nhất mà gã từng nhìn thấy từ lúc sinh thời đến giờ mà.

"Vị tiểu ca này, chúng ta là người từ nơi khác đến muốn ở trọ vài hôm. Xin nhờ người giúp đỡ chăm sóc cho mấy con ngựa này của ta một chút."

Huyết Minh mỉm cười mà từ trong tay áo lấy ra một khối bạc đưa cho tên tiểu nhị này. Thấy vậy, gã lại càng thêm vui sướng mà liên tục vâng dạ. Hôm

nay gã đúng là may mắn a, vừa gặp được một mỹ nam tuyệt thế, lại còn vừa được tiền thưởng. Cho dù nằm mơ gã cũng có thể cười tỉnh được rồi.

"A Hàn, A Kỳ, hai người các người cứ cầm lấy ngân lượng này mà đi vui chơi một chút đi. Nếu có thấy việc gì bất bình thì cứ ra tay tương trợ."

"Sau đó liền mua vài túi gạo đi khắp Vân Lan thành, thấy người nào nghèo đói thì cứ phát cho bọn họ đi. Còn có, cố gắng lập quan hệ tốt một chút với bách tính cũng như bồ khoái có biết không?"

Câu nói tiếp theo là được Huyết Minh nói với âm lượng chỉ đủ để cho huynh đệ Lãnh Hàn nghe thấy. Mà hai người bọn họ mặc dù không biết công tử nhà mình là muốn làm gì, nhưng vẫn vô cùng cung kính mà cầm lấy ngân lượng rồi rời đi.

[.....] Ký chủ nhà nó không có khả năng làm việc tốt như vậy, nhất định là có âm mưu gì đó.

Lúc này, Huyết Minh mới chậm rãi bước vào trong cửa của quán trọ, mặc dù đôi mắt bị vải trắng bịt lại không nhìn thấy gì nhưng bước chân của hắn vẫn như cũ trầm ổn hữu lực như người bình thường.

[Ký chủ, che mắt lại như vậy thì làm sao đi đường được a?] Khi không khi không lại đi che mắt lại làm gì kia chứ.

"Tại sao lại không đi đường được? Kiếp thứ 17, ta chính là một tên sát thủ bị mù a."

Huyết Minh bất động thanh sắc mà trả lời hệ thống, mặc dù mắt không nhìn thấy nhưng hắn vẫn còn có tai và mũi, còn có sự cảnh giác cùng linh cảm mà hắn đã rèn luyện được trong suốt thời gian mười mấy kiếp qua.

Ở giữa tầng một của quán trọ bây giờ đang ngồi một đám người, trên vai hay thắt lưng đều mang theo đao kiếm, vừa nhìn liền biết đây là người tu luyện không dễ chọc vào.

Lúc này, bọn họ đang cùng nhau đối ẩm, tiếng cười nói sang sảng vang lên ầm ĩ cả quán trọ nhưng cũng không có ai dám phàn nàn điều gì. Tất cả lúc này cũng đều có thể tránh thì tránh, không ai dám lại gần đám tu sĩ hung thần ác sát này.

"Các vị đại ca đây, tiểu đệ là người từ xa mới đến, có thể hay không ngồi cùng bàn với các vị đây?"

Nghe thấy âm thanh lạnh nhạt như tiếng suối trong phát ra này, những tu sĩ này cũng đều dừng nói cười lại mà đưa mắt nhìn sang. Sau đó, trong mắt mỗi người đều lóe lên kinh diễm.

Nhưng là, sau khi tỉnh táo lại, bọn họ cũng đều đồng loạt di dời mắt. Bởi vì người đến có khí chất quá mức xuất trần, phảng phất như không thuộc về thế giới này, không vướng khói lửa nhân gian. Cho người ta cảm giác nếu nhìn hắn một chút nữa cũng đã là một loại tội ác.

"Được a, vị tiểu đệ này cứ ngồi đi. Đừng chê chúng ta là một đám măng phụ là được rồi."

"Đúng a, đúng a, mau ngồi đi."

Người ta thường nói, không ai có thể đưa tay đánh mặt một người đang tươi cười với mình, nhất là khi người này còn có mỹ mạo thịnh thế. Không những vậy, hắn lúc này lại còn biểu hiện đến vô cùng bình dị, ôn hòa, khiến người ta không thể nhìn được mà sinh ra hảo cảm với hắn.

*Cảm ơn bạn Minhhe đã ủng hộ cho mình nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Đại hôn của Nhan gia

Chỉ cần ngồi với bọn họ chưa đến một khắc, Huyết Minh liền dùng ba bát lẩu không xương của mình mà cùng bọn họ xưng huynh gọi đệ.

"Các vị đại ca đây, lúc này tiểu đệ đi trên đường thì thấy khắp nơi đều giăng đầy đèn cùng vải đỏ, không biết là có chuyện vui gì a?"

Nói một lát, Huyết Minh liền tựa như băng quơ rồi hỏi thăm về việc này. Mà những tán tu ở đây cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ cả, dù sao thì tò mò cũng là bản tính của con người mà. Vì thế, một cái hắc y nam tử liền vô cùng nhiệt tình mà giải thích.

"Minh đệ, người không biết thì cũng đúng. Ba ngày sau chính là ngày đại hỷ của đại thiếu gia Nhan gia - Nhan Mạc Oa."

Vừa dứt lời, nam tử này dường như lại nghĩ đến gì mà hơi hạ thấp âm thanh một chút, sau đó mới nói với Huyết Minh bằng giọng điệu tràn đầy châm chọc.

"Đệ không biết đâu a, cái tên Nhan Mạc Oa này là một cái phế vật không thể tu kiếm, không những vậy, còn là một tên ăn hại suốt ngày chỉ biết gây

chuyện mà thôi."

"Mặc dù thời gian gần đây hấn ta có thay đổi một chút, suốt ngày chỉ ở lì trong phủ không chịu ra khỏi cửa. Nhưng là cậu thì sẽ không bỏ được thói ăn phân a. Cũng không biết có thể chịu được bao nhiêu ngày."

Nam tử này vừa mới nói xong, những tán tu xung quanh cũng đều gật đầu tán đồng. Thấy vậy, Huyết Minh liền cười mà nói lời cảm tạ, sau đó liền nâng ly kính rượu những tán tu này.

"Tiểu đệ xin mời các vị đại ca một ly, tiền rượu thịt hôm nay tiểu đệ xin nhận hết."

"Ha ha, nếu Minh đệ đã nói vậy thì đại ca đây cũng sẽ không khách sáo nữa."

"Đúng, đúng."

Nhưng là, bọn họ cũng không phát hiện ra một nụ cười chế giễu vô cùng mờ nhạt trên môi của Huyết Minh. Hấn lúc này là đang suy nghĩ cách thức để đem tên nam chính này tiêu diệt đây.

"Hệ thống, Nhan Mạc Oa là nam chính?"

[Đúng a ký chủ, hấn ta là nam chính trong truyện phé vật nghịch tập, thăng cấp thu mỹ nữ. Không những vậy, trên người hấn ta còn có một cái hệ thống nữa nha.]

Nghe thấy câu hỏi của Huyết Minh, hệ thống liền nhanh chóng trả lời, còn đặc biệt nhấn mạnh vào việc cái nam chính này cũng có hệ thống. Nó rất muốn xem thử bộ dáng lo lắng hoảng sợ của ký chủ rồi cười nhạo hấn một trận. Nhưng là...

"Vậy sao."

Huyết Minh vẫn như cũ thờ ơ nói ra, ngay cả ngữ điệu đều chưa từng thay đổi. Hoàn toàn không đem tên Nhan Mạc Oa này để vào trong mắt của mình.

"Nếu ngươi đã có thể biết được việc hấn ta cũng mang hệ thống thì cũng có nghĩa là, ngươi so với nó lại càng mạnh hơn, tiên tiến hơn rồi."

[.....] Tại sao ký chủ nhà nó lúc nào cũng tỉnh táo như vậy kia chứ.

Mặc dù là không lo lắng chút nào nhưng Huyết Minh cũng không muốn vì khinh thường người khác mà thất bại. Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, vì thế, hấn liền không ngại mà hỏi thêm một chút.

"Vậy hệ thống của hấn ta là gì?"

[Hệ thống của hấn ta được gọi là Đinh Đương, là một cái hệ thống trung cấp. Phương thức hoạt động của nó là: dùng hành động trang bức. Nói đúng hơn là trang bức hệ thống.]

Nghe thấy lời này của hệ thống, Huyết Minh mới có chút thích thú mà suy nghĩ. Mong sao tên nam chính này đừng làm cho hấn thất vọng, hấn thật sự là rất chờ mong.

[.....] Suy nghĩ của ký chủ đúng là người bình thường sẽ không lý giải được mà.

Như nghĩ đến điều gì, Huyết Minh lại chậm rãi nói với hệ thống một cách nghiêm túc. Cũng hơi tương một chút ghi chú của chúng.

"Hệ thống, đem Tâm Ma Kiếm Pháp, Cấm Ngôn Thuật và Tiêu Dao Du toàn bộ đều hồi đoái hết đi."

[Đinh, hồi đoái thành công. Điểm phản diện -150.]

[Tâm Ma Kiếm Pháp: Kiếm xuất như ma trận, đánh thẳng vào tâm ma của đối thủ. Đem kẻ đó đưa vào trong mê huyễn do tâm ma tạo ra.

Đánh giá: Địa cấp trung phẩm.

Điểm phản diện: 50.

*Đối với những kẻ có tu vi cao hơn bản thân, hiệu quả của ảo ảnh sẽ bị giảm bớt.]

[Tiêu Dao Du: Thân pháp khiến bước đi nhẹ nhàng không tiếng động, hòa vào sự dao động của không khí xung quanh. Ngay cả lỗ tai của Cửu Nhĩ Thố đều không thể nắm bắt được.

Đánh giá: Thiên cấp hạ phẩm.

Điểm phản diện: 70.

*Không khiến tốc độ tăng nhanh.]

[Cấm Ngôn Thuật: Thuật pháp cấm ngôn, đưa ma khí, tức ám nguyên tố vào trong người của đối phương, khiến đối phương không thể mở miệng nói chuyện.

Đánh giá: Huyền cấp thượng phẩm

Điểm phân diện: 30.

*Phép thuật phổ biến của ma tộc, không có tác dụng với kẻ có tu vi cao hơn bản thân.]

Trong vòng ba ngày này, danh tiếng của Huyết Minh đã truyền khắp Vân Lan thành. Hắn không những có khí chất bất phàm, làm người lương thiện ôn hòa, còn giúp đỡ người nghèo, trừ gian diệt ác. Căn bản chính là một cái thần tiên sống.

[.....] Ha ha, thần tiên cái quái gì, các người thử nhìn một chút đi, hiện tại vị "thần tiên" này đang làm cái gì.

Lúc này, khắp Nhan phủ đều tràn trong không khí náo nhiệt tung bừng, khách khứa cũng đầy như nêm cối. Tiếng cười nói như trẩy hội liên tục vang lên khiến không khí dường như cũng phủ lên một tầng vui mừng.

Hôm nay cuối cùng cũng đã tới ngày đại hôn của Nhan đại công tử. Mà giờ đây, hôn lễ cũng đã hoàn thành xong, đã đến lúc tiếp đón khách khứa đến tham dự.

"Chúc mừng a Nhan lão gia..."

"Chúc mừng Nhan lão gia cưới được một người con dâu tốt..."

Nhưng là, một bóng đen lúc này lại nhanh chóng lướt qua trên mái nhà của Nhan gia rồi biến mất bên dưới bóng đêm u tối.

Gia chủ Nhan gia là một cái nam nhân trung niên khoảng 40 tuổi, ngoại hình cũng xem như là dễ nhìn. Tu vi của ông cũng là người đứng đầu Vân Lan thành này, Kiếm Tông cảnh tầng 6.

Bây giờ đây, vốn dĩ ông đang vui vẻ đối thoại cùng một cái đồng liêu tới chúc mừng thì dường như lại có cảm giác gì đó mà nhìn về phía mái nhà. Nhưng ngoại trừ bóng đêm yên tĩnh cùng gió lạnh phất qua thì cũng không có gì kỳ lạ cả. Vì thế, ông liền có chút bất đắc dĩ mà cảm khái.

"Đúng là một môi quá nên sinh ra ảo giác rồi."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Tân nương tử

"Tân nương cứ yên ổn ngồi ở đây đi a, nhớ kỹ là không được đem khăn voan vén lên, một lát nữa đại thiếu gia liền đến rồi. Ta hiện tại đi ra ngoài trước, ở đây có hai cái ti nữ..."

"Tất cả các người đều đi hết đi."

Ngay khi bà mới còn liên tục lái nhai thì một thanh âm kiều mị liền cắt ngang lời của bà ta. Nghe vậy, bà mới cũng không tiếp tục cãi lời mà ra hiệu cho hai tiểu nha hoàn bên cạnh cùng bà đi ra ngoài.

Vừa đưa tay đóng lại cửa phòng, bà mới liền không nhận được mà cảm khái một tiếng. Trong giọng nói cũng tràn đầy một loại tiếc hận.

"Bà mới Trương ta làm mai cho người khác không biết bao nhiêu lần, nhìn qua bao nhiêu cô nương, chính là lần đầu tiên nhìn thấy một người đẹp như đại thiếu phu nhân vậy."

Lúc đầu khi nghe thấy lời dặn dò của Nhan lão gia, bà cũng vô cùng tiếc hận một cái hồng nhan liền cứ thế mà lui tàn rồi, bởi vì phải lấy một cái phế vật như vậy. Nhưng là, bà cũng chỉ là lấy tiền của người rồi giúp người làm việc mà thôi, ai sướng ai khổ liền đã không còn nằm trong phạm vi lo lắng của bà.

"Hai người các người liền cứ đứng ở đây đi, nếu thiếu phu nhân có gọi thì..."

Cau mày mà lạnh lùng răn dạy hai cái tiểu nha hoàn này, bà mới liền kiều căng mà hừ lạnh một tiếng. Đối với mấy cái nha đầu ti tiện như thế này, mà cũng không cần cho chút mặt mũi nào.

Nhưng là, vẫn chưa đợi bà ta nói dứt câu thì hai tiểu nha hoàn trước mặt bà lại lập tức ngã xuống đất, cơ thể héo rũ giống như một cái xác khô. Chưa đợi bà kịp phát ra một tiếng hét chói tai thì "phập" một tiếng, ngực của bà ta đã bị một thanh kiếm đâm xuyên qua. Chết không nhắm mắt.

Nhìn lấy ba bộ thi thể nằm trên mặt đất, Huyết Minh liền lạnh nhạt phất tay đem cả ba đều thu vào trong không gian hệ thống, điều bộ vô cùng quen thuộc giống như đã suy nghĩ trước vô số lần.

[.....] Không gian của nó từ khi nào đã trở thành nơi vứt xác dành cho ký chủ rồi?

Bốn phía trong hỷ phòng hiện tại đều thấp đầy nến đỏ, đôi lúc lại vang lên tiếng "lách tách" phá vỡ bầu không khí yên lặng. Mà bây giờ đây, phía trên hỷ giường đang ngồi một cái tân nương mặc hỷ phục đỏ thắm.

Y Trần lúc này đang lặng yên mà nhớ lại quãng thời gian yên bình khi mẫu thân nàng còn sống, nhớ lại cái nữ nhân ngốc nghếch suốt ngày ngóng trông phụ thân của nàng, cuối cùng lại bị tiện phụ kia hạ độc giết chết.

Một tiếng bước chân trầm ổn từ từ đến gần khiến cho cả người của Y Trần lập tức căng cứng, trong mắt lóe lên hận ý mà nắm chặt lấy chuôi của thanh chủy thủ được giấu bên trong tay áo của mình.

Chỉ cần nàng giết chết Nhan Mạc Oa, Nhan gia nhất định sẽ không buông tha cho phụ thân của nàng, như vậy cũng xem như là nàng đã khiến cho ông ta trả giá về những việc đã làm với mẫu thân nàng.

Còn về nàng sao? Nghĩ đến đây, Y Trần lại không nhịn được mà nở một nụ cười thê lương. Nàng đã quyết định, sau khi giết chết Nhan Mạc Oa, nàng sẽ tự kết liễu đời mình.

Cuối cùng, một đôi giày đen liền dừng lại cách Y Trần vài bước, hiện ra trong tầm mắt của nàng. Hít sau một hơi, Y Trần liền dùng hỏa nguyên tố truyền vào thanh chủy thủ trong tay rồi nhanh chóng chém ra. Khăn voan trên đầu của nàng cũng theo động tác này mà rơi xuống mặt đất.

Mặc dù chỉ mới mười sáu tuổi nhưng tu vi của nàng đã là Kiếm Sư cảnh tầng 9, cũng có thể xem như là một cái thiên tài. Trong suy nghĩ của nàng, với tốc độ này thì một tên phế vật như Nhan Mạc Oa nhất định sẽ bị nàng một chiêu lấy mạng.

Mà nhìn thấy động tác này của Y Trần, Huyết Minh liền không có một chút lưỡng cố mà tự lực vào gót chân rồi ngã người về sau, thành công tránh đi lưỡi kiếm này. Trong tay liền tự lấy ba luồng ma khí bắn vào ba huyệt vị ở cổ và xương hàm của nàng, đem chúng toàn bộ đều phong bế.

Nhanh chóng bật người đứng dậy, bàn tay của Huyết Minh liền gõ vào trên thân của chủy thủ một cái, khiến nó "ong ong" run lên mà rơi khỏi tay của Y Trần. Không chút chậm trễ, Huyết Minh liền đưa tay ôm ngang eo của Y Trần rồi thuận thế mà ngã xuống giường, đem nàng đặt ở dưới thân.

Vừa mới phản ứng lại, Y Trần vốn muốn ra tay phản kháng nhưng đã không còn kịp nữa, cả người đều đã bị Huyết Minh khống chế lại hết. Hai tay của nàng đều bị hấn đặt trên đỉnh đầu rồi dùng một mảnh vải mảnh cột lại.

Lúc này, Y Trần mới có thể nhìn thấy được gương mặt của người đến. Chỉ thấy hấn có một đôi huyết đồng vô cùng xinh đẹp giống như hai viên hỏa tinh thạch mà nàng từng nhìn thấy cùng với gương mặt tuấn mỹ khiến người ta hít thở không thông.

Nhưng mà, nàng hiện tại cũng hoàn toàn không có tâm tư cảm khái ngoại hình của hấn nữa. Bởi vì, nàng có thể cảm nhận được ma khí nồng nặc đang tỏa ra từ trên người của hấn. Đây là một cái ma tộc!

Vừa định mở miệng cầu cứu, Y Trần lúc này mới phát hiện bản thân không thể phát ra âm thanh được. Trong lòng nàng lại càng thêm lạnh dần khi có một bàn tay đang nhanh chóng cõi ra y phục trên người nàng.

Mà Huyết Minh hiện tại cũng không có cảm tưởng gì quá nhiều, nhưng là cũng đưa mắt nhìn một chút mỹ nhân đang nằm dưới thân của mình. Lúc này, nàng đang vận một thân hỷ phục đỏ thắm, mái tóc đen dài được búi lên, đầu đội mào phượng gắn đầy châu ngọc lấp lánh.

Chỉ thấy nàng có một gương mặt trứng ngỗng đầy đặn cùng một đôi mắt hoa đào ẩn tình, đôi môi đỏ mọng như quả hồng đào chờ người tới hái. Bây giờ đây, dường như nàng có chút sợ hãi mà nhắm chặt mắt, lông mi dài khẽ run lên giống như một con bướm muốn vỗ cánh bay đi.

"Không cần cố sức nữa, ngươi không thể nói chuyện được đâu."

Nhàn nhạt nói một câu, Huyết Minh liền đưa tay giải khai hỷ phục trên người nàng. Hiện ra cơ thể tuyết trắng như bạch ngọc được bao phủ bên trong chiếc yếm đỏ thêu hình uyển ương hí thủy.

Vừa nhìn, Huyết Minh cũng không thể không cảm khái đây thật sự chính là một cái vu vật. Một đôi cự nhũ cũng phải là cup E trở lên, băng cơ ngọc cốt, eo nhỏ chân thon. Ít nhất đây là kinh nghiệm xem nữ nhân suốt mười mấy kiếp qua của Huyết Minh tổng kết ra được.

****Lịch đăng chương sẽ đổi thành 2 ngày một chương bởi vì Nhóc không có đủ thời gian để gõ truyện.**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Mang người đi (h)

Nhanh chóng cởi hết quần áo của Y Trân, Huyết Minh mới chậm rãi cúi đầu mà ngậm lấy một quả anh đào đỏ rực phía trên ngực của nàng. Tay còn lại cũng ở trên một bên ngực khác nhẹ nhàng xoa nắn.

"Ồ...ô..."

Y Trân cố gắng giãy giụa muốn tránh khỏi động tác của Huyết Minh, nhưng bởi vì đôi tay bị cột lại nên mọi sự cố gắng đều trở thành vô bổ.

Vì vậy, nước mắt của nàng liền không khống chế được mà trào ra, dọc theo khóe mắt mà rơi xuống hỷ giương. Nàng muốn van xin hấn nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể hóa thành tiếng "ô ô" nức nở.

"Đừng khóc. Ngoan a."

Huyết Minh vô cùng dịu dàng mà lau đi nước mắt cho Y Trân, sau đó liền dùng đai lưng che lại đôi mắt của nàng rồi đặt lên đó một nụ hôn. Nhưng là, đôi mắt của hấn từ đầu tới cuối đều là một mảnh tĩnh mịch, mặc cho hành động có bao nhiêu ôn nhu đi nữa.

Đôi tay của Huyết Minh lúc này liền chậm rãi vuốt ve trên khắp người của nàng, sau đó liền dời dần về phía hạ thân, ở phía trên tiểu huyết của nàng xoa nắn một chút, khiến cho hoa dịch nhanh chóng chảy ra thấm ướt tay của hấn.

"Nàng thật sự rất đẹp."

Nhẹ nhàng liếm nhẹ lên vành tai của Y Trân, Huyết Minh liền chậm rãi nói, khiến cho nàng cũng có chút ngửa mà rụt rụt cổ. Nhưng là động tác giãy giụa dường như cũng yếu đuối hơn một chút. Đúng là không có nữ nhân nào không thích người khác khen mình đẹp cả.

Vì thế, Huyết Minh liền từ từ cho một ngón tay vào trong tiểu huyết của nàng rồi bắt đầu trườn động lên. Mà Y Trân lúc này cũng bị cảm giác kỳ lạ từ hạ thân truyền đến làm cho khó chịu mà lắc lắc eo, muốn tránh thoát khỏi bàn tay của hấn.

"Úm..."

Một tiếng rên rỉ yếu đuối liền tràn ra từ trong miệng của nàng. Nghe thấy âm thanh này của bản thân, nàng liền nhanh chóng cắn cắn môi, không cho tiếng rên rỉ trào ra ngoài.

Cũng không qua lâu lắm, Huyết Minh liền cảm thấy vách tường bao quanh ngón tay của bản thân dường như lại bắt đầu xiết lại. Vì thế, hấn liền tăng nhanh tốc độ trên tay mà cọ xát vào điểm mẫn cảm của nàng.

"Ngô...a..."

"Nhanh như vậy liền cao trào rồi sao?"

Y Trân chỉ kịp cảm thấy đầu óc của mình đều trở nên trống rỗng, bên trong cơ thể cũng có một dòng nước ấm trào ra ngoài. Nhất là khi bên tai còn vang lên tiếng cười trầm thấp của nam nhân.

Lúc này, nàng chỉ hận không thể trực tiếp chết đi cho xong, nàng không những trả thù không thành mà còn bị một cái ma tộc khinh bạc đến sinh ra khoái cảm nữa kia chứ.

"Ồ...ô..."

Nhưng là, chưa đợi nàng suy nghĩ thêm điều gì thì hạ thân lại bị thứ gì đó căng ra, sau đó trực tiếp tiến vào bên trong cơ thể nàng. Khiến nàng đau đến chết lặng, nước mắt cũng liên tục tràn ra bởi vì quá đau.

Cũng không quan tâm đến nàng có đau hay không, Huyết Minh liền chậm rãi di động eo, khiến tiểu huynh đệ của hấn ra vào bên trong cơ thể nàng, giải tỏa dục vọng nguyên sơ trong cơ thể hấn.

Mặc dù tiếng hít thở trầm trọng cùng với tiếng da thịt va chạm vào nhau chưa từng dừng lại, nhưng đôi mắt của hấn từ đầu tới cuối đều là một mảnh thanh minh chưa từng dao động.

"Ừ...ân..."

"Ta muốn tới."

Cũng không biết là trải qua bao lâu, cũng không biết là trải qua bao nhiêu lần cao trào, ngay khi suy nghĩ của Y Trân đều hóa thành một đoàn hồ nhào thì Huyết Minh mới nói khẽ ở bên tai của nàng một câu. Sau đó, hấn mới tiến vào nơi sâu nhất bên trong, bắn ra tinh nguyên của bản thân.

Cầm lấy hỷ phục của Y Trân rồi lau chùi hạ thân cho cả hai, Huyết Minh mới có chút sâu thẳm mà nhìn nàng.

Hắn đang nghĩ, giữa việc đem nàng đi khiến cho Nhan Mạc Oa mang danh có thể từ bỏ trốn cùng người khác, với việc để nàng lại để mỗi khi hắn ta nhìn thấy nàng đều sẽ nhớ đến việc bản thân bị người cầm sừng thì phương án nào sẽ thu được Điểm phản diện nhiều hơn.

[Nhiệm vụ hạn giờ: Khiến Y Trân có hảo cảm và đồng ý bỏ trốn cùng ký chủ. Thời hạn: 1 chung trà nhỏ.]

Vì thế, Huyết Minh liền không chút suy nghĩ nào mà mở ra dây trời và bịt mắt cho Y Trân. Phảng phất như nghĩ đến chuyện đau buồn gì đó mà cúi đầu thờ dài, giọng nói cũng phủ lấy một tầng tang thương và bất đắc dĩ.

"Xin lỗi. Ta cùng với Nhan Mạc Oa có thù với nhau. Vốn dĩ ta định là sẽ giết chết nàng. Nhưng là, ta và nàng cũng không có thù hận gì cả. Cho nên, hiện tại ta sẽ đưa nàng cùng rời đi."

Vốn dĩ vẫn còn ở trong trạng thái bần rùn không có sức lực, sau khi nghe thấy lời này của Huyết Minh, Y Trân liền vô cùng kinh ngạc nhìn hắn.

Nàng biết, cho dù hắn không giết nàng đi nữa thì chờ khi Nhan Mạc Oa phát hiện ra việc này, nàng nếu là không chết thì cũng sẽ mất một lớp da. Nhưng là, nàng không thể tin được hắn cư nhiên lại muốn đem nàng rời đi.

"Mẹ của ta là một nhân tộc, cha của ta lại là một ma tộc. Năm ta bảy tuổi, bọn họ lại bị người đánh chết, để lại ta cùng một cái muội muội vừa tròn năm tuổi."

"Ta cùng muội muội sống nương tựa vào nhau, nhưng bởi vì bộ dáng kỳ dị này của ta nên chỉ có một mình muội muội của ta ra ngoài kiếm sống."

Vừa nói, Huyết Minh liền sửa lại vạt áo của bản thân, sau đó mới bắt đầu mặc quần áo vào cho Y Trân. Trong giọng nói của hắn cũng bắt đầu tràn đầy hận ý cùng căm phẫn.

"Hơn một tháng trước, bởi vì muội muội ta lúc đang bán giày cỏ thì bị người xô trúng mà ngã ra đường. Vô tình cản chân của Nhan Mạc Oa nên bị gã cho người đánh chết, vứt vào sau núi cho yêu thú ăn."

"Lúc ta tìm được nàng, thì ngay cả một mảnh vải cũng không còn nữa. Muội muội thông minh ngoan ngoãn của ta cứ như vậy liền trở thành một vũng máu thịt bên trong miệng thú hoang."

"Ta hận, thật sự rất hận, trên đời này đã không còn người thân của ta, đã không còn người quan tâm đến ta nữa. Bởi vì ta là ma tộc nên phải bị người chán ghét hay sao? Ta không cam lòng..."

Vừa nói, ánh mắt của Huyết Minh liền nhanh chóng lướt qua phản ứng của Y Trân. Khi nhìn thấy đôi mắt của nàng cũng phủ lấy một tầng hơi nước, biểu cảm chấn động giống như đang hỏi tưởng gì đó, Huyết Minh liền biết, hắn thành công rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nhan Mạc Oa

[Hào cảm của Y Trân đối với ký chủ +10. Điểm phản diện +10.]

Trước khi đến đây, hắn cũng đã dò hỏi từ những người xung quanh để biết thêm về quá khứ của nàng. Cho nên, hắn cũng đã dự đoán trước làm thế nào để khiến nàng buông xuống phòng bị đối với hắn.

[Ký chủ, người có muội muội từ khi nào vậy a.]

"Ta nói có thì liền sẽ có."

[.....] Ký chủ bịa chuyện đến quan mình chính đại như vậy, nó không còn gì để nói nữa.

Mà Y Trân lúc này đã nhớ đến mẫu thân của nàng, đồng thời cũng nhớ đến tình trạng từ cổ vô thân của bản thân. Bất tri bất giác liền có một loại cảm giác đồng bệnh tương liên với Huyết Minh.

Nếu như lúc này nàng từ chối hắn, nàng chắc chắn sẽ chết. Nhưng là, nếu nàng rời đi cùng hắn, đó có lẽ vẫn là một đường sinh cơ. Không những thế, Nhan gia nhất định cũng sẽ không buông tha cho phụ thân của nàng, như vậy xem như nàng cũng đã trả được thù cho mẫu thân.

"Được, ta đồng ý rời đi cùng người."

[Đình, nhiệm vụ hạn giờ hoàn thành. Phần thưởng: 50 Điểm phản diện, Văn Hồi kính x1.]

Nghe thấy câu trả lời của nàng, trong lòng Huyết Minh cũng không có cảm giác gì nhiều lắm, nhưng là điều này cũng không trở ngại hắn nở một nụ cười chân thành với Y Trân, giống như là hắn rất vui khi nàng đồng ý bỏ trốn cùng hắn.

"Các người muốn đi đâu?"

[Thù hận của nam chủ: Nhan Mạc Oa đối với ký chủ +10. Điểm phản diện +20.]

Ngay khi Huyết Minh vừa định ôm lấy Y Trân thì âm thanh mở cửa liền vang lên, kèm theo đó là giọng nói âm trầm cùng với một thân ảnh mặc hỷ phục liền xuất hiện từ trong bóng đêm.

Hôm nay, Nhan Mạc Oa vốn dĩ cũng rất vui vẻ vì bản thân cuối cùng cũng phá đi số kiếp xử nam, cưới được mỹ nhân, bước đi trên con đường thu thập hậu cung, trái ôm phải ấp mà hắn ta hẳn mơ ước.

Nhưng là, khi hắn ta bước vào trong tân phòng, đón chờ hắn ta cũng không phải là tân nương xinh đẹp mỹ mầu, mà thay vào đó là cảnh thê tử của hắn ta đang muốn bỏ trốn cùng người khác. Lúc này, hắn ta chỉ cảm thấy bản thân dường như lại cao thêm vài cen ti mét, mũi xanh rười rượi.

Nhan Mạc Oa vốn dĩ là một cái trạch nam mê đọc truyện nam tần ở thế kỷ XXI. Sau một giấc ngủ tỉnh dậy, hắn ta liền phát hiện bản thân cư nhiên lại xuyên qua thời không, trở thành một tên hoàn khổ công tử ở Thương Lang đại lục.

Không những vậy, trên người hắn ta còn có một cái hệ thống trang bức vô cùng kỳ bí, khiến cho hắn ta suy đoán bản thân có phải là nam chính hay không. Nhưng là, hôm nay hắn ta lại bị người hung hăng đánh mặt, khiến cho hắn ta nhanh chóng tỉnh dậy khỏi mộng tưởng.

"Người trước ngủ một lát đi, chuyện còn lại thì ta sẽ lo."

Nhìn thấy sự kinh hãi trong mắt của Y Trân, Huyết Minh liền nhỏ giọng nói với nàng một câu. Cũng không đợi nàng trả lời, hắn liền đưa tay đem nàng đánh ngất đi. Hắn mới không nói đầu a, nếu nàng vẫn còn tỉnh thì nàng chính là một cái phiền toái.

"Hệ thống, đem Thực Tâm Cổ cùng Mê Hồn Hương đều hồi đoái."

[Đình, hồi đoái thành công. Điểm phản diện -55.]

[Thực Tâm Cổ: cổ trùng không rõ nguồn gốc. Sau khi nuốt phải loại cổ trùng này, nó sẽ chui vào tim rồi ngủ đông ở đó. Mỗi khi đến ngày trăng tròn, nó sẽ tỉnh dậy mà bắt đầu gặm cắn huyết nhục, đau đớn không thể tả được.

Đánh giá: Địa cấp trung phẩm

Điểm phản diện: 50.

*Nếu người sử dụng uống vào lượng lớn nước lạnh, Thực Tâm Cổ sẽ bị lạnh cứng rồi chết.]

[Mê Hồn Tán: Một loại thuốc mê bình thường.

Đánh giá: Hoàng cấp hạ phẩm

Điểm phản diện: 5.

*Tác dụng được giữ trong 1 canh giờ, không có tác dụng với người có tu vi quá cao.]

Sau khi nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống, Huyết Minh liền câu lên khoe miệng mà đem áo choàng trùm lại, che khuất đi gương mặt của bản thân mình. Giọng nói cũng nhanh chóng đề thấp xuống, trở nên có phần khàn khàn.

"Làm sao a, cảm giác khi bị cho đội nón xanh (đội nón xanh = cấm sừng) là như thế nào. Có phải hay không là rất tức giận?"

"Nhưng là, chỉ cần người tức giận là ta liền vui rồi. Càng tức giận sẽ càng thêm soái a."

Mà Nhan Mạc Oa sau khi nghe thấy âm thanh trêu tức này của Huyết Minh thì lại càng thêm tức giận mà nhanh chóng rút ra thanh kiếm đang được treo phía trên vách tường, nguyên tố hệ băng cũng nhanh chóng tỏa ra tứ phía.

"Tên khốn, chịu chết đi."

Nhìn thấy linh khí xoay chuyển quanh người của Nhan Mạc Oa, Huyết Minh mặc dù không có sợ hãi nhưng mày cũng là nhú chặt lại.

Không ngờ chỉ mới qua một tháng, tên Nhan Mạc Oa này cư nhiên lại tu luyện từ phạm nhân lên thành Kiểm sự cảnh tầng 7. Đúng là tu luyện vượt bậc mà, xem ra sau khi rời khỏi đây, hắn nhất định phải đòi thêm tài nguyên để tu luyện mới được.

Ngay khi kiếm của Nhan Mạc Oa hướng về phía Huyết Minh đâm thẳng tới thì hắn không những không tránh, mà còn vô cùng bình tĩnh đứng yên tại

chỗ, nhanh chóng giơ lên hai ngón tay liền đem lưỡi kiếm của Nhan Mạc Oa kẹp vào bên trong, không động đậy được.

"Người quá yếu, không đánh được ta rồi. Uống cho người là một cái người xuyên việt a, đúng là làm mất mặt quá mà."

"Người...người..."

[Thù hận của nam chủ: Nhan Mạc Oa đối với ký chủ +50. Điểm phản diện +100.]

Nhan Mạc Oa khó có thể tin được mà trừng lớn mắt, giống như nhìn thấy một cái quái vật mà ghen hòng không nói được thành lời, trong đầu cũng lập tức bị nổi kinh hãi thay thế, không thể suy nghĩ được gì nữa.

Làm sao hắn lại biết được hắn ta là người xuyên không kia chứ? Chẳng lẽ...hắn cũng là người xuyên không giống hắn ta?

"Tạm biệt a đồng liêu, hẹn ngày tái ngộ."

Mà Huyết Minh chờ đợi cũng chính là thời cơ này, vì thế, hắn liền từ trong tay áo lấy ra một túi thuốc bột mà rải vào mặt của Nhan Mạc Oa.

Không kịp phòng ngừa, Nhan Mạc Oa liền đem một đám thuốc bột này hít vào trong người, trên mặt cũng phủ lấy một tầng bột trắng trông vô cùng buồn cười.

"Người..."

"Ta làm sao a? Đừng lo, quả gặp mặt mà ta tặng cho người vẫn còn chưa hết đâu."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Tâm Ma Kiếm Pháp

Nhìn thấy Nhan Mạc Oa ngã xuống đất, Huyết Minh mới không chút do dự mà từ trong không gian lấy ra Thực Tâm Cổ. Chỉ thấy trong tay của hắn liền xuất hiện một cái bình sứ nhỏ, bên trong chỉ có duy nhất một viên được to khoảng đầu ngón út có màu đen sì.

"Đây là Thực Tâm Cổ sao? Chẳng lẽ cổ trùng là ở bên trong thứ này?"

Huyết Minh cũng có chút hiếu kỳ mà hỏi hệ thống, trong suy nghĩ của hắn, Thực Tâm Cổ lẽ ra phải là một con sâu nhỏ mới đúng a, chẳng lẽ bên trong viên thuốc này có một con sâu?

[Đúng a ký chủ, Thực Tâm Cổ nằm ở bên trong]

Vì thế, Huyết Minh liền không tiếp tục nghĩ nữa mà đem viên được này nhét vào trong miệng của Nhan Mạc Oa, khiến cho hắn ta đem nó nuốt xuống. Sau đó, Huyết Minh mới đem hắn nâng dậy rồi vác trên vai phải, tay trái cũng đồng thời đem Y Trần ôm vào lòng.

[Ký chủ, sao người lại không cùng hắn ta đánh một trận a, đang đánh thì ném thuốc có phải hay không là hơi...vô sỉ?]

"Bình bất yếm trá a. Và lại ta cũng không muốn lãng phí tinh lực lên trên người hắn ta. Người mà ta cần đối phó là kẻ ở ngay bên ngoài kia."

Vừa dứt lời, Huyết Minh đã nhanh chóng từ trong hý phòng đi ra, mở ra đôi cánh của mình rồi bay lên trên bầu trời. Lúc này bởi vì không muốn người ta chú ý, hắn mới phải dùng chân để đi. Còn hiện tại thì việc ăn núp cũng đã không còn ý nghĩa gì nữa, bởi vì...

"Các hạ đây nếu đã đến để tham gia đại hôn của nhi tử ta, vậy tại sao lại không ở lại trong chốc lát?"

Ngay khi Huyết Minh vừa bay lên được một khoảng thì một âm thanh hùng hậu liền vang lên, vang vọng khắp cả Nhan phủ khiến cho tất cả những gia nô và khách khứa có mặt ở đây cũng đều nhao nhao mà nhìn về phía này.

Lúc này đây, Nhan Mãnh đang đứng ở giữa sân lớn của Nhan gia, nhíu mày ngẩng đầu nhìn về phía Huyết Minh. Uy áp từ trên người ông ta tỏa ra liền đem hắn vây khốn lại, không thể đi động được quá vài bước.

"À, thì ra là Nhan lão gia a, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu..."

Mặc dù bị vây khốn lại nhưng Huyết Minh vẫn không hoảng không lo mà cười cười chào hỏi với Nhan Mãnh. Nhưng là, trong lòng của hắn cũng đã hiện lên một tia âm u, quả nhiên cao hơn một cái cảnh giới cũng như là cao hơn cả khoảng trời. Xem ra, hắn vẫn còn quá yếu a.

"Nếu các hạ đã ngưỡng mộ ta như vậy, thì làm phiền hãy đem nhi tử và nhi tức trả lại cho ta đi a."

"Nhan phủ của ta cũng không phải là nơi người muốn đến liền đến, muốn đi liền đi."

Nhan Mãnh lúc này cũng không có bị Huyết Minh đã động đến, thay vào đó là âm trầm nói ra một tiếng. Xem ra cảm giác ban nãy của ông cũng không phải là giả, thật sự có kẻ dám tiến vào trong Nhan phủ của ông với ý đồ gây rối.

"Ha ha, nếu đã vậy, ta cũng lùi dần tiếp nữa a..."

Lúc này, Huyết Minh cũng liền không tiếp tục giả vờ nữa mà cười một cách cuồng ngạo, uy áp vang trong tiếng cười này trực tiếp đem vô số phạm nhân bên trong Nhan phủ đều chấn đến thất khiếu đổ máu mà chết. Còn những thị vệ và một số người có tu vi thấp hơn thì cũng bị áp lực làm cho quỵ rạp trên mặt đất không động đậy được.

[Đỉnh, ký chủ thành công giết chết 16 nhân tộc. Điểm phản diện +32.]

Nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống, Huyết Minh cũng có chút tiếc nuối mà than thở trong lòng. Nếu tu vi của hắn có thể cao hơn được nữa thì có lẽ đã có thể đem bọn họ đều giết chết hết rồi. Nhưng là, ngoài miệng của hắn vẫn tỏ ra đau buồn mà than thở...

"Aiz, ta không có ý giết chết bọn họ đâu. Là do ta, do ta a..."

"Hỗn xược. Quái vật kia, mau ngừng tay!!!!"

Sau khi nhìn thấy điệu bộ phảng phất như rất đau khổ kia của Huyết Minh, Nhan Mãnh liền tức giận đến muốn thổ huyết mà hét lên một tiếng. Mặc dù không biết tên ma tộc này tại sao lại mọc ra một đôi cánh nhưng nỗi hận này ông cũng không thể không giải.

"Ha ha, quái vật sao? Được a... Vẫn dĩ còn muốn tha cho người một mạng, nhưng xem ra, tất cả những người ở đây cũng đều phải chết cùng người rồi a."

"Tâm Ma Kiếm Pháp."

Nghe thấy tiếng mắng chửi này của Nhan Mãnh, đôi mắt của Huyết Minh liền lập tức đông cứng lại, bất tri bất giác lại nhớ đến tình cảnh mà bản thân đã từng trải qua ở thế giới thứ 1 kia. Lúc đó, bọn họ dường như cũng đã mắng hắn như vậy, mắng hắn là quái vật...

Hạ Tà kiếm nhanh chóng xuất hiện trong bàn tay phải của Huyết Minh, không chút do dự, hắn liền chém ra hai đường kiếm chéo vào nhau, tạo ra hai vết đen dài chừng một thước nằm ngang trên bầu trời, tỏa ra nguyên tố bóng tối dày đặc khiến người ta không nhìn được mà run sợ.

Trong nháy mắt, hai vết đen này liền lao nhanh về phía những người ở Nhan gia. Thấy vậy, Nhan Mãnh cũng không chút lo lắng mà rút ra trường thương đang rơi trên mặt đất, đem nguyên tố thổ của bản thân truyền vào rồi chém về phía vết đen đang bay tới kia, muốn trực tiếp đem nó chém nát.

Nhưng là, một chuyện ngoài dự đoán của Nhan Mãnh liền xảy ra, vết đen kia cứ nhiên lại giống như không có thực thể mà nhẹ nhàng xuyên qua mũi thương của ông rồi nhanh chóng chui vào người của những người ở đây.

"Nương tử..."

Ngay khi vết đen kia vừa chui vào trong người, Nhan Mãnh liền nhanh chóng nhìn thấy bản thân cứ nhiên lại quay trở về lúc mới cưới nương tử. Cả hai người họ vẫn còn sống hạnh phúc với nhau, êm ấm mà ngồi ăn một bữa cơm.

Không riêng gì Nhan Mãnh, những gia nô xung quanh cũng đều đã rơi vào trạng thái mất hồn, thơ thần. Có kẻ trong mắt ẩn chứa vui sướng, có kẻ trong mắt lại ẩn chứa sợ hãi, đau khổ mà đứng yên như một bức tường đá.

Lúc này, xung quanh Huyết Minh bỗng dừng lại xuất hiện vô số sợi lông chim màu đen đang lơ lửng giữa không trung, mỗi một sợi đều ẩn chứa nguyên tố lôi hệ vô cùng dày đặc.

"Đi."

Theo âm thanh nhẹ nhàng cùng cái phất tay của Huyết Minh, những sợi lông này bỗng dừng lại trở nên cứng rắn giống như lưỡi dao mà bay thẳng về phía những người còn lại trong phủ Nhan gia.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Náo loạn

"Phập phập" Tiếng lưỡi dao ghim vào da thịt khiến người ta không nhìn được mà sờn gai óc, máu tươi cũng văng lên tung tóe mà chảy dài khắp nơi trên

sân, trở thành một bãi chiến trường ngay cả một tiếng la hét cũng không có.

"Không được lãng phí a, Hy Tà, đi."

Nhìn thấy tình cảnh này, Huyết Minh liền nhủ mảy một chút rồi nói. Mà Hy Tà kiếm của hắn cũng lập tức cắm vào mặt đất, đem huyết dịch xung quanh toàn bộ đều hút đi. Mà một số kẻ vốn dĩ vẫn còn một chút hô hấp cũng vẫn bị Hy Tà kiếm hút khô.

[Đỉnh, ký chủ thành công giết được 21 nhân tộc. Điểm phản diện +42.]

- - - - -

"Ca ca a, người nói xem công tử đi đâu vậy?"

Lãnh Kỳ lúc này đang chán chường mà nằm dài trên bệ cửa sổ, có chút hiếu kỳ rồi quay sang hỏi Lãnh Hàn. Công tử nhà y đã rời đi từ chiều đến tận bây giờ rồi, cũng không biết là đi đâu nữa.

"Chuyện của công tử, người không nên quản."

Vẫn như cũ ngồi xếp bằng tu luyện trên giường, Lãnh Hàn ngay cả mắt cũng không nâng lên liếc nhìn trả lời câu hỏi của Lãnh Kỳ. Mà nghe thấy lời này của y, Lãnh Kỳ liền không nhịn được mà bĩu môi. Đúng là quá không thú vị mà.

"A, hình như là công tử trở về rồi."

Vốn dĩ vẫn luôn chú ý động tĩnh bên ngoài cửa sổ, Lãnh Kỳ liền lập tức nhỏ giọng kinh hô một tiếng khiến cho Lãnh Hàn cũng mở mắt ra mà ngồi bật dậy.

Lúc bọn họ nhìn thấy đôi cánh của Huyết Minh cũng bị kinh hách không hề nhỏ, nhưng là khi nhớ đến quy tắc do hắn đặt ra, cả hai cũng chỉ có thể đem hiếu kỳ đè xuống dưới đáy lòng.

"A Kỳ, đem ngoại sam đều cởi ra hết đi, ta sẽ đưa người ra khỏi thành trước, ngày mai chúng ta sẽ gặp lại ở ngoài thành."

Nghe thấy lời căn dặn này của Huyết Minh, mặc dù trong đầu cũng đều lấp đầy một loạt dấu chấm hỏi nhưng Lãnh Kỳ cũng vô cùng nghe lời mà cởi ra ngoại sam trên người mình, chỉ để lại một lớp trung y màu trắng ở bên trong.

"A, công tử, đây là???"

Đem đôi cánh thu lại xong, Huyết Minh mới từ ngoài cửa sổ bước vào trong phòng, không chút quan tâm mà vút Y Trần xuống giường, căn bản là không còn một tia thương hương tiếc ngọc ban nãy nữa.

"Là chiến lợi phẩm của ta. Đừng nói nhiều nữa, đi thôi."

"Vâng."

Vì thế, Lãnh Kỳ cũng không dám hỏi gì nữa mà ngoan ngoãn gật đầu, sau đó thì trực tiếp bị Huyết Minh nắm lấy cổ áo nhấc lên rồi bay ra ngoài cùng với Nhan Mạc Oa.

- - - - -

"Lục soát, lục soát đi."

"Nè, các người đang làm gì vậy, nè..."

"Đêm qua Nhan phủ bị một cái ma tộc đồ sát hết, chúng ta hiện tại đang làm theo lệnh của Nhan thiếu gia, tìm ra tên ma tộc này..."

Chỉ trong một đêm, Vân Lan thành liền xảy ra một loạt đại sự khiến nhân tâm náo loạn. Nhan gia chủ cùng vô số người trong Nhan phủ đều bị một cái ma tộc giết chết hết.

Không những vậy, ma tộc này còn đem tân nương tử cùng nhau bỏ trốn, đem tân lang là Nhan đại thiếu gia treo ở trên cổng thành không một mảnh vải che thân, còn ghi lên trên bụng của hắn ta mấy chữ "Ta là phế vật".

Vì thế, Nhan gia liền lập tức trở thành trò cười của cả Vân Lan thành. Để cho bọn họ ý thế hiếp người a, không coi ai ra gì a, đúng là quả báo mà. Nhưng là, đại sự xảy ra cũng không khỏi khiến cả Vân Lan thành đều bị phong tỏa lại, nhà nhà người người cũng đều bị tra xét hết.

[Đỉnh, thù hận của nam chính: Nhan Mạc Oa đối với ký chủ +100. Điểm phản diện +200.]

"Thù hận chỉ có bao nhiêu đây thôi sao? Chẳng lẽ giới hạn đạt được thù hận ở mỗi lần đều chỉ có thể lên đến 100 hay sao?"

Lúc này, Huyết Minh đang chậm rãi đem khăn che mắt cột lại, trong lòng liền cùng hệ thống giao lưu. Mọi chuyện xảy ra hôm qua cũng được xem như

thành công mỹ mãn.

Nhưng là, bởi vì đêm qua hắn cố tình sử dụng âm nguyên tố khiến cho ngoại hình trở về hình dạng của ma tộc, cho nên hắn đã phải tốn thêm 60 Điểm phản diện để đổi lấy một viên Hóa Nhân Đan khác.

[Đúng vậy, mỗi một lần cũng chỉ có thể đạt được thù hận của nam chính nhiều nhất là 100 mà thôi.]

[.....]

[Ký chủ, tại sao ngài lại không đem nam chính trực tiếp giết chết đi a. Còn đem hắn giày vò như vậy để làm gì?] Mặc dù không muốn nhưng hệ thống cuối cùng cũng không nhịn được mà hỏi Huyết Minh một chút.

Đối với sự tò mò của hệ thống, Huyết Minh liền mỉm cười rồi chậm rãi đứng dậy. Hắn không thể không cảm khái, hệ thống vẫn là nên ngốc nghếch như vậy vẫn tốt hơn, dễ chọc giận, có thể xem như thú vui tiêu khiển cho hắn.

"Tại sao một người thông minh như ta lại có một cái hệ thống ngu ngốc như người chứ a."

"Nếu giết chết Nhan Mạc Oa thì còn gì là thú vị nữa a, phải để hắn ta nhận sự tra tấn để mà sống. Hào hạo mà cống hiến Điểm phản diện cho ta không phải là tốt hơn hay sao?"

[!!!!!!!] Ký chủ đây là đem nam chính trở thành gia súc để chăn nuôi hả? Nhưng là, dường như ký chủ vừa mới mắng nó...

Không ngoài dự đoán của Huyết Minh, phải mất tận vài giây sau hệ thống mới có thể phản ứng lại mà nhanh chóng xù lông, liên tục hăm dọa và lên án hắn.

[Ký chủ, ngài không sợ ta mặt sát ngài hay sao???] Ký chủ không sợ hay sao a, cứ nhiên còn dám mắng nó ngốc.

"Người không phải nói, ta là người đầu tiên trong thời gian qua có thể hoàn thành được khảo hạch mà người đưa ra hay sao? Nếu người giết ta, người liền tiếp tục chờ thêm mấy vạn năm nữa để tìm người thế chỗ của ta đi."

Đối với lời đe dọa của hệ thống, Huyết Minh cũng tỏ vẻ không quan tâm lắm. Ngay từ khi nghe hệ thống nói về việc này, hắn cũng đã nhanh chóng suy nghĩ đến nó rồi. Đây cũng là lý do hắn dám trêu chọc hệ thống hết lần này đến lần khác.

[.....] Hệ thống lúc này chỉ có thể vô lực cảm khái, tại sao ký chủ nhà nó lúc nào cũng tinh táo một cách bất bình thường như vậy a.

#Cần tìm cách sửa trị ký chủ, ai biết xin nhờ liên hệ với hệ thống.

**Hệ thống, người có cần đổi một cái ký chủ vừa tri ki vừa dễ ức hiếp hay không?

- -Hệ thống: Muốn a, muốn a. Là ai?

**Đương nhiên là Hạ Vũ rồi. □□

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Vô Sĩ

"Xin chào các vị quan gia, xin lỗi vì không đón tiếp các vị từ xa a. Không biết các vị có muốn dùng một chung trà hay không?"

Dưới tầng một của Hỷ Lai khách sạn lúc này đang đứng 5 tên quan binh, tất cả bọn họ trên mặt đều hiện lên vẻ kiêu căng mà đánh giá xung quanh. Sau khi nghe thấy lời nói cẩn thận của chủ quán trọ, tên bồ khoái cầm đầu ở đây mới có chút không kiên nhẫn mà nói ra.

"Không cần, chúng ta nhận lệnh của Nhan thiếu gia đi soát nhà để tìm ra tên ma tộc kia cùng với đám phụ Y Trần."

Ngay khi gã vừa định ra lệnh cho bốn tên bồ khoái sau lưng mình đi lục soát thì một thân ảnh vận bạch y liền xuất hiện trong mắt bọn họ, khiến cho những người xung quanh đều không nhịn được mà than thở.

"Mẹ kiếp, đã từng nghe nói Minh công tử có phong phạm như tiên, quả nhiên trăm nghe không bằng mắt thấy."

"Đúng vậy a, quả không uổng công ta chờ đợi hai ngày qua chỉ để nhìn thấy hắn a. Thật sự là...quá đẹp đi."

"....."

Dưới âm thanh xì xào kinh diễm của những người xung quanh, Huyết Minh vẫn bình chân như vại mà đi xuống dưới lầu. Phảng phất như có chút kinh ngạc mà hỏi tên bồ khoái đó.

"Vị quan nhân này, xin hỏi ở đây đã xảy ra đại sự gì hay sao?"

Nghe thấy câu hỏi của Huyết Minh, tên bồ khoái này cũng nhanh chóng thu lại vẻ kiêu căng ban nãy, thay vào đó là bộ dạng tôn kính cùng thân thiện có thừa. Vô cùng nhiệt tình mà đem sự việc đã xảy ra vào tối qua đều kể cho Huyết Minh nghe.

Trong mấy ngày này, Huyết Minh đã không ít lần giúp đỡ chúng sai nha bọn họ giải quyết không ít kẻ xấu cùng phiền toái, không những vậy, mẹ của gã hôm trước cũng là nhờ thị vệ của hắn cứu giúp mới may mắn thoát khỏi tay của tên sát nhân kia.

"Chẳng lẽ công tử không biết việc này sao?"

"Nếu người đã hỏi, tại hạ cũng không dám giấu gì. Một cái thị vệ của tại hạ vừa mắc phải bệnh lạ, cả người đều lở loét hết. Từ đêm qua đến giờ tại hạ vẫn luôn lo cho y, đồng thời cũng đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi, giúp y tìm được sư."

Huyết Minh phảng phất có chút u sầu mà nói ra, trong giọng nói cũng tràn đầy một cỗ mệt mỏi. Nhưng là, dường như lại nhớ đến việc gì, hắn mới có chút áy náy mà nói với tên bồ khoái này.

"Xin lỗi vị quan nhân đây, nãy giờ tại hạ đã làm phí thời gian của các vị rồi."

"Nhưng là, mong khi các vị khám xét có thể tránh cho gió vào một chút. Tại hạ sợ y..."

Sau khi nghe thấy lời này của Huyết Minh, cả năm tên bồ khoái đều đồng loạt xua tay chối từ. Trong lòng liên tục cảm khái hắn quả thật là một cái thần tiên sống mà, làm người không những ôn hòa hữu lễ mà còn đối xử với hạ nhân tốt như vậy.

"Xin công tử đừng nói như vậy a, đây chính là đang chiết sát chúng ta rồi. Công tử là người lương thiện, làm sao có thể chứa chấp ma tộc được kia chứ? Cho nên phòng của công tử liền không cần khám xét đâu."

"Nhưng là, như vậy sẽ gây ra phiền phức cho các vị không a? Nếu không, các vị vẫn là vào khám xét đi, tại hạ không muốn các vị bị trách phạt..."

Nhìn thấy điệu bộ khó xử muốn nói lại thôi kia của Huyết Minh, hảo cảm của mấy tên bồ khoái này lại càng thêm tăng mạnh mà phất phất tay tỏ vẻ không sao cả. Sau đó mới bắt đầu lục soát những phòng xung quanh rồi lập tức rời đi.

Y Trần có chút nặng nề mà tỉnh dậy, cơn đau từ sau cổ truyền đến khiến nàng lập tức nhủ mảy rồi đưa tay xoa xoa. Ánh mắt vẫn còn ảm chứa mờ mịt mà đánh giá xung quanh.

"Xin hỏi vị công tử này, ta...đang ở đâu đây?"

Nhìn thấy một người mặc bạch y, trước mắt quần lầy vải trắng đang ngồi ở bàn trà đặt giữa phòng, Y Trần mới có chút hiếu kỳ mà hỏi.

Nàng nhớ bản thân không phải là đã bị tên ma tộc kia mang đi rồi sao? Vậy tại sao nàng lúc này lại xuất hiện ở căn phòng sang trọng như thế này, trước mặt cũng là hai cái thiếu niên hoàn toàn xa lạ.

"Công tử, nàng tỉnh."

Nhìn thấy Y Trần đang từ từ ngồi dậy, Lãnh Hàn liền lạnh nhạt báo cáo với Huyết Minh còn đang chuyên tâm uống trà kia. Mà nghe xong lời này của y, Huyết Minh cũng khẽ quay đầu về phía nàng.

"Ngươi ra ngoài trước đi."

Sau khi nghe xong lời nói của Huyết Minh, Lãnh Hàn liền cung kính mà cúi đầu rời đi. Nhanh chóng đem cửa phòng đóng lại rồi nghiêm túc đứng canh bên ngoài cửa.

Thấy vậy, Huyết Minh liền ở trong lòng tán thưởng Lãnh Hàn một chút. Thật ra so với Lãnh Kỳ, hắn lại càng thích dùng Lãnh Hàn nhiều hơn. Tâm tính ôn trọng, nghe lời tuyệt đối, và đặc biệt là sẽ không nhiều lời gây nên phiền phức.

"Nàng đang ở trong gian phòng của một quán trọ mà ta thuê. Làm sao? Trên người có còn chỗ nào khó chịu hay không?"

Chậm rãi bước về phía của Y Trần, Huyết Minh mới nhu hòa mà xoa đầu của nàng rồi ngồi xuống giường. Mà Y Trần lúc này cũng có chút mất tự nhiên mà dời người về sau, cảnh giác rồi nói ra.

"Vị công tử này, nam nữ thụ thụ bất thân. Ngươi vẫn là nên cách xa ta một chút vẫn tốt hơn."

Mặc dù không biết bản thân vì sao lại ở chỗ này, nhưng là nàng cũng không muốn bản thân bị người chiếm tiện nghi. Dù sao thì nàng cũng đã là...nữ nhân

của người khác, mặc cho lúc đó nàng là bị hấn ép buộc đi nữa.

"Làm sao a? Có chỗ nào trên người nàng mà ta chưa từng nhìn thấy, chưa từng sờ vào?"

Nghe thấy lời này của nàng, Huyết Minh liền bị chọc mà bật cười một tiếng, sau đó mới tà tà mà nói ra lời này. Không cần suy nghĩ hấn cũng liền biết nàng nhất định là hiểu lầm rồi, vì thế, hấn cũng không ngại mà trêu chọc nàng một chút.

"Người...vô si..."

Y Trần lúc này cũng đã bị câu nói của Huyết Minh làm cho ngượng đến đỏ bừng mặt, trong lòng vừa thẹn lại vừa giận, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể phun ra hai từ mắng chửi này. Mặc dù sinh sống tại dị giới nhưng nói gì đi nữa thì nàng cũng chỉ là một cái tiểu thư khuê các mà thôi.

"Ta vô si sao? Ta nói đều là thật mà, chẳng lẽ nàng không nhớ chúng ta đêm qua..."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Nhiệm vụ phụ tuyến

"Người im đi."

Nghẹn khuất đến mắt đều ửng đỏ lên, Y Trần mới tức giận mà mắng một tiếng. Trong lòng vô cùng tuyệt vọng nghĩ, chẳng lẽ hôm qua nam nhân này đã làm gì nàng rồi. Vậy thì tên ma tộc kia có phải hay không là đã bị hấn giết?

Cũng không thể trách nàng vì sao lại không nghĩ đến việc hấn chính là tên ma tộc kia, bởi vì khí tức trên người hấn rõ ràng là một cái nhân tộc. Không những thế, khí chất còn là vô cùng thanh lãnh, trong sạch, giống như một cái nhật nguyệt trên bầu trời cao vậy.

"Nàng chẳng lẽ là thật sự không nhớ ta sao?"

Vừa nói, Huyết Minh liền chậm rãi cúi ra vài bịch mắt của mình. Mà khi Y Trần nhìn thấy được trọn vẹn gương mặt của hấn thì cũng liền kinh ngạc đến ngây ngốc tại chỗ. Chỉ thấy đó chính là một gương mặt giống như đúc với người mà nàng đã từng khắc ghi trong lòng.

Mặc dù đôi mắt của hấn đã mất đi ánh sáng, trở thành một màu đen đậm đặc, cũng không phải là một đôi huyết đồng vô cùng bắt mắt kia. Mái tóc màu xám trắng cũng đã không còn mà thay vào đó là một mái tóc đen dài. Nhưng là, ngũ quan này căn bản chính là không khác gì trong trí nhớ của nàng cả.

"Người...người chính là..."

"Suyt, không cần hỏi gì cả. Nàng chỉ cần biết, ta nhất định sẽ không bao giờ hại nàng đâu."

Ngay khi Y Trần còn muốn nói thêm gì nữa, đôi môi của nàng liền bị đôi môi của Huyết Minh cho chặn lại, hấn cũng từ từ trần trọc mà liếm mát lấy môi của nàng. Y Trần cũng bị hấn hôn đến đầu óc đều trở nên mơ mơ hồ hồ, không còn suy nghĩ được gì nữa.

"Đừng."

Ngay khi Huyết Minh định giải khai đai lưng của nàng, nàng cũng đã nhanh chóng tỉnh táo lại mà yếu ớt ngăn cản. Ít nhất nàng không muốn hấn nghĩ nàng là một cái nữ nhân dễ dãi, ai đến cũng không cự tuyệt.

"Xin lỗi, là do ta quá gấp gáp rồi. Nhưng nàng đừng lo, cho đến khi nàng tự nguyện, ta sẽ không chạm vào nàng."

"Ta hứa a, ít nhất lời hứa của ta vẫn còn có giá trị nhỉ?"

Nghe thấy lời kháng cự của Y Trần, Huyết Minh cự nhiên lại thật sự bỏ tay ra rồi nói lời xin lỗi. Sau đó mới đem khăn che mắt cột trở lại rồi ôn nhu mà nở nụ cười với nàng. Mau lên a, mau nhảy vào cái bẫy này của hấn đi, hấn đang chờ a.

[Đỉnh, hảo cảm của Y Trần đối với ký chủ +30. Điểm cảm xúc +30.]

[Đỉnh, nhiệm vụ phụ tuyến mở ra: Thành công rời khỏi Vân Lan thành.]

Âm thanh thông báo của hệ thống vừa dứt, nụ cười trên mặt của Huyết Minh liền càng trở nên chân thật hơn, khiến Y Trần có cảm giác rằng bản thân chính là người mà hấn quan tâm nhất vậy.

Vì vậy, nàng liền có chút ngượng ngùng mà nhìn sang nơi khác, gút mắt đối với Huyết Minh cũng không còn lớn như lúc đầu nữa.

Mặc dù ban nãy nếu hấn vẫn tiếp tục đi xuống thì nàng sẽ không thể làm được gì, nhưng là việc này cũng sẽ không tránh khỏi khiến nàng lại càng thêm chán ghét hấn.

Nhưng là, hấn cư nhiên lại tôn trọng ý muốn của nàng. Không những vậy, còn thật sự thực hiện được lời hứa sẽ mang nàng đi.

"Nàng mau đem bộ y phục này mặc vào đi. Chúng ta sẽ rời khỏi đây ngay lập tức, còn có, nhớ kỹ những lời mà ta sắp nói sau đây..."

Ở cổng thành của Vân Lan thành, binh sĩ đang canh gác vô cùng nghiêm ngặt, mỗi một người đi qua đều bị kiểm tra kỹ càng, chỉ còn kém đem y phục trên người đều cởi xuống để lục soát xem có thể giấu người ở bên trong hay không.

"Đi đi, đi nhanh lên. Vẫn còn nhiều người đang chờ kìa."

"Đại nhân a, có thể cho ta qua trước được không? Rau quả của ta sắp hư hết rồi..."

"Ngoan ngoãn mà trở về xếp hàng đi, một khi chưa kiểm tra thì một người các ngươi cũng đừng hòng đi qua..."

Mà lúc này, Nhan Mạc Oa đang đứng trên tường thành, gương mặt phủ đầy một vẻ âm u cùng tàn nhẫn, khiến những binh sĩ đang đứng xung quanh hấn ta đều đồng loạt tránh xa ra mà không dám tới gần.

Hôm qua, sau khi được người cứu trở về, mấy lão già khốn kiếp trong gia tộc sau khi biết phụ thân của hấn ta bị giết thì liền bốn phía bạo loạn, muốn đem binh lực và tài sản của Nhan phủ toàn bộ đều nuốt trọn. Nếu không phải hấn ta kịp thời dùng vũ lực trấn áp thì hấn ta hiện tại có lẽ đã không còn gì cả.

Nhưng là, suốt cuộc đời này của hấn ta nhất định sẽ không bao giờ quên đi được vết nhơ này. Quên đi tên ma tộc đáng chết kia cùng với ánh mắt khinh bỉ của những kẻ này khi nhìn thấy hấn ta bị lột sạch treo lên tường thành.

"Kiểm tra nghiêm ngặt cho ta, nếu để cho đôi gian phu dâm phụ đó bỏ trốn thành công. Ta liền đem các ngươi toàn bộ đều chém..."

Bị giọng điệu âm u của Nhan Mạc Oa làm cho sợ chết khiếp, những binh lính này cũng đều lập tức cúi đầu vâng dạ, càng thêm nghiêm túc mà kiểm tra xung quanh. Mặc dù thế, trong lòng bọn họ cũng không khỏi thầm ghi hận về việc này.

"Lộc cộc. Lộc cộc." Tiếng xe ngựa chậm rãi vang lên khiến cho những bách tính xung quanh cũng đều đồng loạt tránh ra để nhường đường cho xe đi qua.

Bởi vì ở ngoài cổ xe ngựa này đang ngồi một cái bạch y thiếu niên cùng một cái hắc y thiếu niên đang chậm rãi đánh xe. Mà hai người này rõ ràng chính là Huyết Minh và Lãnh Hân.

"Minh công tử, buổi sáng tốt lành a."

"Minh công tử, người muốn rời đi hay sao? Sao không ở lại thêm vài ngày nữa?"

"....."

Đối với những tiếng chào hỏi vang lên xung quanh, Huyết Minh liền vô cùng ôn hòa mà mỉm cười đáp lễ, khiến cho bọn họ đều có cảm giác thụ sủng nhược kinh.

Xe ngựa của Huyết Minh đi đến đâu, những bách tính này đều tự nguyện nhường chỗ khiến cho hấn có thể dễ dàng đi về phía trước. Cũng không lâu sau, xe ngựa của hấn liền đã dừng lại ở trước cổng thành để chờ binh lính khám xét.

"Các vị đại nhân ở đây, có thể cho tại hạ một cái ân tình, để tại hạ đi qua được hay không?"

"Việc này..."

Đối với lời nói nhã nhặn của Huyết Minh, binh lính giữ cửa liền khó xử mà nhìn nhau, vẻ hung ác cùng nghiêm nghị cũng biến mất không còn tâm hơi. Nếu là bình thường, bọn họ nhất định sẽ vui vẻ mà mở cửa cho hấn, nhưng là hiện tại..

****Cảm ơn bạn Kirito2457 đã ủng hộ LT cho Nhóc nhé. Bởi vì hôm nay vẫn chưa gõ kịp nên ngày mai mình sẽ bạo thêm chương**

****Thuộc tính nhân vật của Huyết Minh sau một thời gian dài tổng kết của Nhóc:**

- -Diễn sâu, vô cùng sâu. Có thể đi nhận giải để làm ảnh để luôn rồi. Nên đừng bao giờ tin vào lời nói của hấn.
- -Thích dùng các loại mưu kế gài bẫy người khác, mặc dù hấn mạnh bạo.
- -Tâm tư cẩn trọng, cảnh giác. Làm việc thường sẽ dự đoán những phương án có thể xảy ra và luôn luôn có dự trù trước.

- - Tính cách lãnh đạm, không quan tâm ai ngoài bản thân ra.

- - Hiểm độc, tàn nhẫn, biến thái, điên cuồng, thông minh, trầm tĩnh và cuối cùng là, giả tạo.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Tìm đường chết

Nhìn thấy chỗ cổng thành bỗng dừng vây lại một đám người, loáng thoáng có thể nhìn thấy bóng dáng của một chiếc xe ngựa. Nhan Mạc Oa liền chau mày rồi nhanh chóng đi xuống.

| Chủ ký sinh a, có nhiệm vụ mới đây, nhiệm vụ của ngươi là trước mặt mọi người đem uy phong của Minh công tử đập dưới chân, thành công lập được uy danh.|

Vừa đặt chân xuống đất, Nhan Mạc Oa liền nghe thấy âm thanh thông báo nhiệm vụ của Đinh Đàng.

Với suy nghĩ bản thân là nam chính của Nhan Mạc Oa, hắn ta đã nhanh chóng liệt kê đem Minh công tử gì đó trở thành một tên pháo hôi, vật hy sinh thấp kém để lót đường cho hắn ta. Vì thế, hắn ta liền trầm giọng mà quát lớn.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Bẩm đại thiếu gia, chuyện là, Minh công tử muốn người cho công tử nợ một cái ân tình. Để công tử có thể đi qua..."

Nhìn thấy Nhan Mạc Oa xuất hiện, binh lính canh cổng liền có chút khó khăn mà thuật lại cho hắn ta nghe. Đương nhiên, gã cũng không quên nói tốt cho Huyết Minh thêm vài câu.

Đội khi tên lính canh này nói xong, Nhan Mạc Oa lại càng thêm không vui mà cười gằn một tiếng. Trong suy nghĩ của gã, cái công tử chó má gì đó nhất định là một tên hoàn khổ ý thể hiếp người giống như trong truyện hay viết. Khóa khóa chính là một cái pháo hôi muốn tìm đường chết.

"Ha, ngươi là cái thá gì mà bản thiếu gia lại phải nể mặt của ngươi kia chứ?"

Vì thế, Nhan Mạc Oa liền không chút để ý mà nói. Nhưng đội khi ánh mắt của hắn ta rơi vào chỗ của Huyết Minh, một tia kinh diễm liền lập tức hiện lên. Thậm chí còn lớn hơn mấy lần khi nhìn thấy Y Trần vào một tháng trước.

Chỉ thấy thiếu niên này có khí chất vô cùng thoát tục giống như một đóa băng sơn tuyết liên, vừa lãnh lại vừa cao quý. Mặc dù biết dùng hoa để so sánh dung mạo của một nam nhân là không đúng, nhưng so với những thứ khác thì lại không có thứ nào có thể so bì được với hắn.

"Xin lỗi vị thiếu gia này. Người có lẽ chính là Nhan thiếu gia đi? Tại hạ cũng chỉ là một cái tu sĩ đi ngang qua đây mà thôi. Lần đầu gặp mặt, tại hạ có lẽ..."

Mặc dù trước mặt bị lấy vải trắng nhưng Huyết Minh vẫn từ trên xe ngựa bước xuống, hướng về phía Nhan Mạc Oa chấp tay rồi khẽ khom lưng. Hành động như nước chảy mây trôi, vô cùng quy củ khiến người ta căn bản là không tìm thấy được sai sót gì.

[Ký chủ a, ngài học loại lễ nghĩa này ở đâu vậy?] Hệ thống không nhận được nữa mà cào vách tường, mấy kỹ năng mà nó bán trong thương thành đều đã phủ một tầng bụi luôn rồi.

"Kiếp thứ 5, ta là hoàng đế. Kiếp thứ 7, ta là vương gia. Và kiếp thứ 8, ta là con trai của mình chủ võ lâm. Cho nên, mấy loại quy củ này ta đều học đến thuộc luôn rồi."

Mà từ trong kinh diễm tỉnh táo lại, Nhan Mạc Oa cũng liền lập tức hừ lạnh một tiếng. Có chút thẹn quá thành giận khi bản thân lại nhìn một cái nam nhân đến gần người. Nhưng là, với tư tưởng của một người hiện đại, ở trong mắt của hắn ta thì hành động này của Huyết Minh căn bản chính là làm ra vẻ.

"Phải, bản thiếu chính là Nhan Mạc Oa. Lễ tiết thì không cần, nhưng nếu ngươi muốn đi qua được cửa của Vân Lan thành thì nhất định phải kiểm tra xong. Bằng không...hừ, cho dù ngươi có là Thiên vương lão tổ thì cũng đừng hòng rồi đi nữa bước."

Đối lập với hành động tràn đầy lễ nghĩa cùng ôn hòa của Huyết Minh, hành động phóng khoáng gì đó của Nhan Mạc Oa liền nhanh chóng trở thành ngang ngược vô lý, kiêu căng ngạo mạn khiến cho những người xung quanh đều đồng loạt nhíu mày lại.

Nhìn thấy hiệu quả này, tâm tư của Huyết Minh liền vô cùng vui vẻ. Không ngờ rằng tên Nhan Mạc Oa này cư nhiên lại ngu ngốc đến như vậy, tự chui đầu vào rọ để làm nèn cho hắn. Xem ra, kế hoạch này chắc chắn sẽ thành công rồi.

"Tại hạ biết rõ, nhưng là, bên trong xe ngựa này đang ngồi thị vệ của tại hạ, mà y lại đang bị bệnh lạ không thể gặp gió. Cho nên, mong Nhan thiếu gia..."

"Không cần nhiều lời nữa, hôm nay nhất định phải lục soát xe ngựa của ngươi. Không lẽ ngươi nói bên trong có thị vệ thì liền sẽ có thị vệ hay sao? Vậy thì nếu như ta nói ngươi chứa chấp ma tộc thì sẽ như thế nào?"

Nghe thấy lời nói này của Nhan Mạc Oa, một cái lính canh rốt cục cũng không nhịn được mà nói ra. Vì vậy, những bách tính xung quanh cũng đều đồng loạt tán đồng rồi chỉ trích Nhan Mạc Oa.

"Đại thiếu gia, Minh công tử thật sự là còn có một cái thị vệ..."

"Đúng vậy, ta còn nhớ rõ...đường như gọi là...là...đúng rồi, là Lãnh Kỳ. Cậu ấy còn thường xuyên giúp đỡ chúng ta nữa a."

"Phải rồi, Minh công tử chính là thân tiên sống, làm sao có thể che giấu ma tộc gì đó được kia chứ. Cũng không giống Nhan gia các người chỉ biết bóc lột chúng ta, bị diệt tộc cũng chính là quả báo mà."

"....."

Nhan Mạc Oa bị mỗi một lời của những người này làm cho trán nổi gân xanh, trong lòng thầm nghĩ đúng là một đám quần chúng đáng chết mà, căn bản chính là không lên được mặt bàn.

"Câm miệng."

Vì thế, hắn ta liền phóng ra uy áp của mình hướng thẳng về những bách tính này, muốn đe dọa bọn họ một chút. Nhưng là, mắt thấy những bách tính này sắp bị uy áp đè cho nằm rạp thì một thân ảnh bạch y liền cản ở phía trước, một cái phát tay liền khiến uy áp của hắn ta bị đánh tan.

"Nhan thiếu gia, tại hạ đối với ngươi có lẽ cũng chỉ là nể mặt ngươi mà thôi. Nhưng là, ngươi có thể chèn ép ta nhưng lại không thể giết người diệt khẩu, làm hại bất kỳ một cái bách tính nào ở đây cả..."

"Nếu không, Huyết Minh ta sẽ để Nhan gia của ngươi phải trả giá thật đắt."

Chỉ thấy Huyết Minh vừa nói cũng vừa nhàn nhạt mà thu tay lại, biểu tình cũng phủ một tầng sương lạnh mà nói ra. Cho dù là người ngốc cũng có thể nhận ra được việc hắn đã thật sự nổi giận.

Nhưng là, trong lòng của Huyết Minh đã vô cùng chế giễu về khả năng tìm đường chết của tên nam chính nào tàn này. Vì thế, một kế hoạch mới liền nhanh chóng hình thành trong đầu của hắn.

****Nói trước, tính cách của main vô cùng điên cuồng, tàn nhẫn và lãnh khốc, ai cũng có thể bị hắn lợi dụng cả. Nên nhắc lại lần nữa, ai không thích thì xin mời click back.**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Rời khỏi Vân Lan Thành

[.....] Ta có cảm giác kỳ chủ đang có một âm mưu kinh khủng gì đó rồi. Xin chân thành thấp cho Nhan thí chủ một nén nhang.

Mà Nhan Mạc Oa lúc này cũng không có bình tĩnh giống như vẻ bề ngoài của hắn ta thể hiện một chút nào. Thay vào đó là vô vàn kiêng kỵ cùng kinh hãi, không ngờ rằng thiếu niên trước mắt này trông căn niên còn nhỏ hơn hắn ta một tuổi nhưng tu vi cư nhiên lại cao đến như vậy. Một cái phát tay liền đem uy áp của hắn ta phát bay.

"Hừ, đây chính là chuyện của Vân Lan thành ta. Từ khi nào lại đến phương ngươi quản kia chứ? Hôm nay, ta nhất định phải khám xét bằng được chiếc xe ngựa này của ngươi. Xem bên trong rốt cục là giấu thứ gì."

Cố gắng đè xuống sự lo lắng trong lòng, Nhan Mạc Oa vẫn là nhanh chóng nói ra. Dù sao hắn ta cũng là nam chính a, có làm sao cũng sẽ không chết được.

Nhưng là, việc này cũng không tránh khỏi khiến hắn ta đối với thế giới bên ngoài Vân Lan thành càng thêm kiêng kỵ. Một cái nhân vật qua đường cũng đã có tu vi cao như vậy thì những người khác lại sẽ còn cao đến mức nào?

"Cút đi, tên đáng chết. Mau mở ra cổng thành cho Minh công tử đi qua."

"Mau mở ra cửa thành, nếu không chúng ta liền sống chết với ngươi."

"....."

Nhìn thấy hành động bảo vệ bọn họ này của Huyết Minh, lá gan của bách tính cũng lập tức phình ra. Mặc dù không biết là ai bày đầu, nhưng những bách tính này cũng rất nhanh mà mắng chửi rồi ném rau cải và trứng thối lên người của Nhan Mạc Oa.

"Mẹ kiếp, mau dừng tay...nếu không ông đây liền giết hết các nguoi..."

"Mau dừng lại...Đậu móa...mở cổng thành, mau mở cổng thành..."

Vốn dĩ còn muốn hăm dọa những bách tính này một lát nữa, nhưng dù sao con kiến cắn thì vẫn đau. Vì vậy, Nhan Mạc Oa lúc này cũng bị bọn họ ném cho vừa đau lại vừa ghê tởm, nhưng là bởi vì Huyết Minh đang chắn ở đó nên hắn ta cũng không thể làm được gì mà vội vàng ung thuận.

Vẫn chỉ chờ lời này của Nhan Mạc Oa, tên lính canh liền nhanh như một làn gió mà đem cửa thành mở ra. Trong lòng cũng sướng rên vì có thể giúp đỡ một chút cho thần tiên công tử.

"Được rồi, xin nhờ các vị đây dừng tay lại cho. Hôm nay cũng may là nhờ có các vị giúp đỡ, tại hạ cũng không biết nên làm thế nào để bày tỏ lòng biết ơn này..."

Nhẹ nhàng phát tay ngăn cản những bách tính đang nổi giận này, Huyết Minh liền nghiêm nghị mà nói ra. Khiến cho bọn họ đều đồng loạt dừng lại, sau đó mới liên tục xua tay chối từ.

"Không cần a, công tử đã giúp chúng ta nhiều như vậy, lời này chúng ta làm sao dám nhận kia chứ?"

"Đúng vậy, chuyện nhỏ, chuyện nhỏ thôi. Công tử lên đường bình an, thiên đạo sẽ phù hộ người tốt như ngài..."

"Công tử thượng lộ bình an a. Lãnh Kỳ công tử nhất định sẽ cát nhân thiên tướng, sớm ngày khỏi bệnh."

Dưới lời từ biệt và cảm ơn rồi rít của dân chúng Vân Lan thành, Huyết Minh liền chậm rãi ngồi lên xe ngựa. Nở một nụ cười cảm tạ với mọi người rồi ra hiệu cho Lãnh Hàn đánh xe rời đi.

[Thù hận của nam chủ: Nhan Mạc Oa đối với ký chủ +50. Điểm phản diện +100.]

[Đình, nhiệm vụ phụ tuyến hoàn thành: thành công rời khỏi Vân Lan thành. Phần thưởng: Tụ linh bảo đan x1, Điểm phản diện +100.]

Ngay khi cơ thể Huyết Minh vừa vượt qua cánh cổng của Vân Lan thành, âm thanh thông báo từ hệ thống cũng liền vang lên khiến khóe môi của hắn khẽ cau lên một độ cong mờ nhạt.

Tính ra thì làm những loại nhiệm vụ này cũng rất là thú vị. Mong sao những nhiệm vụ sau này của hắn lại càng thêm gay cấn hơn nữa thì càng tốt a.

| Thông báo: Nhiệm vụ trang bức thất bại. Trừng phạt chủ ký sinh giảm tu vi xuống 2 cảnh giới, Exp -50. |

| Xem như giúp đỡ chủ ký sinh, Đình Đang liền cho thêm ngài một cái nhiệm vụ nữa đó là: Trong vòng 1 tuần khiến những bách tính của Vân Lan thành đối với ký chủ sinh ra yêu quý và ủng hộ giống như đối với Minh công tử. |

Khác với Huyết Minh đang vui vẻ tràn trề kia, tâm trạng của Nhan Mạc Oa hiện tại liền vô cùng tồi tệ khi nghe thấy âm thanh thông báo của Đình Đang.

Mỗi một lần trang bức thành công thì hắn ta cũng chỉ nhận được 10Exp mà thôi, hiện tại thì 5 lần mới lên một cảnh giới. Nhưng bây giờ thì tốt rồi, hắn ta cư nhiên lại nếm mùi thất bại mà mất đi 1 cái cảnh giới. Vì vậy, Nhan Mạc Oa liền đem Huyết Minh thăm ghì hận trong lòng.

Nhưng là, Nhan Mạc Oa không biết một điều đó là sau này chỉ cần gặp phải Huyết Minh, số lần hắn ta thất bại liền chính là bội số của N.

Sau khi xe ngựa rời khỏi Vân Lan thành được vài dặm, Huyết Minh liền chậm rãi đem bịt mắt gỡ ra. Sau đó mới tựa đầu vào cửa xe ngựa để nhắm mắt tu luyện.

Mà Lãnh Hàn lúc này rốt cục cũng nhìn thấy được Lãnh Kỳ đang chán chường ngồi trên nhánh cây lớn ven đường để chờ đợi bọn họ. Vì thế, y liền xoay người thông báo cho Huyết Minh biết.

"Công tử, là A Kỳ."

"Công tử, ta thật nhớ nguoi a."

Không thèm quan tâm đến đại ca mặt lạnh của mình, Lãnh Kỳ liền như một con gió mà nhanh chóng chạy đến bên cạnh của Huyết Minh. Đôi mắt cũng lấp lánh như một con chó nhỏ vô cùng ỷ khuất mà nhìn hắn.

"Cho người."

Từ trong không gian lấy ra bánh đậu đỏ mà bản thân kêu Lãnh Hàn mua khi đi trên đường ban nãy, Huyết Minh liền từ ái đưa cho Lãnh Kỳ khiến y vui sướng đến mức trực tiếp ôm lấy tay của hắn mà liên tục cảm ơn.

Lúc này, Huyết Minh bỗng cảm thấy Lãnh Kỳ dường như lại có chút lạ. Nhất là gương mặt cùng cơ thể phẳng phất cũng nhỏ hơn Lãnh Hàn một chút, khiến y nhìn có phần hơi âm nhu, bàn tay và cổ tay rất nhỏ, giọng nói cũng rất trong trẻo...

"A Minh, ta, ta có thể ăn nó được hay không? Ta đói."

Nhưng là, một thanh âm mềm mại như có thể véo ra nước từ từ vang lên khiến Huyết Minh liền dừng lại suy nghĩ rồi đem việc này tạm gác sang một bên. Sau đó mới ôn nhu mà xoa người.

Lúc này đây, từ trong xe ngựa cũng liền xuất hiện một bàn tay trắng nõn như bạch ngọc đang đem mảnh xe vén lên. Sau đó một dáng người yếu đuối mặc hắc y đen tuyền cũng hiện ra trước mặt của ba người.

Chỉ thấy trên đầu của nàng vẫn đội một chiếc nón sa đen chùm che khuất mặt, y phục cũng là kiểu của nam nhân, nhưng hai đoàn bạch thủ trước ngực và chiếc eo nhỏ nhắn kia liền đã bán đứng đi nguy trang của nàng.

"Không được. Đây là của công tử cho ta."

****Mọi người thông cảm cho Nhóc, viết xong từ chiều giờ rồi nhưng quên đăng mất. □□□**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Bìa rừng

Nhìn thấy nữ nhân dáng người phong tao trước mặt này, Lãnh Kỳ liền nhanh chóng phản ứng lại rồi chợt nhớ đến người mà đêm qua công tử nhà y đem về. Bởi vì đêm qua trời quá tối nên y không nhìn rõ được cho lắm, nhưng ai có thể ngờ được rằng đó là một cái mỹ nhân kia chứ?

"A Minh, đây chẳng lẽ là đệ đệ của A Hàn?"

Nheo mắt mà đánh giá Lãnh Kỳ, Y Trần liền có chút nghi vấn mà nói ra. Linh cảm của nữ nhân khiến cho nàng sinh lòng cảnh giác đối với y, mặc dù không hiểu được tại sao bản thân lại có linh cảm này đối với một cái thiếu niên.

"Đúng vậy. Y được gọi là Lãnh Kỳ. Còn có, A Kỳ, nàng gọi là Y Trần, cũng là nữ nhân của ta."

Nghe thấy lời này của Huyết Minh, Y Trần liền có chút ngượng ngùng mà cúi đầu, gương mặt diễm lệ cũng phủ lên một tầng ửng đỏ. Hắn làm sao lại có thể nói thẳng ra như vậy kia chứ? Mặc dù nàng cũng có phần vui vẻ về việc này...

[Đỉnh, hảo cảm của Y Trần đối với ký chủ +5. Điểm phản diện +5.]

"Đừng rồi, nàng không phải là đối hay sao? Ở đây còn có một túi bánh quế hoa, rất mềm, nàng ăn đi. Là ta đặc biệt mua cho nàng đó."

Nhìn thấy Huyết Minh lại lấy ra một túi bánh quế hoa tỏa ra mùi thơm ngào ngạt, Y Trần liền lập tức dùng một ánh mắt sáng quắc mà nhìn chăm chăm túi bánh. Sau đó, nàng mới có chút ngượng mà đưa tay nhận lấy.

"Cảm ơn người."

[Đỉnh, hảo cảm của Y Trần đối với ký chủ +10. Điểm phản diện +10.]

Không thể không nói, tu sĩ ở thế giới này cũng không giống như những thứ viết trong truyện có thể không ăn không uống.

Thay vào đó, bọn họ cũng phải ăn uống như phàm nhân, nếu không thì vẫn sẽ chết. Nhưng là, nếu sử dụng tích cốc đan thì việc không ăn không uống đối với họ mà nói cũng là một việc rất bình thường mà thôi. Nhất là đối với người trong các tông môn tu tiên.

Mà khi Lãnh Kỳ nhìn thấy việc này thì cũng liền hung hăng căn lấy cái bánh đậu khô khan trong tay mình, thầm nghĩ công tử đúng là phân biệt đối xử quá mà.

Bất tri bất giác, Lãnh Kỳ lại đối với Y Trần nảy sinh địch ý. Nói đúng hơn là bởi vì nàng đến gần công tử, lại còn được hắn tự thừa nhận là nữ nhân của hắn.

Nhưng là, Huyết Minh là ai kia chứ? Việc đánh người một bạt tai rồi lại cho người một cái bánh ngọt, hẳn có thể làm đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Vì vậy, khi nhìn thấy Lãnh Kỳ chỉ mặc một bộ trung y, Huyết Minh liền từ trong không gian lấy ra chiếc áo choàng đen của bản thân rồi khoác lên người của y.

"Khoác vào đi để tránh bị lạnh. Đợi khi gặp được thành trấn, ta sẽ mua thêm y phục mới cho người."

Nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ cách bản thân rất gần cùng với mùi hương lành lạnh thoang thoang bên chóp mũi này, Lãnh Kỳ liền cảm thấy tim đập thình thịch, gương mặt cũng trở nên nóng ran.

Vì thế, Lãnh Kỳ liền lập tức dùng mũi chùi lên đầu, yên lặng găm nhấm mấy chiếc bánh đậu ở trong tay. Từ khi sinh ra cho đến giờ, ngoại trừ đại ca ra thì chỉ có công tử là đối xử tốt với y nhất...

Mà nhìn thấy bộ dạng này của Lãnh Kỳ, Lãnh Hàn liền khẽ chau mày mà nhìn y một chút. Sau đó lại phăng phát như bắt đắc dĩ mà thở dài một hơi rồi nhanh chóng chuyển tâm mà tiếp tục đánh xe.

- - - - -

"Công tử, trời sắp tối rồi."

Đi được thêm mấy canh giờ, khi nhìn thấy mặt trời sắp xuống núi thì Lãnh Hàn cũng liền nhỏ giọng thông báo cho Huyết Minh đang ngồi tu luyện kia. Bọn họ hiện tại đã ở bên ngoài bia của một khu rừng. Thế nhưng, ban đêm vạn vạn không thể đi xuyên qua rừng được bởi vì sẽ có vô số yêu thú, hành động vô cùng nguy hiểm.

"Dừng xe đi. Đêm nay chúng ta liền dừng chân ở đây."

Những nguy hiểm ở trong rừng vào ban đêm thì Huyết Minh làm sao lại không hiểu được kia chứ? Dù gì đi nữa thì hắn cũng đã từng sống ở trong Yêu Thú Sâm Lâm tận 4 năm kia mà. Vì vậy, hắn liền vân đạm phong khinh mà nói ra.

"Vâng."

Nghe thấy lời này, Lãnh Hàn cũng liền đánh xe đến bên một gốc đại thụ rồi dừng lại, sau đó mới phân phó với Lãnh Kỳ chia nhau ra đi tìm vài con yêu thú ăn cỏ loại nhỏ và vài khúc củi khô để nhóm lửa.

"Nàng cứ ngồi nghỉ ở trong xe đi. Không cần ra đâu."

Quay người nói với Y Trần một tiếng, Huyết Minh liền chậm rãi ngồi xuống dưới gốc đại thụ. Trong đầu cũng cùng hệ thống giao lưu lên, nhanh chóng mở ra bảng thuộc tính của bản thân.

- Thuộc tính ký chủ:

Tên: Huyết Minh (Nam)

Tu vi: Kiểm tông cảnh tầng 5.

Huyết mạch: Cực viêm huyết mạch. (Ma cốt cùng Yêu cốt.)

Vật phẩm: Tụ Linh Bảo Đan.

Vũ khí: Hy Tà kiếm.

Pháp bảo: Ván Hồi kính.

Nguyên tố kiểm tư: Âm, Lôi.

Võ kỹ: Tâm Ma Kiểm Pháp.

Kỹ năng: Cầm Ngôn Thuật.

Thân Pháp: Tiêu Dao Du.

Điểm phản diện: 758.

Nghĩ nghĩ, Huyết Minh vẫn là đem Ván Hồi kính lấy ra. Không lâu sau đó, một loạt thông tin về cách sử dụng Ván Hồi kính liền tự động chảy vào trong não hải của hắn.

Mà lúc này, trong tay hắn cũng nhanh chóng xuất hiện một tấm gương đồng to khoảng 2 tấc, có phần giống với gương soi mặt của nữ nhân vậy. Xung quanh chiếc gương có bao phủ một tầng sương mù mờ ảo, phía trên mặt lại có điêu khắc hai chữ Ván Hồi.

[Vật phẩm: Gương đồng.

Phân loại: Pháp bảo.

Tên: Vắn Hồi kinh.

Cấp bậc đánh giá: Thánh khí thượng cổ.

Nội bật: Xem thấu quá khứ, cướp đoạt thần hồn, tạo ra mê trận và huyền trận, nuôi dưỡng hồn phách, hấp hồn.

*Không thể chạm đất, tác dụng đối với người có thần hồn cao hơn bản thân quá nhiều là vô cùng nhỏ.]

Nhìn thấy chức năng của Vắn Hồi kinh, khoe miệng của Huyết Minh liền câu lên một nụ cười vui sướng. Sau đó, phăng phất như nghĩ đến điều gì, hần lại khẽ liếm nhẹ khoe môi một chút, sau đó liền nhanh chóng liên hệ hệ thống.

"Hệ thống a, đổi lấy Không Hồn Quyết và Khốn Tiên Tác cho ta."

[Định, hồi đoái thành công. Điểm phản diện -570.]

[Không Hồn Quyết: Bí pháp luyện chế quỷ nô từ hồn phách.

Đánh giá: Thiên cấp hạ phẩm.

Điểm phản diện: 70.]

[Khốn Tiên Tác: Dây trời tiên được làm ra từ dây thừng vạn năm trên núi, hấp thụ linh khí trời đất để tạo nên. Càng vùng vẫy, càng giãy giụa thì Khốn Tiên Tác sẽ lại càng siết chặt hơn.

Đánh giá: Thánh khí tầm thường.

Điểm phản diện: 500.

*Khốn Tiên Tác sợ lửa, có khả năng sẽ bị Âm Dương chân hỏa thiêu rụi. Không có tác dụng với người có tu vi cao hơn bản thân 3 đại cảnh giới.]

**Cảm ơn bạn Kirito2453 đã ủng hộ LT cho mình nhé. Nên hôm nay sẽ bạo chương.

**Truyện này của Nhóc không có đam mỹ đâu. Đừng nghĩ nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Không Hồn Quyết

Sau khi hồi đoái xong, Huyết Minh liền nhanh chóng tìm hiểu cách sử dụng hai món vật phẩm này. Sau đó, hần cũng đối với việc luyện chế quỷ nô làm ra một cái lý giải mới.

Đích xác thì việc luyện chế quỷ nô là một môn thuật pháp vô cùng lợi hại, nhất là Không Hồn Quyết này của hần. Nhưng là, tỷ lệ thuận với điều đó chính là, loại thuật pháp này cũng vô cùng rối rắm và khó hiểu. Huyết Minh nghi ngờ rằng, nếu không có chỉ số thông minh này của hần trợ giúp thì không biết đến bao giờ hần mới có thể hiểu được cách vận dụng Không Hồn Quyết.

Muốn luyện chế được quỷ nô theo phương pháp của Không Hồn Quyết thì trước hết phải có sẵn hồn phách bao gồm các loại thần hồn hoặc âm hồn. Trong khi đó, hồn phách có tu vi càng cao thì sau khi luyện chế, quỷ nô sẽ càng thêm cường đại.

Theo Không Hồn Quyết ghi lại, so với luyện chế âm hồn của người đã chết thì luyện chế thần hồn - cũng tức là sinh hồn của người đang sống thì phẩm chất đạt được của quỷ tộc sẽ càng thêm cao.

Đặc biệt, nếu trước khi linh hồn bị rút khỏi thân xác, kẻ này đã từng gặp phải sợ hãi hoặc hận thù thì sau khi linh hồn bị rút ra sẽ hóa thành lệ quỷ, khiến cho quỷ nô được luyện chế ra sẽ cường đại hơn vô số lần.

"Luyện chế quỷ nô sẽ tốn rất nhiều thời gian, còn phải cung cấp huyết nhục của người khác cho chúng. Nếu được thì phải cho chúng uống máu của bản

thân để sinh ra sự trung thành..."

Đọc đến đây, Huyết Minh liền lập tức dừng lại, sau đó mới bắt đầu tĩnh tâm mà suy tư một chút. Xem ra, sau này hẳn nhất định sẽ tạo ra một đám âm binh dành riêng cho mình. Đối với việc này, hẳn cũng rất là hứng thú a. Tính ra còn hứng thú hơn cả khi cùng Y Trân nói chuyện yêu đương nữa kia chứ.

[.....] Không biết nếu nữ chính biết bản thân ở trong mắt ký chủ còn không bằng một đám quý tộc thì sẽ có cảm tưởng gì.

Cũng không để cho hệ thống phun tào lếu lảm, Huyết Minh liền đã đem Tụ linh bảo đan từ trong không gian của hệ thống lấy ra. Sau đó mới nheo mắt mà nhìn bảng thông tin vật phẩm đang treo lơ lửng phía trên nó.

Chỉ thấy đó là một viên đan dược có 7 màu vô cùng kỳ lạ. Xung quanh cũng tỏa ra từng luồng, từng luồng linh khí vô cùng dày đặc khiến người ta chỉ cần đặt trước mặt liền đã có cảm giác thân thanh khí sáng.

[Vật phẩm: Đan dược.

Tên: Tụ linh bảo đan.

Cấp bậc đánh giá: Thiên cấp Thượng phẩm

Nổi bật: Sau khi uống vào viên đan dược này, cơ thể sẽ tự động hấp thụ nguyên tố linh khí không kể ngày đêm, mặc cho không ở trong trạng thái tu luyện đi nữa.

Hiệu quả sử dụng: 1 tháng.]

Sau khi đọc xong, Huyết Minh liền không thể không cảm khái cái hệ thống này đúng là ra tay rộng rãi a, quà tặng cũng có chất lượng tốt như vậy. Vì thế, hẳn liền không chút do dự mà đem Tụ linh đan nuốt xuống.

Chỉ thấy viên đan dược này vừa trôi xuống bụng liền nhanh chóng hóa thành một dòng nước ấm chảy khắp kinh mạch của Huyết Minh, đem lỗ chân lông trên người hắn đồng loạt mở ra. Đồng thời cũng đem nguyên tố bóng tối và ánh sáng từ ba bên bốn phía đều điên cuồng hút vào bên trong.

Lúc này, Huyết Minh liền cảm thấy hai dòng khí tím và đen trong nội thể của bản thân dường như lại lớn thêm một vòng. Không ngoài dự liệu, hắn đã thành công tăng lên một cảnh giới trở thành Kiếm Tông cảnh tầng 6.

"Công tử, chúng ta về rồi."

Nghe thấy âm thanh vui vẻ của Lãnh Kỳ, Huyết Minh liền đem Văn Hồi kính thu về trong không gian. Sau đó, hắn mới xoay người mà nhìn phía hai huynh đệ bọn họ.

"Công tử, ta và ca ca đã bắt được hai con thỏ trắng, người xem, con thỏ thật sự rất lớn a."

Lúc này, Huyết Minh đã đem khăn che mắt gỡ xuống. Mặc dù không biết vì sao Huyết Minh lại làm được nhưng Lãnh Kỳ và Lãnh Hàn đều biết rõ hẳn có thể nhìn thấy được mọi thứ, cho dù từ bên ngoài nhìn vào thì hẳn thật giống như là một người mù.

Vì vậy, Lãnh Kỳ liền tung ta tung tăng mà giờ chiến lợi phẩm đến trước mặt của Huyết Minh chờ hắn khen ngợi. Mà Huyết Minh lúc này cũng rất nể mặt mà xoa xoa đầu y một chút rồi ôn hòa nói.

"Giỏi lắm."

"Chỉ là bắt được hai con thỏ nhỏ thôi mà. Có cần vui sướng đến vậy hay sao?"

Theo thanh âm nhìn lại, chỉ thấy Y Trân không biết từ bao giờ đã đi ra khỏi xe ngựa. Lúc này, nàng đã tháo ra chiếc nón sa trên đầu, để lộ ra dung mạo nghiêng nước nghiêng thành. Nhìn hành động ôn nhu của Huyết Minh đối với Lãnh Kỳ, không biết vì sao trong lòng nàng liền có chút khó chịu mà nói ra.

"Người thì biết gì kia chứ? Suốt ngày ngồi lì trong xe không giúp được gì cả, bộ tưởng mình vẫn còn là đại tiểu thư à..."

"A Kỳ."

Bị đại ca quát lớn một tiếng, Lãnh Kỳ liền có chút ủy khuất mà ôm lấy hai con thỏ này để đi làm sạch. Trong lòng lại liên tục thầm mắng Y Trân vô số lần. Chờ khi nàng không được công tử sủng ái nữa thì y nhất định sẽ cho nàng nếm mùi đau khổ.

Mà nghe thấy lời này của Lãnh Kỳ, Y Trân cũng liền lập tức trầm mặt. Đúng vậy, nàng cũng đã không còn là đại tiểu thư sống trong nhung lụa như trước kia nữa.

Thân phận của nàng hiện giờ là vô cùng lúng túng, không danh không phận, lại càng giống như một cái tình nhân bên cạnh Huyết Minh mà thôi. Có khi trong lòng của hắn, nàng còn không bằng cả hai huynh đệ Lãnh Kỳ.

"Để ta giúp một chút đi."

Chậm rãi đi đến bên cạnh nơi Lãnh Hàn đang nhóm lửa, Y Trần mới có chút mất tự nhiên mà nói ra. Vì vậy, Lãnh Hàn cũng liền khó xử mà khẽ nâng đầu nhìn về phía Huyết Minh. Sau khi nhìn thấy cái gật đầu của hắn, y cũng liền đưa vài cây củi trong tay sang cho Y Trần rồi đi phụ Lãnh Kỳ làm thịt thỏ.

Nhìn thấy Lãnh Hàn rời đi, Y Trần liền khẽ chạm vào trên đồng củi khô rồi huy động Hỏa nguyên tố trong cơ thể, nhanh chóng tạo ra một đóm lửa nhỏ trên đầu ngón tay rồi đem đồng củi khô này nhóm cháy.

Còn về Huyết Minh sao? Bởi vì là giai cấp tư sản nên hắn chỉ cần ngồi đó tu luyện rồi là được. Cũng không qua lâu lắm, hai con thỏ này cũng đã được nướng chín, tỏa ra mùi thơm ngào ngạt khiến người ta không nhịn được mà nuốt nước miếng.

"Công tử, người ăn đi."

Vừa đem một con thỏ nướng xong, Lãnh Kỳ liền vội vàng chạy tới bên cạnh của Huyết Minh, nhanh chóng đưa con thỏ nướng vàng rực này cho hắn. Mặc dù nói là thỏ, nhưng con thỏ này ít nhất cũng phải to bằng một con lợn ở thời hiện đại. Bởi vì được nướng chín nên bây giờ trông nó liền có phần giống như lợn quay.

****Cảm ơn bạn Lâm_cận đã ủng hộ TLT cho Nhóc nhé.**

****Đừng ib và bình luận hỏi Nhóc rằng Huyết Minh có cong (đam mỹ, bd) gì đó hay không nữa. Nhóc xin trả lời rằng, main trong tất cả truyện do Nhóc viết ra đều THẰNG. Đều thích PHỤ NỮ. OK? (ồ_ồ)**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Người Của Dong Binh Đoàn

Gương mặt của Lãnh Kỳ lúc này cũng bởi vì bị khói nên đã phủ lên lớp đốm màu đen cháy khét, càng tôn lên gương mặt nhỏ nhắn và làn da trắng như ngưng chi. Đôi mắt hạnh sáng trong với đôi con ngươi đen lũng liêng ánh lên vẻ tinh nghịch trẻ con.

Càng nhìn, Huyết Minh liền càng cảm thấy không đúng. Vì vậy, một cái suy đoán liền nhanh chóng nảy nở trong đầu của hắn. Nhưng là, việc suy tư này cũng không trở ngại hắn đối với Lãnh Kỳ lắc đầu chối từ.

"Không cần đâu, mọi người cứ ăn đi. Ta ăn chay, không ăn thịt."

Vốn dĩ vẫn bị Huyết Minh nhìn đến đỏ mặt, Lãnh Kỳ cùng với Lãnh Hàn và Y Trần đều đồng loạt bị câu trả lời này của Huyết Minh làm cho kinh ngạc. Bọn họ làm sao có thể nghĩ tới một cái ma tộc giết người không gớm tay như hắn cư nhiên lại...ăn chay kia chứ. Đúng là không thể tưởng tượng được mà.

"Ta chỉ là thích đồ ăn thanh đạm thôi mà. Các người có cần kinh ngạc đến như vậy hay sao?"

[.....] Đừng nói là bọn họ, đến chính hệ thống cũng bị ký chủ làm cho há hốc mồm có được không? Ký chủ, người là ăn chay cái mịa gì chứ? Là ăn thịt người thì đúng hơn.

Mà nghe thấy lời này của Huyết Minh, ba người Lãnh Hàn cũng có chút xấu hổ mà tiếp tục ăn thịt thỏ ở trong tay. Mà lúc này, Huyết Minh cũng từ trong không gian lấy ra một túi màn thầu, bắt đầu chậm rãi ăn.

Len lén liếc nhìn hắn một chút, cả ba người đều đồng loạt nghi ngờ về việc bộ cái màn thầu vừa khô vừa cứng kia thật sự ngon đến như vậy hay sao? Nhưng là, không khỏi công nhận một điều, đáng ăn của Huyết Minh vô cùng quy củ, ưu nhã, khiến người ta có một loại cảm giác cảnh đẹp ý vui.

Ngay khi bốn người đang yên ổn ngồi ăn trước ánh lửa lập lòe, một loạt tiếng bước chân liền liên tục truyền đến khiến bọn họ đều đồng loạt cảnh giác mà ngừng đầu. Nhanh chóng nhắm mắt lại rồi yên lặng lắng nghe, một lát sau, Huyết Minh liền đưa ra khẳng định.

"Người đến là nhân tộc, có tổng cộng bốn người. Dựa theo lực đạo của bước chân có thể suy đoán ra là 4 cái đại hán có tu vi từ Kiếm Sư cảnh hoặc Võ Sư cảnh trở lên."

Theo tiếng nói của Huyết Minh vừa dứt, từ xa quả nhiên cũng thật sự chạy đến bốn cái đại hán lưng hùm vai gấu. Một tên đi đầu có gương mặt vô cùng phổ thông, thuộc loại vút vào giữa đám người liền không nhìn ra, trên vai của gã lúc này đang vác một cái bao tải lớn cũng không biết là đựng thứ gì.

Mà theo sau lưng gã cũng là ba cái đại hán mặc quần áo của dong binh đoàn, trên vai có đeo đoàn hiệu khắc hình một con sói màu đỏ vô cùng bắt mắt. Mà trên vai của mỗi tên cũng đều vác theo một cái bao tải giống như tên đi đầu.

Nhìn thấy ba người này, Huyết Minh liền bất vì sở động mà liếm nhẹ khóe môi một chút, ánh mắt giống như nhìn con mồi mà khẽ liếc qua bốn cái đại hán này. Hắn có thể nhìn ra được, trên người của bốn kẻ này mặc dù đã được giấu giếm nhưng huyết tính vị vẫn còn tỏa ra chút ít, xem ra cũng không phải là

người thiện lương gì.

Mà trong lúc Huyết Minh nhanh chóng đánh giá bọn họ thì bốn cái đại hán này cũng đều đã bị dung mạo của hắn và Y Trần làm cho kinh diễm đến. Vì vậy, bọn họ liền âm thầm mà ra hiệu cho nhau, sau đó đều chậm rãi đi về phía của bọn họ.

"Làm gì."

Nhìn thấy điều này, Lãnh Hàn và Lãnh Kỳ liền đồng loạt đứng lên chắn trước mặt của Huyết Minh và Y Trần. Trường kiếm trên tay cũng nhanh chóng rút ra khỏi vỏ, ở trong tư thế sẵn sàng chiến đấu nếu bọn họ dám làm bậy.

"Ha ha, có gì từ từ nói a. Các vị không cần lo lắng, chúng ta đều là người tốt, chỉ là nhìn thấy các vị đây nên muốn tới chào hỏi thôi."

Nhìn thấy trên người của Lãnh Hàn và Lãnh Kỳ tỏa ra sát khí nồng nặc cùng với tu vi Kiếm Sư cảnh tầng 7, tên đại hán đi đầu liền vội vàng xua tay mà bật cười một tiếng vô cùng thân thiện. Sau đó mới vỗ vai ba tên còn lại phía sau lưng của mình mà nói ra.

"Chúng ta là người của Hồng Lang dong binh đoàn. Tên của ta là Thiết Nha, là đội trưởng của chi tiểu đội này."

Theo lời giới thiệu của Thiết Nha, đại hán da đen đứng sau lưng gã được gọi là Hắc Tử. Còn hai tên còn lại, một tên răng móm được gọi là Nhị Cầu, một tên mặt đỏ tên là Mã Đạt. Bọn họ là người của một chi tiểu đội trong Hồng Lang dong binh đoàn - dong binh đoàn lớn nhất ở Thương Lang đại lục.

Mà cánh rừng bọn họ đang dừng chân đây được gọi là U Âm Sâm Lâm, là khu rừng có nhiều yêu thú nguy hiểm nhất của phía đông Thương Lang đại lục. Nhưng là, theo nhiệm vụ của binh đoàn đưa ra, bọn họ phải đến nơi đây săn giết bốn con Liệp Báo để hoàn thành nhiệm vụ.

"Mọi người đúng là giỏi thật mà. Phải biết Liệp Báo là yêu thú cấp 4 đó a."

Được giọng nói sùng bái một cách ngây thơ của Huyết Minh làm cho đầu óc lâng lâng, bọn họ cũng liền vội vàng nói ra, trong giọng nói cũng tràn đầy tự hào và khoe khoang. Vì vậy, cả bốn tên cùng không có để ý đến ánh mắt vẫn đục của Huyết Minh cứ nhiên lại khẽ lướt qua một tia chăm chọc.

"Không dám không dám, thật ra bốn con Liệp Báo này cũng không phải là do chúng ta giết mà là do thiếu chủ của chúng ta giết."

"Đúng vậy a, thiếu chủ của chúng ta chính là người vừa đột phá Kiếm Tôn cảnh. Ngài ấy năm nay tuy chỉ 25 tuổi nhưng cũng đã là trưởng lão ngoại môn của Vạn Kiếm tông rồi a."

Nhìn thấy Huyết Minh cũng chỉ giống như là một cái thiếu gia bình thường chưa trải sự đời, bốn người Thiết Nha cũng liền lười suy nghĩ bịa chuyện nữa mà trực tiếp nói sự thật.

Nhưng là, bọn họ đâu biết rằng, trước mặt bọn họ căn bản không phải là cái thiếu niên trong sáng gì, thay vào đó là một cái lão quái vật thì đúng hơn.

Vì vậy, sau khi nghe thấy lời này của Hắc Tử, Huyết Minh liền có thể khẳng định được rằng, bốn cái đại hán này rõ ràng là đang nói dối. Bởi vì khi nói đến nhiệm vụ mà binh đoàn đưa ra, trong đôi mắt bọn họ liền hiện ra bối rối, căn bản chính là đang lừa bọn hắn.

Mà nhờ vậy, Huyết Minh cũng liền đối với U Âm Sâm Lâm này nảy sinh ra hứng thú. Rốt cục là thứ gì lại có thể khiến Hồng Lang dong binh đoàn không tiếc phái ra thiếu chủ để đi tìm kiếm đây? Hắn cũng không tin đây chỉ là đi tìm luyện gì đó, bởi vì đó chính là trực giác mà hắn đã rèn luyện suốt mười mấy kiếp qua.

****Nhóc đã mất tận nửa tiếng đồng hồ ngồi suy nghĩ tên của mấy con yêu thú. Đau đầu quá đi thôi. Ai có ý tưởng gì về tên và ngoại hình của yêu thú thì cứ góp ý cho Nhóc đi nhé.(T/TT)**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Đánh Thuộc Mê

Bây giờ đây, mặc dù mấy tên đại hán này biểu hiện đến vô cùng thân thiện, nhưng là cũng chưa từng làm cho bốn người Huyết Minh hạ xuống lòng phòng bị một chút nào.

Nhất là Lãnh Hàn và Lãnh Kỳ, tay của cả hai lúc nào cũng lặng yên không một tiếng động mà đặt lên phía chuôi kiếm. Ngay cả Y Trần cũng liền vẫn đạm phong khinh mà nắm lấy thanh chủy thủ luôn luôn được giấu trong tay áo của mình.

Nếu hỏi bây giờ người thừa thừa nhất ở đây là ai thì đó chính là Huyết Minh, hắn lúc này đang vô cùng vui vẻ mà cùng với mấy tên đại hán này trò chuyện lên. Biểu hiện đến vô cùng vô tri và hiếu kỳ về những điều mà bọn chúng đã trải qua.

"A, ban này các vị đại ca đây dường như đã nói mấy con Liệp Báo này là do thiếu chủ của các vị đại ca bắt được. Vậy thì ngài ấy ở đâu rồi a?"

Nói được một lát, Huyết Minh lại tựa như băng quơ nhớ đến mà hỏi. Nhưng đúng như dự đoán của hắn, Mã Đạt cũng lập tức không có kiên nhẫn gì mà kể ra, trong giọng nói dường như cũng có điểm mất tự nhiên.

"Lần này chúng ta rời đi làm nhiệm vụ tổng cộng có hơn mười lăm người, trong đó còn có cả thiếu chủ và thiếu phu nhân tương lai nữa. Nhưng là, đang đi được giữa đường, chúng ta lại bị chín con Liệp Báo chặn lại. Sau đó..."

"Sau đó...À thì, bởi vì bảo vệ cho bốn người chúng ta. Thiếu chủ đã bảo chúng ta đem bốn con Liệp Báo này rời đi trước..."

Nghe đến đây, Huyết Minh liền đã có thể đoán ra bốn tên đại hán này căn bản chính là bỏ đồng đội chạy trốn, dự định mang xác của mấy con Liệp Báo này đi bán để đem tiền trốn tránh khỏi sự truy sát của Hồng Lang dong binh đoàn.

"Các vị đại ca xin chớ đau buồn, tiểu đệ tin thiếu chủ của mọi người là người tốt nhất định sẽ cát nhân thiên tướng. Ngài ấy nhất định sẽ nhanh chóng tụ họp lại với mọi người mà thôi."

Mặc dù trong lòng đã nhanh chóng xoay chuyển nhưng ngoài mặt thì Huyết Minh vẫn giữ lấy một tầng thương cảm trên mặt mà nhỏ giọng an ủi.

Xem ra bốn tên này có lẽ đã đánh chủ ý gì đó lên người bọn họ rồi, nên hiện tại mặc dù muốn chạy trốn nhưng vẫn còn đủ kiên nhẫn ngồi đây nói nhảm với hắn.

Theo bóng đêm dần dần bao phủ, từ sâu bên trong rừng thì thoảng lại vang lên tiếng kêu của ma thú khiến người ta không nhìn được mà run sợ. Hiện tại, bốn người Huyết Minh và bốn tên đại hán kia đang nghỉ ngơi ở hai gốc cây đối diện nhau.

Y Trần lúc này đang ngủ ở bên trong xe ngựa, Lãnh Kỳ cùng Lãnh Hàn bởi vì nhận được lệnh của Huyết Minh nên cũng chỉ có thể không tình nguyện mà ngồi ở hai bên cửa xe ngựa để bảo vệ cho nòng. Còn về Huyết Minh, hắn liền lấy mỹ danh là muốn thử ngủ ở ngoài một lần mà nằm dưới gốc cây.

Đối với việc này, bốn tên đại hán cũng không có nghĩ nhiều mà cứ cho rằng bởi vì Huyết Minh là một cái công tử quần là áo lụa, muốn thử cảm giác mới lạ một lần. Cho nên, hiện tại bọn họ đang đứng ở một nơi cách cỗ xe ngựa này khoảng 1 thước. Không biết suy nghĩ điều gì, Nhị Cầu lại có điểm hiếu kỳ mà nhỏ giọng hỏi Thiết Nha.

"Đội trưởng, người nói xem, chúng ta chỉ có một viên đạn dược này thôi. Nếu quăng vào cỗ xe ngựa này thì tên tiểu tử kia phải làm sao?"

Mà nghe thấy lời này của Nhị Cầu, Hắc Tử đang đứng bên cạnh liền liếc mắt mà vỗ vào đầu của gã một cái. Sau đó cũng liền nhỏ giọng trả lời.

"Đúng là đồ ngu a. Mặc dù chúng ta chỉ có một viên đạn dược nhưng người nghĩ thử xem, chẳng lẽ bốn người chúng ta cứ nhiên lại không làm gì được một tên công tử trời gà không chặt hay sao?"

"Phải, phải, tại sao ta lại không nghĩ đến kia chứ. Haha..."

Sau khi bị Hắc Tử đánh một cái, Nhị Cầu cũng lập tức nghĩ ra mà cười ha ha một tiếng. Trong đầu lại liên tục nghĩ đến gương mặt tuấn mỹ của Huyết Minh cùng với cơ thể đầy đặn của Y Trần.

Ngay khi nhìn thấy bốn người Huyết Minh, bọn họ đã nhanh chóng lập ra một kế sách mới trước khi chạy trốn. Đúng như Huyết Minh suy đoán, bọn họ thật sự là nhân lúc những người khác đang đánh nhau với Liệp Báo rồi nhanh chân chạy đi. Nhưng là, hắn còn không biết một điều, trước lúc bỏ đi bọn họ còn sẵn tay đem đạn dược cũng đem đi cùng.

Trong kế hoạch mới của mình, bọn họ quyết định muốn đem bốn người Huyết Minh đều đánh thuốc mê. Sau đó liền đem bán vào chợ nô lệ để đổi lấy tiền. Nhưng là, trước đó thì bọn họ cũng sẽ...khắc khắc...thật tốt chơi đùa một phen.

Vì thế, Thiết Nha liền từ trong tay áo lấy ra viên đạn dược có hình bầu dục màu đen. Không chút do dự mà ném về phía mặt đất bên dưới cỗ xe ngựa mà ba người Lãnh Hàn đang ngồi.

"Đã xảy ra chuyện gì...khụ khụ..."

"Công...từ..."

Ngay khi khói mù từ trong đạn dược tỏa ra, Lãnh Hàn và Lãnh Kỳ cũng đều đồng loạt mở mắt. Nhưng chưa đợi bọn họ phản ứng kịp thì thuốc mê đã theo hô hấp đi vào phổi, cả hai chỉ kịp thời cảm thấy đầu óc bỗng dưng trở nên đau nhức lên. Vốn dĩ còn muốn tìm kiếm thân ảnh của Huyết Minh nhưng chỉ trong chớp mắt, cả hai cũng đều đã bất tỉnh nhân sự.

"Đội trưởng, ngài nói xem viên đạn dược này sẽ có công hiệu bao lâu a?"

Đợi khi khói mù tan đi, bốn tên đại hán này mới chậm rãi đi đến bên cạnh xe ngựa. Sau khi dùng chân đá đá vào người của Lãnh Hàn cùng với nhìn thấy Y Trần đã ngủ say phía sau màn xe, Mã Đạt mới xoay người hỏi Thiết Nha.

"Viên đạn dược này là vật phẩm Địa cấp trung phẩm, là do chính đoàn trưởng đưa cho thiếu chủ mang theo để phòng thân. Bên trong có chứa mê dược vô cùng đáng sợ, ngay cả một con yêu thú cấp 5 nếu hít vào thì cũng phải ngủ tận một canh giờ mới có thể tỉnh lại được. Chứ đừng nói chỉ là mấy kẻ này."

Mà nghe thấy lời này của hắn, bốn tên đại hán cũng đều đồng loạt cười phá lên. Trong lòng thầm nghĩ đúng là một cái tiểu quỷ quái thật mà, cư nhiên lại bày trò treu chọc bọn họ. Vì thế, Hắc Tử liền lập tức cười hề hề mà khiêu khích nói, căn bản là không đem lời của Huyết Minh để vào trong tai.

"Được a, vậy thì đến trói bọn ta đi."

Mà nghe thấy lời này của bọn họ, Huyết Minh liền nhẹ nhàng nở nụ cười. Khốn Tiên Tắc trong tay hắn cũng ngo ngoe giãy ra rồi bay thẳng về phía bốn tên đại hán này. Chỉ trong vòng một nhịp thở, tất cả bọn chúng đều đã bị Khốn Tiên Tắc trói lại cùng một chỗ.

"A...a..."

Ngay lúc này, trong tay Huyết Minh cũng liền bắn ra mấy luồng ma khí, đem á huyết của bọn họ đều phong bế lại, khiến cho bọn họ cũng chỉ có thể phát ra những chữ "A" không có ý nghĩa.

[Ký chủ, ngài không buồn nôn hay sao a.] Hệ thống sau khi nhớ lại bộ dạng xấu xí dâm tục của bốn tên đại hán này liền không nhịn được mà nổi da gà.

"Ừ, đúng là có một chút thật. Lâu rồi không diễn loại nhân vật yếu đuối kiểu này nên kỹ thuật cũng không được tốt cho lắm."

[.....] Tổ chất tâm lý của ký chủ thật sự là đáng sợ.

Vừa nói chuyện với hệ thống, Huyết Minh cũng vừa đem y phục chỉnh lại một cách nước chảy mây trôi, căn bản là không còn bộ dáng tay chân vướng víu như lúc nãy nữa. Nhanh chóng cột tóc lại, hắn liền không nhanh không chậm mà đi đến trước mặt của bốn tên đại hán này. Sau đó liền dùng ánh mắt ngơoi mày mà quăng lên người của bọn họ.

"Các ngươi nên cảm tạ trời đất vì ta không muốn các ngươi chết đi a."

"May là bây giờ ta ăn chay, nếu là trước kia, ta nhất định đã đem các ngươi ăn sống rồi."

Nói đến đây, Huyết Minh liền không khỏi cảm khái bản thân đúng là càng ngày càng thiện lương mà. Nếu là trước kia, bọn chúng dám dùng ánh mắt này nhìn hắn thì hắn nhất định sẽ đem mắt của bọn chúng đều đào ra, sau khi xẻo thịt xong hết rồi thì lại nhét ngược trở vào.

[.....] Hệ thống không nhịn được mà run rẩy sau khi đọc trộm được suy nghĩ của Huyết Minh.

- -Ký chủ nhà nó quá biến thái rồi a. Biến thái không đáng sợ, đáng sợ là biến thái có IQ cao, diễn sâu và có gương mặt đẹp a.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Thu Hồn Phách

"Làm sao vậy a, các vị đại ca~"

Mặc dù giọng nói và vẻ mặt của Huyết Minh vẫn là vẻ ngây thơ như cũ, nhưng bất tri bất giác lại khiến cho bốn tên đại hán này cảm thấy lạnh sống lưng. Nếu hiện tại bọn họ còn tin vào trò quỷ của hắn thì cũng thật sự xin lỗi chỉ số thông minh của bọn họ rồi.

"A....A..."

Nhìn thấy vẻ mặt phẫn nộ mà trừng mắt này của bọn họ, Huyết Minh liền tựa như không chút để ý mà cười nhạt. Sau đó, hắn mới chậm rãi đem Ván Hồi kính lấy ra, bên trong giọng nói cũng ẩn chứa vô vàn cảm khái.

"Nếu không phải là muốn lấy được sinh hồn của các ngươi, ta mới không phải tốn nhiều công sức như vậy để đem các ngươi tụ tập lại một chỗ đâu a."

"Haiz, ta cũng chỉ là lo lắng nửa đường các ngươi lại quay lưng chạy trốn. Lỡ như lúc đó ta trượt tay mà đem một tên giết chết thì xem như uổng phí rồi."

Đem mặt kính xoay về phía của bốn tên đại hán, Huyết Minh liền chậm rãi đưa bàn tay còn lại của bản thân ra phía sau của Ván Hồi kính. Ngay khi trong miệng của hắn vừa nói "thu" thì dị biến lập tức xảy ra khiến cho Huyết Minh cảm thấy vô cùng thích thú.

Chỉ thấy mặt gương của Ván Hồi kính liền bao quanh lấy một tầng sương mù còn dày hơn lúc bình thường tận vài lần. Lúc này, bốn sợi sương mù bỗng dừng lại từ trong đám sương tách ra, linh hoạt giống như một con rắn mà nhanh chóng chui vào trong mi tâm của bọn chúng. Ngay khi sợi sương này vừa chui vào trong, con ngươi của bọn họ cũng liền lập tức trừng lớn.

"A...A..."

Trái ngược lại với niềm vui thích của Huyết Minh, bốn tên đại hán lúc này liền không cảm thấy dễ chịu một chút nào. Đó là một loại cảm giác đau đớn từ tận sâu trong linh hồn truyền đến, giống như hồn phách của mình đang bị người từng chút, từng chút kéo ra. Khiến cho bọn họ không nhìn được mà vùng vẫy, nhưng là bọn họ càng giãy giụa thì Khốn Tiên Tắc lại ngày càng siết chặt lại. Tiếng hét đau đớn khi ra khỏi miệng cũng chỉ có thể trở thành âm thanh "A A" đầy tuyệt vọng và phẫn hận.

Nhìn thấy bốn cái bóng hằn trên mặt đất của bốn tên đại hán đã biến mất, Huyết Minh mới nhàn nhã mà đem Ván Hồi kính cất về. Sau đó, hắn liền tựa như băng quơ mà liếc nhìn bốn cái xác không có linh hồn đang nằm tro tro trên đất kia. Bây giờ, trên mặt của mỗi cái xác lúc này cư nhiên vẫn còn giữ lại sự vận vẹo khi này, trông vô cùng đáng sợ.

[Đỉnh, ký chủ thành công giết được 4 cái nhân tộc. Điểm phản diện +8.]

Nghĩ nghĩ, Huyết Minh vẫn là đem Hy Tà kiểm chọc vào mấy cái xác này rồi đem chúng hút khô. Sau đó, hắn liền phát tay đem tất cả thu vào trong không gian để sau này còn sử dụng đến, trong đầu cũng lập tức hiện ra một dự định mới để trừu chọc đoàn người của Hồng Lang dong binh đoàn kia.

[.....] Rốt cuộc người ta đã làm gì ký chủ kia chứ? Tại sao ngài lại cứ thích tìm phiền toái đến vậy a. Bộ chán lắm rồi sao!

[.....] Liếc nhìn mấy cái xác trong không gian, hệ thống liền không nhìn được mà đồng cảm. Đúng là đến chết rồi vẫn không được yên xác với ký chủ mà.

Bên trong Ván Hồi kính tổng cộng chia làm 5 tầng, có phần giống như một cái không gian giới nguyên. Linh hồn của bốn tên đại hán kia lúc này đã có màu đỏ nhàn nhạt của lệ quỷ, trên gương mặt của bọn họ vẫn là một biểu tình phẫn hận giống như lúc trước khi chết.

Bây giờ, cả bốn tên đều đang đồng loạt va chạm vào các vách tường kết giới bên trong Ván Hồi kính, dường như muốn trốn thoát để đi ra ngoài.

Nhìn thấy điều này, Huyết Minh cũng không có lo lắng gì mà khẽ cắn đứt da ngón tay của mình, đem máu tươi nhỏ vào bên trên mặt kính, khiến cho bốn hồn phách bên trong đem nó hấp thu. Trong miệng của hắn cũng không quên đọc một đoạn dài chú ngữ được ghi bên trong Không Hồn Quyết, để đem mấy cái hồn phách này cho nhận chủ.

Theo máu tươi của Huyết Minh nhỏ giọt xuyên qua mặt kính, giọt máu liền nhanh chóng hòa vào trong cơ thể của mấy hồn phách này, khiến cho trên mặt bọn chúng đều có một dấu ấn kỳ dị ngay giữa trán, cả đôi mắt cũng đều biến thành một màu đỏ tươi thị huyết. Lại càng thêm điên cuồng ra sức mà cào cấu vào bên trên kết giới.

"Đừng hoảng loạn a, ta sẽ tìm thức ăn cho các ngươi ngay đây."

Thờ ơ mà đem Ván Hồi kính ném về trong không gian, Huyết Minh mới nhanh chóng nhắm mắt lại mà đem uy áp từ yêu cốt tỏa ra, muốn khiến cho yêu thú phục thị cho hắn. Cũng không bao lâu sau, Huyết Minh liền nhận được vô số tín hiệu phản hồi từ tận sâu trong cốt tủy. Vì thế, hắn liền không nhanh không chậm mà mở mắt ra.

Người có mang yêu cốt sẽ được tôn xưng là Yêu thần, có thể ngự trị chúng yêu, đem yêu tộc trở thành nô lệ của mình. Nhưng mà, có một sự thật chính là, yêu cốt cũng chỉ có tác dụng đối với những yêu tộc cũng như yêu thú có tu vi ngang bằng hoặc thấp hơn Yêu thần mà thôi.

Còn những yêu tộc cấp cao thường sẽ không cảm nhận được uy áp của yêu cốt từ Yêu thần có tu vi thấp hơn mình, nên chúng chắc chắn sẽ không phục tùng mà chỉ đem Yêu thần đó xem như các yêu tộc hay nhân tộc bình thường khác.

Nhưng cũng không để Huyết Minh ngồi dưới tán cây chờ lâu lắm. Từ trong rừng liền vang lên một loạt tiếng bước chân nhanh như thiểm điện, chẳng mấy chốc, trước mặt của Huyết Minh liền xuất hiện sáu thân ảnh.

Chỉ thấy đây là một đàn sói có bộ lông màu xám tro, dưới chân của chúng đều bao phủ bởi một luồng lôi điện có hình tròn đang liên tục xoay chuyển. Lúc này, chúng đều đang dùng đôi con ngươi đen như mực mà nhìn chăm chăm vào Huyết Minh.

"Qua đây."

Hướng về phía đàn sói ngoắc ngoắc tay, Huyết Minh liền tựa lưng vào trên cây đại thụ. Đàn sói này có tên là Lôi Phong Lang, là yêu thú trung đẳng của cấp 4, có tu vi ngang ngửa một cái Kiếm tông cảnh tầng 3. Tuy nhiên, nếu cả đàn hợp sức lại với nhau thì cũng có thể cùng tu sĩ vừa vào Kiếm tông cảnh đánh một trận.

"Ngao...ngao..."

****CHUYÊN MỤC REVIEW TRUYỆN:))**

- Ai đọc truyện nì của Nhóc rồi mà chưa đọc truyện Đỉnh Cấp Vô Tình Hệ Thống thì có thể qua xem thử nhé.

- Truyện ĐCVTHT đã đăng đến chương 68 rồi nha. Viết về con rể của Huyết Minh là Hạ Vũ nhé. Và bên trong truyện đó cũng có rất nhiều chi tiết kể về Huyết Minh khi về sau nữa a.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Lôi Phong Lang

Nghe thấy lệnh của Huyết Minh, con sói đầu đàn liền nhanh chóng đi về phía của hắn. Sau đó liền nằm phủ phục bên chân của hắn giống như một con chó đã được nuôi dưỡng.

Đem tay trái đặt lên trên lưng của Lôi Phong Lang rồi nhẹ nhàng xoa xoa, Huyết Minh mới đem tám lệnh bài của Hồng Lang dong binh đoàn lấy ra từ trong xác của bốn tên đại hán ban này. Sau đó, hắn liền đưa tám lệnh bài này đặt trước mũi của Lôi Phong Lang.

"Đem vị trí của những kẻ có tám lệnh bài giống như vậy đều báo lại cho ta."

Bởi vì đã là yêu thú cấp 4 nên Lôi Phong Lang cũng đã sinh ra một tia linh trí nho nhỏ. Vì thế, nó liền liếm liếm tay của Huyết Minh một chút, sau đó mới ngậm lấy lệnh bài từ trong tay của hắn rồi xoay người lại. Đem lệnh bài đưa cho đồng bạn của nó đều nhận dạng một lần rồi liền nhanh chóng chia nhau ra đi tìm.

Nhìn thấy đàn Lôi Phong Lang này nhanh chóng biến mất nơi bóng đêm, Huyết Minh mới đem Ván Hồi kính lấy ra. Sau đó cũng đem bốn cái hồn phách đều thả ra ngoài. Kế tiếp, hắn liền nhanh chóng đem bốn bao tải đựng xác của Liệp Báo đều mở ra rồi mới hồng nhanh không chậm đem yêu hạch của bọn chúng đào đi.

"Ăn đi."

Theo cái phát tay ra lệnh của Huyết Minh, bốn cái hồn phách bị cưỡng chế đông cứng cũng đều được trả lại tự do mà nhào vào chỗ để xác của mấy con Liệp Báo. Đem huyết nhục của chúng đều toàn bộ cắn nuốt đi.

Mà lúc này, Huyết Minh cũng không rảnh rồi mà dùng vải đem bốn viên yêu hạch đang dính đầy máu này lau sạch, lộ ra hình dáng bên trong của chúng. Những viên yêu hạch này chỉ to bằng ngón tay út của hắn, tròn vo như hai viên ngọc trai, có màu đen xám, là yêu hạch của yêu thú hệ bóng tối.

Sau khi đợi bốn hồn phách này ăn xong, Huyết Minh liền đem chúng thu vào. Sau đó, hắn mới không chút do dự trực tiếp đem bốn viên yêu hạch này đều nuốt vào trong bụng, rồi bắt đầu tĩnh tâm mà tiêu hóa năng lượng có bên trong chúng. Nhưng mà nếu là để tu sĩ khác nhìn thấy hành động này của hắn thì nhất định sẽ trợn mắt há mồm.

Bởi vì linh khí cũng như ma khí chứa đựng bên trong yêu hạch là vô cùng to lớn, có thể trực tiếp khiến cho tu sĩ trực tiếp bạo thể mà chết.

Cho nên, nếu muốn sử dụng được yêu hạch thì cũng chỉ còn cách từ từ hấp thu năng lượng nguyên tố có bên trong nó. Vì vậy, việc đem bốn viên yêu hạch cùng nuốt một lúc như Huyết Minh chính là tiền vô cổ nhân.

Nhưng là, việc này khi Huyết Minh còn ở Yêu Thú Sâm Lâm cũng đã làm không ít lần, nhưng là đó cũng chỉ là mấy con yêu thú cấp thấp từ cấp 1 đến cấp 3 mà thôi. Cho nên, ngay khi đem năng lượng chậm rãi hấp thu. Gương mặt của Huyết Minh không biết từ khi nào liền đã trở nên tái xanh. Từ khóe miệng cũng dần dần trào ra máu tươi.

Hắn có cảm giác lục phủ ngũ tạng đều đang bị xáo trộn cả lên, mồ hôi lạnh cũng chảy dọc ướt đầm thái dương. Cũng phải mất gần nửa canh giờ cùng với sự trợ giúp của Cục viêm huyết mạch, Huyết Minh mới có thể thành công đem bốn viên yêu hạch này đều chuyển hóa xong. Mà hắn lúc này cũng đã thành công lên đến Kiểm Tông cảnh tầng 8.

[Kỵ chủ, người cần gì phải hành hạ bản thân như vậy a. Lỡ chết thì phải làm sao đây.] Nhìn thấy bộ dạng này của Huyết Minh, hệ thống liền rầu đến thúi ruột mà nói.

"Nếu không thể tàn nhẫn với bản thân được thì làm sao tàn nhẫn với người khác được kia chứ?"

Mặc dù biết là nguy hiểm, nhưng hắn không có đủ thời gian để chờ đợi mà chậm rãi tiêu hóa luồng năng lượng này. Bởi vì kẻ thù sẽ không bởi vì hắn yếu đuối mà cũng giậm chân tại chỗ để chờ đợi hắn đến trả thù. Kẻ thù mạnh, hắn liền phải càng mạnh hơn để đem bọn đập ở dưới chân.

"Hệ thống, đem cách lấp đặt Hư Không trận hồi đoái đi."

[Định, hồi đoái thành công. Điểm phản diện -20.]

Vì thế, hắn liền gượng người mà đứng dậy, nhanh chóng lau đi vết máu trên môi của mình, chờ đợi nguồn tri thức mới chảy xuôi vào bên trong não hải. Không lâu sau, hắn liền lê thân người mà chậm rãi đi đến bên cạnh cỗ xe ngựa ba người Lãnh Hàn đang ngắt xiú. Không nhanh không chậm, hắn mới từ trong không gian lấy ra vài viên hạ phẩm linh thạch rồi bắt đầu tạo lập Hư Không trận.

Ngay khi Huyết Minh vừa lấp xong trận pháp thì cỗ xe ngựa này cũng lập tức biến mất trước tầm mắt của hắn. Vốn dĩ định rồi đi làm việc riêng của bản thân, Huyết Minh lại bị một loạt tiếng đàn réo rất cùng với tiếng đánh nhau làm cho nhứ chặt mày lại mà nhìn về phía xa.

[Ký chủ, một cái nữ chính đang ở hướng bên đó. Hi vọng ký chủ nhanh chóng đi đến a.]

Vốn dĩ ôm tâm tư không xen vào chuyện của người khác, Huyết Minh liền bị câu nhắc nhở này của hệ thống làm cho dừng lại hành động. Chẳng lẽ đó là nữ chính của Nhan Mạc Oa?

[Không phải đâu ký chủ. Nàng là nữ chính ngôn tình, không phải là nữ chính của Nhan Mạc Oa. Hôm nay kịch tình sẽ chính thức bắt đầu, nữ chính bởi vì bị mị ma hạ thối tình được nên đã cùng nam chính...ây ấy một chút. Ký chủ hiểu mà a.]

Nghe thấy lời giải thích của hệ thống, Huyết Minh liền không nhịn được mà bật cười. Bây giờ là thời nào rồi cơ nhiên vẫn còn loại tình tiết vừa cầu huyết vừa cũ rích như vậy kia chứ? Nhưng là, điều này cũng khiến hắn hứng thú thiếu thiếu mà hỏi.

"Ồ, nói thêm một chút về bọn họ xem."

[Nữ chính tên là Ân Như Tuyết, là cung chủ Thần Hi cung của Vạn Kiếm tông. Còn nam chính là sư đệ đệ của nàng, cung chủ Viêm Hàn cung. Nam chính đối với nữ chính yêu mến đã lâu, nhưng là nữ chính vẫn vô cảm như cũ. Cho nên hôm nay là sự kiện thúc đẩy tình cảm của hai người bọn họ.]

Vốn dĩ còn đang chuyên chú lắng nghe, âm thanh của hệ thống bỗng dưng dừng lại liền khiến hắn giống như bị đứt dây đàn mà neho mắt lại

"Đã hết?"

[Đã hết rồi a.] Ký chủ có giết ta đi nữa thì ta cũng sẽ không còn gì để nói nữa đâu a.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Hai bên giao chiến

"Hệ thống, không phải một cái thế giới sẽ chỉ có một cái nam chính hay sao?"

Có chút hiểu kỳ mà hỏi, dưới chân của Huyết Minh liền vận dụng Tiêu Dao Du rồi nhanh chóng biến mất phía trong rừng cây.

[Thường thì một thế giới cũng sẽ chỉ có một cái nam chính duy nhất mà thôi. Nhưng nơi đây là đại thế giới, giống như là tập hợp của những thế giới nhỏ khác. Cho nên ở trong thế giới này vẫn còn rất nhiều nam chính.]

Bên tai liên tục truyền đến tiếng gió lướt cùng với tiếng chim muông bay đi, Huyết Minh liền nhanh chóng xuất hiện ở một gò đất cao cách chiến trường kia không xa, lẳng lặng mà nghe ngóng cũng như quan sát động tĩnh truyền đến.

Phía trên không trung lúc này đang đứng hai cái thân ảnh một nam một nữ. Chỉ thấy nữ nhân thoạt nhìn vô cùng yêu diễm, nơi chôn đều lộ ra vẻ phong tình trong một bộ từ y. Còn nam nhân vận hắc y cũng chỉ khoảng 30, gương mặt cũng xem như dễ nhìn nhưng đôi mắt lại hiện ra vẻ âm u cùng tàn bạo.

Mà lúc này, cả hai đang đồng loạt nhìn xuống một nơi bên dưới mặt đất. Xung quanh bọn họ đều tràn ra ma khí dày đặc khiến người ta không khó đoán ra được, bọn họ là người của ma tộc. Nhưng điều khiến cho người ta kinh hãi chính là, nơi đây vốn dĩ là một khu rừng cây cỏ xanh um, thế nhưng bây giờ ở xung quanh bọn họ với bán kính vài dặm căn bản là ngay cả một ngọn cỏ đều không có.

"Ân Như Tuyết, ngươi đã trúng phải Mê tinh tán của ta. Nếu trong vòng 1 canh giờ tới ngươi không cùng nam nhân hoan hảo thì ngươi nhất định sẽ phải chết. Vì vậy, ngươi tốt nhất là nên ngoan ngoãn trở thành đạo lữ của đại ca ta đi."

Nghe thấy lời nói tràn đầy tự tin này của Thái Hân Nghiên, thân ảnh đang đứng dưới nền đất vẫn như cũ thẳng tắp. Chỉ thấy đó là một nữ nhân có dung mạo tuyệt sắc, ba ngàn tóc đen như mực, mắt hạnh đen tuyền không chứa một tia cảm xúc, gương mặt cũng lạnh lùng như phủ lên một tầng băng sương. Nhất là một thân bạch y lại càng sắc đến nàng phảng phất như muốn trở thành một cái thân nữ chi có thể ngăn đầu ngưỡng vọng.

Lúc này, nàng đang lạnh nhạt mà ôm lấy một cây đàn, khí thế bức người. Mỗi khi ngón tay nàng lướt qua trên dây đàn, bốn phía xung quanh phảng phất như đều bị gió lốc cuốn qua mà âm âm run chuyển.

"Ha ha, mỹ nhân a. Ngươi vẫn cứ ngoan ngoãn mà làm thê tử thứ 17 của ta đi. Trở thành một phần tử của Ma cung chúng ta."

Thái Lập Thành rất nhanh liền cùng với Thái Hân Nghiên tạo ra kết giới đánh tan đi âm sắc của Tiêu Vĩ cầm. Sau đó, gã mới lập tức dậm tà mà nói ra, trong lòng cũng âm thầm chờ mong khi Ân Như Tuyết chịu thỏa thuận.

Từ trước tới giờ, đây cũng là lần đầu tiên gã nhìn thấy được một nữ nhân lạnh nhạt như thế. Cũng không biết lúc ở trên giường thì nàng có phải hay không cũng sẽ lạnh nhạt như vậy.

"Mơ tưởng."

Bị dư chấn của chính cảm âm làm cho ngũ tạng bị thương, Ân Như Tuyết vẫn giữ bộ mặt lạnh băng như cũ mà lãnh đạm phun ra hai từ này. Nếu không phải bởi vì nàng trúng phải độc chiêu của bọn họ mà phải phân đi một phần linh khí để ngăn chặn xuân dược, thì một khúc đàn ban này đã có thể đem bọn họ đánh bay rồi.

"Được a, rượu mời không uống lại cứ uống rượu phạt. Để ta xem ngươi có thể chạy đi đâu."

Mà nghe thấy lời này của Ân Như Tuyết, Thái Hân Nghiên liền cười gằn một tiếng. Sau đó liền quyết định tốc chiến tốc thắng mà cùng với Thái Lập Thành xông thẳng về phía nàng, muốn đem nàng không chế lại.

"Cuồng vọng."

Lạnh lẽo nói ra hai từ này, Tiêu Vĩ cầm trong tay Ân Như Tuyết liền nhanh chóng biến mất. Thay vào đó là một thanh nhuyễn kiếm dài chừng nửa thước, tỏa ra hàn khí bức người. Đây chính là bản mệnh kiếm của Ân Như Tuyết, tên gọi là Hàn Băng kiếm.

Mà nhìn thấy thanh kiếm này, cả hai cái ma tộc cũng liền lập tức thu hồi lại vẻ bồn chồn ban này mà lập tức lấy ra vũ khí của mình. Chỉ thấy vũ khí của Thái Hân Nghiên là một sợi xích dài tận vài thước có màu nâu đỏ. Mà lúc này, năm đầu ngón tay của Thái Lập Thành cũng lập tức được bao phủ trong năm cái móng vuốt giả, thoạt nhìn vô cùng sắc bén.

"Giao Ma Trảo."

"Thịnh Hàn Băng Sương Kiếm."

Theo ma khí của Thái Lập Thành truyền vào, xung quanh móng vuốt này cũng lập tức tạo ra một vòng khí đen, đem nó sắc đến càng thêm sắc bén, ẩn chứa năng lượng đáng sợ.

Đối diện với dây xích đánh tới cùng với Giao Ma Trảo hung ác của hai cái ma tộc này, Ân Như Tuyết liền bất vi sở động mà thi triển Thịnh Hàn Băng Sương Kiếm. Đây là kiếm pháp mạnh nhất của nàng ở hiện tại, là võ kỹ Thiên cấp Thượng phẩm.

Một kiếm này ra như băng sương, mang theo vô tận hàn ý khiến người ta hành động chậm chạp, có cảm giác máu chảy trong tâm can phảng phất như là bị đông cứng lại. Một chiêu kiếm vô cùng đơn giản, không có hình ảnh duy mỹ nào cả, nhưng chỉ có duy nhất một thứ, đó là hữu dụng.

Ngay khi kiếm kỹ của Ân Như Tuyết cùng với Giao Ma Trảo và dây xích của hai cái ma tộc này va vào nhau, một luồng khí kinh kinh khủng liền từ đó truyền ra bốn phía, đem đất đá thổi đến bụi bay mù mịt.

Phải biết rằng, Ân Như Tuyết là cường giả Kiếm Thần cảnh tầng 5, ở trên Thương Lang đại lục này cũng xem như có thể đi ngang. Mà hai huynh muội ma tộc này cũng không phải là dạng vô danh tiểu tốt. Bọn họ là một trong tứ đại hộ pháp ở Ma cung, tu vi cũng đã là Kiếm Thánh cảnh tầng 9. Cho nên có câu nói, trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chết cũng không phải là không đúng.

Người khác có lẽ không nhìn thấy nhưng Huyết Minh bởi vì đứng ở trên cao nên đã có thể đem trận chiến bên dưới toàn bộ đều thu vào trong mắt. Sau đó, hần liền nheo mắt mà tìm kiếm xung quanh, ánh mắt rất nhanh liền rơi vào một cái hang động ở phía trên vách đá cách đó không xa.

Bên ngoài hang động là một thác nước chảy xuôi, trước cửa hang cũng đã bị vô số loại dây mây và cây cỏ cho che lấp. Nếu không phải Huyết Minh đã sinh sống trong Yêu Thú Sâm Lâm vô số lần thì hẳn có khi đã không tìm thấy được hang động này rồi.

[Ký chủ, người làm gì a.]

****Cảm ơn bạn Tháng 12 đã ủng hộ LT cho Nhóc nhé. Nên hôm nay sẽ bạo chương.**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Lên sân khấu

"Đến lúc lên sân diễn rồi."

Không có nửa phần chần chừ, Huyết Minh liền đưa tay vặn trật chân của mình. Sau đó, hần mới đem đôi giày của bản thân cởi ra, ném vào một góc trong không gian rồi dùng tay đem đất cát thoa lên mặt, sẵn tiện cũng vô đầu đến tóc đều rối lên. Kế tiếp, hần liền nén lại đau đớn mà dùng đôi chân trần của mình chậm rãi đi về phía hang động kia.

"Hệ thống, đem Chí Dương thể hồi đoái đi."

[Đỉnh, hồi đoái thành công. Điểm phản diện -200.]

[Chí Dương thể: Thánh thể thượng cổ, khi song tu, thể chất này không chỉ có thể trở thành lô đỉnh mà còn có thể thái âm bổ dương. Nhận được nguyên tố tu luyện từ việc song tu.

*Thể chất này chỉ có thể dùng cho nam tu sĩ.]

Nhưng là, mặc dù chân đã trật, lòng bàn chân còn bị cát đá cắt đứt da, nhưng từ đầu chí cuối hắn ngay cả một tia dao động cũng không có. Giống như đôi chân đang vô cùng thâm kìa căn bản không phải là của hắn.

Mà bên trong chiến trường lúc này, hai huynh muội ma tộc kia đã bị kiếm kỹ của Ân Như Tuyết đánh bay, không khống chế được mà đồng loạt phun ra một ngụm máu rồi ngã xuống đất

Bởi vì biết rõ cả hai đều không phải là đối thủ của nàng nên bọn họ mới phải dùng đến hạ sách là hạ xuân dược, muốn để nàng cùng Thái Lập Thành giao cấu thành com rồi quy thuận Ma cung. Nhưng là, bọn họ trăm triệu đều không ngờ rằng, mặc dù đã trúng mị dược nhưng nàng vẫn còn mạnh đến như vậy.

"Ca ca, nàng nhất định là đã dốc hết linh khí còn lại để đánh ra kiếm kỹ này. Như vậy, mị dược chắc chắn đã ăn sâu vào trong kinh mạch của nàng rồi."

Nghĩ đến việc này, hai huynh muội bọn họ cũng lập tức găng gượng mà bò dậy. Nhưng là, theo bụi khói tan đi, ở xung quanh đây làm gì còn có thân ảnh của ai đâu chứ. Vì thế, Thái Lập Thành liền tức giận mà cắn răng.

"Tìm, nhất định phải tìm nàng cho bằng được."

Mà lúc này, Ân Như Tuyết đang nhanh chóng bước đi trên nền đất ẩm ướt, linh khí trong cơ thể nàng phảng phất như đều đã tan biến hết. Trên người cũng có cảm giác hư không, nóng bỏng vô cùng kỳ dị khiến nàng không nhận được mà nhúu mày lại.

Nàng vốn dĩ là đến U Âm Sâm Lâm này cùng với Thương Nguyệt để tìm kiếm tung tích của Thánh thú Kim Đỉnh Chu Tước. Nhưng là, nàng không ngờ được rằng tin tức này cư nhiên lại có nhiều người biết đến như vậy.

Cho nên, trong lúc giao chiến với người của Ma cung, nàng và Thương Nguyệt đã bị lạc mất nhau. Mà nàng trong lúc vô tình cư nhiên cũng bị hai huynh muội Thái Lập Thành ám toán.

Nhưng là, huynh muội bọn họ cũng đã đoán đúng một điều. Trong lúc cùng bọn họ giao chiến, một chiêu Thịnh Hàn Băng Sương Kiếm kia cũng đã làm cho nàng mất hết linh khí, mị dược cũng theo đó mà tràn ra. Nếu không phải nàng tu luyện là băng hệ - Thanh tâm hòa dục thì bây giờ nàng có lẽ cũng đã bị dược lực khống chế.

Vừa chạy, ánh mắt của Ân Như Tuyết liền nhanh chóng lướt qua phía trên vách đá. Bởi vì có tu vi Kiếm Thần cảnh nên thị lực của nàng cũng tốt hơn người thường gấp trăm lần. Chỉ một cái liếc mắt như vậy, nàng liền đã nhìn thấy được ánh lửa le lói cùng với một bóng người ẩn trên vách đá.

Vì thế, nàng liền không chút do dự mà chuyển hướng, đi thẳng về phía hang động đó. Trong dự định của nàng, nàng sẽ chỉ đến trốn tạm ở bên trong một chút để tránh sự truy đuổi của huynh muội Thái Lập Thành. Chỉ cần cho nàng một nơi yên tĩnh và một chút thời gian, nàng nhất định sẽ có thể đem mị dược giải trừ.

Vừa đi đến cửa của sơn động, Ân Như Tuyết liền nhanh chóng thả nhẹ bước chân mà chậm rãi đi vào trong. Đập vào mắt nàng là một không gian nhỏ hẹp với một ngọn lửa đang được đặt ở một góc cùng với một chút cỏ và củi khô.

Người đâu? Ngay khi Ân Như Tuyết vừa nghĩ đến điều này, một luồng khí tức liền xuất hiện ở phía sau lưng nàng, tiếng bước chân nặng nề cũng đi theo vang lên mang theo sát ý. Mặc dù linh khí đã cạn kiệt nhưng tu vi và thể chất của nàng vẫn còn đó.

Vì thế, nàng liền không chút do dự mà nghiêng người sang một bên, tránh khỏi đòn tấn công của người tới. Sau đó, nàng mới chờ lúc hắn vẫn còn chới với vì đánh hụt mà đem hắn đè xuống mặt đất, Hàn Băng kiếm cũng nhanh chóng xuất hiện mà đặt lên trên cổ hắn.

"Buông ta ra."

"Lũ ma tộc khốn kiếp các ngươi có giỏi thì giết ta đi. Dù có chết, ta cũng sẽ không bao giờ chịu khuất phục đâu."

Theo âm thanh tràn đầy phẫn nộ và thù hận này, Ân Như Tuyết mới có thể nương nhờ theo ánh lửa mỏng manh mà nhìn thấy người dưới thân của mình.

Chỉ thấy đó là một thiếu niên vô cùng tuấn mỹ, mũi cao, môi đỏ, mắt phượng hẹp dài, gương mặt góc cạnh như điêu khắc. Lúc này, hắn đã tóc tai tán loạn, gương mặt lấm tấm bùn đất, một đôi đồng tử cũng là vẫn đục không có một tia ánh sáng.

Thiếu niên này là một cái người mù. Ân Như Sương liền nhanh chóng nghĩ đến điều này, ánh mắt cũng bắt giác rơi vào trên bàn chân sưng tấy, máu tươi đầm đìa kia của hắn. Chẳng lẽ là bị ma tộc rượt đuổi?

"Ta không hại người."

"Ha, không hại ta sao? Các người giết chết phụ mẫu của ta, giết hại muội muội của ta. Còn muốn bắt ta đi làm nô đinh..."

"Chỉ cần Huyết Minh ta còn một hơi thở, ta nhất định sẽ khiến ma tộc các người phải trả giá."

Đối diện với lời giải thích lạnh nhạt của Ân Như Sương, Huyết Minh liền vô cùng khinh miệt mà phản hận nói. Nước mắt cũng phảng phất như muốn chảy ra, nhưng cuối cùng vẫn bị hắn lại quật cường mà nén lại, không cho bản thân rơi lệ trước mặt kẻ thù.

[Đỉnh, hảo cảm của nữ chính đối với ký chủ +10. Điểm phản diện +10.]

Nhìn thấy bộ dạng kiên cường này cùng với lời hắn nói, Ân Như Sương cũng đã có thể hiểu được hoàn cảnh của Huyết Minh. Có lẽ, hắn chỉ là một đứa trẻ đáng thương bị ma tu diệt tộc.

Vì thế, nàng cũng liền cố gắng đè nén đi cảm giác khô nóng trong người mà kiên nhẫn giải thích. Nếu là kẻ người trong Vạn Kiếm tông nhìn thấy sự kiên nhẫn này của nàng thì nhất định sẽ bị dọa cho trợn mắt.

"Ta là nhân tộc, không phải ma tộc."

"Người nói thật?"

Nghe thấy lời này của nàng, Huyết Minh dường như cũng có phần tin tưởng mà hỏi lại. Sau đó, hắn mới câu nệ mà nâng đầu, nhưng bởi vì đôi mắt "không nhìn thấy", hắn liền "vô tình" mà đặt mũi ở chỗ cằm của nàng rồi chậm rãi ngửi ngửi, xem có ma khí tỏa ra hay không.

****Kịch bản nhỏ:**

- Huyết Minh: sư tôn a. Ta đau.

- Ân Như Tuyết: /lạnh mặt đem đan dược nhét vào miệng hắn/ sau này không được diễn kịch.

- Huyết Minh: Không diễn kịch thì ta làm sao sống được đây?

- Ân Như Tuyết: /đem một đồng linh thạch vứt ra/ Ta nuôi người.

*Vốn dĩ ngày mai Nhóc bận đi làm lao động trong trường nên sẽ không đăng chương. Nhưng vì để cảm ơn bạn Kirito2453 đã ủng hộ LT cho Nhóc nên ngày mai Nhóc sẽ cố gắng ra chương.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đáng thương (h)

"Xin lỗi vị tỷ tỷ này, ta nhầm."

Người người một lát nhưng vẫn không nhận thấy được ma khí, Huyết Minh liền có chút ngượng ngùng mà nói ra. Vừa nói, hắn liền khẽ liếm liếm môi.

"Tỷ tỷ, có thể hay không...đứng lên? Đệ có phần hơi khó chịu một chút."

Lời này của Huyết Minh cũng không phải là nói dối, dù sao ngoại hình của Ân Như Tuyết cũng là một cái nữ nhân trưởng thành khoảng 20 tuổi trái phải, thân hình cũng thuộc dạng cao gầy tầm 1m7 này. Cao hơn Huyết Minh một khoảng, ít nhất thì hắn hiện tại cũng chỉ có thể đứng tới ngang hông của nàng mà thôi.

Nhưng là, Ân Như Tuyết hiện tại cũng đã bị đôi môi mỏng trước mắt này làm cho có chút mê mang, có xúc động muốn đem hắn đẩy ngã. Không được, hắn chỉ là một cái thiếu niên đáng thương thôi. Không thể làm ra hành động cảm thù như vậy. Vì thế, nàng liền nhanh chóng đọc Thanh Tâm chú ở trong lòng, muốn đem tạp niệm loại bỏ.

"Băng hàn thiên cổ, vạn vật yên tĩnh."

Tâm kiên khí tĩnh, vọng ta độc thần.

Tâm thần hợp nhất, khí quy tương tùy.

Giao nhau nếu dư, vạn biến không kinh."

(Đoạn văn trên Nhóc xàm xàm thôi, không cần ngầm đâu.)

Nhìn thấy nàng nhắm chặt hai mắt lại, trong mắt Huyết Minh liền khẽ lướt qua một tia xảo trá. Hắn rốt cục cũng đã hiểu được mấy nữ yêu quái bên trong Tây Du Ký tại sao lại thích trêu chọc Đường Tăng như vậy rồi. Bởi vì rất thú vị a, chơi rất vui.

"Tỷ tỷ, sao trên người của tỷ lại nóng như vậy a? Tỷ bị bệnh sao?"

"Chẳng lẽ tỷ cũng giống như ta, bị ma tộc truy đuổi? Nếu vậy thì tỷ không cần lo lắng đâu, hang động này rất là an toàn. Ít nhất ta trốn ở đây từ sáng tới giờ, ngoại trừ tỷ ra thì không có ai tìm ra được nơi này."

Phảng phất như bị thể nhiệt của Ân Như Tuyết làm cho kinh ngạc đến rồi, Huyết Minh liền vội vàng sờ trái sờ phải. Một bộ dáng ngây ngô không hiểu sự đời, chỉ ẩn chứa lo âu vô cùng thuần túy.

Vốn dĩ khô nóng vừa bị Thanh Tâm chú làm vui đi, Ân Như Tuyết liền bị Huyết Huỳnh vụng về sờ mó làm cho khơi lên dục vọng. Nhất là khi hắn phảng phất như vô tình mà ở trên ngực của nàng di chuyển một chút, xúc cảm lạnh băng từ tay hắn truyền đến liền khiến nàng trực tiếp mất đi lý trí mà đem hắn đè xuống đất.

"Tỷ tỷ...um?"

Ngay khi Huyết Minh vừa mới há miệng định nói gì đó, Ân Như Tuyết đã trực tiếp hôn xuống, đem môi của hắn gặm cắn, lưỡi nhỏ cũng ở trong khoang miệng của hắn đầu đá lung tung. Một bàn tay cũng đem y phục của hắn kéo ra, ở bên trong lòng ngực rắn chắc vuốt ve qua lại, lưu luyến xúc cảm lạnh băng từ da thịt của hắn truyền tới để vui đi cảm giác nóng bỏng trong người của mình.

Năm 20 tuổi, khi nàng thành công đột phá Kiếm Tôn cảnh, có thể giữ lại dung nhan mà không già nữa, căn cơ cũng xem như ổn định. Sự phụ của nàng là lão tổ của Vạn Kiếm tông - Kim Điện chân quân đã muốn tuyển chọn đạo lữ cho nàng mà đưa nàng một đồng công pháp song tu. Nhưng bởi vì nàng cứng rắn từ chối, bà cũng liền không ép buộc nữa.

Vốn dĩ nàng cứ nghĩ, mấy cái đạo pháp song tu đó là không có ngày dùng đến. Nhưng không ngờ rằng ngày này lại đến nhanh như vậy.

"Tỷ tỷ, đừng sờ, ta thật...khó chịu."

Trong lúc suy nghĩ lộn xộn với nhau, không biết từ khi nào thì nàng đã đem y phục của hắn cởi bỏ. Bên tai cũng liên tục truyền đến âm thanh khàn khàn mang theo vô tận mờ mịt của hắn.

Chậm rãi đem y phục của bản thân cởi ra, Ân Như Tuyết liền đem một bàn tay của hắn đặt lên trên ngực của mình, khiến hắn chậm rãi xoa bóp nó. Mặc dù không biết làm vậy là để làm gì, nhưng nếu trong sách đã nói như vậy thì có lẽ cũng không sai.

"Tỷ tỷ, đây là gì a. So với bánh bao vừa to lại vừa mềm hơn."

Phảng phất như có chút tò mò mà nói ra, cũng không cần Ân Như Tuyết hành động, Huyết Minh liền đã đem hai đoàn bạch thủ này của nàng chơi đùa trong tay. Ngón tay lại tựa như vô ý mà lướt qua nhũ hoa của nàng. Động tác mặc dù vụng về, trúc trắc nhưng lại vô cùng chính xác mà trêu chọc đến nàng dục hỏa đốt người.

Khẽ cắn môi lại không cho tiếng rên rỉ truyền ra, Ân Như Tuyết liền không chịu được nữa mà đem tiết khí của hắn kéo đi. Khi nhìn thấy tiểu huynh đệ đang cứng rắn ngẩng đầu kia của hắn, nàng liền có chút kinh ngạc mà quan sát nó một lát. Như chợt nhớ đến điều gì, đôi mắt lạnh nhạt của nàng liền khẽ lướt qua một tia túng quần.

"Ngô a...tỷ tỷ...cảm giác rất kỳ quái, tỷ tỷ đừng nắm..."

Không quản đến thanh âm đáng thương bất lực này của Huyết Minh, nàng liền đem hạ thân đưa đến gần tiểu huynh đệ của hắn. Sau đó, liền học theo trong sách mà từ từ ngồi xuống, để tiểu huyết của bản thân đem tiểu huynh đệ của hắn nuốt vào bên trong.

"Ngô...tỷ tỷ a...thật chặt..."

Bởi vì bị mị được quấy phá nên mặc dù bị phá thân nhưng nàng vẫn không có cảm giác đau đớn cho lắm. Nhất là khi nhìn thấy hắn ngây ngô không hiểu gì mà nói ra lời dâm mỹ này, hạ thân của nàng liền càng thêm ẩm ướt hơn.

Vì thế, nàng cũng liền nhanh chóng vận chuyển linh lực yếu ớt còn sót lại trong cơ thể mình mà vận dụng công pháp song tu. Hạ thân cũng chậm rãi di động, đem tiểu huynh đệ của hắn cũng nuốt vào rồi nhả ra. Theo một canh giờ trôi đi, thiếu niên dưới thân nàng liền đã đỏ bừng mặt mà kỳ quái nói.

"Ha...tỷ tỷ...đường như có thứ gì đó muốn ra thì phải..."

Nghe thấy lời nói "ngây thơ" này của Huyết Minh, Ân Như Tuyết liền càng có cảm giác tội lỗi xen lẫn với hưng phấn mà đem môi của hắn che lấp lại. Không muốn nghe thêm âm thanh nào phát ra từ hắn nữa.

****Kịch bản nhỏ nhỏ:**

- -MC: Xin hỏi Huyết Minh đại đại, sau khi bị nữ chính cường X thì ngài có cảm giác gì?

- -Huyết Minh: Cảm giác không tồi, có thể xem như tình thú.

- -MC: Ấc, vậy người có suy nghĩ gì sau khi bị đè a, Vũ bảo bối?

- -Hạ Vũ: Lòng tự tôn bị tổn thương nghiêm trọng...

****Cảm ơn bạn Lâm_cận đã ủng hộ TLT cho Nhoc nhé.**

****Sẵn đây thì Nhoc xin giải thích luôn, tại thấy hôm qua tới giờ có nhiều bạn dường như là chưa hiểu được tính cách của main đối với nữ chính:**

- -Huyết Minh là thuộc kiểu lãnh khốc nhưng diễn sâu (thích giả trang quân tử, ôn nhu) với người xung quanh, đặc biệt là nữ chính. Đem bọn họ đều chơi đùa trong lòng bàn tay. Tạo ra vô số mặt nạ trên mặt mình, khiến người ta không nhìn ra được con người thật của hắn.

- -Túm gọn lại chính là lật mặt nhanh như lật bánh. Chỉ có hứng thú đối với sức mạnh và đem người khác làm trò tiêu khiển. Không có quá nhiều hứng thú đối với nữ nhân, nữ chính. (◦_◦◦)

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Trốn đi

Sau một đêm hoan ái đến tận canh 3 (khoảng 0h - 1h), mị được trong người Ân Như Tuyết mới có thể giải trừ hết mà chậm rãi ngồi dậy chỉnh trang lại xiêm y. Ánh mắt mang theo chăm chú mà liếc nhìn thiếu niên đang yên ổn ngủ say kia.

Đêm qua, nàng đã phát hiện ra được một bí mật, thì ra hắn là người mang Chí Dương thể trong truyền thuyết, chính là trời sinh lô đỉnh. Mà lý do khiến nàng có thể phát hiện ra đó chính là, tu vi vốn dĩ đã trì trệ nhiều năm kia của nàng sau khi cùng hắn song tu cư nhiên lại tăng lên một mảng lớn. Đây căn bản không phải là việc mà song tu công pháp có thể làm ra được.

Vì vậy, nàng liền nhanh chóng làm ra một cái quyết định. Đó chính là muốn đem hắn đưa về Vạn Kiếm tông, trở thành đạo lữ của nàng. Không để hắn lưu lạc ở bên ngoài rồi bị người đuổi bắt nữa. Nam nhân của nàng, nhất định phải có được những thứ tốt nhất trên đời này.

Nàng mắt nhìn đến ngọn lửa đã tắt cùng với đám củi khô đã cháy rụi kia, lại xem đến Huyết Minh đang co người lại vì lạnh. Ân Như Tuyết liền vãn đạm phong khinh mà đứng dậy, sau đó liền lập tức rời khỏi sơn động. Muốn ra ngoài tìm củi khô về sưởi ấm cho hắn.

[Đỉnh, hảo cảm của Ân Như Tuyết đối với ký chủ +20. Điểm phản diện +20.]

[Đỉnh, ký chủ lần đầu cùng nữ chính: Ân Như Tuyết xxoo. Điểm phản diện +50.]

Ngay khi bóng lưng của Ân Như Tuyết vừa biến mất, người vốn dĩ đang ngủ say trên nền đất cư nhiên lại chậm rãi mở mắt ra. Bên trong đôi mắt cũng là một mảnh thanh minh, căn bản là không phải ánh mắt mờ mịt khi vừa mới ngủ dậy.

"Lần đầu hoan hảo cùng nữ chính cũng có Điểm phản diện nữa hay sao?"

[Đương nhiên rồi a.]

"Ồ, vậy Điểm phản diện khi lần đầu tiên hoan hảo với Y Trần đâu?"

Nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống, Huyết Minh liền phảng phất như nhớ đến điều gì mà chợt hỏi. Trong lòng hắn lại liên tục cảm khái, Ân Như Tuyết này đúng là keo kiệt thật a, lần lộn hắn một đêm mà chỉ cho hắn được 20 độ hảo cảm. Còn không bằng để hắn ra ngoài giết người nữa.

[.....] Trí nhớ của ký chủ tại sao lại tốt đến vậy a.

[Ta quên, vậy để ta làm lại.]

[Đình. Chúc mừng kỷ chủ lần đầu tiên cùng nữ chính: Y Trần xxoo. Điểm phản diện +50.]

Vì vậy, Huyết Minh cũng liền vô cùng thoải mái mà mặc lại y phục một cách chỉnh tề. Sau đó, hắn mới chậm rãi nâng chân đi ra khỏi hang đá này, chuẩn bị thực hiện kế hoạch của mình.

Nhưng là, trước đó thì hắn cũng không quên đổi lấy một cái ngọc bội bình thường từ tay hệ thống với giá 1 Điểm phản diện, rồi tùy tay ném về chỗ mà hắn nằm ban nãy. Bước đi cũng không một tia cảm xúc mà dè dặt bàn chân, để lại một loạt dấu chân dính máu kéo dài trên nền đất.

"Hệ thống ngốc nghếch với hiệu suất làm việc kém như người. Ta đánh giá cho 1*"

[.....] Ký chủ một ngày không cả khía nó thì sẽ không chịu đựng được. Cho nên nó quen rồi, thật sự quen rồi.

- - - - -

Bên trong Di Hồng lâu - thanh lâu lớn nhất ở Vân Lan thành.

Lúc này, mặc dù đã là giờ Tý nhưng nơi đây vẫn như cũ đèn đuốc sáng trưng, nơi chốn đều hiện ra sự náo nhiệt. Bây giờ đây, bên trong lầu 2 của Di Hồng lâu đang ngồi một đám công tử quần là áo lụa, y phục cùng phục trang đều hiện ra một từ, đó chính là - quý.

"Ha hả, đúng là sáng khoái thật a. Cái tên Nhan Mạc Oa đó không ngờ lại che giấu tu vi cùng tư chất, lừa gạt chúng ta lâu như vậy. Hôm nay cuối cùng cũng bị cái tên Minh công tử gì đó làm mất hết mặt mũi."

"Chính xác rồi, lúc trước hắn còn cùng chúng ta chạy nhảy khắp nơi. Bây giờ lại làm ra vẻ cao cao tại thượng mà mắng chúng ta là một đám phế vật, còn đánh Triệu thiếu đến nằm liệt giường nữa kia chứ. Đúng là tức chết người mà."

"Ha hả, bình thường trang bức cho cổ vào. Người chưa từng nhìn thấy đầu a, đứng trước mặt của Minh công tử, hắn liền lập tức túng mà co lại như một con chim cú vậy. Ngay cả cái rắm cũng không dám thả nữa là..."

Theo lời nói của bọn họ, không thể nghi ngờ được rằng, bọn họ chính là đám hồ bằng cầu hữu trước kia của Nhan Mạc Oa. Vốn dĩ ban đầu, bọn họ chỉ đang ngồi uống rượu mà giễu cợt cùng mắng chửi Nhan Mạc Oa. Nhưng dần dần về sau, khi men rượu đã lên tới, trọng tâm câu chuyện của bọn họ liền dần dần chuyển hướng.

"Lại nói, cái tên Minh công tử đó đúng là rất đẹp a. Khôa khôa chính là một cái tiêu mỹ nhân. Căn bản là bên trong Di Hồng lâu này không có cái hoa nương nào có thể sánh bằng."

"Ai nha. Công tử~ chẳng lẽ nô gia đều không sánh bằng một cái Minh công tử gì đó hay sao a~"

Nghe thấy lời này của một cái thiếu gia, cô nương Di Hồng lâu bên cạnh gã liền có chút oán trách mà nũng nịu nói ra. Rõ ràng là bởi vì việc bản thân bị nói không bằng một cái nam nhân làm cho sinh ra khó chịu.

"Bốp" Một cái tát trời giáng liền quăng xuống mặt của ả, khiến ả không khống chế được mà ngã lăn ra đất. Đi theo sau là giọng nói khinh miệt cùng tức giận của tên thiếu gia ban nãy. Bởi vì gã cho rằng, ả nữ nhân này là đang nghi ngờ lời nói của gã.

"Ta khinh a. Đừng nói là một cái xử nương môn người, ngay cả Y Trần đều không sánh bằng một góc. Cưng nhiên còn dám nghi ngờ lời nói của ta."

"Công tử tha mạng, công tử tha mạng. Nô gia không có ý đó a."

Mà những tên thiếu gia khác đối với việc này đều giống như thấy mãi không trách. Đối với việc tên thiếu gia kia quyền đâm cước đá cùng với tiếng van xin đau đớn của nữ nhân kia đều ngoảnh mặt làm ngơ.

Nhưng lúc này đây, một cơn gió lốc không biết đến từ đâu lại ập đến khiến cho cửa sổ bị giật phăng ra. Khiến cho một đám thiếu gia cùng với các cô nương Di Hồng lâu đang ở đây đều đồng loạt kinh hãi mà nhìn sang.

**Cảm ơn bạn Emilia123 và bạn Daotienphan đã ủng hộ cho truyện này của Nhóc nhé. Nếu hôm nay Nhóc có bạn mà không bao chương được thì Nhóc nhất định cũng sẽ bù lại vào ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diêm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Ném đá giấu tay

Bỗng dưng, từ bên ngoài cửa sổ liền nhanh chóng bay vào một chiếc gương đồng, treo lơ lửng trên không trung mà quay mặt kính về phía bọn họ. Theo

sau đó là một luồng ma khí to lớn nhanh như một tia sáng mà chui vào trong á huyệt của bọn họ.

Theo chiếc kính tóa ra quang mang, những người này lập tức rơi vào trong đau đớn kịch liệt. Một số kẻ không chịu đựng được liền đã lập tức ngất đi, còn một số kẻ thì lại điên cuồng quần quai, đem bàn ghế, chén đĩa xung quanh đều quăng ngã mà rơi tán loạn khắp nơi. Âm thanh ngã đổ liên vang vọng khắp mọi ngõ ngách.

Chưa đến nửa khắc sau, những người này đều đã nằm cứng đờ trên đất, đôi mắt hơn một nửa đều đang trợn trừng mang theo vô tận sợ hãi. Một căn phòng vốn dĩ được trang hoàng sa si lúc này cũng đã trở thành một bãi tan hoang với vô số mảnh sứ và gỗ ở khắp mọi nơi.

Mà lúc này, một thân ảnh cũng đang đạp một chân trên cửa sổ, chân còn lại thì quỳ xuống để giữ thăng bằng. Một đôi cánh chim kỳ dị phía sau lưng đang liên tục phẩy gió mang theo từng trận cuồng phong khiến mảnh cửa bay phát phơ.

[Đỉnh, ký chủ thành công giết chết 18 nhân tộc. Điểm phản diện +36.]

Nhanh chóng từ trong không gian lấy ra một vật, Huyết Minh liền đem nó ném vào trong một đồng đồ nát ở gần cạnh cửa sổ. Chỉ thấy đó là một tấm lệnh bài được làm bằng vàng vô cùng tinh xảo, khắc hình hai con kỳ lân ngậm châu. Mà phía trên của tấm lệnh bài có khắc một chữ Nhan.

[Ký chủ, ở đâu mà ngươi có được lệnh bài này a.] Hệ thống cảm thấy thật mờ mịt, tại sao nó lại có cảm giác bản thân bất lực đến như vậy a.

"Trong lúc ta đem Nhan Mạc Oa treo lên cổng thành, ta đã tiện tay đem nó lấy xuống từ trên người của hắn ta."

[.....] Nói thẳng ra là ký chủ đã có mưu đồ từ trước rồi.

Nghe thấy vô số tiếng bước chân dồn dập đang từ dưới lầu truyền lên. Huyết Minh liền nhanh chóng ngã người ra sau, thân ảnh bạch y giống như thần tiên liền cứ thế biến mất trong bóng đêm.

- - - - -

| Thông báo: Nhiệm vụ thất bại. Trừng phạt chủ ký sinh bị giảm tu vi xuống 2 cảnh giới. Exp -50.|

Vốn dĩ đang ngủ say, Nhan Mạc Oa liền bị tiếng huyền não bên ngoài cùng với âm thanh của Đỉnh Đang làm cho giật mình mà choàng tỉnh.

Đây cũng là một việc tốt khi có hệ thống, trong khi người ta phải ngày ngày tu luyện tìm kiếm cơ duyên thì hắn ta cũng chỉ cần ngủ ngon giấc rồi tìm cách trang bức là được rồi. Cảm giác hơn hẳn người khác này không cần quá sướng đi.

"Nhan Mạc Oa, ngươi mau ra đây mà trả mạng cho nhi tử của ta đi a."

"Nhan Mạc Oa, ngươi mau cắt khỏi Vân Lan thành này. Cút đi."

"Không được, giết người thì phải đền mạng. Nhan Mạc Oa nhất định phải lấy mạng đền mạng."

Nhưng là, một lát sau, Nhan Mạc Oa cũng liền lập tức ngồi thẳng dậy. Sau đó hắn ta liền nhanh chóng phát giác ra, tu vi vừa mới khó khăn tăng đến (thiếu) của hắn ta cư nhiên lại bị tuột xuống thêm hai cảnh giới nữa rồi.

Mà theo âm thanh của bên ngoài ngày càng rõ ràng, Nhan Mạc Oa liền càng cảm thấy vô cùng mờ mịt. Cái gì giết người a? Hắn ta đã giết ai kia chứ? Vì thế, Nhan Mạc Oa liền nhanh chóng khoắc vào ngoại sam mà bước nhanh ra ngoài. Hướng về nơi phát ra âm thanh là hết này mà đi đến.

Chỉ thấy bên trong ngoại viện của Nhan phủ lúc này đã đứng một đám người có già lẫn trẻ, trên tay mỗi người đều nắm lấy một cây đuốc và các loại vũ khí, nông cụ khác nhau. Phía sau là khoảng mười cái quan tài treo đầy vải trắng, xung quanh là vô số người có khóc lóc, có cảm phẫn. Trên trán đeo theo khăn tang, ngay cả y phục cũng đều là áo tang.

"Các ngươi nửa đêm đến Nhan phủ của ta làm gì? Còn đem theo mấy cái quan tài này đến nữa kia chứ. Đến để trừ ẻo hay sao? Là ai chết, là nhi tử nhà các người chết hay gì?"

Bởi vì nhiệm vụ của bản thân cứ như vậy liền vô duyên vô cớ thất bại, thêm vào đó là nửa đêm bị đánh thức cùng với trần cảnh như lễ tang này của bọn họ. Nhan Mạc Oa liền lập tức dùng giọng điệu âm dương quái khí mà châm chọc.

"Tên sát nhân nhà ngươi, ngươi giết chết nhi tử của ta cư nhiên lại còn dám hống hách như vậy, cũng không sợ trời phạt hay sao?"

"Ông trời không có mắt a, tại sao hôm đó lại không để tên ma tộc kia đem ngươi giết chết đi a."

"....."

Người nói vô tình, người nghe hữu ý. Sau khi nghe thấy lời nói kia của Nhan Mạc Oa, những người này lập tức liền cho rằng hắn ta đang khiêu khích bọn họ, đem nỗi đau mất đi thân nhân của bọn họ ra làm trò đùa. Vì thế, một đám liền lập tức cảm phẫn mà nguyên rủa, mắng chửi hắn ta.

"Khoan đã. Các người nói ta giết nhi tử của các người, vậy thì có bằng chứng gì? Nói chuyện thì nhất định phải có bằng chứng, không được vu oan cho người khác được a."

Nghe thấy lời lên án của những người này, Nhan Mạc Oa cũng liền lập tức quát lớn. Đúng là làm nam chính cũng thật khổ a, suốt ngày bị hết người này đến người kia hăm hại, khiến cho hắn ta cảm thấy thật sự là rất mệt mỏi.

"Được, người muốn bằng chứng sao. Nhìn đi, đây có phải là lệnh bài của người hay không? Chắc chắn là người đã đánh rơi nó trong lúc chạy trốn rồi..."

Theo chiếc lệnh bài được ném xuống dưới chân, con người của hắn ta lập tức liền co lại. Một con phần nộ cùng cảm hận liền nhanh chóng ập tới.

Nhan Mạc Oa biết, hắn ta nhất định đã rơi vào bẫy rập của tên ma tộc kia rồi. Bởi vì trong tất cả mọi người, chỉ có tên ma tộc kia là từng cùng hắn ta tiếp xúc gần nhất. Là hắn, là hắn hăm hại hắn ta. Nhất định là hắn.

Nghĩ đến việc này, Nhan Mạc Oa liền lập tức xoay người bỏ trốn, muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này. Nếu là trước kia, hắn ta đối diện với một đám người bọn họ thì nhất định sẽ không chút sợ hãi.

Nhưng bây giờ, tu vi của hắn ta đã tuột dốc không phanh rồi, nếu tiếp tục cùng bọn họ giằng co đi xuống, ai thắng ai thua cũng còn chưa biết được nữa.

Vì vậy, Nhan Mạc Oa liền đối với tên ma tộc bí ẩn kia càng thêm thù hận.

****Cảm ơn bạn Daotienhan đã ủng hộ cho Nhóc nhé. Nếu có thể thì ngày mai Nhóc sẽ gắng ra chương mới.**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Mê huyền trận

Mà lúc này, ở bên trong sơn động ban này.

Gương mặt của Ân Như Tuyết lại càng như phủ lên một tầng băng sương mà nhìn lấy hang động trống rỗng không một bóng người trước mắt của mình. Nhất là khi nhìn đến dấu chân dính máu bên dưới nền đá kia, hàn khí trên người nàng lại càng thêm tỏa ra nhiều hơn. Khiến cho phía trên vách đá đều đóng lên một lớp băng mỏng đang nhanh chóng di chuyển ra xung quanh.

Nhưng là, khi ánh mắt của Ân Như Tuyết rơi vào vật thể đang nằm ở một góc trên mặt đất, nàng liền nhanh chóng nâng lên bước chân, đem vật thể đó cầm vào trong tay mà lăng lăng quan sát.

Nó là một tấm ngọc bội màu trắng được làm bằng ngọc thạch vô cùng quý giá, ít nhất đối với phạm nhân là như vậy. Phía trên có khắc hình hai cái tiểu đồng tử đang ôm lấy hai quả đào, trên gương mặt của cả hai cũng đều tràn đầy thảo hỷ. Đây chính là kiểu ngọc bội thường được đưa tặng cho trẻ nhỏ khi vừa mới sinh ra để làm tín vật cầu mong may mắn, vui vẻ cho đứa trẻ về sau.

Lúc này, Ân Như Tuyết liền bất tri bất giác mà nhớ tới sự thống khổ và cảm phần khi nhắc tới việc phụ mẫu bị giết kia của Huyết Minh. Sau đó, ánh mắt của nàng liền sâu thẳm mà nhìn tấm ngọc bội này mà lăng lăng cất nó vào trong đai lưng. Xoay người liền đi khỏi sơn động.

- -----

[Đỉnh, thù hận của nam chủ: Nhan Mạc Oa đối với ký chủ +100. Điểm phản diện +200.]

[Đỉnh, hảo cảm của nữ chính: Ân Như Tuyết đối với ký chủ +10. Điểm phản diện +10.]

[Đỉnh, nhiệm vụ phụ tuyến 2 mở ra: Thành công tìm ra được bí ẩn bên trong U Âm Sâm Lâm]

Ngay khi âm thanh thông báo của hệ thống vừa dứt, Huyết Minh cũng liền cùng lúc đặt chân xuống dưới nền đất ở bên ngoài của U Âm Sâm Lâm. Sau đó, hắn mới nhanh chóng đưa tay đem trận pháp xung quanh xe ngựa phá đi.

Đối với việc này, Huyết Minh không thể không cảm khái rằng, bốn tên đại hán kia quả thật là không có nói ngoa mà. Viên đạn dược kia quả thật là rất có hiệu quả, ít nhất là cho đến hiện tại ba người Lãnh Hân vẫn còn yên ổn nằm ngủ như cũ, ngay cả một chút xê dịch cũng không có.

"Ngao" Theo âm thanh nhìn sang, chỉ thấy đàn Lôi Phong Lang lúc này dường như đang vô cùng phấn khởi mà lao nhanh về phía của Huyết Minh. Trong miệng của chúng cũng liên tục phát ra những tiếng kêu vô cùng khó hiểu.

"Làm tốt lắm"

Nhưng bởi vì có Yêu cốt tồn tại, Huyết Minh hoàn toàn có thể nghe hiểu được lời chúng "nói". Vì thế, hắn liền cúi người mà xoa đầu của chúng một chút,

sau đó mới ra lệnh cho chúng có thể rời đi.

Theo như Lôi Phong Lang báo cáo, đám người của Hồng Lang dong binh đoàn đang nán lại tại phía đông của U Âm Sâm Lâm, bên cạnh một thung lũng lớn. Nhưng xem ra, bọn họ cũng nếm phải không ít đau khổ rồi. Bởi vì số người còn lại là chưa đến 10 người. Không giống với lời của bốn tên đại hán kia nói cho lắm.

Nhưng là không sao cả, ít người hay nhiều người cũng không có ý nghĩa gì hết. Bởi vì, bọn họ sớm muộn gì cũng chính là con mồi của Huyết Minh hấn.

Vừa suy nghĩ, Huyết Minh cũng vừa đem Ván Hồi kính lấy ra, sau đó liền chậm rãi nhắm mắt lại, bắt đầu sử dụng nó giống như một cái la bàn. Dựa theo lời miêu tả của Lôi Phong Lang mà bắt đầu tìm kiếm phía đông của U Âm Sâm Lâm.

Không quá nửa khắc sau, Huyết Minh cũng liền nhanh chóng bắt được tín hiệu truyền đến. Ván Hồi kính cũng lập tức làm theo ý nghĩ của hấn mà đem một vùng phía đông của U Âm Sâm Lâm bao vây lại bằng một loại kết giới trong suốt không thể nhìn thấy được bằng mắt thường. Vì thế, vô yêu thú và cây cối vẫn như cũ đứng đưa, ra vào kết giới như cũ.

Lúc này đây, Huyết Minh cũng liền học theo trong trí nhớ mà truyền ma khí vào bên trong Ván Hồi kính, chờ đợi sự việc sẽ xảy ra sau đó.

Đúng như Huyết Minh chờ đợi, một vùng trời phía đông của U Âm Sâm Lâm bỗng dừng lại bị sương đen bao phủ, che kín tầm mắt của mọi người. Nhưng kỳ lạ thay, sương đen này cũng chỉ giới hạn ở bên trong kết giới mỏng manh kia. Bên ngoài hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì cả.

Đây chính là một trong những chức năng của Ván Hồi kính - huyền trận. Cũng có nghĩa là tạo ra ảo giác cho người khác, người có tâm ma càng nặng, ý chí càng yếu thì ảnh hưởng của huyền trận đối với người đó sẽ càng trở nên mạnh hơn.

Vì vậy, có thể phát hiện ra rằng, sương đen này thoát nhìn thì giống như ma khí nhưng thực chất thì nó cũng chỉ là một loại mê huyền mà thôi, không có tác dụng trực tiếp lên cơ thể con người.

Đương nhiên, một phần lý do cũng là bởi vì tu vi của Huyết Minh vẫn còn quá thấp. Nếu tu vi của hấn tăng cao thì hiệu quả đạt được sẽ không chỉ đơn giản là như vậy đâu.

"Quả không hổ danh là Thánh khí a. Có thể giúp ta chơi đùa thật tốt mà."

Nhìn về một góc trời u ám phía xa, Huyết Minh liền có chút điên cuồng mà tự mình lầm nhảm.

[.....] Ta sợ hãi a, cứu mạng~.

****Cảm ơn bạn Thăng112 và bạn MR.Bin đã ủng hộ cho truyện nhé. Nếu có thời gian thì Nhóc nhất định sẽ bauto chương.**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Phạt quỳ

Mỉm cười ôn nhu, Huyết Minh liền đem bốn cái quỷ nô thả ra ngoài. Vừa chạm vào không khí, chúng liền lập tức điên cuồng gào thét. Nhưng cuối cùng cũng bị huyết mạch khế ước áp chế mà phải ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ.

Sau khi hấp thụ xong xác của bốn con Liệp Báo kia, màu trên hồn phách của chúng cũng đều đã đậm hơi một chút. Ngay cả tu vi khi còn sống là Kiểm sư cảnh của bọn chúng cũng đã đột phá trở thành Kiểm sư cảnh cửu tầng, quả thật là còn nhanh hơn ngồi tên lừa nữa.

Không chút do dự, Huyết Minh liền ra lệnh cho bọn họ tiến thẳng về phía đông của U Âm Sâm Lâm trước khi bình minh lên. Mục đích thì đương nhiên là trêu đùa bọn người của Hồng Lang dong binh đoàn kia rồi. Còn về lý do tại sao phải đến nơi trước bình minh, đó là bởi vì nếu quỷ nô đụng phải ánh mặt trời, nhẹ thì bị thương mà tu vi tuột giảm, nặng thì trực tiếp tan thành tro bụi.

Vì thế, Huyết Minh tạo ra sương mù cũng là bởi vì ba lý do: làm suy giảm tầm nhìn của bọn người Hồng Lang dong binh, hai là để che đi ánh sáng cùng với tạo sự trợ giúp, ẩn nấp cho quỷ nô của hấn.

"Đi thôi a, đi về tìm đồng đội lúc còn sống của các ngươi đi. Bọn họ chắc chắn là sẽ rất "kinh hỷ" khi nhìn thấy các ngươi cho xem."

Cứ như vậy, bốn cái quỷ nô liền lập tức xoay người biến mất trong màn đêm. Mà Huyết Minh cũng từ trong thương thành đổi lấy một viên Hóa Nhân đan rồi trực tiếp nuốt vào, đem ngoại hình trở về thành một cái công tử tao nhã, lịch sự.

[Ký chủ, ngài chơi vậy ai chơi lại a? Ngài không phải là nên có tư tưởng...ừ, người không phạm ta, ta không phạm người hay sao? Sao ngài cứ thích đi gây sự, tạo rắc rối cho người khác vậy?]

"Ta là nhân vật phản diện, không phải nhân vật chính. Nhiệm vụ của ta không phải là gây hại chúng sinh, gây sự, bày mưu tính kế người khác hay sao a? Là nhân vật phản diện thì phải làm cho đúng trách nhiệm kia chứ."

[.....] Mặc dù nghe vô lý nhưng lại rất thuyết phục.

Vì thế, dưới cái nhìn soi mói của hệ thống, Huyết Minh liền phảng phất như không có chuyện gì mà ngồi xuống tu luyện đến tận trời sáng.

"A...công tử...ngài có sao không a? Kề xấu..."

Cảm giác đau đớn từ trong đầu truyền đến khiến cho Lãnh Kỳ có chút khó chịu mà nhíu chặt mày lại. Đôi mắt cũng ẩn chứa mông lung mà khẽ nhìn sang Lãnh Hàn cũng đang chậm rãi mở mắt kia. Như chợt nhớ đến điều gì, Lãnh Kỳ liền lập tức ngồi thẳng dậy mà đưa mắt tìm kiếm xung quanh.

"Ta không sao."

Khi nhìn đến Huyết Minh đang yên ổn ngồi dưới gốc cây, Lãnh Kỳ cuối cùng cũng có thể bình ổn được trái tim sắp nhảy tới cổ họng của mình. Sau đó, cả y cùng với Lãnh Hàn cũng đều đi đến trước mặt của Huyết Minh mà quỳ xuống.

"Thuộc hạ thất trách, nguyện xin công tử trách phạt."

Nhìn thấy hai huynh đệ bọn họ đều đồng loạt nói ra, Huyết Minh mới khẽ liếc nhìn bọn họ một chút. Nhưng là, hần vẫn như cũ giữ lấy im lặng mà không ra lệnh cho bọn họ đứng dậy. Sau đó, hần mới tiếp tục khép hờ mắt lại rồi tiếp tục tu luyện.

Theo thời gian dần dần trôi qua, mặt trời cũng từ từ treo cao trên bầu trời. Trên trán của hai huynh đệ Lãnh Hàn đều đã bắt đầu rỉ ra mồ hôi.

Bọn họ đã quỳ ở đây được gần 2 canh giờ rồi (4 tiếng), mặc dù là đầu gối đã tê cứng nhưng bọn họ vẫn là cắn răng nhẫn nại, một lời xin tha cũng không dám nói ra. Bởi vì bọn họ biết, đây là trừng phạt mà Huyết Minh dành cho cả hai. Vì thế, huynh đệ bọn họ liền càng thêm kính cẩn mà cúi đầu, ngay cả một tia bất mãn cũng chưa từng sinh ra.

"Các người có biết tại sao ta lại cho các người quỳ ở đây hay không?"

"Bẩm công tử, là do chúng thuộc hạ thất trách, không hoàn thành nhiệm vụ mà công tử giao phó."

"Ồ, đây là suy đoán của các người?"

Nghe thấy âm thanh ý vị không rõ của Huyết Minh, cả hai huynh đệ Lãnh Hàn cũng đều đồng loạt cúi đầu. Ngoài suy đoán này ra, bọn họ thật sự là không biết bản thân đã làm sai gì cả.

"Nếu đã không biết thì cứ tiếp tục quỳ đi."

Nói xong lời này, Huyết Minh cũng liền không quan tâm đến bọn họ nữa mà bắt đầu tĩnh tâm tu luyện. Sau một đêm cùng Ân Như Tuyết hoan hảo, tu vi của hần đã trực tiếp đạt đến đỉnh phong của Kiếm Tông cảnh, có khả năng sắp đột phá Kiếm Tôn cảnh.

Nhưng là, một tầng bình chương mỏng manh này mặc cho hần có công kích nó như thế nào thì nó cũng hoàn toàn không xê dịch gì. Xem ra, có lẽ là hần vẫn còn thiếu một trận quyết chiến sinh tử để ổn định tu vi rồi.

"A Minh, có chuyện gì vậy?"

Từ trong xe ngựa bước ra, Y Trần liền bị tình cảnh trước mắt này làm cho có chút kinh ngạc mà nói ra. Nàng cũng không hiểu được hôm qua tại sao bản thân lại ngủ say mà đến bây giờ mới tỉnh lại được kia chứ? Còn có, bốn tên đại hán kia đâu rồi a.

"Bốn tên Thiết Nha kia đâu rồi?"

Mà khi nghe thấy câu hỏi này của nàng, Huyết Minh liền khẽ nâng đầu một chút. Trong mắt cũng lướt qua một tia phiền chán, nhưng là, rất nhanh sau đó liền trở thành ôn nhu cung chiêu.

"Bốn tên đại hán kia đều đã bị ta giết chết hết rồi. Về phần hai người bọn họ là bởi vì làm sai nên phải chịu phạt..."

"Còn có, sau này liên quan đến chuyện của ta liền không cần hỏi quá nhiều, rất phiền."

Vốn dĩ còn muốn hỏi thêm gì đó, nhưng khi nghe đến lời này của Huyết Minh, Y Trần cũng liền lập tức ngưng ngừng mà im lặng.

Nàng cũng không phải là không hiểu đạo lý, mặc dù hần đối với nàng rất dịu dàng, nhưng nàng biết hần cũng không phải là người thiện lương gì. Cho nên sức chịu đựng của hần cũng là có giới hạn, vì vậy sau này nàng nhất định sẽ tận lực không làm những việc khiến hần phiền chán nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Lãnh kỳ là nữ

"Ta hỏi lại một lần nữa. Các ngươi có biết bản thân đã làm sai điều gì. Hoặc là nói, các ngươi có lừa gạt ta việc gì hay không a?"

Mà nghe thấy lời này của Huyết Minh, hai huynh đệ Lãnh Hàn rốt cuộc cũng đã bùng tình đại ngộ, biết được bản thân làm sai điều gì rồi. Vì vậy, cả hai đều lập tức đập đầu mà nói ra.

"Bẩm công tử, chúng ta đã lừa ngài về việc...thật ra, Lãnh Kỳ là...nữ tử..."

Nghe thấy câu trả lời này, Huyết Minh cũng liền vừa lòng mà cười cười. Nhưng là, trong đôi mắt của hắn vẫn như cũ ẩn chứa một tia không vui. Thật ra đây cũng chỉ là suy đoán một phía của hắn mà thôi, nhưng không ngờ lại thật sự đúng.

Huyết Minh hẳn chính là độc đoán cùng ích kỷ như vậy, không thể chấp nhận được một hạt cát ở trong mắt của mình. Chán ghét việc bị người khác lừa gạt, mặc cho hắn có lừa gạt người khác nhiều như thế nào đi nữa.

"Cái...cái gì, Lãnh Kỳ là nữ tử?"

Mà nghe thấy lời của Lãnh Hàn, Y Trân liền không có được sự bình tĩnh như Huyết Minh mà lập tức kinh ngạc nói ra. Sau đó, trong lòng nàng liền lập tức sinh ra nghi kỵ cùng với một loại cảm giác kỳ lạ, nói đúng hơn là nàng bỗng dưng không muốn Lãnh Kỳ đến gần Huyết Minh nữa.

"Là Lãnh Kỳ sai, Lãnh Kỳ cũng là bởi vì lo sợ công tử sẽ bởi vì ta là nữ tử mà không muốn mang ta theo. Mong công tử thứ lỗi a..."

Thật ra, từ khi còn nhỏ thì thân phận nữ nhi của Lãnh Kỳ cũng đã bị chủ của Diêm Sát trường giấu đi, để tránh gây ra xôn xao cho người đặt cược.

Mà hôm đó, khi cả hai người bọn họ được Huyết Minh cứu, Lãnh Kỳ cũng liền lo sợ bởi vì bản thân là thân phận nữ nhi mà sẽ bị Huyết Minh bỏ lại, cho nên y (sau này sẽ sửa lại thành nàng) mới lập tức giấu nhẹm đi. Mà cũng bởi vì mệt mỏi của mình van xin, nên Lãnh Hàn mới liền im lặng không nói.

"Đứng lên đi a, ta cũng không phải là người không nói lý lẽ, ta sẽ không trách tội các ngươi."

[.....] Vậy này giờ là ai phạt bọn họ quỳ vậy a. Là quý sao?

Nhìn thấy Lãnh Kỳ liên tục đập đầu đến sắp chảy máu, Huyết Minh liền cười cười rồi đưa tay đem bọn họ nâng dậy. Sau đó, hắn mới từ trong không gian lấy ra một cái tay nải đưa cho Lãnh Kỳ.

"Hôm trước ta không phải đã hứa là sẽ mua y phục đẹp cho ngươi hay sao a? Xem thử xem có thích hay không?"

Cầm lấy tay nải rồi chậm rãi mở ra, đập vào mắt của Lãnh Kỳ là vô số y phục của nữ tử với đủ loại màu sắc cùng kiểu dáng, khiến cho nàng liền có điểm luống cuống tay chân không biết làm sao. Từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên nàng có được nhiều y phục xinh đẹp như vậy a.

Không những vậy, đây là chính tay công tử cho nàng. Công tử không những không tức giận mà còn mua y phục cho nàng nữa chứ. Vì vậy, Lãnh Kỳ liền hoàn toàn quên đi việc bản thân vừa bị phạt quỳ mà sắp vui vẻ đến trở thành một con chó nhỏ điên cuồng vẫy đuôi với Huyết Minh.

Còn về Y Trân, khi nhìn thấy việc này thì nàng cũng liền lập tức dùng ánh mắt lên án mà nhìn Huyết Minh, giống như đang nói: Của ta đâu a. Ngươi không lẽ là không cho ta cái gì hay sao?

"Của nàng."

Vì thế, dưới ánh mắt này của Y Trân, Huyết Minh liền hào phóng đưa thêm cho nàng một cái tay nải đựng y phục khác. Hoàn toàn không có cảm giác xót tiền khi cho đi một đồng y phục quý giá mới tinh như vậy.

[Đỉnh, độ hào cảm của Y Trân đối với ký chủ +20. Điểm phản diện +20.]

[.....] Ký chủ làm sao có thể xót được kia chứ. Đồng quần áo này vốn dĩ có phải là do hắn mua đâu a, mà là cướp được trong một tiệm bán y phục trên đường từ Di Hồng lâu trở về mà. Muốn xót cũng là chủ của tiệm y phục đó xót thôi. Liên quan gì tới ký chủ kia chứ.

Về phần Lãnh Hàn, y đã lạnh mặt đứng bên cạnh của Huyết Minh, hoàn toàn không có cảm giác tồn tại một chút nào.

Mà lúc này đây, ở phía đông của U Âm Sâm Lâm đã bị bao phủ bởi một tầng sương đen dày đặc, khiến cho người ta không thể nhìn rõ được những thứ cách mình quá 3 bước.

Dưới ánh lửa yếu ớt như lúc nào cũng có thể bị dập tắt, có chín người đang ngồi tụ tập lại cùng một chỗ với nhau. Tiếng cãi vã, gậy gõ lấu lấu lại vang lên, xen vào đó là tiếng mắng chửi và chàm chọc không lớn không nhỏ.

"Ai da, bọn người Thiết Nha đó đúng là một đám bạch nhãn lang thật mà, cư nhiên lại nhân lúc nguy cấp mà bỏ rơi chúng ta."

"Cũng may là có Thiệu chủ nhanh trí đem Liệp Báo dụ đến địa bàn của Ngũ Trảo Phi Ưng, để bọn chúng đấu đá lẫn nhau. Nếu không thì tất cả chúng ta đều phải chôn thân ở đây cả rồi."

"Tất cả cũng là tại cái ả tiện nhân này, nếu không tại ả bỏ trốn mà va phải đám Liệp Báo đó thì A Nhĩ và Tiểu Đột cũng đâu cần phải chết đâu chứ?"

Ban đầu, bọn họ cũng chỉ là tức giận mà mắng chửi bốn người Thiết Nha, sau đó, mục tiêu thù hận liền nhanh chóng rơi vào trên kẻ đầu sỏ đang ngồi co ro ở một góc kia.

Đó là một thiếu nữ tuổi chừng 15 cái xuân xanh nhưng cơ thể nàng lại vô cùng gầy yếu vàng vọt, gương mặt cũng trở nên hốc hác, khờ khạo mang theo vẻ yếu đuối, tự ti khiến cho người ta vừa nhìn liền không có thiện cảm gì đáng nói với nàng cả.

Lúc này, nàng đang bị một cái nữ nhân thoạt nhìn chanh chua đánh đá nắm lấy đầu tóc mà quăng cho vài cái tát. Nhưng là, bởi vì tính cách nhu nhược nên nàng cũng chỉ có thể co lại thân thể, ngay cả một tiếng kêu đau cũng không dám rên. Bởi vì nàng biết, nếu nàng càng phản kháng thì chờ đợi nàng sẽ là những trận đòn càng thêm nặng tay của ả nữ nhân này mà thôi.

Cũng đúng như nàng dự đoán, sau khi nhìn thấy nàng không phản ứng gì. Nữ nhân kia cũng liền mất đi hứng thú mà quăng nàng sang một bên, trong miệng còn không quên chê bai mắng chửi.

"Đúng là đồ ngu ngốc thật mà. Đánh nguoi cũng chỉ tổn đau tay mà thôi."

****Thông báo là ngày mai Nhóc sẽ không nhận bạo chương bởi vì Nhóc bận tìm ý tưởng cho bộ truyện kia rồi nhé.**

****Cái nữ nhân hốc hác đó chỉ là một nửa nữ chính thôi, còn vì sao lại nói là "một nửa" thì xin mời tiếp tục xem đi. Bởi vì Nhóc không thích mấy nữ chính yếu đuối đâu a.**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Quỷ nô tập kích

"Được rồi, Kha Nương, đừng đánh nàng ta nữa. Nếu lỡ đánh ngất rồi thì liền không tốt. Trên người nàng ta có chảy huyết mạch của Thánh nữ Ngự Yêu giáo. Nếu không có nàng ta, chúng ta sẽ không thể nào tìm ra được tung tích của Kim Đinh Chu Tước."

Chờ khi Kha Nương đã dừng tay ngồi lại chỗ cũ, một giọng nói kiêu căng liền đi theo vang lên. Người nói là một cái nữ nhân dung mạo xinh đẹp mang theo vẻ hoang dại cùng kiêu ngạo, người mặc y phục cũng là được làm bằng da thú, thoạt nhìn vừa năng động lại vừa gọn gàng.

"Đúng vậy. Trên đường chúng ta tới đây đã gặp không ít thế lực khác cũng đến tìm Kim Đinh Chu Tước, xem ra là thông tin đã bị rò rỉ ra bên ngoài rồi. Vì vậy, nàng ta chính là ưu thế duy nhất của chúng ta hiện tại."

Nghe thấy lời này của Sát Thi Diễm, người đang tĩnh tâm tu luyện này giờ cũng từ từ mà mở mắt ra. Mà những người xung quanh vốn đang náo loạn ầm ĩ cũng liền lập tức im bật mà ai về chỗ nấy, vô cùng quy củ. Không khó đoán ra, người này chính là người có quyền lực nhất ở tổ đội này.

"Cũng không biết sương đen này là tại sao lại xuất hiện. Cũng không biết là phúc hay họa đây."

Chỉ thấy đó là một nam nhân vận bạch y, gương mặt cũng miên cường xem như là tuấn mỹ. Nhưng là, điều khiến cho người ta chú ý đó chính là khí chất tự tin, kiết ngạo trên người của hắn ta. Căn bản chính là nhìn qua một lần liền không quên được.

Mà lúc này đây, trên gương mặt của Lăng Dự cũng đã không còn nụ cười thờ ơ tràn đầy tự tin thường ngày. Mà thay vào đó là vẻ mặt tràn đầy đắm chiêu mà nhìn sương đen dày đặc ở xung quanh.

"Mọi người cảnh giác."

Nhưng đúng lúc này, Lăng Dự liền phảng phát như nhận thấy điều gì mà trầm giọng quát lớn một tiếng. Thế nhưng, chung quy là vẫn không kịp.

"Aaaa..."

Theo tiếng hét thảm thiết vang lên, một cái nam nhân trung niên liền cứ thế bị đâm xuyên ngực. Mà "hung khí" này cũng không phải vật khác mà chính là một cánh tay gãy gộc. Chỉ thấy lúc này, trong bàn tay của cánh tay đó vẫn còn nắm lấy một trái tim, máu tươi cũng theo đó mà ào ào chảy xuôi rơi xuống

mặt đất.

Phảng phất như không tin được vào sự thật này, trung niên nam nhân liền trừng lớn mắt mà cúi đầu nhìn xuống. Ngay khi cánh tay kia được rút ra, cơ thể của hắn cũng đi theo mềm oặt mà nằm xuống đất.

Mà nhìn thấy biến cố này, những người khác ở đây cũng đều đồng loạt cảnh giác mà tựa lưng về nhau. Một cái nữ nhân cũng liền lập tức đem thiếu nữ đang ngồi trong góc kia nhấc lên rồi ném vào giữa đám người, ưu tiên bảo vệ nàng trước.

Sau đó, tất cả bọn họ mới đưa mắt về làn sương đen xung quanh. Quá nhanh, thứ này quá nhanh... E rằng tu vi cũng đã siêu việt đa số bộ phận người có mặt ở đây.

"Grừ Grừ" Theo âm thanh như dã thú này vang lên, một cái thanh niên khác cũng liền bị một bóng đen tập kích. Nhìn đến làn gió vụt qua trước mặt, con người của hắn cũng đi theo mà co rụt lại.

Nhưng là, "keng" một tiếng, một thanh kiếm mang theo ánh vàng liền nhanh chóng vụt tới trước mặt của hắn, đem bóng đen kia ghim chặt trên mặt đất khiến cho nó không thể động đậy được.

"Phù, đa tạ Thiếu chủ ra tay giúp đỡ."

Sống sót sau tai nạn, thanh niên này cả người đều đã đồ đầy mồ hôi hột mà thở phào một hơi. Sau đó, hắn mới vô cùng cảm kích mà nói với Lăng Dục.

Gật đầu một cái, Lăng Dục liền ra hiệu cho mọi người đồng loạt di chuyển đến bên cạnh của bóng đen. Ngay khi nhìn thấy được mặt mũi của bóng đen này, tất cả mọi người cũng đều đồng loạt hít vào một hơi khí lạnh.

"Là...Thiệt Nha?"

"Không thể nào, tu vi của hắn làm sao...có thể cao như vậy được..."

Người nói lời này chính là Sát Thi Diễm, khi nhìn đến bộ dạng của Thiệt Nha lúc này, nàng cũng không nhận được mà run rẩy một chút. Chỉ thấy gã bây giờ đã không còn gì liên quan đến hai từ con người nữa.

Cơ thể của gã lúc này cũng đã trong suốt cùng làn da đen sẫm, gương mặt khô quắp vặn vẹo với đôi huyết đồng tràn đầy tơ máu ẩn chứa điên cuồng cùng phần hận. Giống như là một con dã thú mà hướng về phía bọn họ nhe răng, liên tục phát ra tiếng "Gầm Grừ" đe dọa.

"Không phải...hắn đã không còn là Thiệt Nha nữa."

Nhìn thấy bộ dạng kinh nghi của những người xung quanh, Lăng Dục liền nhú mày mà nói. Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của bọn họ, hắn liền nhanh chóng đem thanh kiếm rút ra rồi đâm thẳng vào giữa trán của gã, quá trình chỉ là trong vòng một cái chớp mắt.

Theo mũi kiếm nhìn lại, chỉ thấy đồ án màu đỏ ở giữa trán của gã lúc này cứ nhiên lại dần dần mờ đi, sau đó liền hoàn toàn tiêu biến. Mà cơ thể vốn dĩ đang điên cuồng vùng vẫy của gã cũng theo đó mà vỡ nát, trở thành bụi phấn rồi tan biến giữa thiên địa. Hồn phi phách tán.

"Lăng Dục ca ca, chẳng lẽ gã ta đã trở thành âm ma rồi hay sao a?"

"Không phải, âm ma là do lệ quý tạo thành, mà lệ quý thường sẽ có màu đỏ. Còn linh hồn của hắn là có màu đen sẫm, trên trán cũng có ấn ký huyết mạch khế ước..."

"Do đó, hắn ta đã trở thành quỷ nô cho kẻ khác. Hơn nữa, còn đã phải chịu đựng tra tấn vô cùng khủng khiếp để luyện chế, cho hấp thụ đại lượng huyết nhục để cường chế tăng cao tu vi."

Nghe thấy câu hỏi của Sát Thi Diễm, Lăng Dục liền nhú mày lại mà nói ra. Nếu không phải lúc trước hắn từng xem đến một quyển sách bên trong Vạn Kiếm tông có ghi chép về quỷ bộc thì hắn có khi cũng đã không biết gì về thứ này rồi.

Bởi vì, nó chính là cấm thuật vô cùng âm tàn của một tông phái nhỏ ở vạn năm về trước. Nơi đã từng bị tu tiên giới bao gồm cả ba tộc - yêu, nhân, ma cho diệt trừ tận gốc. Cho nên, thuật luyện chế quỷ nô này cũng liền đi theo chôn vùi vào thời gian. Mà ngày nay, số người biết đến loại thuật pháp mà ngay cả ma tộc cũng cho là tàn độc này cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Bồi Tắm

"Cẩn thận một chút, quỷ nô thường sẽ không đi một mình. Còn có, lúc đánh nhau thì nhớ kỹ, nhất định phải chú tâm công kích vào ấn ký ở giữa trán của

chúng. Có hiểu chưa?"

"Đã hiểu thưa Thiếu chủ."

Đây cũng là điểm khó chơi nhất của quý tộc, bởi vì chúng chỉ là một luồng âm hồn nên dù người có tấn công vào chỗ nào trên cơ thể của chúng đi nữa thì cũng sẽ không có hiệu quả gì cả. Bởi vì cho dù có toàn thân bị diệt mà ấn ký vẫn còn, chúng vẫn có thể tái sinh lại như cũ. Sinh mệnh lực vô cùng đáng sợ.

Vì thế, khi đánh nhau với quý tộc, nếu không giết được kẻ điều khiển thì người nhất định phải đánh vỡ được ấn ký ở giữa trán của chúng. Nếu không thì chúng đã là tồn tại gần như là bất tử rồi.

Khác với sự lo lắng, tranh chấp của đám người Lăng Dự. Bốn người Huyết Minh lúc này đang vô cùng nhàn nhã mà dùng chân ở bên cạnh bờ suối ở gần ven rìa phía Nam của U Ám Sâm Lâm để tắm rửa một chút. Ai bảo chỉ có tu sĩ có tu vi từ Kiểm Đế trở lên mới có thể sử dụng Thanh Tẩy thuật để làm sạch y phục cùng cơ thể kia chứ.

Mà lúc này, Huyết Minh đang chậm rãi ngâm mình ở bên dưới dòng nước. Ánh mắt sâu thẳm mà nhìn về phương xa. Sau đó, hắn mới chậm rãi thu hồi lại tầm mắt mà tựa lưng vào một tảng đá lớn rồi nhắm mắt dưỡng thần.

Máu...thật nhiều máu..

Vô số đạn pháo đều đồng loạt quay về phía của hắn. Những nòng súng lạnh băng vô tình phát ra những tiếng nổ rung chuyển trời đất.

Ồn ào...thật ồn ào...

Trên người của hắn không biết đã bị trúng phải bao nhiêu phát súng, từ đại bác đến cả xe tăng. Tay, chân, tứ chi, bụng,... Không một chỗ trên người của hắn là lành lặn.

Đau...rất đau...

Những ánh mắt kinh sợ cùng chán ghét đó. Những tiếng la hét cùng mắng chửi đó. Tại sao, tại sao lại chói tai gai mắt như vậy kia chứ? Hắn có nên giết chết tất cả hay không a.

[Đỉnh, ký chủ thành công giết được 4 cái nhân tộc. Điểm phản diện +8.]

Theo âm thanh này vang lên, Huyết Minh cũng liền từ trong giấc mơ tỉnh lại. Không có một tia cảm xúc gì khi nhận thấy được khế ước huyết mạch của bốn cái quý tộc kia đang dần dần bị cắt đứt.

Bởi vì vốn dĩ ngay từ đầu, hắn cũng đã chưa từng có ý định nhờ vào mấy cái quý tộc đó giết chết được bọn người Hồng Lang dong binh, mà hắn chỉ là muốn đem bọn họ đưa đến thừa sống thiếu chết thôi.

Mà ngược lại, trong lòng của hắn lúc này là đang cảm khái một chuyện hoàn toàn khác. Thật không ngờ chuyện đã xảy ra lâu như vậy rồi mà hắn vẫn còn nhớ rõ mồn một như thế. Cứ như mọi chuyện chỉ vừa mới xảy ra hôm qua vậy.

Đúng là con đau khi té ngã lần đầu tiên trong đời luôn luôn khiến cho người ta khắc sâu mà.

"Công tử..."

Nghe thấy âm thanh mềm nhẹ từ sau lưng truyền đến, Huyết Minh liền chậm rãi đưa mắt nhìn sang. Hiện ra ở trong mắt của hắn là một cái thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, mày liễu mắt hạnh, đôi mắt đen lúng liếng, ngấn nước mang theo vẻ tinh ranh trẻ con. Gương mặt trái xoan nhỏ nhắn, môi anh đào hồng hào cùng với mái tóc đen được buộc gọn khiến cho nàng thoát nhìn lại càng thêm vài phần sinh động.

"Tiểu Kỳ, có chuyện gì sao?"

Bị Huyết Minh nhìn chăm chú, Lãnh Kỳ liền thẹn thùng mà cúi đầu, sau đó mới lí nhí nói ra. Lúc này, nàng đã thay vào một thân nữ trang màu phấn nhạt bó eo, lộ ra đường cong cơ thể mặc dù không có trước đột sau kiêu như Y Trần, nhưng cũng là mềm mại thướt tha.

"Công...công tử, để Lãnh Kỳ hầu hạ công tử tắm rửa."

"Không cần."

Mà nghe thấy lời này của Lãnh Kỳ, Huyết Minh liền lạnh nhạt thu lại ánh mắt mà nói ra lời chối từ. Nhưng là, hắn không thể không cảm khái rằng không biết trước kia hắn làm sao lại có thể nhìn nhầm một cái mỹ nữ như vậy trở thành thiếu niên được a.

Thật ra, việc "bồi tắm" này cũng là có hai nghĩa. Nhưng từ hắn xem ra, Lãnh Kỳ rõ ràng là thuộc về loại ý nghĩa sâu xa kia. Nàng không chỉ là muốn "bồi tắm" đơn giản như vậy, mà còn là muốn bồi hãm hắn luôn đi.

Một lúc lâu sau, chỉ thấy sau lưng hắn cũng liền chậm chạp vang lên tiếng bước chân. Ngay khi Huyết Minh cho rằng Lãnh Kỳ đã rời đi thì một bàn tay mềm mại không xương liền từ sau lưng bò dần về cổ và ngực của hắn, khiến cho hắn không thể không có chút hứng thú mà nheo mắt lại.

"Tiểu Kỳ a, thật ra ngươi không cần phải ép buộc bản thân như vậy đâu. Đợi khi đại nghiệp hoàn thành, ta sẽ tìm cho ngươi một cái lang quân tốt, cưới cho ca ca ngươi vài cái mỹ nhân. Để các ngươi có thể yên ổn sống qua ngày."

Ngay khi giọng nói chân thành của Huyết Minh vang lên, cảm giác ngượng ngùng trong người của Lãnh Kỳ liền lập tức biến mất không còn tăm hơi. Thay vào đó là phảng phất như bị người đời cho một thao nước lạnh mà vội vàng nói ra.

"Công tử, xin người đừng gả Lãnh Kỳ đi. Lãnh Kỳ cũng không phải là ép buộc gì cả mà là thật lòng thích công tử, muốn trở thành nữ nhân của công tử..."

Lúc này, bàn tay của nàng cũng không còn kiêng nể gì nữa mà nắm lấy gương mặt của Huyết Minh. Có điểm vụng về mà ở trái phải đặt xuống vài nụ hôn, gấp đến độ đều sắp khóc ra.

Nàng thật sự rất sợ a, rất sợ hắn thật sự đem nàng gả ra ngoài. Như vậy thì nàng biết làm thế nào đây, chỉ cần được ở bên cạnh hắn thì làm một cái nha hoàn thông phòng không có địa vị gì hết cũng chẳng sao cả.

Mà đối với hành động của Lãnh Kỳ, Huyết Minh cũng không có đáp trả lại đồng thời cũng không có ý định từ chối.

So với việc đi theo đuổi nữ nhân, hắn lại càng thích trở thành một cái quân vương. Đứng ở ngoài cuộc mà nhìn các nàng tranh đến sức đầu mẻ trán để lấy lòng hắn.

**Tuần này vừa vào học kỳ nên Nhóc hơi bận việc một chút, vì vậy lịch đăng cả hai truyện cũng sẽ giảm lại rất nhiều. Mong thông cảm giúp mình ạ. Tuần sau sẽ cải thiện hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Thù Hận

"Tiện nhân!!!"

Theo âm thanh vang lên, một tiếng xé gió liền nhanh chóng hướng về phía của Lãnh Kỳ đánh tới. Rõ ràng là muốn đem nàng đánh vào tử lộ. Mà lúc này, Huyết Minh cũng liền lập tức đem Lãnh Kỳ xô ra, tránh thoát được thứ đang bay tới.

"Keng" một tiếng, chỉ thấy đó một thanh chủy thủ bao phủ hỏa diễm lúc này đã ghim sâu vào trong lòng suối. Không khó để đoán ra, nếu Huyết Minh không phản ứng lại kịp thì Lãnh Kỳ lúc này có lẽ liền đã trở thành một khối tử thi.

"Y Trân, có phải là ta đã quá nuông chiều ngươi rồi hay không?"

Nheo mắt nhìn về hướng thanh chủy thủ bay tới, Huyết Minh liền không mặn không nhạt mà nói ra. Nhưng biểu cảm này của hắn lại càng khiến cho Y Trân cảm thấy run lên. Nàng biết, hắn thật sự tức giận rồi.

"A Minh, ta...ta..."

Ban nãy khi nhìn thấy Lãnh Kỳ ôm hôn Huyết Minh, đầu óc của nàng liền nhanh chóng tràn ngập phần nộ không còn suy nghĩ được gì cả. Nhưng là, sau khi đem chủy thủ đánh ra, nàng liền đã lập tức hối hận.

"Nhớ kỹ, ta có thể cho ngươi sủng ái. Nhưng điều đó cũng không có nghĩa là ngươi có thể leo lên đầu của ta ngồi. Nếu còn lần sau, ta nhất định sẽ giết ngươi."

Đối với bộ dạng xoắn xuýt hối hận của Y Trân, Huyết Minh liền lạnh mặt mà nói ra. Lúc trước, hắn có thể đối với nàng tốt như vậy cũng là bởi vì nàng chưa từng chạm vào điểm mấu chốt của hắn. Đó chính là - Lợi ích.

Hiện tại, Lãnh Kỳ vẫn còn có giá trị lợi dụng rất lớn. Mà nàng tuy là cũng còn có thể lợi dụng, nhưng nếu đem so sánh với Lãnh Kỳ thì cũng chẳng đáng được nhắc tới. Cho nên, nếu nàng lại làm tổn thương đến Lãnh Kỳ, hắn liền sẽ không chút do dự mà giết nàng để xoa dịu huynh muội bọn họ.

"A Minh, ngươi nghe ta nói..."

"Ta muốn yên tĩnh."

Nghe thấy lời cảnh cáo của Huyết Minh, con ngươi của Y Trân liền lập tức co rút lại, trong lòng cũng len lỏi một loại cảm giác chua xót. Nhưng chưa đợi

nàng giải thích thêm điều gì, Huyết Minh đã trực tiếp cắt ngang lời nàng.

Mà Lãnh Kỳ lúc này cũng đã từ trên mặt đất ngồi dậy, sau khi nghe thấy Huyết Minh cảnh cáo Y Trân. Nàng không những không có nửa phần tức giận mà còn vô cùng đắc ý liếc mắt nhìn Y Trân.

Nhưng là việc này cũng không khiến cho nàng cảm thấy đáng tiếc. Nếu không phải là Y Trân đến kịp lúc thì nàng lúc này cũng đã có thể trở thành nữ nhân của công tử rồi. Thế nhưng cũng không sao a, chỉ cần công tử đem nàng ta đuổi đi là được, dù sao nàng cũng không ngại.

"Công tử nói là muốn yên tĩnh, người còn không mau cút..."

"Người cùng nàng, cả hai đều đi hết đi."

Ngay lập tức, biểu tình xuân phong đắc ý của Lãnh Kỳ liền lập tức cứng đờ lại. Có chút không thể tin được mà nhìn Huyết Minh. Nhưng là, khi nhìn đến hắc đả nhảm mắt đường thần, nàng cũng liền chỉ có thể cắn răng, hung hăng trừng mắt nhìn Y Trân rồi lập tức rời đi.

Không giống với Y Trân, nàng cùng ca ca đã từng lập một lời thề với Huyết Minh. Đó chính là...tuân lệnh tuyệt đối, vĩnh viễn đều sẽ không cãi lời của hắc. Cho dù là hắc có ra lệnh cho bọn họ đi tìm chết đi nữa.

Mà lúc này, ở một góc trong U Âm Sâm Lâm, một thân ảnh đang dùng tốc độ rùa bò mà lê lét thân thể, ẩn mình phía trong rừng cây.

"Aa, cuối cùng cũng thoát được..."

Chỉ thấy đó là một cái thiếu niên chừng 16,17 tuổi, ăn mặc vô cùng rách rưới, quần áo dính đầy máu cùng bùn đất, tóc tai rối bời, đi đường cũng vô cùng nhọc nhằn. Rõ ràng là tình trạng của việc cạn kiệt sức lực.

Mà người này cũng không ngoài ai khác mà chính là "cố nhân"...không đúng, là cừu nhân của Huyết Minh - nam chính đại nhân Nhan Mạc Oa.

Lúc này, hắc cũng đã không còn bộ dáng kiêu căng ngạo mạn lúc ở Vân Lan thành nữa. Mà thay vào đó là một cổ suy yếu cùng mệt mỏi do dày vò suốt một chặng đường dài.

Từ khi biến cố đêm đó phát sinh, hắc đã bị truy sát suốt một đường, bị mấy lão già trong gia tộc cho xóa khỏi gia phả, không những vậy còn bị bách tính đuổi khỏi Vân Lan thành. Ngay cả một đồng cũng đều không mang theo được.

Nếu không phải dọc đường hắc đã cố gắng trang bức mà tăng tu vi đột phá Võ Tông cảnh, hắc cũng không biết chờ đợi bản thân mình sẽ là thứ gì. Có khi là sẽ bị thân nhân của mấy cái người chết kia cho lột da róc xương...đi?

Có trời mới biết khi vừa cắt đuôi được một đám keo da chó kia thì hắc đã mừng đến mức nào. Bây giờ đây, một đường trốn chạy đã khiến cho cơ thể của hắc trở nên vừa suy yếu lại còn vừa đói bụng nữa.

Sống suốt hai kiếp, đây là lần đầu tiên Nhan Mạc Oa phải bôn ba chạy trốn nhiều đến như vậy. Ngay cả thời gian để ăn một bữa cơm, nghỉ ngơi một giấc cũng không có. Mà đây cũng là lần đầu tiên hắc đối với tín ngưỡng - bản thân là nam chính sẵn sinh ra đao động.

Nhưng là, rất nhanh sau đó hắc cũng liền lập tức trở nên kiên định lại. Không phải trong phim truyện đều hay viết nam chính phải bôn ba khắp nơi, chịu đựng gian khổ, si nhục, bị người hãm hại hay sao? Vì vậy, hắc chắc chắn là một cái nam chính. Chắc chắn.

"Tên ma tộc kia...Nhan Mạc Oa ta...nhất định sẽ ăn thịt ngươi, uống máu ngươi để trả lại mối hận ngày hôm nay."

"Ngươi lên nữ nhân của ta. Ngươi giết phụ thân ta. Không những vậy, ngươi còn hãm hại ta, làm ta thân bại danh liệt phải trốn chui trốn nhủi khắp nơi..."

"Ta và ngươi. Thề không đội trời chung."

[Thù hận của nam chủ: Nhan Mạc Oa đối với ký chủ +100. Điểm phản diện +200.]

[Định, ký chủ thành công mở ra trạng thái: Không chết không thôi đối với nam chính. Được tặng Thi triển được x1.]

Mà ở cách đó không xa, Huyết Minh phảng phất như cũng bị tiếng hét tràn đầy phẫn nộ cùng thù hận đang vang xa khắp khu rừng này làm cho mở mắt ra, khóe miệng lại chậm rãi câu lên một nụ cười như có như không.

"Đến a, bảo bối, ta đang chờ ngươi đến chà đạp ta đây. Nhưng là, ngươi tốt nhất là đừng để cho ta phải thất vọng a."

**Hôm nay về trễ nên đăng chương hơi muộn rồi nhé. (๐▽๐)*

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Thi Triển Dược

Lúc này, Huyết Minh đang ngồi một mình ở dưới gốc cây, phảng phất như có chút suy tư mà liếc nhìn mặt trăng đang tỏa ra ánh sáng vàng rực treo trên bầu trời kia, bàn tay cũng đi theo sờ vào nửa bên mặt của mình. Sắp rồi a, trăng lại sắp tròn nữa rồi.

Từ trong không gian lấy ra một cái lọ dược, Huyết Minh liền khề liếc nhìn bảng thông tin của nó một chút. Sau đó mới không chút do dự mà đem tất cả nuốt vào.

Mỗi khi trăng tròn, ánh trăng phảng phất như lại đang nhắc nhở hắn, khiến hắn phải cố gắng truy cầu sức mạnh, thoát khỏi trời buộc mà tìm tới sự tự do của chính bản thân hắn.

[Thi Triển Dược: có khả năng giúp yêu tộc sử dụng dược linh khí của bản thân để truyền vào trong bình khí, thi triển ra võ kỹ, kiếm kỹ. Uống vào số lượng càng nhiều, tỉ lệ thành công sẽ càng cao. Tương đương với điều đó, nguy hiểm cũng sẽ càng thêm lớn hơn.

Đánh giá: Thần cấp hạ phẩm đan dược.

*Lưu ý: dược này chỉ có thể sử dụng duy nhất một lần. Nếu lần đầu tiên sử dụng mà thất bại thì sẽ tương đương với việc vĩnh viễn đều không thể thành công dược nữa. Kèm theo đó, người sử dụng có thể mất mạng, nếu không thì tu vi sẽ tụt giảm hoặc vĩnh viễn trì trệ.]

[!!!!!!] Ký chủ, ngươi không có đọc kỹ hướng dẫn sử dụng trước khi dùng hay sao a. Ngươi một lần uống hết cả bình như vậy thì sẽ ngóm củ tỏi thật đó.

#Ký chủ nhà ta cứ thích đi tìm đường chết thì phải làm sao bây giờ? Online chờ, rất rất gấp>

Mặc cho hệ thống có phun tào như thế nào, Huyết Minh vẫn như cũ đem dược bên trong lọ ngọc này uống hết. Sau khi xác định là không còn sót lại một giọt nào nữa, hắn mới vân đạm phong khinh mà đem nó bóp nát hóa thành một đám bụi phấn.

Nhanh chóng tỉnh tâm, Huyết Minh liền chậm rãi vận chuyển đoàn linh khí màu tím trong nội thể của mình. Lúc này, một cơn đau như gió lốc liền lập tức càn quét khắp toàn thân của Huyết Minh, luồng khí tím ấy cũng đi theo vỡ toan ra, truyền đi khắp mọi huyết đạo cũng như từng tất da thịt của hắn.

Máu, da, thịt, xương, lục phủ ngũ tạng, Huyết Minh có thể cảm nhận được chúng đang bị từng luồng lôi điện đánh vào, phát ra từng tiếng, từng tiếng "lách tách". Đau đớn như bị lăng trì xử tử, chỉ hận không thể đem từng tia lôi điện kia toàn bộ đều lấy ra.

[.....] Hệ thống lúc này đang đeo lên băng đô mà liên tục cổ vũ cho Huyết Minh. Nhưng vì sợ làm hắn phân tâm nên nó chỉ có thể cổ vũ ở trong lòng. Huhuhu, ký chủ a, ngươi nhất định phải vượt qua dược a. Ngươi chết rồi thì ta biết phải đi đâu tìm ký chủ mới đây.

Cũng không trách hệ thống lo lắng dược, bởi vì trên đỉnh đầu của Huyết Minh lúc này đang tỏa ra từng trận lôi điện cùng một đám mây nhỏ do Lôi nguyên tố tạo thành.

Nhưng làm cho hệ thống kinh hãi nhất là, gương mặt của hắn lúc này đã nở hời đảm đũa, trắng bệch như không còn sinh lực. Mà quan trọng nhất chính là, thất khiếu của hắn hiện tại đang liên tục chảy máu, trông vô cùng dọa người. Phảng phất như ác quỷ mới từ dưới mười tám tầng địa ngục bò ra vậy.

Mà tình trạng của Huyết Minh lúc này cũng thật sự cũng là vô cùng tồi tệ. Thể nội giống như cũng có thể bị vỡ nát bất kỳ lúc nào. Đau đớn khiến cho hắn muốn điên cuồng gào thét, thậm chí là ngất đi. Nhưng cuối cùng vẫn là bị hắn ngạnh sinh sinh cho đè nén lại, muốn bản thân giữ lại một tia thanh tỉnh để chống chọi cho đến khi thành công.

Nhưng may mắn là cũng không phụ sự kiên cường của Huyết Minh, ngay khi hắn cảm thấy thể nội đã sắp vỡ nát, luồng ma khí bên trong cơ thể cũng sắp đi theo tan biến thì những luồng nguyên tố lôi hệ đang điên cuồng kia cứ nhiên lại từ từ dịu lại.

Không những không còn lung tung đầu đá nữa mà còn nhanh chóng chui vào bên trong huyết vị của hắn. Tại ở trong nội thể hình thành lại một luồng khí tím tựa như lốc xoáy giống như trước khi hắn sử dụng Thi Triển Dược.

Chậm rãi mở mắt ra, Huyết Minh có thể cảm nhận được thay đổi to lớn ở bên trong cơ thể mình. Lập tức, hắn liền từ trong không gian lấy ra Hy Tà kiếm, nhanh chóng thử đem lôi nguyên tố truyền vào.

Chỉ thấy lúc này, xung quanh Hy Tà kiếm liền ánh lên một luồng khí tím sẫm, đôi lúc còn lóe lên từng tia điện. Hắn thật sự thành công đem Lôi nguyên tố thi triển ra. Không những vậy còn cùng với Âm nguyên tố giống nhau như đúc, căn bản là không nhìn ra được dị dạng gì cả.

[Ký chủ a, chúc mừng ngươi thành công còn sống. Ngươi thật sự là rất ngầu bức a. Chúc mừng, chúc mừng.]

Cùng với tiếng reo hò vui sướng của hệ thống, trong đầu của Huyết Minh liền đi theo vang lên tiếng pháo hoa, vỗ tay gì đó, khiến cho khóe miệng của hắn liền không nhịn được mà khề run lên. Đúng là một cái xuân (ngốc) hệ thống thật mà.

Nhưng là, Huyết Minh cũng không thể không thừa nhận rằng tâm trạng của hắn hiện tại cũng rất là tốt, ánh mắt chợt lóe mà liếc nhìn Lôi nguyên tố đang

tỏa ra từ Hy Tà kiếm. Xem ra, kế hoạch trước kia của hắn cũng không cần dùng đến nữa.

Mà thay vào đó, hắn đã nhanh chóng lập ra một kế hoạch mới. Một kế hoạch để hắn có thể đường đường chính chính tiến vào Vạn Kiếm tông để trả thù.

"Hệ thống, thánh khí, thần khí các loại là rau củ bán ngoài chợ hay sao a? Tại sao lần nào hoàn thành nhiệm vụ người cũng thưởng cho ta nhiều như vậy?"

Lúc này, Huyết Minh cũng liền có một điểm khó hiểu mà từ đầu đến giờ hắn vẫn chưa hỏi. Hắn nhớ, trong vô số tiểu thuyết thì thần khí, thánh khí đều là vật trong truyền thuyết mà a. Còn hệ thống của hắn thì tốt rồi, xem như rau củ ở ngoài chợ muốn tặng thì tặng.

[Hừ, hừ. Vài ba cái vật phẩm Thần cấp thì hệ thống ta vẫn chưa để vào mắt đâu. Ký chủ cứ đường đồ chơi mà chơi đi, nếu thiếu thì cứ việc làm nhiệm vụ, ta thưởng cho a.]

[Tu tiên không phải quan trọng là cơ duyên hay sao? Ký chủ cứ xem như hệ thống là một cái cơ duyên của ngài đi. Chỉ là cơ duyên này có hơi to lớn một chút thôi, ký chủ không cần suy nghĩ quá nhiều.]

[Ký chủ?]

[Ngài có đang online không a ký chủ, hệ thống của ngài đang gọi ngài đây a.]

Bị hệ thống làm cho phiền phức, Huyết Minh liền chậm rãi tìm nước đem máu ở trên mặt lau sạch đi. Sau đó, mới vân đạm phong khinh mà trần thuật một sự thật.

"Ngu ngốc cũng sẽ bị lây a. Nhà giàu mới nổi, ngốc nghếch lắm tiền."

[.....] Hệ thống cảm thấy bản thân thật sự vô cùng chua xót. Tức giận đến nó muốn trực tiếp cùng ký chủ đồng quy vô tận cho rồi.

****Hôm rày Laptop bị hư a, nên hôm nay mới ra chương được đây. T_T**

****Cảm ơn bạn Nhuy123 đã ủng hộ LT cho Nhóc nhé.**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Tiến sâu vào u ám sâm lâm

"Sư thúc, người rốt cục là đang tìm thứ gì vậy a? Người đã đi lòng vòng quanh đây trên dưới 10 lần rồi."

Nhìn thấy Ân Như Tuyết rõ ràng là vẫn muốn đi tìm tiếp, Thương Nguyệt cuối cùng cũng liền không nhịn được nữa mà nói ra. Từ khi bị huynh muội Thái Lập Thành ám toán, hắn liền cùng với Ân Như Tuyết lạc mất nhau. Khi đó, hắn đã vô cùng hoảng loạn mà tìm kiếm nàng ở khắp nơi, lo sợ nàng sẽ xảy ra chuyện.

Cuối cùng, sau thời gian dài tìm kiếm, Thương Nguyệt rốt cục cũng gặp được Ân Như Tuyết đang từ bên trong một cái sơn động đi ra. Lúc đó, nàng mặt mũi tràn đầy băng lãnh cũng tức giận, không nói không rằng liền đem cả một mảnh rừng cho tìm kiếm, chỉ còn kém đem từng tác đất ở đây đều lật ngược lên xem. Khiến cho hắn sợ hãi không nhẹ, không biết nàng rốt cục là đang bị gì.

"Sư thúc, người cũng đừng đi tìm nữa a. Tìm nữa cũng không có kết quả gì đâu. Nếu không đợi khi về Tông môn, ta lại nhờ chương môn sư huynh phái đệ tử đến đây tìm giúp người?"

Nhìn thấy Ân Như Tuyết không quan tâm đến mình, Thương Nguyệt cũng hoàn toàn không có cảm giác gì cả, đưa tay liền muốn nắm lấy cổ tay của nàng. Dù sao thì tính cách của Ân Như Tuyết vốn dĩ liền vô cùng lãnh đạm, đối với ai cũng là lạnh nhạt xa cách, cự người vạn dặm.

Tính tính, đã mấy trăm năm qua, kể từ khi hắn bái nhập vào Vạn Kiếm tông đến giờ thì số lần mà Ân Như Tuyết nói chuyện với hắn thì đều có thể đếm được trên đầu ngón tay.

"Không cần."

Lạnh nhạt tránh đi bàn tay đang đưa tới của Thương Nguyệt, Ân Như Tuyết liền bắt động thanh sắc mà đánh giá hắn một chút.

Chỉ thấy nam nhân chỉ tầm nhị thập, người vận lam y, sau lưng đeo một thanh trọng kiếm được bao lại bằng vải đen. Gương mặt tuấn lãng góc cạnh, mày kiếm mắt sắc, tựa như đôi mắt của chim ưng. Khí chất trầm ổn cùng cương trực, cho người ta cảm giác giống như là một thanh kiếm đã ra khỏi vỏ.

Thương Nguyệt là đệ tử của lục sư đệ nàng, nhưng bởi vì sư đệ nàng tu luyện không chuyên, cuối cùng lại vì thọ nguyên đã tận mà phải qui thiên. Vì vậy,

với tư cách là đệ tử chân truyền của sư đệ nàng, Thương Nguyệt liền thuận lý thành chương mà trở thành Viêm Dương cung cung chủ.

Bởi vì tư chất xuất chúng chỉ mới 400 tuổi đã có tu vi Kiếm Thánh cảnh tầng 6, không những vậy còn là một mỹ nam tử hiếm thấy với thân phận hiền hách cho nên Thương Nguyệt chính là lang quân trong mộng của vô số tu sĩ.

Theo nàng được biết, tất cả đệ tử trong ngũ cung - Hoa Ảnh cung đều là treo tranh vẽ của Thương Nguyệt. Cũng không biết là làm như vậy để làm gì, có lẽ là dùng để...đuổi quỷ đi?

Nhưng là, sau khi quan sát Thương Nguyệt một chút, Ân Như Tuyết liền hồ hững thu hồi tầm mắt. Nhìn tới nhìn lui, rốt cuộc là vẫn không mỹ bằng tiểu thiếu niên kia.

"A, sư thúc a, người đi đâu vậy?"

"Về Vạn Kiếm tông."

"Vậy thì việc tìm Kim Đình Chu Tước phải làm sao bây giờ a?"

Đối với Thương Nguyệt còn đang liên tục lải nhải bên tai, trong đầu của Ân Như Tuyết lúc này cũng chỉ có hai từ - phiền phức.

Dù sao thì ngày trắc thí ba năm một lần của Vạn Kiếm tông cũng đã sắp đến, Huyết Minh thoát nhìn cũng là một cái tán tu, tuổi khoảng 16, lưng mang thù hận. Cho nên nàng có thể suy đoán được, hẳn có lẽ sẽ đến Vạn kiếm tông để tham dự cuộc trắc thí này.

Mà Huyết Minh hiện tại cũng hoàn toàn không quan tâm đến suy nghĩ của Ân Như Tuyết một chút nào cả. Nói đúng hơn là hoàn toàn đem nàng quăng ra sau đầu.

Sau khi thông báo với ba người Lãnh Hân, bảo bọn họ tự mình cẩn thận. Huyết Minh liền nhanh chóng dùng Tiêu Dao Du, lặng yên không một tiếng động mà đi sâu vào trong U Âm Sâm Lâm.

Trên đường đi, Huyết Minh cũng liền "tiện tay" đem mười mấy con yêu thú từ cấp 1 - 3 đều giết hết. Sau đó, hắn mới vô cùng thuần thực mà đem yêu hạch của chúng đều đào ra rồi cắt vào trong không gian. Để sau này khi thành công đột phá Kiếm Tôn cảnh rồi sẽ sử dụng.

[Ký chủ a, thật ra mấy cái yêu hạch cấp thấp này đối với ký chủ cũng không có tác dụng gì quá lớn đâu. Nếu không, ký chủ có thể hỏi đòi yêu hạch cấp cao từ trong thương thành của hệ thống a, đảm bảo giá cả vô cùng hữu nghị.]

Đối với lời chào hàng của hệ thống, Huyết Minh liền trực tiếp làm lơ mà tiếp tục săn giết yêu thú dọc trên đường đi. Đây cũng là một trong những thói quen của Huyết Minh, tích tiểu thành đại, không bao giờ lãng phí một chút tài nguyên nào cả. Đương nhiên, nếu lúc cần thiết thì hắn cũng sẽ sử dụng hay vứt bỏ chúng mà không chớp mắt một cái.

Nhưng là, càng đi sâu vào bên trong, số lượng yêu thú mà Huyết Minh nhìn thấy liền càng ngày càng ít đi. Bởi vì càng vào sâu trong rừng thì yêu thú sẽ càng mạnh hơn, chúng sẽ tạo nên một lãnh địa riêng cho mình. Đem mùi vị cùng với hơi thở hoặc uy áp để đe dọa những yêu thú cấp thấp khác, khiến cho chúng không dám tiến vào nữa.

Vì vậy, Huyết Minh đã có thể chắc chắn rằng, bản thân nhất định đã tiến vào lãnh địa của một con yêu thú cấp cao.

Trong bóng đêm, nương theo tiếng gào thét thỉnh thoảng lại vang lên của yêu thú. Huyết Minh liền giống như một cái u linh nhẹ nhàng chuyển động qua lại giữa những cành cây. Ngay cả một tiếng động dù là nhỏ nhất cũng chưa từng phát ra. Đây cũng là phòng ngừa nếu hắn đặt chân xuống đất thì rất có thể sẽ làm kinh động đến tồn yêu thú kia.

Một lúc lâu sau, Huyết Minh rốt cục cũng đã yên lặng dừng lại bước chân của mình. Bắt đầu định chỉ hô hấp mà đánh giá khung cảnh trước mắt này.

Chỉ thấy ở bụi rậm cách Huyết Minh không xa đang nằm một con khỉ to bằng một người bình thường. Lúc này, nó phăng phất như cũng không có bị Huyết Minh làm cho kinh động đến mà đang nhắm mắt ngủ say.

****Bù chương, bù chương nha. Không quyệt nợ đâu a.**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Hỏa Thạch Viên Hầu

Chẳng lẽ, đây chính là con yêu thú cấp cao kia sao? Ý nghĩ này vừa mới loé lên, Huyết Minh liền đã trực tiếp lác đầu phủ định. Không phải đâu, trực

giác mách bảo cho hắn biết, con yêu thú này thật sự là rất yếu, căn bản không phải là đối thủ của hắn.

Nhưng là, suy đoán này cũng không ảnh hưởng đến việc Huyết Minh sử dụng Tiêu Dao Du, lặng yên không một tiếng động tiếp cận con khi này. Mà phảng phất như để xác nhận phán đoán của Huyết Minh, đến tận khi hắn chỉ còn cách con khi này chưa đến ba bước chân, nó vẫn như cũ không có một chút phát giác nào mà ngủ say.

Vì thế, Huyết Minh cũng liền không chút do dự mà vận chuyển Lôi nguyên tố, đánh ra một kích thẳng vào ngực của con khi này. Chỉ nghe một tiếng oanh vang lên, gần một nửa thân trên của nó đều đã bị lôi điện oanh tạc. Ngay lập tức liền bỏ mạng, ngay cả một tiếng thét thê lương cũng không kịp phát ra được.

"Như vậy liền chết rồi?"

Nhìn thấy con khi này cứ như vậy liền chết, Huyết Minh liền có chút kinh ngạc mà cảm khái. Sau đó mới nhanh chóng đi đến bên cạnh xác của nó, lập tức đem yêu hạch của nó nhanh chóng đào ra.

Chỉ thấy khóa yêu hạch này chỉ to bằng ngón tay cái, có màu đỏ rực vô cùng thuần khiết. Chứng tỏ cấp bậc của con yêu thú này thật sự là rất cao, nhưng có lẽ là vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành nên kích cỡ mới nhỏ như vậy. Nhưng là, sau khi đem yêu hạch của nó quăng vào trong không gian. Huyết Minh liền không chút do dự mà lựa chọn rời đi.

Không biết vì sao, hắn cứ có cảm giác rằng nơi này rất nguy hiểm. Linh cảm mách bảo cho hắn nhất định phải mau chóng rời đi.

"Rống rống."

"Ầm ầm."

Nhưng là, vẫn chưa đợi Huyết Minh kịp xoay người. Mặt đất dưới chân hắn lúc này cứ nhiên lại ầm ầm rung động, nói cho đúng hơn là một tòa đại sơn bên cạnh hắn đang bắt đầu dịch chuyển, khiến cho vô số cây cối cùng đất đá xung quanh đều điên cuồng sụp đổ, văng tung toé khắp nơi. Khói bụi mù mịt khiến cho Huyết Minh không thể không dừng lại bước chân mà nâng lên tay áo che lại gương mặt.

Ầm ầm, tiếng rung động làm cho Huyết Minh khó khăn mà mở ra đôi mắt. Sau đó, hắn liền đã bị tình cảnh trước mắt này làm cho kinh hãi. Có phần ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Chỉ thấy thứ mà hắn từ đầu đến giờ cho là một tòa núi lớn cứ nhiên lại là một con khi lớn có lông màu đen sì, khiến cho Huyết Minh không thể không nhớ đến KingKong trong một bộ phim khoa học viễn tưởng mà hắn đã từng xem trước kia.

Nhưng điểm khác biệt chính là, trên đỉnh đầu của con khi này có một chóp lông màu đỏ rực như lửa. Lúc này, nó đang dùng một đôi mắt đục ngầu mà nhìn hắn, liên tục hướng về phía hắn gào thét. Phảng phất như là đang chứng tỏ sự tức giận của nó.

"Hỏa Thạch Viên Hầu?"

Hỏa Thạch Viên Hầu là một con yêu thú cấp 7 thuộc hệ Hỏa và Thổ biến dị với nhau. Nhục thể của nó vô cùng cứng rắn, có thể phá hủy cả sắt đá, lực phòng ngự vô cùng kiên cố. Không những vậy, nắm đấm của nó còn mang theo nhiệt độ vô cùng kinh khủng. Mức độ khó chơi của nó thậm chí còn có thể sánh ngang với yêu thú cấp 8 sơ cấp.

Cho nên, hiện tại Huyết Minh cũng không thể không cảm khái rằng, hắn đúng là có số của nhân vật phản diện thật a. Xui xẻo đến như vậy kia mà. Khi nhìn đến sự tức giận của Hỏa Thạch Viên Hầu, hắn chỉ cần dùng đầu gối cũng có thể suy đoán, con khi ban nãy vừa bị hắn đánh chết chắc chắn là có liên quan với thứ đồ chơi này rồi.

"Rống...."

Không để cho Huyết Minh kịp suy nghĩ quá lâu, Hỏa Thạch Viên Hầu đã bắt đầu động. Da thịt của nó lúc này cũng chuyển từ màu đen sang màu đỏ, giống như một khối sắt vừa mới được nung ra. Hình thể to lớn khiến cho nó di chuyển vô cùng chậm chạp, nó vừa chuyển động thì kèm theo đó chính là địa chấn ngàn ngạt, đất cát bay tán loạn.

Nhìn thấy Hỏa Thạch Viên Hầu nâng lên nắm tay hướng về phía bản thân đánh tới, Huyết Minh liền không dám có nửa phần khinh thường mà lập tức dùng hết tốc độ để tránh né. Mặc dù nói con hỏa hầu này di chuyển rất chậm, nhưng nếu đem so với hắn mà nói thì cũng là kẻ tám lạng người nửa cân.

Chật vật tránh đi cú đâm to như thái sơn của Hỏa Thạch Viên Hầu, Huyết Minh cũng liền lập tức dùng Hy Tà kiếm chém vài nhát vào trên cổ tay của nó. Sau đó mới mau chóng lùi lại về phía sau tận vài chục trượng. Hy Tà kiếm trong tay cũng đi theo "ong ong" rung lên, chấn động đến mức bàn tay của Huyết Minh đều trở nên tê dại.

"Ầm ầm."

"Rống rống..."

Khi nắm tay của Hỏa Thạch Viên Hầu rơi xuống mặt đất, chỉ thấy khuôn viên vài trượng xung quanh đều bị đập đến nát báy. Mặt đất cũng bị lún sâu vào

gần một thước, đất cát xung quanh đều bị sinh sinh thiêu đốt, trở thành một luồng chất lỏng đặc sệt màu đỏ rực, len lỏi giữa các khe nứt giống như mắt ma. (dung nham)

Bởi vì là yêu thú cấp 7 nên Hỏa Thạch Viên Hầu cũng đã bắt đầu sinh ra linh trí giống như một đứa trẻ 10 tuổi. Vì thế, ngay khi nhìn thấy con kiến nhỏ đã giết chết con mình này cư nhiên lại có thể né tránh được đòn tấn công của nó. Không những thế mà còn dám cào trầy da của nó, Hỏa Thạch Viên Hầu thật sự đã bị Huyết Minh làm cho triệt để tức giận, nó cho rằng là hấn đang muốn khiêu khích uy quyền của nó.

Mà nhìn thấy tình cảnh này, Huyết Minh cũng có một điểm hơi căng thẳng, nhưng càng nhiều thêm lại là điên cuồng cùng hưng phấn. Bởi vì một kích toàn lực của hấn cư nhiên lại chỉ có thể để cho cổ tay của con hỏa hầu này bị xước da một chút, máu cũng chỉ là li rí chảy ra. Mặc dù chỉ là một chút máu nhưng cư nhiên lại khiến cho Hy Tà kiểm tăng lên thêm 1 cấp trở thành binh khí Địa cấp trung phẩm.

Thật mạnh, kẻ địch này thật sự rất mạnh.

Thế nhưng, chỉ cần có thể đem nó giết chết, Hy Tà kiểm của hấn rất có thể sẽ đột phá đến Thiên cấp, thậm chí là Thánh cấp. Đó là còn chưa kể đến yêu hạch cấp 7 của nó...

Nhưng là, bây giờ phải làm sao mới có thể đem nó giết chết được đây a?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Triệu hồi lôi kiếp

Thật ra, Huyết Minh hiện tại đã có hai phương án có thể lựa chọn. Một là trực tiếp xoay người bỏ chạy, phương án này có thể sẽ bảo trụ được tính mạng của hấn, nhưng về việc có thể toàn thân trở ra hay không thì hấn cũng không dám chắc được. Hai là, dùng biện pháp liên tục chém bị thương con Hỏa Thạch Viên Hầu này, để nó suy kiệt mà chết.

Đương nhiên, phương án thứ hai này là vô cùng không khả thi, bởi vì chưa đợi hỏa hầu mất máu quá nhiều mà chết thì hấn đã triệt để mất hết sức chiến đấu mà bị nó đập thành bánh rồi.

Mặc dù đầu óc liên tục xoay chuyển nhưng Huyết Minh cũng không có một phút nào là không quan sát kĩ hành động của Hỏa Thạch Viên Hầu cả. Ngay khi nhìn thấy nó cư nhiên lại dừng lại, điên cuồng đem không khí xung quanh thôn phệ vào trong miệng. Huyết Minh liền không chút do dự mà chạy nhanh sang một bên, muốn rời xa khỏi chỗ cũ mà bản thân vừa đứng.

Mà ngay lúc này, Hỏa Thạch Viên Hầu giống như cũng đã thu hoạch được đủ năng lượng mà bắt đầu há miệng ra, chỉ thấy một luồng dung nham cuộn cuộn như lốc xoáy liền từ bên trong miệng của nó phun thẳng ra ngoài, hướng thẳng về phía hấn mà bắn tới.

Độ nóng kinh người phả vào mặt khiến cho Huyết Minh biết rõ bây giờ muốn tránh sang một bên cũng đã không còn kịp nữa. Vì thế, hấn liền không chút do dự mà mở ra Chu Thần Dực (đôi cánh), bay thẳng lên trên trời để tránh né.

"Ầm ầm" theo Huyết Minh vừa mới bay lên, vòi lửa liền lập tức cuộn cuộn lao tới, cùng bàn chân của hấn gặp thoáng qua nhau. Mà nơi vừa bị dòng dung nham này đi qua, chỉ thấy trong chu vi mấy trượng xung quanh lúc này đều đã bị phá hủy hầu như là không còn gì cả. Một khoảng đất dài gần trăm trượng ngay cả một cọng cỏ cũng không còn, mặt đất bị lõm sâu vào một mảng, giống như vừa bị tên lửa cho lướt qua.

Khi nhìn đến Huyết Minh cứ như vậy liền tránh thoát, Hỏa Thạch Viên Hầu liền tức giận đến đỏ cả mắt mà nhìn hấn. Có lẽ bởi vì nó cũng không tin được, con kiến hôi này cư nhiên lại còn sẽ biết bay nữa.

Phảng phất như để bộc lộ con phần nộ của mình, nó liền dùng tay nắm lấy một gốc đại thụ cao chục mét bên cạnh. Nhẹ nhàng đem nó nhỏ khỏi mặt đất rồi ném về phía của Huyết Minh. Nhưng là, Huyết Minh lúc này cũng phản ứng nhanh chóng mà tránh né đi, sau đó liền lập tức chém mạnh một kiếm vào trên tay của Hỏa Thạch Viên Hầu.

"Rống rống."

Lần nữa bị Huyết Minh làm bị thương, Hỏa Thạch Viên Hầu liền càng thêm điên cuồng mà nắm lấy những cây đại thụ xung quanh hướng về phía của hấn vừa hươ lại vừa ném, rõ ràng là muốn bức hấn rơi xuống mặt đất. Bởi vì nếu hấn cứ ở trên không trung như vậy, vòi lửa của nó là không có một chút đất dụng võ.

Sau nửa canh giờ giằng co giữa một người một thú, một khu rừng rộng lớn xung quanh đều đã bị Hỏa Thạch Viên Hầu cho đập bẹp, vô số đại thụ cũng đều đã bị nó nhỏ đi, nằm ngổn ngang khắp nơi trên mặt đất.

Trên người nó lúc này cũng đều đã chồng chất các vết thương nhỏ đan chéo vào nhau, máu tươi cũng bắt đầu tràn lan khắp nơi. Hành động của nó cũng càng thêm chậm chạp lại.

Mà ở giữa không trung, Huyết Minh đang một lần nữa tránh đi công kích của Hỏa Thạch Viên Hầu, tiện thể cũng bồi thêm cho nó một kích. Nhưng là, gương mặt của hắn lúc này cũng đã tái xanh, mồ hôi đổ như mưa, linh khí cùng ma khí bên trong cơ thể cũng đều đã tán loạn gần hết. Thế nhưng, hắn vẫn như cũ cắn răng kiên trì mà chặt vật né tránh.

Hắn không thể không cảm thấy may mắn vì năng lực tái tạo của Cực Viêm huyết mạch, khiến cho vết thương dưới bàn chân của hắn đều đã hồi phục lại. Nếu không hiện tại, để cho bàn chân của hắn vẫn như cũ bị thương, hắn rất có thể sẽ không kiên trì được đến tận bây giờ.

Ngay khi Huyết Minh cảm thấy tốc độ của bản thân đã không thể kịp thời né tránh gốc đại thụ sắp bay tới nữa thì lực lượng bên trong cơ thể của hắn cứ nhiên lại nhanh chóng tăng trưởng, nguyên tố Lôi hệ cũng đi theo đó được lấp đầy trở lại, càng thêm hùng hậu hơn. Thân ảnh của hắn cũng liền giống như một con gió lốc mà lập tức né tránh đi công kích đang ập tới.

Trong giây phút nguy hiểm này, hắn chính thức thành công đột phá Kiếm Tôn cảnh!

[Đỉnh, nhiệm vụ hạn giờ mở ra: trong vòng 1 chung trà nhỏ (15p), đem Hỏa Thạch Viên Hầu giết chết.]

"Hệ thống, hồi đoái Ngự Lôi Kiếm Quyết."

[Đỉnh, hồi đoái thành công. Điểm phản diện -500.]

- Thuộc tính ký chủ:

Tên: Huyết Minh (Nam)

Tu vi: Kiếm tôn cảnh tầng 1.

Huyết mạch: Cực Viêm huyết mạch. (Ma cốt cùng Yêu cốt.)

Vật phẩm: Không.

Vũ khí: Hy Tà kiếm.

Pháp bảo: Ván Hồi kính, Khôn Tiên Tác.

Nguyên tố kiếm tu: Âm, Lôi.

Võ kỹ: Tâm Ma Kiếm Pháp, Ngự Lôi Kiếm Quyết.

Kỹ năng: Cầm Ngôn Thuật, Khống Hồn Quyết.

Thân Pháp: Tiêu Dao Du.

Điểm phản diện: 70.

Theo hệ thống thông báo đã hồi đoái thành công, luân tri thức về võ kỹ Ngự Lôi Kiếm Quyết cũng đi theo đó xuất hiện ở bên trong đầu của Huyết Minh.

[Ngự Lôi Kiếm Quyết: Mượn nhờ sức mạnh Lôi kiếp của Thiên đạo, đem thiên lôi từ thiên địa cho triệu hồi đến. Uy lực vô cùng đáng sợ.

Đánh giá: Thần cấp trung phẩm.

Điểm phản diện: 500.

*Phạm vi của Lôi điện là rất lớn, thích hợp dùng trên các trận chiến quần áo. Khi sử dụng phải vô cùng cẩn thận, bởi vì Lôi điện vô cùng khó khống chế, có thể tự mình đánh mình.]

Đem Hy Tà kiếm nâng lên, hai ngón tay của Huyết Minh liền đặt ngang ở giữa thân kiếm, trong miệng bắt đầu đọc một câu chú ngữ, đem Lôi kiếp triệu hồi đến.

"Ngự Lôi Kiếm Quyết."

Chỉ thấy, bầu trời trên đỉnh đầu của hắn vốn đang đen kịt cứ nhiên lại bắt đầu có mây đen kéo đến. Từng đường lôi điện cũng đi theo xoẹt qua giữa bầu trời, phẳng phất như muốn đem một phiến thiên địa này đều chia cắt thành hai nửa. Ánh sáng từ sắc từ lôi điện phát ra khiến cho bầu trời bỗng dưng lại sáng bừng lên như ban ngày.

Chương 41: Khiêu Chiến Thiên Đạo

Lúc này, Hóa Thạch Viên Hầu cuối cùng cũng đã phát hiện ra dị biến, vội vàng dừng lại động tác trên tay, có điểm sợ hãi mà ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời ở trên đỉnh đầu của nó.

Chỉ thấy trong bán kính trăm thước xung quanh đều đã bị mây đen bao phủ, khí tức kinh khủng từ lôi điện truyền đến khiến cho nó cảm thấy rất khó chịu. Có xúc động muốn quay đầu bỏ chạy.

Cũng không trách Hóa Thạch Viên Hầu tung quần như vậy được. Phải biết, lôi kiếp ở thế giới này sẽ chỉ xuất hiện khi có tu sĩ từ Kiếm thánh cảnh trở lên độ kiếp tấn cấp mà thôi. Lôi kiếp cũng sẽ chỉ xuất hiện khi có yêu (ma) vật có sức mạnh hủy thiên diệt địa xuất thế.

Tỷ như ở 4 năm trước, khi Huyết Minh mở ra phong ấn, bên ngoài cũng đã từng xảy ra Lôi kiếp vô cùng kinh khủng. Nhưng bởi vì lúc đó hắc giảo ở bên trong sơn động và được hệ thống bảo hộ nên mới không nhìn thấy được dị biến mà thôi.

Chưa đến nửa khắc sau, thiên lôi đã triệt để bị Huyết Minh cho gọi đến. Lúc này, từng đạo lôi điện mang theo uy áp khiến người ta muốn nghẹt thở đang liên tục giáng xuống đầu của Hóa Thạch Viên Hầu.

Khiến cho nó không thể sinh ra được một tia kháng cự nào mà chỉ có thể liên tục gãy giữa, "ngao ngao" kêu to. Hoàn toàn không còn bộ dáng hung hăng can quấy khi đánh nhau với Huyết Minh nữa.

Lôi điện phủ xuống làm cho không khí bỗng chốc như trở nên ngưng kết lại, ánh sáng chói lóa liên tục lóe lên khiến cho Huyết Minh không thể không nhắm mắt lại.

Không riêng gì chỗ của Hóa Thạch Viên Hầu, mấy trăm trượng xung quanh chỗ đứng của bọn họ hiện tại thường thường cũng sẽ giáng xuống vài đạo lôi điện, có to đến vài chục trượng, có nhỏ như lu nước. Mỗi khi một đạo lôi điện rơi xuống, chúng sẽ phải dừng lại chỉ ít vài giây, sau đó để lại các hố đất to nhỏ không đồng đều.

"Àm ầm" Cảm thấy có một luồng uy áp đang từ trên trời giáng xuống, Huyết Minh liền bất động thanh sắc mà ngẩng đầu nhìn lên. Chỉ thấy từ sắc chợt lóe, một đạo lôi điện to lớn lúc này đang lấy tốc độ ánh sáng rơi thẳng vào đầu hắn. Nếu trúng phải một kích này, hắc nhất định sẽ tại chỗ bỏ mình.

"Thiên đạo, nếu một đạo lôi điện này là cố ý nhắm vào ta. Ta nhất định sẽ trả lại ngươi một cách thích đáng."

Theo âm thanh cuồng ngao của Huyết Minh vang vọng khắp thiên địa. Hắn có cảm giác được lôi điện kia phảng phất như là đang dừng lại một chút. Thế nhưng, ngay sau đó, tốc độ của nó liền càng thêm nhanh chóng đánh về phía của Huyết Minh. Phảng phất như là để thị uy, trừng phạt tội không biết trời cao đất dày của hắn vậy.

"Ha, việc này, ta nhớ kỹ."

Đối diện với lôi điện đánh tới, Huyết Minh liền khinh thường mà cười lạnh một tiếng. Sau đó, hắn liền nhanh chóng từ trong không gian lấy ra Ván Hồi kính, bắt đầu tĩnh tâm, dùng tinh thần lực của mình cùng với tất cả linh khí cùng mà khí còn sót lại truyền vào trong Ván Hồi kính.

"Ong ong"

Chỉ thấy trong vòng chưa đến 1 giây, Ván Hồi kính liền lập tức xảy ra dị biến mà bắt đầu biến lớn ra tận vài thước. Rung động lắc lư mà bay đến trên đỉnh đầu của Huyết Minh chừng nửa thước, đem hắn che giấu ở phía dưới. Mặt kính cũng liền đi theo đó mà hướng thẳng về phía đạo thiên lôi kia, ngạnh sinh sinh đem nó hứng chịu lấy.

"Àm ầm"

Chỉ thấy khi đạo thiên lôi va chạm vào mặt gương của Ván Hồi Kính thì giống như lại bị thứ gì đó cho cản lại, không thể di chuyển được dù chỉ là nửa bước. Thế là, nó liền lập tức tạo thành một góc phản chiếu từ mặt gương, bay thẳng trở về trên bầu trời.

Thiên lôi xé tan mây mù, chiếu sâu vào chín tầng mây. Từ xa xôi trên trời cũng liên tục vang lên âm thanh "ầm ầm" rung chuyển, giống như là bầu trời một giây sau liền muốn vỡ ra như thủy tinh.

Thế nhưng, chỉ thấy lúc này lôi điện cũng đã không còn rơi xuống mặt đất nữa. Kế tiếp, mây đen cũng bắt đầu nhanh chóng tan ra. Mà ở một nơi xa xôi trên trời không mà Huyết Minh không thể nhìn thấy được, lúc này cư nhiên lại hần lên từng đạo vết nứt đang bắt đầu lan ra khắp nơi.

"Đầu mùa, ông đây làm Thiên đạo tận mấy trăm vạn năm qua cũng là lần đầu tiên gặp đến kẻ dám khiêu chiến với thiên đạo a. Không những có thể triệu hồi lôi kiếp mà còn có thể đem lôi kiếp đánh ngược lại được nữa."

"Cũng may là ông đây tránh kịp, nếu không ông đây liền đã trở thành Thiên đạo đầu tiên trong lịch sử nằm đo đất bởi vì bị phản dame...à không, phản lôi"

kiếp rồi."

"Mẫu thân a, đạo vết nứt này chắc sẽ phải khiến ta vá tận mấy năm trời mới xong được rồi. Thật là khốn kiếp quá mà..."

Đương nhiên, đối với kẻ tao ngộ phải đau khổ là Thiên đạo - boss cuối, Huyết Minh cũng là hoàn toàn không biết đến một chút nào. Bởi vì hần lúc này đã là tự thân cũng khó bảo toàn.

Ngay khi Lôi kiếp tán đi, hần liền giống như một cái tử thần sa ngã rơi thẳng xuống mặt đất, Chu Thần Dực cũng mờ dần rồi biến mất không còn tăm hơi. "Lạch cạch" Vân Hồi kính cũng đi theo đó mà thu nhỏ trở về, rơi xuống trước ngực của hần.

Đây cũng là một trong những cái giá đắt khi vận dụng Ngự Lôi Kiếm Quyết. Sau mỗi lần sử dụng, cơ thể của hần liền sẽ bị tiêu hao đi một lượng lớn sinh lực khiến cho cơ thể suy yếu, linh khí tán loạn.

Thời gian sử dụng càng lâu, sinh lực sẽ càng thêm hao mòn. Một khi sinh lực cạn kiệt, hần cũng liền theo đó mà chết đi. Cho nên về sau, nếu không phải là vạn bất đắc dĩ, hần liền sẽ không bao giờ vận dụng đến võ kỹ tà đạo này nữa.

Thế nhưng, việc khiến cho Huyết Minh càng thêm khó chịu chính là, bởi vì vận dụng tinh thần lực cường chế sử dụng Vân Hồi kính, đầu của hần lúc này cũng đã đau như sắp vỡ nát. Ngay cả một hơi thở cũng đều trở nên khó nhọc.

Phải mất tận nửa khắc sau, Huyết Minh mới có thể mệt mỏi mà dùng Hy Tà kiếm cắm vào trong đất, gượng người đứng dậy. Sau đó, hần mới không nhanh không chậm mà đem Vân Hồi kính thu hồi lại, đưa mắt đánh giá tình cảnh hiện tại của chiến trường.

[.....]

[Ô ô, ký chủ a, ngài đúng là vô lương tâm thật mà, dọa ta sợ đến chết khiếp. Nếu ngài có mệnh hệ gì thì ta biết phải làm sao đây!!!]

[Ô ô ô, chỉ là một cái Thiên đạo nhỏ nhoi thôi. Sao ngài lại không nhờ đến sự trợ giúp của ta a?]

Nghe thấy hệ thống khóc ròng chín dòng sông, Huyết Minh liền khẽ nâng lên khóe môi trắng bệch không chút huyết sắc của mình. Bên trong đôi huyết đồng của hần vẫn như cũ là một mảnh lạnh băng, không có một tia ngọn sóng cũng như cảm xúc nào cả.

"Xin lỗi, ta đem người đã quên."

Hần đã quên một mình chiến đấu. Trong thời khắc máu chót nhất, hần đã triệt để quên mất bản thân còn có một cái hệ thống như vậy.

Bởi vì, nhờ người chi bằng nhờ mình. Hần chỉ có thể tin vào bản thân mình mà thôi.

Tự mình cứu mình mới là thượng sách.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Chức năng mới

[.....] Hệ thống không còn lời nào để nói với ký chủ nữa. Chẳng lẽ độ tồn tại của nó thật sự thấp đến như vậy hay sao a?

[Đính, nhiệm vụ hạn giờ thành công một cách vượt mức. Khen thưởng ký chủ: 500 Điểm phản diện, Thức tỉnh thạch x1.]

Nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống, Huyết Minh liền từ từ đi trở về trung tâm của chiến trường. Chỉ thấy mặt đất xung quanh lúc này cũng đã phủ đầy các loại hố lồi lõm không đồng đều. Bên trong những hố đất này đôi khi vẫn còn vang lên từng tiếng tí tách giống như điện áp vẫn còn chưa tan hết.

Mà nhìn thấy việc này, Huyết Minh liền càng thêm cẩn thận mà tránh đi những hố đất này rồi đi đến chỗ của Hòa Thạch Viên Hầu. Chỉ thấy nó lúc này đã trở thành một cái xác cháy đen nằm yên trên mặt đất, ngay cả một tia sinh cơ cũng không còn.

Không ngờ rằng uy lực của Lôi kiếp cư nhiên lại lớn đến như vậy, có thể đem một con yêu thú cấp 7 cho sinh sinh đánh chết. Phải biết, bởi vì tu vi của hần vẫn còn yếu kém nên sau khi được triệu hồi, uy lực của Lôi kiếp cũng đã đi theo giảm bớt. Vậy thì, nếu như là Lôi kiếp thật sự thì nó sẽ có uy lực lớn đến thế nào a?

[Đính, kiểm tra đến vật phẩm khai thông chức năng mới...]

[Đỉnh, mở ra chức năng mới:"Yêu thú" thành công...]

Chức năng mới? Ngay khi bàn tay của Huyết Minh vừa mới giờ lên chuẩn bị đem yêu hạch của Hỏa Thạch Viên Hầu cho đào ra, hần liền bỗng dừng lại động tác.

"Chức năng mới là gì?"

[Chức năng "Yêu thú" có tác dụng khi ký chủ thành công săn giết được yêu thú từ cấp 5 trở lên rồi đưa xác chết của chúng cho hệ thống. Để hệ thống trợ giúp ký chủ chế tạo ra những vật phẩm có thể làm ra được từ cơ thể của những yêu thú đó.]

[Theo cấp bậc của yêu thú và yêu cầu kỹ thuật càng cao, hệ thống sẽ đem tiền công tăng lên càng nhiều.]

Nghe thấy lời giới thiệu của hệ thống về chức năng mới này, Huyết Minh cũng đã trực tiếp hiểu ra vấn đề ở đây. Nói đơn giản dễ hiểu thì chức năng này giống như một cái xưởng chế tạo vậy. Hần cung cấp cho hệ thống nguyên liệu cùng tiền công. Nó giúp hần đem nguyên liệu chế tạo thành vật phẩm. Ý nghĩa trên cơ bản chính là như vậy.

"Vậy thì, tiền công là Điểm phản diện đi?"

[Bingo, ký chủ đoán chính xác rồi a.]

Không ngoài dự đoán của bản thân, Huyết Minh cũng liền có chút hiếu kỳ mà nhanh chóng dùng Hy Tà kiếm đem yêu hạch của Hỏa Thạch Viên Hầu cho đào ra. Sau đó liền vân đạm phong khinh mà chờ đợi Hy Tà kiếm hấp thụ máu của hỏa hầu.

Mà trong lúc chờ đợi, hần cũng bắt đầu đánh giá lấy viên yêu hạch to cỡ nắm tay có màu đỏ tươi trong tay. Chỉ thấy nguyên tố Hỏa hệ của nó so với những yêu hạch trước kia mà hần đào được phải tinh khiết hơn rất nhiều lần. Màu sắc cũng càng thêm tươi sáng, ẩn chứa năng lượng to lớn ở bên trong.

[Vật phẩm: Thiết kiếm.

Tên: Hy Tà.

Cấp bậc đánh giá: Thiên cấp hạ phẩm.

Nổi bật: Càng hấp thụ huyết dịch liền sẽ càng trở nên mạnh hơn.

Khả năng phát triển: Thân cấp thượng phẩm.]

Nhìn đến Hy Tà kiếm mặc dù đã đem huyết dịch của Hỏa Thạch Viên Hầu cho hấp thụ hết mà chỉ có thể đột phá đến Thiên cấp hạ phẩm. Huyết Minh cũng liền không có một chút cảm giác tiếc nuối nào cả. Bởi vì đây cũng là việc mà hần đã dự đoán từ trước. Vì khi huyết dịch của Hỏa Thạch Viên Hầu bị lôi điện đốt cháy, nhất định phẩm chất của nó cũng liền sẽ trở nên yếu kém đi.

[Đỉnh, kiểm tra đến nguyên liệu có thể chế tạo vật phẩm. Ký chủ có muốn chế tạo hay không?]

"Chế tác."

[Đỉnh, đang trong quá trình chế tạo. Thời gian chờ cần: 6 tiếng. Điểm phản diện -500.]

Nghe đến thông báo của hệ thống, Huyết Minh liền không nhịn được mà bật cười ra tiếng. Cái hệ thống này thật sự là biết làm ăn thật a, một giây trước vừa thưởng cho 500 Điểm phản diện, một giây sau liền đã đem nó trừ hết. Đúng là...một lời khó nói hết mà.

Nhìn đến cái xác của Hỏa Thạch Viên Hầu cứ thế liền biến mất giữa không khí. Huyết Minh mới nhanh chóng đem yêu hạch cất vào trong không gian, sau đó liền không chút chậm trễ mà xoay người rời đi.

Nhưng là, theo Huyết Minh vừa mới biến mất sau rừng cây. Một đội nhân mã liền dùng tốc độ nhanh chóng chạy đến nơi này. Sau đó, bọn họ liền vô cùng kinh hãi mà nhìn chiến trường đã bị tàn phá đến kinh khủng kia.

"Chúng ta đã đến trễ rồi sao?"

"Aizz, không biết là dạng quái vật gì đánh nhau mới có thể dẫn đến Lôi kiếp mạnh đến như vậy được nữa a."

"Cứ tưởng là đến đây sẽ có thể thừa cơ cháy nhà vào hôi của, nhưng xem ra, chúng ta cuối cùng vẫn là chậm một bước rồi."

"....."

Chỉ thấy đội nhân mã này chỉ ít cũng có trên trăm người, quần áo cũng đều là một bộ hắc y phủ áo khoác đen. Phía sau lưng áo khoác có thêu hình một cái đồ án có phần giống như mặt trời có hai màu trắng đen.

Nhưng điều làm người ta chú ý nhất chính là, thú cười của bọn họ đều là yêu thú cấp 4 - Phiến Thiên Bảo Mã, được xưng tụng là một trong những yêu thú có tốc độ nhanh nhất của Thương Lan đại lục.

Không những vậy, tu vi của tất cả bọn họ cư nhiên đều không có một người là thấp hơn Kiếm sư cảnh. Trong đó, hai cái thiếu niên đi đầu liền càng thêm khoa trương hơn. Thoạt nhìn cũng chỉ tầm 17,18 tuổi nhưng tu vi cũng đã đạt đến Kiếm tôn cảnh.

"Thánh tử và Thần tử, hai ngài xem, trận chiến ở đây cũng đã kết thúc từ lâu rồi a. Nếu không chúng ta liền nhanh chóng lên đường, sớm ngày tìm đến Kim Đình Chu Tước có được hay không?"

Lúc này, một cái trung niên nam nhân liền từ phía sau đội ngũ đi đến bên cạnh của một cái thiếu niên. Sau đó liền vô cùng cung kính mà nói ra. Nhưng là, đợi khi ông ta vừa nói xong, một giọng nói âm dương quái khí mang theo vẻ khinh thường liền lập tức vang lên. Khiến cho những người đang đứng ở phía sau kia cũng đều đồng loạt xấu hổ mà cúi đầu.

"Ha ha, chúng ta đã đi vòng quanh cái U Âm Sâm Lâm này bao nhiêu lần rồi a? Ngay cả một cọng lông mao của Kim Đình Chu Tước vẫn còn chưa nhìn thấy được thì còn nói cái gì mà tìm đến nó nữa a?"

"Thánh tử, cái này..."

**Hôm nay có sếp tổng (thật ra là mẹ của Nhóc) đến ghé thăm nên hôm nay chỉ đăng được 1 chương như này thôi. Mong thông cảm a.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Tiếng ca

"Làm sao? Chẳng lẽ là ta nói sai rồi? Tu Nguyệt cung có Sa Hoa Linh cùng Lam Ly, có thể xem được tương lai, nhìn thấu quá khứ. Hồng Lang dong binh đoàn có Sở Ưu là hậu duệ duy nhất còn sót lại của Ngự thú tộc. Vạn Kiếm tông thì phái ra hai đại cung chủ ra ngoài tìm kiếm. Đến nay tất cả bọn họ vẫn chưa tìm được tung tích nào về Kim Đình Chu Tước cả. Trong đó còn vẫn chưa kể đến các thế lực nhỏ khác cùng với Ma đạo nữa."

"Cho nên, người nghĩ Minh Nhật tông ta có tài cán gì để tìm được Kim Đình Chu Tước trước bọn họ đây?"

Nhìn đến Hồng Đình rõ ràng là vẫn chưa phục, Trác Thiên Hạo liền không nhìn được mà cười một cách khinh miệt. Không chút do dự liền đem sự thất bại của bọn họ toàn bộ đều nói ra, để cho bọn họ không cần hy vọng hào huyền, biết tự lượng sức mình.

"Lại nói, trước khi chúng ta rời đi Minh Nhật tông, tông chủ đã chia cho chúng ta bao nhiêu đệ tử?"

"...1000"

"Ồ, vậy hiện tại, chúng ta còn lại được bao nhiêu người?"

"...Trái phải tầm 200 người."

Sau khi trả lời xong câu hỏi của Trác Thiên Hạo, Hồng Đình liền lập tức á khẩu không nói gì được nữa. Trong lòng cũng là thẹn đến phát hoảng, chỉ có thể xám xịt mặt mà lui về phía sau, cùng những đệ tử khác của Minh Nhật tông đứng ở cùng nhau.

"Thiên Hạo, đừng châm chọc bọn họ nữa. Ta biết rõ, tâm tình của người so với bọn họ cũng không tốt hơn được bao nhiêu cả."

Người nói là một cái thiếu niên cười ngửa đứng bên cạnh Trác Thiên Hạo. Khác với gương mặt bình phàm mang theo vẻ kiêu ngạo của Trác Thiên Hạo, thiếu niên này có một dung mạo vô cùng tinh xảo, cho người ta một loại cảm giác ôn hòa, nhã nhặn, dễ dàng đối với hắn sinh ra hảo cảm.

Nhìn thấy Trác Thiên Hạo rõ ràng là còn muốn gây sự với Hồng Đình, Ôn Văn liền có chút bất đắc dĩ mà lắc đầu nói ra. Tính cách của Trác Thiên Hạo chính là như vậy, mặc dù lòng dạ không xấu nhưng lại thích đâm chọc người khác.

Hắn nghi ngờ, nếu không phải Trác Thiên Hạo là Thánh tử của Minh Nhật tông, hắn ta nhất định là đã bị người ta đánh chết từ rất lâu rồi...đi?

"Hừ, ai khó chịu kia chứ? Cũng chỉ là một con Thánh thú Kim Đình Chu Tước thôi mà. Bản Thánh tử là vẫn chưa đem nó để vào mắt đâu."

"Tốt tốt, là người không thêm đếm xỉa đến nó. Được chưa?"

Đợi khi Ôn Văn đem Trác Thiên Hạo hống đến vui vẻ trở lại, Hồng Đình cùng chúng đệ tử của Minh Nhật tông mới không nhìn được mà gột tay lau mồ hôi trên trán.

Mẫu thân a, tiểu ma đầu này rốt cuộc cũng không tiếp tục nổi điên nữa rồi.

Mà lúc này, Huyết Minh là đang đi dọc theo hạ lưu của cửa con suối để đi về phía thượng nguồn.

[Ký chủ, cứ đi dọc theo bờ suối thẳng về phía trước 300m, phía sau thác nước có một cái sơn động lớn vô cùng an toàn.]

"Hệ thống a, xem ra người cũng không có vũ dụng như ta đã từng nghĩ. Ân, ngoại trừ ăn hại ra, người sẽ còn biết chỉ đường."

[.....] Hệ thống giận dữ không muốn quan tâm đến ký chủ nữa. Đây cũng là ký chủ lấy sinh mạng ra để bức nó nên nó mới phải tìm nơi trú thân cho ký chủ a. Cũng không phải là nó tự nguyện đâu.

#Ký chủ nhà ta một lời không hợp liền sẽ đòi sống đòi chết là bệnh gì a. Online chờ, rất gấp.

Đi được một khoảng thời gian nữa, Huyết Minh liền đã nghe thấy được tiếng nước chảy róc rách ở bên tai. Xem ra, hấn cũng đã sắp đi đến thượng nguồn rồi.

Vì thế, hấn liền đưa tay kéo lại mũ trùm đầu của mình, đem cơ thể che giấu ở bên dưới lớp áo choàng. Bởi vì không muốn tổn kém Điểm phản diện nên hấn đã không phục dụng Hóa Nhân Đan. Cứ thế liền trực tiếp để cho ma khí lan tỏa ra bên ngoài. Cũng không lo sợ kẻ khác sẽ biết hấn là một cái ma tộc.

Thế nhưng, đi đến càng gần thượng nguồn, bên tai của Huyết Minh liền càng thêm vắng vắng một tiếng ca yêu mị như yêu như ma. Phảng phất như muốn đem linh hồn cùng vọng của hấn đều câu ra bên ngoài. Thế nhưng, lúc này đây, chỉ thấy áp suất không khí quanh thân của Huyết Minh bỗng dưng liền càng ngày càng trở nên thấp đi.

[Ặc, ký chủ, phía trước là một cái nữ chính của Nhan Mặc Oa...] Cảm nhận thấy tâm trạng của ký chủ giống như lại càng thêm tồi tệ, hệ thống liền lập tức cuồng quýt mà nói ra.

[Hệ thống cũng chỉ là muốn cho ký chủ có cơ hội để làm thêm nhiệm vụ mà thôi. Xin ký chủ ngàn vạn lần đừng tức giận...]

"A...Vậy sao? Cho nên người là cố tình đem ta dẫn đến chỗ này?"

Để lại một câu nói không vui không buồn, Huyết Minh liền lập tức yên lặng không nói gì nữa. Thế nhưng, bước chân lại càng thêm nhanh chóng đi về nơi phát ra tiếng ca kia.

Trong thời gian đi đường này giờ, cảm giác bần rùn khi này cũng đã vui đi rất nhiều. Linh khí cùng Ma khí của hấn cũng đã theo thời gian dần dần hồi phục lại gần nữa. Muốn đối phó với một ít con mồi thì vẫn được xem là dư sức.

Mà lúc này, ở thượng nguồn, bên dưới thác nước có một hồ nước vô cùng lớn. Nước suối trong vắt có thể nhìn thấy được cảnh vật ở dưới đáy hồ. Bên trong lòng hồ cũng nhấp nhô phủ đầy những hòn đá có lớn có nhỏ không đồng đều, tạo thành khung cảnh thiên nhiên vô cùng thoải mái mỹ lệ.

Thế nhưng, làm cho người ta kinh ngạc nhất chính là, ở giữa hồ nước lúc này đang ngồi một cái nữ nhân. Gương mặt xinh đẹp như yêu cơ, phảng phất như có thể câu hồn đoạt phách của người nhìn. Mái tóc đen dài được xoắn trên mặt nước, da trắng như tuyết, cơ thể pháp phòng quyến rũ, hoàn toàn có thể đem tinh khí của nam nhân đều hút khô.

Lúc này, nàng đang liên tục ở trên cơ thể kỳ cạ qua lại, trong miệng cũng xướng lên một khúc ca xa lạ nhưng lại phá lệ đi vào lòng người. Giống như ma âm, dễ dàng có thể đem vọng cùng một mặt xấu xí nhất ở trong lòng của người nghe đều câu ra ngoài.

"Tiên nhân Lam Ly đó."

Thế nhưng, bỗng dưng tiếng ca của Sa Hoa Linh liền lập tức dừng lại. Chỉ thấy gương mặt diễm lệ của nàng cứ nhiên lại thoáng vắn vẹo mang theo điểm tàn ác. Phảng phất như vô cùng tức giận mà đập mạnh tay vào trong nước, khiến cho nước văng tung tóe khắp nơi. Trong miệng cũng liên tục lầm bầm lầu bầu mà mắng chửi.

**Xin chân thành vì Sa Hoa Linh đốt ba cây nhang..

- -Hệ thống: Xin chân thành vì nữ chính đại nhân đóng góp thêm hai ngon nển...

- -Chúng diễn viên: 1 phút mặc niệm, bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Ta muốn giết ngươi

"Lam Ly a, ngươi tưởng bản thân là Thần nữ thì rất cao cao tại thượng hay sao? Còn dám lên mặt dạy đời Sa Hoa Linh ta. Nói ta làm vậy là không có tam cương ngũ thường, bị người đời gièm pha..."

"Ta khinh a, nói kiểu như là ngươi về sau sẽ không tìm đạo lý, không bị nam nhân cười vậy. Ngươi chính là đồ tiện hóa, bị trăm ngàn người cười. Tiện nhân! Tiện nhân!!!!"

Càng mắng, Sa Hoa Linh liền càng thêm tức giận, ngực cũng đi theo pháp phồng không ngừng. Nàng cùng Lam Ly là sư tỷ muội đồng môn tiến vào Tu Nguyệt cung cùng một lúc, cùng bái nhập dưới chướng của cung chủ, trở thành đệ tử chân truyền.

Lúc vừa vào trong môn, bởi vì Lam Ly có tư chất trác tuyệt hơn nàng nên cũng thuận lý thành chương trở thành đại sư tỷ. Mà về sau, bởi vì Lam Ly có tu vi cao hơn nàng nên liền được cung chủ phong làm Thần nữ, mà nàng cũng đi theo đó trở thành Thánh nữ được vạn người kính trọng.

Thế nhưng, nàng rất không cam tâm. Tại sao cùng là đồng môn với nhau mà Lam Ly lúc nào cũng đề ở trên đầu của nàng, luôn luôn dùng bộ dạng cao cao tại thượng mà chê trách nàng? Giống như ả ta là tiên nữ trên cửu trọng cung còn nàng chỉ là một con côn trùng thấp kém vậy.

Cho nên, nàng hận a. Nàng muốn đem Lam Ly đạp ở dưới chân, đem hết mọi sự ghen ghét của bản thân trả lại hết cho nàng ta.

"Uổng cho một bộ túi da xinh đẹp cứ nhiên lại mọc ra từ một con độc xà xấu xí..."

Lúc này, một thanh âm trầm thấp mang theo châm chọc liền vang lên từ trên bờ hồ khiến cho gương mặt vụn vỡ của Sa Hoa Linh lập tức liền cứng đờ lại. Nhanh chóng xoay người nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Chỉ thấy bên bờ hồ không biết từ khi nào đã đứng một thân ảnh mặc áo choàng đen. Mặc dù không nhìn thấy được gương mặt nhưng từ âm thanh đến phán đoán, Sa Hoa Linh liền có thể chắc chắn kẻ đến là một cái nam nhân. Vì thế, nàng liền vội vàng co người lại, đưa tay che đậy cơ thể của mình mà lập tức quát lớn.

"Ngươi là kẻ nào?"

"Ha, không cần che làm gì đâu a. Cùng lắm chỉ là một bộ thân xác thối tha mà thôi, so với giò bọ đều càng thêm ghê tởm."

Nghe thấy tiếng cười lạnh cùng sự khinh bỉ bên trong lời nói của Huyết Minh. Sa Hoa Linh liền lập tức bị chọc giận đến rồi, từ trước đến nay nàng đều là được nam nhân truy phủng, đã bao giờ bị người khác nói đến không đáng một đồng như vậy đâu a.

"Ngươi...a..."

Cũng không đợi Sa Hoa Linh kịp tức giận. Thân ảnh của Huyết Minh đã lập tức nhoáng lên một cái mà đứng vững trên một hòn đá nổi lên ở giữa hồ. Đưa tay liền bóp lấy cổ của Sa Hoa Linh, không chút khó khăn liền đem nàng nâng lên trên cao.

"Ngươi...ặc...ngươi muốn...làm...gì..."

"Muốn giết ngươi."

Cổ họng bị Huyết Minh cho bóp lấy, Sa Hoa Linh chỉ cảm thấy không khí trong phổi đều trở nên vô cùng thiếu thốn. Có cảm giác như bản thân sắp bị nghẹt thở mà khó khăn nói ra. Thế nhưng, khi nghe đến câu trả lời của hắn, nỗi sợ hãi chết chóc liền trực tiếp dâng lên khiến cho nàng không thể không cô kỵ gì nữa.

"Đừng...đừng giết...ta...Ngươi...muốn...làm gì...ta cũng đều...có thể..."

"Đều có thể?"

Nghe đến lời này của Sa Hoa Linh, Huyết Minh liền phát ra một tiếng cười không rõ ý vị mà đem ánh mắt rà soát qua lại trên cơ thể của nàng, khiến cho nàng cảm thấy vô cùng khó chịu. Thế nhưng, bởi vì cảm thấy mọi chuyện vẫn còn có thể thương lượng, Sa Hoa Linh liền vội vàng nói ra.

"Đúng...ặc...đúng vậy..."

Vừa nói, trong mắt của nàng liền nhanh chóng hiện lên một tia oán độc. Ha hả, nam nhân căn bản đều là một cái đức hạnh này. Ban này không phải còn ra vẻ cao thượng mà ghét bỏ nàng hay sao? Bây giờ rốt cuộc cũng lời ra đũa xuôi hồ ly rồi?Chờ khi nàng được thả ra, nàng nhất định phải đem nam nhân này lột da bóc xương, khiến hắn sống không bằng chết.

"Chắc chắc...đá tạ sự phối hợp của ngươi a. Nhưng là, ta - muốn - ngươi - chết."

"Ngươi..."

Từng chữ từng chữ mà Huyết Minh nói ra đều trực tiếp đem Sa Hoa Linh đánh vào hầm băng. Chỉ nghe "răng rắc" một tiếng, con ngươi của nàng liền lập tức trợn trừng như muốn nứt ra. Trực tiếp bị Huyết Minh bẻ gãy cổ, chết đến không thể chết lại được nữa.

[!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!]

[Đình, ký chủ thành công giết chết nữ chính: Sa Hoa Linh. Điểm phản diện +500. Phụng Vũ Y x1.]

[.....]

[Ký chủ!!! Sao ngươi lại đem nữ chính giết chết rồi a!!!!] Lúc này, hệ thống đang khóc ngất trong nhà vệ sinh.

Đối với câu hỏi của hệ thống, Hạ Vũ chỉ là cười lạnh một tiếng liền đưa tay đem cơ thể của Sa Hoa Linh quăng sang một bên như ném một túi rác. Sau đó, hắn mới không nhanh không chậm mà nói ra.

"Ồ, tại sao ta lại không thể giết nàng ta được a? Nhân vật phản diện giết nữ chính không phải là thiên kinh địa nghĩa hay sao?"

"Và lại, ta còn chưa tính sổ với ngươi việc ngươi dám tính kế ta đâu a. Ở trước mặt ta chơi đùa tiểu thông minh, muốn đem ta đương tên ngọc sai sử mà đi vào bẫy rập của ngươi có đúng không?"

[!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!]

Nói ra lời này, Huyết Minh là cũng không có cảm giác thất vọng một chút nào cả. Nói đúng hơn là bởi vì từ đầu cho đến bây giờ, hắn cũng chưa từng tin tưởng hay đặt bất kỳ hy vọng nào vào trên người của hệ thống cả. Cho nên hắn cũng chỉ là không vui vì hệ thống muốn lừa hắn mà thôi.

[.....]

Huhuhu, hệ thống cảm thấy thật là khổ sở a. Nó cũng chỉ là muốn ký chủ đi đoạt nữ chính mà thôi. Nhưng bởi vì sợ ký chủ không chịu làm nên nó mới đưa ra kế sách này. Thuận nước đẩy thuyền, muốn khiến cho ký chủ bị nữ chính thu hút đến thôi a.

[Ký chủ, nhưng chí ít nàng cũng là một cái mỹ nữ a. Ngươi làm sao lại đem nàng giết chết? Ngươi không biết thương hương tiếc ngọc một chút hay sao?]

"Mỹ nữ? Ha ha, trên đời này, thứ duy nhất mà Huyết Minh ta không cần đó chính là mỹ nữ. Tất đền rồi không phải đều là giống nhau hết hay sao? Cho nên, ta sẽ giết nữ nhân, số nữ nhân đã từng chết trên tay của ta, chỉ ít không có một trăm thì cũng có một vạn rồi a."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Bức điện

[.....] Xem như nó thua vậy.

[Ừm, cái kia, ký chủ a... Sao ngài không rời đi đi mà còn ở đây làm gì?]

Nghe thấy lời này của hệ thống, Huyết Minh liền vân đạm phong khinh mà nhẹ nhàng lướt đi ở phía trên mặt nước. Ngay cả một giọt nước cũng không thấm ướt mũi giày.

[Ặc, ký chủ, đây là...]

"Khinh công a...Đúng rồi, còn kết hợp một chút với Tiêu Dao Du nữa."

[.....] Ký chủ không có một chút nào tự giác về việc bản thân đang ở dị giới hay sao a. Tự nhiên loạn chuyển kênh qua kiếm hiệp làm gì kia chứ? Còn đem khinh công với võ kỹ phối hợp lại với nhau nữa, cũng không sợ sẽ tẩu hỏa nhập ma hay sao a....

Mặc kệ hệ thống có bao nhiêu cảm nín, Huyết Minh vẫn như cũ nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất. Phảng phất như có điểm hứng thú mà liếc nhìn về phía rừng cây bên cạnh, mặc dù là câu hỏi nhưng lại mang theo ý tứ khẳng định.

"Hệ thống, nữ chính nếu đã ở đây thì nam chính có phải hay không cũng sắp đến rồi?"

[Ặc, làm sao ký chủ biết? Đừng nói lý do mà ký chủ không chịu rời đi chính là vì đợi nam chính a!!!!]

Đối với việc hệ thống điên cuồng bộc lộ cảm xúc, Huyết Minh chỉ là mỉm cười mà không nói. Bởi vì hắn đã nghe thấy được một tiếng bước chân nhanh nhẹn đang lao nhanh về phía này, người mà hắn đang chờ rốt cuộc cũng đã đến rồi a.

Mà đúng như Huyết Minh dự đoán, người đến quả thật là Nhan Mạc Oa. Hắn cũng giống như Huyết Minh, đều là bị tiếng hát ma mị này cho thu hút

đến, khi nghe, hắn có cảm giác như nửa thân dưới của mình đều tê. Chỉ hận không thể lập tức đem chủ nhân của tiếng hát này cho "xử tử" tại chỗ.

"Hửm? Tại sao tiếng hát bỗng dừng lại im bất rồi?"

Mặc dù có điểm khó hiểu nhưng Nhan Mạc Oa vẫn như cũ tăng nhanh bước chân của mình. Trong đầu bắt đầu y suy nghĩ rốt cục bản thân cũng có thể hưởng thụ được thú vui nhân gian, thoát kiếp xử nam được rồi.

"Mỹ nữ a, ta tới đây!"

Vốn dĩ mang tâm tình vui sướng mà không chú ý tới mọi thứ trước mặt. Cho nên, chờ khi Nhan Mạc Oa lao ra khỏi rừng cây thì gương mặt của hắn liền lập tức cứng đờ lại. Có cảm giác như bị người ta tạt cho một thao nước lạnh, lạnh từ đầu tới chân.

"Nhan huynh, biệt lai vô dạng. Một ngày không gặp như cách ba thu a."

Nghe thấy giọng nói trầm trầm mang theo ý cười của Huyết Minh, Nhan Mạc Oa liền cảm thấy rộn cả sóng lưng. Đầu móa, một ngày không gặp như cách ba thu là để chỉ hai người yêu nhau có được không? Hắn và tên ma tộc này bộ yêu nhau lắm hay sao?

Mà nhìn thấy Nhan Mạc Oa xuất hiện, Huyết Minh liền cười nhạt một tiếng. Giống như là huynh đệ tri kỷ lâu ngày gặp nhau, vô cùng quan tâm mà nói ra.

"Kể từ ngày cách biệt đến nay, hiền đệ không có một ngày nào là không tưởng nhớ đến Nhan huynh cả. Thế nhưng, xem ra kể từ khi hiền đệ rời khỏi Vân Lan thành, Nhan huynh sống cũng không được tốt cho lắm nhỉ?"

"....."

Nghe thấy lời này của Huyết Minh, Nhan Mạc Oa liền cảm thấy lòng ngực sôi trào. Nhất là khi nhìn đến Huyết Minh vẫn là một bộ dáng thoải mái tiêu sái như cũ, trong khi bản thân phải trải qua khổ cực, quần áo rách rưới bẩn thỉu, hắn liền càng thêm hận đến nghiến răng nghiến lợi. Mà tất cả những việc này đều là do hắn ta ban tặng cho.

"Ha ha, sao Nhan huynh lại không nói lời nào vậy a? Có phải hay không là đang lo lắng cho tẩu tử? Nếu là vậy thì Nhan huynh cũng không cần lo lắng nữa, ta đã chăm sóc cho tẩu tử rất là tốt, "nên ăn cũng ăn, nên ngủ cũng ngủ". Nên Nhan huynh cứ việc yên tâm đi a."

Huyết Minh không nói liền thôi, lời này của hắn vừa nói ra liền trực tiếp khiến cho lòng ngực của Nhan Mạc Oa bỗng dừng trở nên nghẹn khuất lại, cổ họng cũng dâng lên một cảm giác ngứa ngáy, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Đáng hận, thật đáng hận! Giết hắn ta, hắn nhất định phải giết chết hắn ta!

"Chết đi!!!!!!!!!"

[Đinh, chúc mừng ký chủ thành công dùng ngôn ngữ công kích nam chính. Khiến cho hắn lửa giận công tâm mà tức giận học máu. Nhận được kỹ năng: Sơ cấp luyện đan sư.]

[.....] Bỗng dưng có cảm giác thật tội nghiệp cho nam chính.

Gương mặt của Nhan Mạc Oa lúc này đã trở nên điên cuồng vặn vẹo, đôi mắt hiện lên tơ máu, miệng cũng đi theo bị máu tươi nhuộm đỏ. Hét lớn một tiếng mang theo sự phẫn hận, hắn liền trực tiếp lấy ra trường thương mà hướng về phía Huyết Minh lao đến, muốn trực tiếp đem hắn băm thây vạn mảnh.

[Vật phẩm: Trường thương.

Tên: Ngân Long Chu Hồn thương.

Cấp bậc đánh giá: Thiên cấp hạ phẩm.

Nổi bật: Ẩn chứa sức mạnh của Long tộc, nặng trên 1000 cân.

Khả năng phát triển: Thánh cấp.]

Đối diện với thể công điên cuồng của Nhan Mạc Oa, Huyết Minh chỉ là vô cùng bình tĩnh mà đưa mắt nhìn. Không ngờ được rằng, chỉ mới một đoạn thời gian mà nam chính đã có tiến bộ lớn như vậy rồi a. Tu vi Kiếm tông cảnh tứ tầng, còn được buff cả một thanh Chu Hồn thương có thể phát triển thành Thánh khí. Bàn tay vàng xem ra cũng rất lớn nhỉ?

Mỗi khi một thương của Nhan Mạc Oa rơi xuống mặt đất, chỉ thấy mặt đất lập tức vang lên một tiếng "ầm" liền lập tức lún sâu vào hoặc trực tiếp vỡ nát ra. Khiến cho khói bụi cùng bọt nước cũng đi theo đó văng tung tóe khắp nơi.

| Chủ ký sinh a, nếu ngươi không thành công đem tên ma tộc này giết chết. Ta sẽ trực tiếp đem tiểu huynh đệ của ngươi -2 cm. Hừ hừ, đúng là tức chết bốn bảo bảo rồi...|

"Aizz, Nhan huynh a, ngươi rốt cuộc là có được hay không vậy? Khiến cho ta buồn ngủ quá đi a."

"Aaaaaa, ta muốn giết ngươi, ta muốn giết ngươi!!!!"

Đối diện với Huyết Minh liên tục khiêu khích cùng với lời đe dọa của hệ thống, Nhan Mạc Oa liền trực tiếp hòng mất rồi. Giống như một đầu chó điên chỉ hận không thể nhào về phía trước đem Huyết Minh cho cắn xé ra.

[Đỉnh, chỉ số thù hận của nam chính đối với ký chủ +100. Điểm phản diện +200.]

[Đỉnh, ký chủ thành công đem nam chính bức điên. Điểm phản diện +500.]

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Luyện Đan Sư

Trái ngược với Huyết Minh đang tâm tình vui sướng, Nhan Mạc Oa chỉ cảm thấy vô cùng tức giận, bởi vì từ khi hắn xuất kích cho đến giờ, Huyết Minh liền chỉ tránh né mà chưa từng hoàn thủ. Mỗi khi hắn cho rằng bản thân sắp đánh trúng hắn ta thì hắn ta lại nhẹ nhõm né tránh, căn bản chính là đang trêu đùa hắn mà.

Thế nhưng, chỉ thấy Huyết Minh bỗng dừng lại đỉnh chỉ chăm chọc. Một bên tránh né đi một thương đâm tới của Nhan Mạc Oa, một bên lại bắt đầu lắng nghe động tĩnh ở phía xa. Có người sắp đến, hơn nữa còn là một người có tu vi rất cao. Sâu không lường được.

Nghĩ, Huyết Minh liền đưa mắt nhìn về cổ thi thể của Sa Hoa Linh. Trong mắt lóe sáng lên giống như là đoán ra gì đó. Vì thế, hắn liền nhẹ nhàng lách người đi đến bên cạnh thi thể của nàng. Mà Nhan Mạc Oa cũng liền thuận theo lập tức hướng về phía hắn lao tới mà đâm ra một thương.

"Ma tộc, chịu chết đi!!!!!"

Thế nhưng, đối diện với mũi thương đang lao nhanh của Nhan Mạc Oa, Huyết Minh liền chỉ nở một nụ cười khó hiểu mà nhanh chóng đem thi thể của Sa Hoa Linh nâng lên, cản ở trước mặt của mình. Thuận tiện cũng nghiêng người sang một bên để tránh mũi thương đâm trúng bản thân.

"Phụt" Âm thanh da thịt bị phá rách vang lên khiến cho Nhan Mạc Oa lập tức tràn đầy phấn khích. Thế nhưng, khi nhìn đến cơ thể nữ nhân trắng nõn đầy da trước mặt, Nhan Mạc Oa liền lập tức há hốc mồm mà nhìn thẳng.

Chỉ thấy lúc này thi thể của Sa Hoa Linh đã bị một thương của Nhan Mạc Oa đâm xuyên qua bụng, máu tươi cũng đi theo đó tràn ra bên ngoài. Bởi vì mái tóc của nàng lúc này đang rũ xuống che giấu đi phần cổ đã bị biến dạng, cho nên Nhan Mạc Oa cũng chỉ cho rằng nàng là bị Huyết Minh đánh ngất đi mà thôi.

[.....] Đến chết cũng không được yên xác với ký chủ nhà nó. Vừa nghĩ, hệ thống cũng liền ném một cái ánh mắt đồng tình dành cho thi thể của Sa Hoa Linh.

"Nhan huynh a, hiền đệ đi trước..."

Ngay lúc này, chỉ thấy Huyết Minh bỗng dừng lại cười nhạt một tiếng. Mà nghe thấy lời này của hắn, Nhan Mạc Oa liền vội vàng đưa tay chụp về phía hắn. Thế nhưng ngay cả một đạo tàn ảnh cũng đều không thể bắt được, phảng phất như hắn đã trực tiếp biến mất khỏi thiên địa này.

"Tu vi của tên ma tộc này...cư nhiên lại tiếp tục tăng mạnh..."

Cả kinh mà lắm bầm, con ngươi của Nhan Mạc Oa cũng liền đi theo đó co rút lại. Không được, tại sao hắn cứ có cảm giác, cho dù bản thân có ra sức như thế nào đi nữa thì vĩnh viễn cũng không thể theo kịp tên ma tộc này vậy?

"Cô nương, ngươi..."

Lấy lại tinh thần, Nhan Mạc Oa liền nhanh chóng đưa tay muốn đem Sa Hoa Linh lắc tỉnh lại. Thế nhưng, ngay sau đó, bàn tay của hắn liền lập tức cứng đờ ở giữa không trung. Sau đó, trong lòng liền hiện ra một loại cảm giác không đúng...

Cái tên ma tộc này, nhất định là có ý đồ gì đó! Vì thế, Nhan Mạc Oa liền vội vàng muốn đem Xích Viêm Tru Long thương rút ra. Thế nhưng, chung quy là vẫn không kịp...

"Tặc tử to gan! Giết hại đồ đệ của ta xong lại còn muốn chạy hay sao?"

"Muốn đi? Thi để mạng lại đây!!!"

Nghe thấy âm thanh uy nghiêm ẩn chứa tức giận cùng với uy áp từ phía xa truyền tới. Nhan Mạc Oa liền biết, hắn xong rồi.

Mà lúc này, Huyết Minh là đang theo phía sau thác nước tiến vào trong sơn động. Sau khi đánh giá một vòng xung quanh cũng không có phát hiện ra thứ gì nguy hiểm, Huyết Minh mới có thể an tâm mà tiến vào bên trong.

[Vật phẩm: Ngoại bào.

Phân loại: Pháp bảo.

Tên: Phượng Vũ y.

Cấp bậc đánh giá: Thánh khí tầm thường.

Nổi bật: Được luyện chế bên trong chân hỏa của phượng hoàng nên có thể tránh được tất cả các loại phạm hỏa. Người mặc vào bộ pháp bào này nhan sắc sẽ được đề thăng.

*Vật phẩm chỉ dùng cho nữ.]

Lúc này, Huyết Minh cũng đem Phượng Vũ Y từ trong không gian lấy ra. Chỉ thấy đó là một bộ ngoại bào màu đỏ sẫm có thêu hình phượng hoàng vô cùng tinh xảo có thần, phẳng phất như một giấy sau nó liền sẽ cất cánh mà bay lên. Cả bộ y phục đều tràn ra một cỗ uy nghi cùng bề ngạnh, khiến cho một cái nam nhân như Huyết Minh đây cũng không nhịn được mà động tâm.

Xem ra, thứ này về sau có thể dùng để tán gái được a. Vì vậy, Huyết Minh liền đem Phượng Vũ Y quăng vào một góc bên trong không gian. Kế tiếp liền bắt đầu tiếp thu tri thức luyện đan từ hệ thống.

[Đỉnh, đang bắt đầu tiếp thu tri thức...]

Theo âm thanh của hệ thống vang lên, Huyết Minh liền không có một chút trở ngại nào mà nhẹ nhàng tiếp thu đến tri thức về luyện đan sơ cấp cũng như phân chia cấp bậc luyện đan sư.

Luyện đan sư ở đây được chia làm Dược đồ - Dược Y - Dược sư - Dược Tiên - Dược Thánh - Dược Thần. Mỗi cấp bậc luyện đan sư cũng được chia làm ba tầng: sơ cấp, trung cấp và cao cấp. Mà đan dược cũng đi theo chia làm Thần - Thánh - Thiên - Địa - Huyền - Hoàng, cũng tức là được chia làm 6 cấp bậc đan dược khác nhau.

Ở Thương Lang đại lục, ngoại trừ Luyện khí sư ra thì Luyện đan sư chính là chức nghiệp mang lại tiền tài lớn nhất trong tu chân giới. Chỉ cần là một cái Dược tiên thì cũng đều sẽ bị các tông môn cho tranh giành, truy lùng. Còn về phần Dược Thần, đây cũng chỉ là cấp bậc luyện đan sư tồn tại ở trong truyền thuyết mà thôi. Căn bản là chưa từng có ai chạm đến ngưỡng cửa này cả.

Vì thế, tu chân giới cũng đi theo lưu truyền một câu: thà đắc tội với một cái tuyệt đại cao thủ cũng không đắc tội một cái luyện đan sư. Bởi vì đắc tội một cái luyện đan sư thì cũng tương đương với việc đắc tội đến tất cả những người đã từng được kẻ đó giúp đỡ qua.

Mà Huyết Minh lúc này sau khi được hệ thống truyền cho tri thức cũng chỉ được xem như một cái Dược đồ luyện chế đan dược cấp 1 mà thôi. Vì thế, trong đầu óc của hắn cũng liền nhiều hơn vô số đan phương cấp 1 như: Bồi nguyên đan, Tụ khí đan, Hồi huyết đan, Kim sang dược, Ngưng huyết đan,...

Mặc dù đều chỉ là đan dược cấp thấp nhất không đáng giá là bao nhưng đối với Huyết Minh mà nói, chúng cũng xem như là không tệ đi.

Chỉ ít có thể xem như kẹo ăn.

**Chương này là bù a. Hôm nay vẫn còn thêm chương.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Hỏa Nguyên Tố

[Đỉnh, nam chính: Nhan Mạc Oa đối với ký chủ sinh ra thù hận +100. Điểm phản diện +200.]

Nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống, Huyết Minh liền bất động thanh sắc đem những thứ về luyện đan kia ném ra sau đầu. Dù sao hắn hiện tại cũng không có đan đỉnh cũng như hỏa khí, căn bản là không thể luyện đan được. Cho nên, việc này cũng là để sau đi.

[Thức tinh thạch: Có khả năng lớn thức tinh được nguyên tố kiếm tu (không trùng lặp), thức tinh được thần thông cùng các loại thánh thể khác nhau.

Đánh giá: Thần cấp thượng phẩm.]

Lúc này, trong tay của Huyết Minh liền nhanh chóng xuất hiện một viên đá hình lục giác to bằng bàn tay có màu cam. Trên mặt của viên đá có khắc hình một cái đầu rồng, tỏa ra khí tức vô cùng cường đại.

Tình tâm mà nhắm mắt lại để cảm nhận năng lượng thiên địa đang lưu động bên trong Thức tinh thạch. Huyết Minh liền chậm rãi đem năng lượng bên trong Thức tinh thạch kéo ra, hấp thụ vào trong cơ thể của mình.

Phải mất tận 1 canh giờ, Huyết Minh mới có thể đem Thức tinh thạch cho hấp thụ hoàn toàn. Mà Thức tinh thạch cũng đã đi theo đó từ từ thu nhỏ lại, cuối cùng liền trực tiếp tiêu biến hẳn. Hóa thành một luồng quang mang chui vào trong cơ thể của Huyết Minh.

Ban đầu, Huyết Minh cũng không có cảm giác gì kỳ lạ cả. Nhưng dần dần về sau, khi năng lượng bên trong Thức tinh thạch bắt đầu tụ tập tại bên trong đan điền của hắn. Hắn cuối cùng cũng liền cảm nhận được chuyển biến kỳ dị bên trong cơ thể của mình.

Nóng...Huyết Minh chỉ cảm thấy bên trong cơ thể mình giống như đang có một luồng hỏa diễm đang bắt đầu bốc cháy. Càng ngày càng nóng, càng ngày càng nhiệt. Giống như là muốn đem hắn trực tiếp thiêu sống ở đây.

Lại chuyển ánh mắt đến trên người của Huyết Minh. Chỉ thấy da thịt của hắn lúc này đã trở nên đỏ ửng như sắt nung, liên tục có khói trắng từ trên người của hắn tỏa ra. Trực tiếp đem những dây leo mọc phía trên hang động cho nung đến héo rũ, nhiệt độ vô cùng kinh người.

Lúc này, chỉ thấy yêu hạch của Hỏa Thạch Viên Hầu cư nhiên lại chui ra từ bên trong không gian của Huyết Minh. Hóa thành một luồng ánh sáng đem cơ thể của hắn cho bao bọc lại, sau đó lại theo lỗ chân lông chui vào trong cơ thể của hắn. Khiến cho nhiệt độ ở xung quanh liên tục đề cao.

Bên trong nội thể càng ngày càng nóng khiến cho Huyết Minh có cảm giác bản thân giống như là đang ngồi trên đồng lửa. Mồ hôi từng giọt, từng giọt liên tục chảy ra lăn dài phía trên gương mặt của hắn.

Cho đến khi mặt trời bắt đầu ló dạng, nhiệt lượng bên trong cơ thể của Huyết Minh rốt cuộc cũng có xu thế giảm nhẹ mà kéo đi như một con lữ.

Chậm rãi mở ra đôi mắt, Huyết Minh liền bắt tri bắt giác câu lên khóe môi. Nhất là khi cảm nhận đến một luồng xoáy màu đỏ bên trong nội thể của mình, Huyết Minh liền có thể chắc chắn một điều. Hắn thành công thức tỉnh nguyên tố hệ hỏa.

Nhìn đến bản thân cả người đều đã ướt sũng, Huyết Minh liền có chút bất đắc dĩ thầm nghĩ. Cũng may rằng hắn đã đem áo choàng cất đi từ lâu, nếu không thì hiện tại sẽ không chỉ có một bộ y phục là ướt như thế này đâu.

- Thuộc tính ký chủ:

Tên: Huyết Minh (Nam)

Tu vi: Kiểm tôn cảnh tầng 1.

Huyết mạch: Cực Viêm huyết mạch. (Ma cốt cùng Yêu cốt.)

Vật phẩm: Không.

Vũ khí: Hy Tà kiếm

Pháp bảo: Vấn Hồi kính, Khốn Tiên Tác, Phượng Vũ Y.

Nguyên tố kiểm tu: Âm, Lôi, Hỏa.

Võ kỹ: Tâm Ma Kiểm Pháp, Ngự Lôi Kiếm Quyết.

Kỹ năng: Cẩm Ngôn Thuật, Khổng Hồn Quyết, Sơ cấp luyện đan sư.

Thân Pháp: Tiêu Dao Du.

Điểm phản diện: 1070.

[Đình, xét thấy ký chủ tích lũy đến 1000 Điểm phản diện có thể tiến hành thăng cấp hệ thống. Xin hỏi ký chủ có tiến hành thăng cấp hay không?]

"Thăng cấp đi."

[Đình, đang tiến hành thăng cấp hệ thống. Điểm phản diện -1000. Thời gian chờ còn: 59 phút 59 giây.]

Mặc dù vừa mới tiêu phí 1000 Điểm phản diện nhưng Huyết Minh cũng không có cảm giác gì đặc biệt cả. Không những vậy, hắn còn vô cùng nhàn nhã mà tìm một dòng suối đem cơ thể tẩy rửa sạch sẽ. Sau đó lại từ trong không gian lấy ra một bộ y phục mặc vào rồi đem áo choàng phủ lên trên.

"Ha ha, Nhất Long, lần này chúng ta xem như kiếm bọn tiền rồi a. Đám thương đội này đúng là một cái con mồi béo bở thật mà, người xem, nào vàng nào bạc, lằng la toạ, xài đến già cũng không hết được a."

"Đại ca nói đúng lắm, quả nhiên đi cướp của bọn thương nhân này vẫn tốt hơn đem tính mạng mạo hiểm mà đi cùng yêu thú vật lộn a."

"Đúng vậy đúng vậy, hôm nay cũng xem như là thật sự may mắn a. Không những gặp được một con mồi béo mà còn bắt được một đám nữ nhân, có thể để cho đám huynh đệ trước chơi một chút rồi."

"Ha ha ha..."

Lúc này, bên dưới một tán cây lớn đang ngồi 9 cái hán tử, mỗi một người đều là hung thần ác sát, lưng đeo đại đao. Rõ ràng cũng không phải là người hiền lành gì.

Mà xung quanh bọn họ lúc này là một đám ngựa xe chở đầy lương đồ cùng tài vật. Không những vậy, một bên còn có một đám nữ nhân đang bị trói chặt, ít nhất cũng phải có khoảng 6,7 người. Mà bây giờ đây, tất cả bọn họ đều là đang ngất xỉu mà nằm dài ở trên mặt đất, không có một chút phản ứng gì.

Ở một bên, đám hán tử này là đang cầm chén uống rượu, lớn tiếng trò chuyện rồi phát ra tiếng cười ha hả.

"Um...um..."

Lúc này, rốt cuộc cũng lật bật có vài cái nữ nhân bắt đầu tỉnh dậy. Nhưng cũng bởi vì miệng bị bịt kín nên bọn họ cũng không thể làm gì được hơn là liên tục phát ra tiếng "um um" khó hiểu.

Mà trong đám nữ nhân này cũng có ba gương mặt quen thuộc đó là Sát Thi Diễm, Kha Nương cùng Sở Ưu. Lúc này, trong mắt bọn họ đều là vẻ mờ mịt cùng hoảng sợ mà bắt đầu đưa mắt đánh giá xung quanh.

Hôm đó sau khi bị Quỷ nô tập kích, 9 người bọn họ đã bị giết hại hết 4 người. Sau đó, bởi vì bảo hộ cho ba cái nữ nhân là bọn họ, Lăng Dục cùng với lão Khang đã ở sau giữ chân đám quỷ nô. Nhưng ba người các nàng rời đi trước.

Thế nhưng, khi ba người vừa mới thả lỏng cơ thể khi rời khỏi chu vi của đám sương đen kia thì liền gặp phải một đám hán tử trước mắt này. Bởi vì tu vi cùng nhân số không bằng cho nên cuối cùng liền bị bọn họ cho bắt làm tù binh.

****Cảm ơn bạn Lâm_cận đã ủng hộ cho truyện nhé. Bạo chương bạo chương đây. "3**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Không muốn nhiều lời

Mà lúc này, đám hán tử khi nghe thấy động tĩnh của đám nữ nhân kia cũng liền lập tức xoay người nhìn xem. Sau đó liền lập tức cười ha hả với nhau.

"Ha ha, người xem, bọn họ tỉnh rồi a."

"Tỉnh tốt lắm. Bên trong có hai à đàn bà xinh đẹp, thôi thì nhường cho lão đại một cái, lão nhị một cái đi..."

"Đúng vậy a, cứ cho lão đại chơi trước đi. Chúng ta để sau cũng được...khắc khắc..."

Nghe thấy lời nói của đám hán tử này, Sát Thi Diễm liền lập tức sợ đến hoa dung thất sắc. Làm sao đây, nàng biết rõ dung mạo của bản thân mình có bao nhiêu xuất chúng cho nên người mà bọn họ nói chắc chắn là nàng rồi. Thế nhưng...người còn lại...

Mang theo lòng hiếu kỳ, Sát Thi Diễm liền khẽ đưa mắt liếc nhìn những nữ nhân khác đang bị trói xung quanh mình. Sau đó, ánh mắt của nàng liền nhanh chóng rơi vào trên thân của một người, trong mắt chợt lóe lên một tia ghen ghét.

Đó là một cái nữ nhân vẫn còn đang ngất xỉu, nằm ở trên mặt đất. Gương mặt trái xoan trắng nõn như bạch ngọc, mi thanh mục tú, mang theo vẻ yếu đuối dịu dàng khiến người ta không nhìn được mà sinh lòng thương tiếc. Nhất là một thân thanh y trang nhã lại càng khiến cho nàng trở nên mong manh, giống như có thể bị một con gió thổi bay.

Thế nhưng, tia ghen ghét này của Sát Thi Diễm rất nhanh liền bị thu hồi lại rồi. Bởi vì lúc này, Triệu Hồ - tức là đại ca của nhóm hán tử kia cứ nhiên lại chậm rãi đứng dậy. Sau đó liền cười ha hả đi về phía của mỹ nhân kia, không chút khó khăn liền đem nàng nâng dậy mà vác ở trên vai.

"Không cần, ta chỉ cần một cái mỹ nhân này là đủ. Những người còn lại, các người cứ tự động chọn đại đi."

"Ha ha, vậy thì cảm ơn đại ca rất nhiều. Như vậy thì ta cũng liền không khách sáo nữa."

"Đúng vậy, vậy thì các huynh đệ cứ tự nhiên đi a."

"....."

Theo lời nói của Triệu Hổ, mấy cái hán tử còn lại cũng liền lập tức đứng dậy mà đi đến chỗ của những nữ nhân này. Từng cái từng cái bắt đầu lựa chọn lên, dâm ngôn uế ngữ cũng liền đi theo tuôn ra. Khiến cho từng cái nữ nhân ở đây liên tục lắc đầu mà giãy giụa.

"Ha ha, cái nương môn này mặc dù không so được với cái mỹ nhân ban nãy của đại ca. Nhưng so với bọn họ thì đều đẹp hơn rất nhiều a."

"Nếu nhị ca thích thì cứ chọn nàng đi."

Nhìn thấy Nhất Long rõ ràng là có hứng thú với Sát Thi Diễm, Cao Lư liền lập tức phát tay mà nịnh nọt nói. Sau đó liền bắt đầu đánh giá những nữ nhân còn lại chưa bị kẻ khác chọn. Cuối cùng, ánh mắt của gã liền nhanh chóng rơi vào trên người của Sở Ưu đang ngồi co ro ở một góc kia.

Lúc này nàng là đang đem đầu giấu vào trên đầu gối, cơ thể nhỏ gầy yếu ớt khiến cho Cao Lư lập tức nhìn thẳng. Cái nữ nhân này có khi nào lại là một cái mỹ nhân nữa đi?

Vì vậy, gã liền lập tức bước về phía trước đi đến bên cạnh của Sở Ưu. Đưa tay nắm lấy tóc của nàng mà ghì về phía sau, khiến cho gương mặt của nàng cũng đi theo lộ ra không khí.

"Oe, mẹ kiếp, cư nhiên lại xấu tới như vậy..."

"Chát" Sau khi nhìn đến gương mặt của Sở Ưu, Cao Lư liền lập tức hút một hơi khí lạnh mà trực tiếp quăng cho nàng một cái tát trời giáng. Đem nàng đánh đến ngã lạng ra đất, một nửa gương mặt bên trái cũng đi theo sưng tấy lên, khóe miệng trào ra máu tươi.

"Phi, lớn lên cư nhiên lại dọa người như vậy. Người không tự mình soi gương hay sao a?"

Để bù đắp lại việc bản thân bị dọa cho giật mình, Cao Lư liền lập tức đối với Sở Ưu quyền đấm cước đá. Đem nàng đánh đến lăn lộn trên đất, đau đến không thể nhúc nhích được dù chỉ là một đầu ngón tay.

"Xấu như vậy sao không tự mình treo cổ mà chết đi a. Sống cũng chỉ tốn dọa người mà thôi."

Cuối cùng, sau khi bình tĩnh lại tâm tình, Cao Lư liền khịt mũi mà phun một ngụm nước bọt lên trên người của Sở Ưu. Sau đó liền xoay người lựa chọn Kha Nương. Bỏ mặc nàng nằm thoi thóp trên đất, ngay cả thở cũng là một việc khó khăn.

Ở một bên, Vân Ninh lúc này cũng là bị Triệu Hổ đè xuống đất. Đau đớn từ trên đầu truyền đến khiến cho nàng không thể không từ trong mê mang tỉnh lại. Sau đó liền vô cùng sợ hãi mà giãy giụa phản kháng. Một đôi mắt hạnh ngân nước ẩn chứa kinh hoàng giống như một con thỏ nhỏ lại càng khiến cho người ta muốn đem nàng hung hăng chà đạp.

"Người tốt nhất là nên ngoan ngoãn lại cho lão tử. Nếu không lão tử liền trực tiếp đem chiếc xe ngựa kia đốt bỏ, để muối muối của người chết cháy ở bên trong."

Nhìn thấy Vân Ninh rõ ràng là không tình nguyện, Triệu Hổ liền trực tiếp sa sầm mặt mà hăm dọa. Lúc đầu, gã cũng là bị dung mạo xinh đẹp của đôi tỷ muội này làm cho kinh diễm đến rồi.

Vốn dĩ là gã định đem bọn họ cùng lên, thế nhưng khi nghĩ kĩ lại, gã liền quyết định đem muối muối của nàng giữ lại. Để sau này sẽ tặng cho Đại hoàng tử của Lục Hưng hoàng triều làm thị thiếp để đổi lấy một chức quan nhàn tản.

Mà Vân Ninh khi nghe đến Triệu Hổ muốn đem muối muối của mình thiêu chết thì cũng liền vội vàng đưa mắt nhìn về phía xe ngựa. Trong mắt ẩn chứa đầy đau khổ cùng tuyệt vọng mà đành chỉ lại giãy giụa. Nhắm chặt hai mắt lại, xem như đã đón nhận số phận của mình.

- - - - -

Vốn đang lạnh nhạt đứng nhìn hết thảy, Huyết Minh liền không có cảm xúc gì mà câu lên khóe môi. Ánh mắt mang theo hứng thú liếc nhìn về phía Sở Ưu đang nằm dài trên mặt đất kia. Trong mắt mang theo cảm xúc rất phức tạp, giống như khinh bỉ, lại giống như là tự giễu.

Tâm hồn lương thiện của nàng, rốt cuộc có thể giữ được tới khi nào đây? Và một khi bộc phát, nàng liền sẽ trở nên đáng sợ như thế nào đây?

Thật là khiến cho hán chờ mong a.

Nở một nụ cười tràn đầy huyết tính, Huyết Minh liền đem Hy Tà kiếm nắm ở trong tay. Sau đó liền từ trên nhánh cây lao xuống, dung nhập vào trong bóng đêm yên tĩnh.

Hán thích diễn kịch, thích dùng lời nói để lừa gạt những kẻ mà hán muốn giết để đồng thời tra tấn cả thể xác lẫn linh hồn của chúng. Cho chúng hy vọng

rồi lại nhìn chúng giãy giụa trong tuyệt vọng...

Thế nhưng, hôm nay hắn rất lười... nên không muốn nhiều lời cùng chúng nữa.

******Có một sự thật chính là, Huyết Minh khi nhìn đến Sở Ưu. Hắn có cảm giác như nhìn đến chính bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Người, Hận Không?

"Aaaa....."

"....."

Theo từng đợt tiếng hét thảm thiết vang lên, từng cái đầu của những tên hán tử này cũng đi theo rơi xuống mặt đất. Máu tươi đỏ rực văng tung tóe khắp nơi. Có kẻ chỉ vừa mới "đề thương ra trận" liền đã trực tiếp đầu lia khỏi cổ. Khiến cho đám nữ nhân dưới thân của bọn họ cũng đi theo hét toáng lên khi bị máu tươi văng đầy mặt.

Mà lúc này, có một đạo tàn ảnh nhanh như quỷ mị đang nhẹ nhàng dạo chơi ở giữa đám người. Một kiếm nâng lên thì cũng đồng nghĩa với việc có một người sẽ ngã xuống. Tàn nhẫn giống như một cái tù nhân đến đòi mạng người khác.

"Khốn kiếp..."

Nghe thấy tiếng la của huynh đệ mình, Triệu Hổ cũng liền từ trên ôn hương nhuyễn ngọc đứng dậy. Vô cùng tức giận mà thầm mắng một tiếng, sau đó liền lập tức hướng về không khí quát lớn.

"Là kẻ nào, thần thần bí bí để làm gì, có ngon thì hiện thân cùng lão từ đầu tay đôi..."

Đúng vậy, Triệu Hổ là nghĩ có người ở bên trong bóng tối thao tác hết thảy, đem huynh đệ của mình giết chết. Bởi vì huynh đệ của gã, cho dù là kẻ yếu nhất cũng là có tu vi Kiểm sư cảnh. Mà gã đã là Kiểm tông cảnh tầng 8. Gã căn bản là không tin được kẻ địch cư nhiên lại có tu vi cao hơn gã, động tác cũng nhanh đến mức gã không nhìn thấy được.

"Aaaa..."

Thế nhưng, chỉ thấy xuân phong vẫn phất, chờ đón gã cũng chỉ là từng cái, từng cái đầu lăn lóc trên đất. Cao Lưu...Nhất Long...tất cả cũng đều không thoát được khỏi trận đơn phương đồ sát này. Cuối cùng, tất cả 9 người, chỉ còn có một mình gã là còn sống sót.

"Tên đáng chết kia!!! Có ngon thì lăn đến trước mặt lão từ đây. Trốn ở một góc làm con rùa rúc cổ thì nói gì là hảo hán."

Nhìn thấy huynh đệ của mình cứ như vậy liền bị người giết sạch, Triệu Hổ liền lập tức đỏ bừng mắt mà rút ra thanh đại đao ở sau lưng của mình. Điền cuồng gào rống phảng phất như đề bộc phát ra sự tức giận của mình.

Gió lạnh phất qua, giọng nói âm u tĩnh mịch như tu la dưới địa ngục liền đi theo vang lên. Trước mặt của Triệu Hổ bỗng dừng lại xuất hiện một bóng đen, hàn mang chợt lóe, con ngươi của gã liền lập tức co rút lại. Tư duy dần dần không còn suy nghĩ được gì nữa.

"Xuất hiện trước mặt người...thì đã làm sao?"

Theo âm thanh hí ngược của Huyết Minh vang lên, đầu của Triệu Hổ liền lập tức rời khỏi thân thể mà "lộc cộc" rơi xuống mặt đất. Máu tươi văng ba thước, cơ thể gã cũng đi theo đó khụy xuống. Đại đao cũng đi theo trượt khỏi tay mà "Leng keng" va vào nền đất. Gã chết rồi, ngay cả giãy giụa tuyệt vọng cũng không làm ra được.

Nhìn đến đầu lâu vẫn còn trừng lớn hai mắt kia của Triệu Hổ, Huyết Minh liền có chút chán ghét mà nâng chân đem nó đá văng. Sau đó liền đưa mắt liếc nhìn Vân Ninh, bất động thanh sắc mà đi về phía Sở Ưu đang nằm trên mặt đất kia.

Lúc này, Vân Ninh là đang đem ngoại sam túm chặt lại, ban nãy mặc dù là Triệu Hổ vẫn chưa kịp làm gì cả nhưng y phục của nàng vẫn là bị túm đến hỗn độn bất kham. Vô cùng cảm kích mà nâng mắt, ánh mắt của Vân Ninh liền lập tức va phải một đôi huyết đồng sâu thẳm. Khiến cho tim của nàng cũng đi theo không khống chế được mà liên tục đập thình thịch.

Mặc dù Huyết Minh rất nhanh đã thu hồi tầm mắt nhưng việc này cũng đã để lại cho Vân Ninh một ấn tượng rất sâu. Hắn là ma tộc, thế nhưng, hắn cứu nàng. Nếu không có hắn, nàng cũng không biết được kết cục của bản thân sẽ là gì. Có lẽ là tiền dân hậu sát, cũng có lẽ là sống như một con chó không có tôn nghiêm.

Mà ở một bên, Sở Ưu cũng đã có lại được một chút sức lực mà vô cùng kinh hoàng liếc nhìn xung quanh. Thế nhưng, chưa đợi nàng kịp tỉnh táo lại thì trước mắt của nàng liền hiện ra một mồi giầy màu đen. Trên đỉnh đầu cũng đi theo vang lên một âm thanh lạnh lạnh mang theo vẻ giễu cợt.

"Hận không?"

"Ta hỏi ngươi, hận không?"

Nhìn thấy Sở Ưu đang dò người ra, Huyết Minh cũng không có một chút trách móc nào cả mà chỉ lặp lại câu hỏi của mình. Sau đó liền từ từ ngồi xuống trước mặt của Sở Ưu, đưa tay vuốt vuốt mái tóc sơ rối của nàng.

"Hận. Ta hận."

Mặc dù Huyết Minh không nói rõ ràng ra điều gì nhưng trong lòng của Sở Ưu giống như lại có một thứ gì đó đang bị câu ra. Khiến cho nàng dờ dẫm mà gật đầu, giọng nói khàn đặc như kim loại bị ma sát với nhau. Vô cùng chói tai.

Gương mặt của nàng lúc này đã bị biến dạng hoàn toàn, làn da vàng vọt khô ráp như giấy nhám. Trên gương mặt chẳng chừa các vết rạch nông sâu không đồng đều. Không những vậy, hơn một nửa má phải kéo dài tới mí mắt đều đã bị lửa bỏng đến da thịt lẫn lộn, trông vô cùng đáng sợ. Mà lúc này, ở khóe mắt của nàng đang trào ra một giọt nước mắt, một đôi mắt cũng ẩn chứa vô tận hận ý cùng không khổ.

Mặc dù gương mặt của Sở Ưu lúc này đã xấu xí như ác quỷ, thế nhưng trong mắt của Huyết Minh cũng không có hiện lên một tia chán ghét nào cả. Chỉ có những cảm xúc phức tạp, vô cùng phức tạp.

Lúc này, hần liền đưa tay lau đi nước mắt cho nàng. Giọng nói cũng ẩn chứa sự khó hiểu giống như là đang nói với Sở Ưu, lại cũng giống như đang nói với chính mình.

"Nói cho ta, thứ ngươi muốn là gì?"

"Ta muốn...các nàng...đều...chết..."

Tuy sức lực vẫn chưa phục hồi được bao nhiêu nhưng ngón tay của Sở Ưu cứ nhiên vẫn cố gắng run lên mà chỉ về phía của Sát Thi Diễm cùng Kha Nương đang loay hoay trên đất kia.

"Ồ, ta có thể giúp ngươi. Nhưng nói cho ta, tại sao ta lại phải giúp ngươi a? Ngươi có thứ gì có thể cho ta đây?"

"Mạng...của ta..."

Đối diện với âm thanh tựa cười như không cười của Huyết Minh, Sở Ưu liền vội vàng dùng hết tất cả sức lực của mình mà chồm về phía trước. Đưa tay nắm lấy chân cùng vạt áo của hần. Giống như nắm lấy cọng cỏ cứu mạng của mình.

"Ha, nếu ngươi đã dùng mạng để đổi vậy thì ta liền sẽ giúp cho ngươi. Dù sao hiện tại ta cũng cần một con chó trung thành a."

****Huyết Minh trước kia căn bản không phải là bộ dạng này a. Nhưng cũng giống như Sở Ưu, hần bị người khác bức ép. Khiến hần không thể không trở thành bộ dạng như bây giờ.**

****Sau này rảnh cũng sẽ làm một chương phiên ngoại nói về quá khứ đau khổ của Huyết Minh. Cũng như lý do tại sao hần lại thích màn thầu đến như vậy.**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Trả thù

"Tất cả các ngươi, kẻ nào không muốn chết, đều cút cho ta..."

Sau khi đáp ứng Sở Ưu, Huyết Minh liền từ từ đứng dậy rồi đưa ra mệnh lệnh. Mà nghe thấy lời này của hần, tất cả những nữ nhân còn lại - ngoại trừ Sát Thi Diễm cùng Kha Nương vẫn đang bị trói ra đều đồng loạt phản ứng lại đây mà nhanh chóng bỏ chạy tứ phía. Rõ ràng là bị Huyết Minh dọa sợ không nhẹ.

Cuối cùng, ở tại hiện trường cũng chỉ còn sót lại vài người Huyết Minh cùng với một đám thi thể mà thôi. Lúc này đây, hần mới một lần nữa ngồi xuống trước mặt của Sở Ưu. Dùng Hy Tà kiểm cửa đứt cổ tay trái của mình, khiến cho máu tươi nhanh chóng trào ra ngoài.

"Uống đi a. Không được lãng phí."

Nhìn đến vết thương đang rỉ máu trước mặt, Sở Ưu liền không chút do dự mà đem cổ tay của Huyết Minh ngâm lấy. Mùi máu tươi khiến cho nàng có cảm giác buồn nôn, nhưng càng nhiều hơn đó là sự chờ mong.

Cũng không đợi cho Sở Ưu uống được bao nhiêu máu, Huyết Minh liền đã bắt động thanh sắc đem cổ tay rút lại. Bởi vì vết thương của hắn lúc này đã lấy tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được mà nhanh chóng khép lại. Máu tươi cũng không còn chảy ra nữa.

"Khoan đã..."

Tiệc nuôi mà nắm lấy tay của Huyết Minh, Sở Ưu liền ở phía trên miệng vết thương của hắn liếm liếm một chút. Cho đến khi vết cắt hoàn toàn lành lại, nàng mới vô cùng không nỡ mà đem tay hắn buông ra.

Mặc dù chỉ uống một chút máu của hắn, thế nhưng nàng lại cảm thấy con đau nhức do bị đánh khi nãy cứ nhiên lại dần dần rút đi. Không những vậy, cơ thể cũng bắt đầu có lại sức lực khiến cho nàng lập tức mừng rỡ như điên mà vội vàng ngồi dậy. Điên cuồng hướng về phía Huyết Minh mà dập đầu.

"Đa tạ công tử, đa tạ công tử..."

"Khoan hãy đa tạ ta. Ta quên mất vẫn chưa nói cho ngươi biết. Nếu uống vào máu của ta, ngươi sẽ trực tiếp biến thành ma tộc. Không những vậy, vĩnh viễn đều sẽ là nô lệ của ta. Thậm chí, chỉ cần ta động một cái ý niệm...ngươi sẽ chết."

Đối diện với sự cảm kích của Sở Ưu, Huyết Minh liền vô cùng tà ác mà bóp lấy quai hàm của nàng rồi nói ra. Giống như muốn nhìn đến sự phẫn nộ, chán ghét hay chỉ là một tia hối hận từ trong ánh mắt của nàng. Thế nhưng, đối với lời nói của hắn, con ngươi của Sở Ưu vẫn như cũ là một mảnh tiêu điều mà mỉm cười.

"Sở Ưu, nguyện làm nô lệ cho ngài. Đây chính là lời hứa của ta."

Nếu Huyết Minh nói bản thân không kinh ngạc thì đó chính là nói dối. Vì thế, hắn liền từ trên thi thể của một tên hán tử rút ra một thanh chủy thủ rồi ném đến trước mặt của Sở Ưu, nhàn nhạt nói ra.

"Giao dịch đã xong, ngươi hiện tại đã có thể chính tay giết chết các nàng rồi."

Nhìn về phía thanh chủy thủ trước mặt mình, Sở Ưu liền không chút do dự mà đem nó nắm lấy. Sau đó liền tràn đàng đàng sát khí mà từng bước, từng bước khập khiễng đi về phía của Kha Nương. Ma khí trên người cũng từng chút một bắt đầu tỏa ra ngoài.

"Tiện...tiện nhân...ngươi muốn làm gì..."

Vốn dĩ này giờ chứng kiến hết mọi chuyện cũng như nghe thấy được cuộc giao dịch của Sở Ưu cùng Huyết Minh, Kha Nương đã bị dọa đến run lên. Nhất là khi nhìn đến bộ dạng âm trầm đang tiến về phía mình của Sở Ưu, Kha Nương liền vô cùng sợ hãi mà run rẩy nói ra.

"Tiện nhân...Đừng qua đây, nếu không lão nương liền sẽ giết ngươi."

"A, tiện nhân kia, ngươi bị điếc hay sao? Lão nương làm ngươi đừng qua đây..."

Nhìn đến Kha Nương bởi vì hoảng sợ mà liên tục chửi đồng lên. Huyết Minh liền ném cho ả một ánh mắt như đang nhìn người chết, khóe miệng cũng câu lên một nụ cười giễu cợt.

Trong giờ phút này, Sở Ưu rõ ràng là đã bị thù hận che mờ đi lý trí. ả ta càng mắng thì sẽ càng giống như là thêm dầu vào lửa, căn bản là muốn chết sớm thêm một chút mà.

"Kha Nương..."

"Kha Nương..."

Mà đúng như Huyết Minh dự đoán, Sở Ưu cũng thật sự bị từng tiếng mắng chửi này của Kha Nương làm cho nhớ lại hồi ức trước kia. Nhớ đến bản thân đã phải chịu bao nhiêu khuất nhục, tra tấn từ trên tay ả ta.

Mặc dù chỉ là từng tiếng "Kha Nương" vô cùng đơn giản nhưng Kha Nương lại có cảm giác bản thân giống như là bị ác quỷ dưới địa ngục gọi tên. Sợ đến mức ả ta liên tục lê người về sau, váy áo cũng đã bị thấm nước đến ướt nhẹp mà bắt đầu tràn ra đất. Rõ ràng, ả ta đã sợ hãi đến không khống chế nổi bài tiết của mình.

Có trời mới biết, ả đã từng đối xử với Sở Ưu tàn nhẫn đến thế nào nên bây giờ mới có thể lo sợ bị nàng trả thù đến như vậy.

"Tiện nhân...không...Sở Ưu... Không. Sở muội muội... Làm ơn, tha cho ta đi. Ta biết sai rồi..."

Đối diện với lời cầu xin của Kha Nương, Sở Ưu bỗng dừng lại nở một nụ cười điên cuồng mà nắm lấy đầu tóc của ả ghim chặt về sau. Khiến cho gương mặt của ả đối diện với gương mặt của nàng.

Nhất là khi nhìn đến trong mắt của Kha Nương ánh lên vẻ sợ hãi cùng chán ghét khi nhìn đến gương mặt đáng sợ của mình. Sở Ưu liền giờ lên chủy thủ ở trong không khí huơ huơ vài cái. Vẫn chưa để Kha Nương kịp phản ứng, chủy thủ ở trong tay của nàng liền nhanh chóng hạ xuống. Trực tiếp róc xuống

một lạng thịt từ trên mặt của ả.

"Aaaaa...Tiện nhân...Ta muốn giết ngươi..."

"Đau sao? Sao lúc ngươi dùng đao từng đường, từng đường rạch trên mặt của ta, ngươi lại không biết ta cũng đau a."

"Khi đó, ngươi nói, mặc dù ta có hơi gầy yếu vàng vọt, nhưng nếu nhìn kĩ thì lại có hình dạng của một cái tiểu mỹ nhân. Cho nên, ngươi không chấp nhận được việc ta đẹp hơn ngươi. Ngươi còn nói, muốn đem mặt của ta rạch thành một cái sán, để cho cậu cũng đều không muốn ta."

"....."

Vừa nói, Sở Ưu liền liên tục cười lạnh mà dùng chủy thủ hoa lên mặt của Kha Nương. Mỗi khi róc xuống một lớp thịt của ả, Sở Ưu giống như lại càng thêm thuần thực hơn. Động tác cũng so với lúc đầu nhanh hơn rất nhiều.

Sau hơn 1 khắc, gương mặt của Kha Nương cũng đã bị Sở Ưu làm cho máu thịt lẫn lộn, hoàn toàn không còn nhân dạng nữa. Thấy vậy, Sở Ưu mới dừng lại động tác trên tay mà từ từ đứng dậy, đem tóc của Kha Nương nắm ở trong tay. Hướng về phía đồng lửa được đốt bởi đám hán tử kia mà từ từ đi đến.

Theo bước chân của Sở Ưu, cơ thể của Kha Nương liền đi theo bị kéo lê trên đất. Da thịt cũng bị đất đá mài nát, đau đớn đến mức cơ thể của ả liên tục run lên lay bẩy. Chỉ có thể liên tục há miệng mà thở dốc, cổ gắng đỡ lấy không khí xung quanh của mình.

"Đau không? Ngươi còn nhớ, trên đường đến U Âm Sâm Lâm này, ngươi đã đem ta cột vào trên xe ngựa, một đường kéo lê đến đây. Khi đó, ta so với ngươi lại càng thêm đau hơn."

******Vì lời hứa của bạn HolySkyfire nên Nhóc đã bạo chương đây a.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Nhân tâm

Cuối cùng, Sở Ưu cũng đã đem Kha Nương lôi đến trước đồng lửa. Mà lúc này, Kha Nương cũng đã trực tiếp rơi vào trong khung hoàng mà liên tục lắc đầu cầu xin tha thứ.

"Ô ô...Sở muội muội...làm ơn đi a, tha cho...ta đi..."

Thế nhưng, đối diện với lời xin lỗi của Kha Nương, Sở Ưu vẫn như cũ là một mặt thờ ơ mà nắm lấy sau ót của ả đưa đến phía trước lửa than vẫn còn đang nung đỏ kia. Từng câu từng chữ một chậm rãi nói ra.

"Ngươi có nhớ hay không a? Sau khi rạch mặt ta xong, ngươi đã từng "lo sợ" ta mất máu quá nhiều mà chết. Cho nên, lúc đó ngươi đã rất nhanh trí đem mặt của ta dán vào trên nồi nước sôi để vết thương chín lại không bị chảy máu nữa. Nếu không phải là Lăng Dự lên tiếng nói một câu thì ngươi đã đem mặt của ta đều hủy đi rồi..."

"Ô ô...Đừng...Đừng a!!!!!"

"Aaaaaaaa...."

Vừa nói dứt câu, Sở Ưu liền đã lập tức không chút do dự mà đem gương mặt của Kha Nương úp vào trong đồng lửa. Tiếng la hét thất thanh cùng với mùi thịt cháy khét cũng đi theo truyền trong không khí khiến người ta không nhận được mà sờn cả gai óc.

Thế nhưng, đối diện với tràng cảnh huyết tinh như thế này, Huyết Minh vẫn như cũ là một mặt tĩnh lặng mà đứng đó. Trong lòng lại bắt đầu cùng hệ thống giao lưu lên.

[Đình, nâng cấp hệ thống thành công!]

[Moa moa, ký chủ a, ta trở về rồi đây. Ngài có nhớ ta hay không a?] Lần nữa nhìn thấy Huyết Minh, hệ thống liền vô cùng vui mừng mà liên tục bán mạnh.

"Nhớ a. Cho nên, trước hết kiểm kê lại số thi thể đang nằm trên đất kia rồi cộng Diễm phản diện cho ta đi a."

[.....]

Theo lời nói của Huyết Minh, hệ thống lúc này mới phát hiện đến tình cảnh thảm khốc xung quanh. Sau đó liền bắt đầu yên lặng vì mấy cái xác chết này

cắm lấy một nén hương. Uống công nó cho rằng ký chủ là thật sự nhớ nó, ai ngờ đầu lại là đến để đòi nợ nó a.

[Đình, chúc mừng ký chủ thành công giết được 9 cái nhân tộc. Điểm phản diện +9.]

"+9?"

Thông báo của hệ thống vừa phát ra, Huyết Minh liền đã lập tức nhíu chặt mày mà hỏi lại. Nhưng là, trong lòng của hắn cũng đã nhanh chóng sáng tỏ, việc này có lẽ là có liên quan đến việc thăng cấp của hệ thống rồi. Mà đúng như hắn dự đoán, hệ thống tiếp theo liền bắt đầu giảng giải.

[Bởi vì hệ thống thăng cấp - cũng có nghĩa là ký chủ đã lớn mạnh hơn phần nào rồi, nên hệ thống sẽ trực tiếp khấu trừ đi Điểm phản diện nhận được khi ký chủ chém giết nhân tộc.]

[Kế tiếp, bởi vì hệ thống thăng cấp cho nên mở ra chức năng...]

"Khoan hãy nói tới chức năng. Trước hết nói cho ta biết, trong đám nữ nhân này. Ai là nữ chính?"

Không đợi hệ thống nói xong, Huyết Minh đã trực tiếp cắt ngang lời nó mà cười nhạt một tiếng. Liếm liếm khóe môi mà đưa mắt nhìn về những nữ nhân đang đứng ở đây.

[.....] Phù, phù, đây là ký chủ của nó. Phải biết khoan dung cho ký chủ, ngàn vạn không được mắng, không được mắng.

[Nữ chính là Vân Ninh và Sát Thi Diễm. Vốn dĩ theo nguyên tác, nam chủ Nhan Mạc Oa sẽ tiến đến từ sớm mà mở ra vở kịch anh hùng cứu mỹ nhân. Thế nhưng, bởi vì ký chủ tạo nên rắc rối cho nam chính, khiến cho hắn không thể đến được đây. Cho nên mọi chuyện cũng sẽ rẽ lối đi sang một hướng khác.]

[Mà khoan đã...ký chủ hỏi việc này là để làm gì?] Chẳng lẽ hôm nay đạo đức nghề nghiệp của ký chủ trởi dậy, rốt cuộc cũng muốn đem cả hai nữ chính đều thu hết?

Nghe ra sự đề phòng bên trong lời nói của hệ thống, Huyết Minh liền chỉ cười mà không nói. Sau đó liền nâng chân từng bước một đi đến bên cạnh của Sát Thi Diễm. Hy Tà kiếm trong tay cũng đi theo kéo lê trên mặt đất, phát ra âm thanh "ken két" chói tai.

Mà ở một bên, Sát Thi Diễm đã sớm khóc đến tê tâm liệt phế, bởi vì khi này Huyết Minh đã đến trễ một bước. Nàng đã bị tên Nhất Long kia xâm phạm rồi a, bây giờ nàng nên dùng mặt mũi như thế nào để nhìn Lăng Dự đây....

Roi vào trong thế giới của riêng mình, trong lòng của Sát Thi Diễm liền dâng lên một cỗ hận ý. Nàng hận Lăng Dự vô dụng, hận Nhất Long đáng chết, hận phụ thân nàng vì sao lại muốn cho nàng đi làm cái nhiệm vụ này. Mà trên hết, nàng lại hận Huyết Minh, nếu hắn xuất hiện sớm hơn một chút thì có khi nàng đã không bị người xâm phạm rồi. Là hắn, tất cả đều là tại hắn....

"Sát Thi Diễm a Sát Thi Diễm. Ngươi có phải là hận ta lắm hay không a?"

Nhìn đến bộ dạng này của Sát Thi Diễm, Huyết Minh cho dù không cần suy nghĩ thì cũng đều đoán ra được nàng là đang nghĩ đến điều gì. Nàng chỉ biết oán trách hắn đến trễ nhưng lại không biết suy nghĩ đến một việc. Nếu không có hắn thì hạ tràng của nàng sẽ là gì.

Bởi vì con người chính là như vậy, nếu ngươi lạnh lùng, lãnh tâm lãnh tình từ đầu tới cuối mà không giúp đỡ họ, họ sẽ đem việc đó trở thành thói quen mà tự lực cánh sinh.

Thế nhưng, nếu ngươi cứu giúp họ, có lần này thì cũng sẽ có lần sau. Họ sẽ đem sự trợ giúp của ngươi trở thành điều hiển nhiên. Và nếu một ngày ngươi không tiếp tục giúp đỡ họ nữa, họ sẽ lên án ngươi, chỉ trích ngươi, giống như ngươi chính là tội đồ của thế gian này vậy.

Đối với nhân tính của con người, hắn đã sớm nhìn thấu thấu.

"Hệ thống a, trên đời này có hai thứ không thể nhìn thẳng bằng mắt được. Thứ nhất là mặt trời, vừa chói lại vừa nóng."

"Còn thứ hai thì chính là lòng người, vừa bẩn lại vừa đen. Cách một cái túi da, ngươi không thể thông qua hành động, ngôn hành cử chỉ của kẻ đó để biết được lòng dạ của hắn là như thế nào. Là tốt hay xấu, là trắng hay đen, căn bản là không thể nhìn thẳng được."

[.....] Không biết tại sao nữa, nó có cảm giác ký chủ thật sự rất tinh táo. Nhưng lại tinh táo giống như một con sói hoang cô độc vậy. Khiến cho nó không khỏi đối với quá khứ của ký chủ sinh ra một tia tò mò. Rốt cuộc là tình huống gì lại có thể biến một cái trạch nam trở thành bộ dạng như bây giờ vậy...

Mà lúc này, Sát Thi Diễm cũng đã bị âm thanh nửa cười nửa không của Huyết Minh làm cho từ trong hoang mang tỉnh lại. Sau đó, khi nhìn đến Hy Tà kiếm đang đặt ở trên cổ của mình, sống lưng của nàng liền lập tức lạnh toát lên.

Từng tia hàn khí từ trên lưỡi kiếm lúc này đang len lỏi vào trong lỗ chân lông của Sát Thi Diễm, khiến cho nàng có cảm giác như tóc gáy đều đang dựng đứng lên. Một cỗ sợ hãi từ trong lòng cũng đi theo xuất hiện trong lòng của nàng, khiến cho nàng không thể không nhấp nháy mắt mà cầu xin.

"Đừng...đừng giết ta..."

****Cảm on LootByMind đã uh TLT cho Nhóc nhé!**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Không chết không thôi

"Phụ thân của ta chính là thập nhị động chủ của Vạn Kiếm tông đó a...Người không thể giết ta. Nếu không...nếu không phụ thân của ta sẽ không tha cho người đâu."

Nghe thấy lời hăm dọa của Sát Thi Diễm, phảng phất như nghĩ đến gì đó, Huyết Minh liền tạm dừng lại động tác trên tay mà khom người nói nhỏ bên tai của nàng. Khiến cho con người của nàng lập tức co rút lại, tràn đầy vẻ không thể tin tưởng được.

"À, Nhan Mạc Oa ta căn bản là không sợ phụ thân của người a. Cho nên, hiện tại người có thể đi chết được rồi..."

Cười lạnh một tiếng, cũng không đợi cho Sát Thi Diễm làm ra gãy giữa trước khi chết nữa. Hy Tà kiếm trong tay của Huyết Minh liền lập tức tiến về trước 5 phân, nhẹ nhàng đem cổ của Sát Thi Diễm khứa đứt. Nhưng lại không có đem nàng trong nháy mắt giết chết.

"Không."

Mặc cho có bao nhiêu không cam tâm nhưng cuối cùng Sát Thi Diễm cũng chỉ có thể trơ mắt mà nhìn bóng lưng của Huyết Minh rời đi. Dây thanh quản bị cắt đứt khiến cho nàng cũng chỉ có thể há miệng thở dốc như cá mất nước. Cảm nhận máu trong cơ thể mình đang từng giây từng phút chảy ra ngoài, vô cùng tra tấn.

Cuối cùng, nàng cũng không thể chống cự lại được với từ vong mà nhanh chóng mất đi sinh cơ. Đôi mắt vẫn như cũ mở to nhìn về hướng của Huyết Minh, chết không nhắm mắt.

Núi cao chói vót, mây mù lượn lờ. Đỉnh Thanh Phong nằm dưới trời xanh mây trắng, cây cối xanh tươi. Từng hàng liễu đong đưa trong gió mang theo linh khí tràn trề.

Bên trong Thập nhị động của đỉnh Thanh Phong - Vạn Thống cung lúc này đang ngồi một cái lão giả tóc bạc hoa râm, tuổi chừng lục tuần.

Vốn dĩ là đang bế quan tu luyện chờ đợi độ kiếp đột phá Kiếm Thánh cảnh. Sát Vô Quan bỗng dừng lại mở to mắt ra, lập tức phun ra một ngụm máu mà liên tục ho khan. Sau đó mới run rẩy mà phát tay áo, đem cửa động mở ra, khiến cho một tấm ngọc bội từ bên ngoài chui vào.

"Diễm nhi..."

Chỉ thấy khi ngọc bội này vừa xuất hiện, gương mặt già nua của Sát Vô Quan liền lập tức co rúm lại, đuôi mắt nhăn nhoe cũng bắt đầu ứa nước mắt. Vô cùng không khô mà lắm bầm...

"Diễm nhi...không...làm sao có thể..."

"Là kẻ nào...kẻ nào a...là kẻ nào dám giết nữ nhi của ta!!!!!"

Bởi vì là động chủ của Thập nhị động, Sát Vô Quan lúc còn trẻ cũng có rất nhiều nữ nhân. Thế nhưng, cho đến tận bây giờ khi thọ nguyên đã sắp tận, lão cũng chỉ có duy nhất một cái nữ nhi đó chính là Sát Thi Diễm. Cho nên, lão liền đem nàng xem thành trân bảo mà đối đãi.

Mà ngọc bội này chính là ngọc bội khám Vấn hồn thuật mà phong chủ của đỉnh Thanh Phong đã từng ban thưởng cho lão. Có thể bảo vệ tàn hồn của một người sau khi chết, cùng tàn hồn của họ trò chuyện với nhau trong chốc lát để giải oan, báo thù hay thực hiện nguyện vọng của người đó.

Khi nhận được ngọc bội có khám Vấn hồn thuật này, Sát Vô Quan đã không thêm suy nghĩ mà trực tiếp đưa cho Sát Thi Diễm. Nhưng không ngờ rằng vật này cư nhiên lại có ngày phải sử dụng đến...

Không chút do dự, Sát Vô Quan liền lập tức đem ngọc bội nắm ở trong tay. Đưa linh khí từng chút một truyền vào bên trong.

"Phụ thân, ngài nhất định phải trả thù cho ta..."

"Kẻ giết ta tên là Nhan Mạc Oa, người nhất định phải giết hắn. Đem hắn băm thây vạn đoạn vứt cho yêu thú ăn!!!!!"

Nghe thấy âm thanh bén nhọn tràn đầy hận thù của nữ nhi cùng với tấm ngọc bội đang từ từ mất đi ánh sáng mà "răng rắc" vỡ vụn. Đôi mắt của Sát Vô Quan cũng liền lập tức hiện lên tơ máu mà hét lớn một tiếng. Dem hang động đều cho chấn đến rung chuyển.

Sau đó, lão mới tràn đầy đau khổ mà ôm lấy mảnh vụn của ngọc bội vào trong lòng. Từng chữ mà lão nói ra cũng đều giống như là được nghiền ra từ trong kẽ răng.

"Tốt! Tốt cho một cái Nhan Mạc Oa...Lão phu cùng ngươi, tuyệt không chết không thôi!!!!"

Mà lúc này, đối với việc ngọc bội của Sát Thi Diễm bỗng dừng lại bay đi. Huyết Minh cũng không có cảm xúc gì quá nhiều cả.

Bởi vì hắn biết rõ, chỉ cần là mấy cái tiểu thư công tử có chỗ dựa to lớn sau lưng thì trên người nhất định cũng sẽ không thiếu mấy loại pháp bảo giữ mệnh hay vận hồn này kia. Cho nên, hắn chính là cố tình giả họa cho Nhan Mạc Oa.

Còn nếu như hắn đoán là sai, trên người của Sát Thi Diễm không có pháp bảo gì cả thì cũng không sao. Dù sao thì hắn cũng sẽ không mất mát gì cả. Thế nhưng, bây giờ xem ra, dường như hắn lại đoán đúng nữa rồi.

[Đinh, ký chủ thành công giết được nữ chính Sát Thi Diễm, Điểm phản diện +500.] Làm hại nó còn nào bỏ một thời gian. Bây giờ xem ra, ký chủ nhà nó vẫn là ký chủ nhà nó, căn bản là sẽ không thay đổi gì cả.

[Đinh, ký chủ thành công ly gián quan hệ giữa Sát Vô Quan và nam chính Nhan Mạc Oa. Khen thưởng: Khế đất của biệt phủ lớn nhất Lục Hưng hoàng triều.]

Nhìn thấy Điểm phản diện nhận được khi giết nữ chính vẫn như cũ không thay đổi gì. Huyết Minh mới không nhanh không chậm cùng hệ thống trao đổi về những chức năng mới.

"Đúng rồi, ban nãy ngươi không phải là nói sau khi thăng cấp thì hệ thống đã có chức năng mới hay sao? Vậy thì chức năng mới là gì?"

[Thưa ký chủ, những chức năng mới lần lượt là: Xem thuộc tính mị lực (đối với nữ và tự thân ký chủ.), xem chỉ số trung thành, mở ra rút thưởng may mắn, Ảnh hưởng trị.]

[Ảnh hưởng trị là dùng để dùng trong rút thưởng may mắn và một số chức năng sẽ cập nhật ở những lần thăng cấp sau. Ảnh hưởng trị nhận được khi ký chủ thay đổi vận mệnh hay gây ra ảnh hưởng đối với kẻ khác. Tùy theo sự ảnh hưởng to hay nhỏ, Ảnh hưởng trị nhận được cũng sẽ không đồng đều.]

Trong lúc Huyết Minh đang đối với rút thưởng may mắn sinh ra hứng thú thì Sở Ưu lúc này cũng đã chậm rãi đi đến bên cạnh hắn. Khiến cho hắn không khỏi nhớ đến mà thử vận dụng kỹ năng mới.

[Sở Ưu:

Mị lực: 20. Độ trung thành: 100 (vĩnh viễn trời buộc, không thể thay đổi.)]

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Tỷ muội song sinh

"Công tử...vì sao người lại giết nàng a. Chẳng lẽ ngài cùng nàng có thù hay sao?"

Lúc này, chỉ thấy Sở Ưu đang là một mặt khó hiểu mà nghiêng đầu nhìn Huyết Minh. Mà Kha Nương hiện tại cũng đã sớm trở thành một bộ thi thể nằm trên mặt đất rồi. Nhưng nhìn đến tư trạng tứ chi bị chặt đứt kia, cũng không khó để tưởng tượng ra được. Trước khi chết ả ta cũng đã bị Sở Ưu lấn lộn thể thảm đến mức nào.

"Không phải, ta cùng nàng cũng không có thù oán gì cả. Ta giết nàng cũng chỉ vì ta sợ ngươi sẽ không nở ra tay, sợ ngươi khi nhìn đến nàng sẽ nhớ lại chuyện cũ mà đau lòng."

Ôn hòa mà nói ra, Huyết Minh liền đưa tay vuốt ve vết thương bên trái mặt của Sở Ưu, cũng không có chê nó xấu xí ghê tởm. Mà ngược lại, động tác còn phá lệ dịu dàng giống như đối với trân bảo.

"Công tử, ngươi đối với ta thật tốt a. Ngươi đừng nhìn, rất xấu..."

Bị hành động cùng lời nói của Huyết Minh làm cho đỏ bừng mặt. Sở Ưu liền càng thêm xấu hổ mà nói ra, nhất là khi nhớ đến bộ dạng hiện tại của mình. Trái tim đang đập loạn của nàng cũng liền lập tức lạnh hơn phân nửa. Nàng quên mất, bộ dạng hiện tại của nàng làm sao xứng với Huyết Minh được kia

chứ...

[.....] Muội tử, người ngàn vạn đừng bị ký chủ nhà ta cấp lừa a. Hắn giết Sát Thi Diễm chỉ đơn giản là vì Diễm phản diện mà thôi. Người tỉnh tỉnh lại đi.

"Không sao, ta không ngại."

Nhìn thấy điệu bộ này của Sở Ưu, Huyết Minh làm sao lại không biết được nàng là đang lo lắng điều gì a. Vì thế, hắn liền không nhanh không chậm mà nói ra, sau đó mới từ từ đem tay thu hồi lại mà nhú mảy đi về phía bên trái.

Mà nhìn thấy Huyết Minh đi về phía của bản thân, Vân Ninh cũng liền bị dọa đến giật thót. Đôi chân đang len lén đi đến bên xe ngựa cũng liền lập tức dừng lại, ánh mắt tràn đầy đáng thương mà nhìn hắn.

Thế nhưng, chỉ thấy Huyết Minh lúc này chỉ là một mặt thờ ơ mà lướt qua nàng rồi tiến về phía xe ngựa. Đưa tay đem mảnh xe vén lên.

"Ô ô..."

Bên trong xe ngựa lúc này đang ngồi một cái thiếu nữ bộ dạng cùng Vân Ninh giống nhau như đúc, nhưng lại nhiều hơn một phần linh động cùng tinh nghịch.

Khi nhìn đến Huyết Minh vén mảnh xe lên, nàng không những không sợ hãi mà còn vô cùng kích động, liên tục dùng ánh mắt sùng bái nhìn hắn. Nhưng bởi vì miệng bị bịt kín nên nàng cũng không thể phát ra được âm thanh gì.

[Vân Hinh:

Mị lực: 94. Độ trung thành: 98.]

Nhìn đến điểm thuộc tính này của Vân Hinh, Huyết Minh liền vô cùng vừa lòng mà cười cười. Sau đó mới chui người vào trong xe ngựa. Cũng không biết là vô ý hay cố tình, hắn cứ nhiên lại đưa tay đem nàng ôm vào lòng, đem mặt của nàng áp sát vào ngực hắn. Sau đó mới từ từ đem dây thừng ở sau lưng của nàng cởi ra.

Đúng như Huyết Minh dự đoán, Vân Hinh cũng chỉ là một cái thiếu nữ chưa trải sự đời. Bị hắn liêu như vậy liền trực tiếp phạm vào hoa si mà có chút choáng váng đầu óc.

Nhưng bởi vì bản tính của nàng có điểm to gan nên cũng liền dùng đầu đẩy đẩy đi mũ áo của hắn, khiến cho nó rơi ra sau, đem thịnh thế mỹ nhân của hắn cũng đi theo lộ ra không khí.

"Thật mỹ..."

Nhỏ giọng mà lẩm bẩm, Vân Hinh lập tức liền có chút mê muội mà nhìn chằm chằm Huyết Minh. Cũng không trách nàng hoa si quá mức được, bởi vì dung mạo của Huyết Minh chính là có một không hai, ngay cả nữ nhân cũng đều không dám so bì nữa là.

Thế nhưng, khi kịp phản ứng lại bản thân cứ nhiên lại nhìn hắn đến choáng váng đầu óc cũng như tư thế hiện tại của hai người, Vân Hinh liền không nhận được mà mặt đỏ ửng. Thế nhưng, nàng cuối cùng vẫn là không kìm chế được mà len lén nâng mắt nhìn hắn nhiều thêm vài lần.

Chỉ thấy sườn mặt của Huyết Minh vô cùng tinh tế giống như được khắc ra từ trên ngọc, đặc biệt là đôi môi, vừa đỏ lại vừa mỏng. Khiến cho nàng không khỏi nhớ đến lời mà mẫu thân hay nói. Nam nhân môi mỏng thường sẽ bạc tình.

Mà nếu hỏi Huyết Minh có phải là cố ý hay không thì câu trả lời nhất định sẽ là, có. Nếu không phải là hắn cố ý thì đừng nói là dùng đầu đẩy, cho dù Vân Hinh có dùng cả hai tay để gạt đi nữa thì cũng đừng hòng đem mũ chòm của hắn kéo xuống.

Còn về lý do tại sao hắn lại làm lơ Vân Ninh mà trực tiếp tìm đến Vân Hinh, đó là bởi vì hắn nhìn ra được, đối với Vân Ninh mà nói thì Vân Hinh chính là nhược điểm của nàng.

Cũng giống như huynh muội Lãnh Hàn vậy, Lãnh Hàn xem muội muội như sinh mệnh của mình. Cho nên hắn chỉ cần đem Lãnh Kỳ bắt được thì cũng giống như là nắm được sinh mệnh của Lãnh Hàn rồi.

"Đã xong, người có thể đứng dậy."

Đưa tay đem tấm vải đang nhét bên trong miệng của Vân Hinh kéo ra, Huyết Minh liền nhận thấy nói. Sau đó mới vô cùng chính nhân quân tử mà đem nàng từ trong lòng của bản thân lôi ra. Xoay người liền chuẩn bị ra khỏi xe ngựa.

"Khoan đã, ca ca...đạ tạ người đã cứu tỷ tỷ của ta a."

Nhìn thấy Huyết Minh muốn đi, Vân Hinh liền vội vàng nắm lấy một góc áo choàng của hắn mà chân thành nói ra. Ban nãy mặc dù là bị nhốt ở trong xe ngựa nhưng mọi chuyện xảy ra ở bên ngoài nàng đều nghe rõ mồn một. Cho nên nàng cũng biết, Huyết Minh chính là ân nhân đã cứu hai tỷ muội nhà nàng.

"Không cần đa tạ ta. Ta chỉ đơn giản là muốn giết bọn họ mà thôi, không cần suy nghĩ nhiều."

"Thế nhưng, cho dù là vậy thì cũng không thể phủ nhận được việc người đã cứu chúng ta a..."

Đối diện với sự hồ hững của Huyết Minh cùng với lời phản biện của hắn. Vân Hinh liền lập tức tròn tròn mắt mà nhỏ giọng lẩm bẩm. Khi nhìn đến hắn đã từ trong xe ngựa chui ra ngoài, nàng cũng liền lập tức vội vàng đi theo.

"Hinh nhi..."

Nhìn thấy muội muội của mình rút cuộc cũng từ trong xe ngựa bước ra. Vân Ninh liền lập tức nghẹn ngào mà chạy về phía nàng, đem nàng ôm vào trong lòng.

"Tỷ tỷ a...ô ô...tỷ tỷ khổ sở rồi..."

Được tỷ tỷ ôm vào trong lòng. Vân Hinh cũng liền đi theo òa khóc lên. Vì thế, hai tỷ muội bọn họ liền nhanh chóng ôm nhau khóc thành một đoàn. Khiến cho Huyết Minh trực tiếp đem bọn họ đương không khí, không thèm quan tâm tới nữa.

****Bạo chương nga~~**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Rút thưởng may mắn

"Hệ thống a, Ảnh hưởng trị của ta hiện tại là bao nhiêu rồi?"

[97.200. Trong đó Nhan Mạc Oa là cống hiến nhiều nhất, tận 60.000 Ảnh hưởng trị.]

"Ồ, vậy mỗi lần rút thưởng may mắn phải cần bao nhiêu Ảnh hưởng trị?"

[Mỗi lần rút thưởng may mắn cần tiêu hao 5000 Ảnh hưởng trị. Có khả năng rút được vật phẩm Thần cấp, cũng có khả năng chỉ rút được một đôi giày cỏ cũng nên.]

Nghe thấy hệ thống giới thiệu về chức năng này, Huyết Minh liền không nhận được mà bật cười. Phương thức hoạt động của chức năng này căn bản là cùng với chơi xổ số giống nhau như đúc, tất cả đều là nhờ vận may. Nghĩ nghĩ, hắn liền quyết định trước rút thử 15 lần xem sao.

[Đỉnh, rút thưởng thành công. Ảnh hưởng trị -75.000]

[Chúc mừng ký chủ rút ra đến giày cỏ x11, khăn lụa x1, Tử Phượng Thoa x1, Bách Hoa Thiên Nhưỡng x1, Tiên Thiên Tỏa Linh Sam x1.]

Nhìn thấy trước mắt bản thân bỗng xuất hiện một cái màn hình 3D cùng một loạt thông báo rút trúng vật phẩm, Huyết Minh liền cũng không có cảm xúc gì quá nhiều. Dù sao hắn cũng đã đoán trước được với vận khí của nhân vật phản diện như hắn, thì rút trúng những thứ này cũng đã xem như là không tệ rồi.

[Khăn lụa: Khăn tay của cô nương nhà bên, mang theo mùi hương cơ thể có thể dùng để luyện tay một chút (người hiểu a.)]

[Tử Phượng Thoa: Tín vật định tình của trai gái, nữ nhân mang lên cây trâm này liền sẽ yêu thích không buông tay, mị lực cũng đi theo tăng mạnh.]

[Bách Hoa Thiên Nhưỡng: Được chế tạo từ vô số loài hoa cùng linh nhưỡng trên núi cao, ủ trong trăm năm để tạo thành. Có thể dưỡng nhan, làm mờ sọc nhanh chóng.

Đánh giá: Địa cấp Thượng phẩm.

****Vật phẩm chỉ dùng để thoa, không thể uống.]**

[Tiên Thiên Tỏa Linh Sam: Bạch y phiêu diêu như trích tiên, làm tăng cao mị lực tự thân. Đồng thời cũng là pháp bảo phòng thân thượng đẳng, có thể chống đỡ một kích toàn lực của cường giả Kiếm thánh cảnh.

Đánh giá: Bảo khí hạ phẩm.

****Pháp bảo này chỉ có thể sử dụng cho nam tu.]**

Không biết có phải là ảo giác của Huyết Minh hay không. Từ khi hệ thống thăng cấp cho đến giờ, hắn cứ có cảm giác mục giới thiệu vật phẩm của nó càng ngày càng giống với mấy nhân viên bán hàng đa cấp vậy.

[.....] Thì ra trong mắt của ký chủ nó chỉ là một người bán hàng đa cấp mà thôi. Thật sự là đau tâm tâm quá mà...huhuhu...

Sau khi rút thưởng xong, Huyết Minh liền bắt đầu suy nghĩ một chút để tìm cách làm sao để sử dụng những vật phẩm này một cách hữu dụng nhất. Đem lợi ích của chúng đều triệt để thu hồi lại. Chỉ trong chốc lát, ánh mắt của Huyết Minh liền trở nên lập lòe tia sáng. Hắn đã nghĩ ra...

"Sở Sở, qua đây..."

Nghe thấy Huyết Minh gọi mình như vậy, Sở Ưu liền lập tức không nhận được mà đỏ mặt. Sau đó mới nhanh chóng chạy đến bên người của hắn nhưng lại cúi đầu không dám nhìn thẳng vào hắn. Bởi vì lúc này gương mặt của Huyết Minh đã trực tiếp lộ ra không khí, khiến cho nàng cảm thấy vô cùng mặc cảm. Sợ bản thân nhìn thẳng vào hắn sẽ là một loại khinh nhờn.

"Làm sao vậy, mau nhìn ta..."

Đưa tay nâng cằm của nàng, Huyết Minh liền cười tủm tỉm mà nói. Sau đó trong tay của hắn liền xuất hiện một cái bình ngọc tỏa ra mùi thơm ngào ngạt khiến cho người ta không nhận được muốn say. Chỉ cần ngửi một hương thì cũng đã không khó để đoán, thứ đựng ở trong bình ngọc này chắc chắn là không phải phạm vật.

"Công tử...đây là?"

"Bách Hoa Thiên Nương, thứ này là khi ta đi qua Tuyệt Tình cốc nhận được, có thể dưỡng nhan trị sẹo. Khi đó, ta ở Tuyệt Tình cốc làm một cái được đồng tận 3 năm, khi ta chuẩn bị xuất sơn rồi đi, cốc chủ thấy ta siêng năng cần cù nên đã đem bình tiên nương này tặng cho ta làm kỷ vật. Mà bây giờ, ta liền đem nó tặng lại cho ngươi."

Nghe thấy được thân thế của bình ngọc này, Sở Ưu liền lập tức bị dọa đến choáng váng, nhưng càng nhiều hơn lại là cảm động đến rơi tình rơi mùi. Không ngờ rằng công tử cư nhiên lại muốn đem thứ quý giá như vậy tặng cho nàng. Mặc dù nàng từ trước tới giờ chưa từng nghe qua cái tên Tuyệt Tình cốc này nhưng là nàng biết công tử chắc chắn là sẽ không nói dối.

[.....] Tuyệt Tình cốc cư nhiên lại bị ký chủ cho gấn chân mà chạy tới dị giới luôn rồi. Không biết Dương Quá với Tiểu Long Nữ có biết hay không a...

"Không được...thứ này quá quý giá rồi a. Ta...ta không thể nhận được..."

Xem đến Sở Ưu đang lắp bắp tràn đầy kinh hãi mà chối từ. Huyết Minh liền chỉ cười nhạt một tiếng mà đem bình ngọc mở ra, khiến cho mùi hương của nó tỏa ra lại càng thêm ngọt ngào.

Chỉ thấy Huyết Minh lúc này lại nghiêng nhẹ bình ngọc, khiến cho Bách Hoa Tiên Nương dính lại trên đầu ngón tay của hắn giống như một giọt sương trắng. Sau đó mới đưa tay nắm lấy cằm của Sở Ưu để cố định lại, nhẹ nhàng đem Bách Hoa Thiên Nương thoa lên mặt của nàng.

"Mặc dù Bách Hoa Thiên Nương là vô cùng quý giá. Nhưng đối với ta mà nói, nó so với ngươi, ngay cả một phần vạn cũng không bằng. Bởi vì ngươi là vô giá..."

[.....] Vô giá = không có giá = không đáng một đồng. Cho nên Sở Ưu a, ngươi ngàn vạn đừng bị ký chủ của ta dùng hoa ngôn xảo ngữ cho câu đi.

Thế nhưng, mặc cho hệ thống có liên tục gào thét như thế nào, Sở Ưu cũng là không nghe thấy được. Nàng chỉ cảm thấy tim đập thình thịch, mỗi khi ngón tay của Huyết Minh di chuyển trên mặt của nàng, nàng liền cảm thấy lạnh lạnh nhưng càng nhiều hơn là chờ mong.

Sau khi thoa xong, Huyết Minh liền có chút vừa lòng mà cười cười. Bởi vì lúc này, Bách Hoa Thiên Nương đã hoàn toàn bị hấp thụ hết. Đang dần dần cải tạo lại gương mặt của Sở Ưu, vết bóng cùng những vết sẹo trên mặt của nàng cũng đã đi theo mờ nhạt đi. Cũng đã bớt rợn người hơn trước rất nhiều rồi.

"Cầm lấy đi, mỗi ngày thoa một lần. Chắc chắn không lâu nữa, ngươi liền sẽ trở thành một cái tiểu mỹ nhân."

Đưa tay xoa đầu của Sở Ưu rồi đem Bách Hoa Thiên Nương còn dư lại nhét vào trong tay nàng. Huyết Minh mới lạnh nhạt mà xoay người ra lệnh cho hai tỷ muội Vân Ninh vẫn còn đang ôm nhau khóc kia.

"Hai người các ngươi, qua đây."

Ngượng ngùng mà khịt khịt mũi rồi lau đi nước mắt, hai tỷ muội Vân Ninh mới từ từ đi đến chỗ của Huyết Minh. Sau đó liền đồng loạt quỳ xuống, đồng thanh đồng ngữ mà nói ra.

"Phụ mẫu của chúng ta đều đã bị tặc tử giết chết, chúng ta hiện tại cũng đã không còn nhà để về nữa rồi. Xin công tử hãy thu nhận chúng ta. Tất cả tài sản ở đây cũng đều sẽ là của người, tỷ muội chúng ta cũng đều biết làm kinh thương, nguyện vì công tử phân ưu."

[Vân Ninh:

Mị lực: 96. Độ trung thành: 90.]

Đối diện với sự chân thành của tỷ muội bọn họ, Huyết Minh là chỉ nhủu mảy như đang suy nghĩ việc gì, khiến cho bọn họ không thể không cảm thấy căng thẳng. Ngay khi bọn họ cảm thấy lo lắng đến bất an thì cuối cùng Huyết Minh cũng chịu mở miệng nói chuyện. Nhưng lời nói của hắn liền không khỏi khiến cho bọn họ mặt đỏ như gấc.

"Được a, vậy thì mọi thứ ở đây cũng đều sẽ là của ta cả. Mà tỷ muội các người... đương nhiên cũng là...của ta."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Theo lời kể của hai tỷ muội nhà họ Vân, phụ mẫu của bọn họ là phú thương quanh năm đi buôn bán vải vóc bên trong Lục Hưng hoàng triều. Hôm qua, khi bọn họ đi ngang qua U Âm Sâm Lâm để vận chuyển ngân lượng trở về kinh thành, chuẩn bị cho đơn hàng tiếp theo thì liền bị đám người của Triệu Hồ cho chặn đường.

Khi đó, không những thị vệ, nô bộc mà ngay cả phụ mẫu của các nàng cũng đều bị bọn chúng giết chết. Còn mấy cái nữ nhân đã bỏ trốn ban nãy thì tất cả đều là tỷ nữ của các nàng mang theo trên đường đi.

"Được rồi, trước hết các người liền đi theo ta đi..."

Chờ khi bọn họ nói xong cố sự của mình, Huyết Minh cũng không có tỏ vẻ gì cả mà chỉ cúi đầu trầm ngâm. Sau đó mới không mặn không nhạt mà nói với ba người các nàng, cùng nhau đi trở về chỗ tụ họp cùng đám người Lãnh Hàn.

Đương nhiên, trước khi đi hắn cũng không quên đem mấy gương ngân lượng, vải vóc cùng xe ngựa thu vào trong không gian hệ thống. Trong đầu cũng đã suy nghĩ ra một kế hoạch vẹn toàn, quyết định không lâu nữa sẽ liền phản phó cho bọn họ đi làm.

- -----
"A...công tử trở về..."

Vốn đang chán chường ngồi ở trước xe ngựa, khi nhìn đến thân ảnh của Huyết Minh xuất hiện từ phương xa. Lãnh Kỳ liền lập tức reo hò mà nhảy cẫng lên rồi nhào về phía trước. Giống như chú chó nhỏ nhìn thấy chủ nhân của mình.

[Lãnh Kỳ:

Mị lực: 90. Độ trung thành: 100.]

"Tiểu Kỳ."

Vừa mới trở về, Huyết Minh liền đã được ôn hương nhuyễn ngọc ôm đầy cõi lòng. Khiến cho hắn không thể không bắt đắc dĩ mà xoa đầu của nàng, nhẹ giọng gọi.

Mà bị động tĩnh của Lãnh Kỳ làm kinh động đến, Y Trần cũng liền từ trong xe ngựa chui ra. Thế nhưng, khi nhìn thấy ba cái nữ nhân đi theo sau lưng của Huyết Minh, nụ cười vui vẻ trên mặt nàng cũng liền lập tức cứng lại. Rõ ràng là lại ăn giám chưa nữa rồi.

"A Minh, bọn họ là ai?"

[Y Trần:

Mị lực: 102. Độ trung thành: 99.]

Mị lực vượt qua 100? Đối diện với Y Trần đang không vui kia, Huyết Minh liền trực tiếp lựa chọn phớt lờ mà cúi đầu hỏi Lãnh Kỳ. Bởi vì ban nãy hắn đã tìm kiếm xung quanh nhưng cũng không có nhìn đến thân ảnh của Lãnh Hàn.

"A Hàn đâu?"

Lúc này, Lãnh Kỳ cũng đã từ trong lòng của Huyết Minh chui ra mà vô cùng hiếu kỳ đánh giá ba người Sở Ưu. Thế nhưng, khác với Y Trần, nàng cũng là không hỏi gì nhiều mà chỉ vô cùng cung kính trả lời câu hỏi của hắn.

"Đại ca của ta vừa mới đi ra ngoài săn thú rồi a..."

"Được rồi, vậy thì các người tự nhận biết nhau đi. Ta trước đi tu luyện đây."

Ôm tâm tư chuyện của nữ nhân với nhau, nữ nhân tự giải quyết. Huyết Minh liền bỏ lại một câu này rồi trực tiếp đi vào trong xe ngựa, để lại một đám nữ nhân cười khổ đưa mắt nhìn nhau. Bất tri bất giác lại sinh ra một loại cảm giác đồng bệnh tương liên cùng bất đắc dĩ.

Đối với cảm giác của các nàng, Huyết Minh là một chút cũng không thềm quan tâm mà chỉ vô cùng ung dung đem một đồng yêu hạch lõi hệ, ám hệ cùng hỏa hệ lấy ra. Sau đó mới đem chúng toàn bộ nuốt vào, từ từ hấp thu.

Theo tu vi hiện tại của Huyết Minh thì việc tiêu hóa mấy viên yêu hạch cấp thấp này cũng sẽ không mất quá nhiều thời gian. Chưa đến nửa khắc, hắn đã trực tiếp đem chúng đều hấp thu hết. Sau đó, hắn mới lần nữa từ trong xe ngựa đi ra.

Lúc này, Huyết Minh cũng liền nhìn thấy được một khung cảnh vi diệu cùng trong suy đoán của hắn cũng không khác nhau là bao.

Y Trần cùng Vân Ninh bởi vì đều là thuộc kiểu tiểu thư khuê các cho nên cả hai cũng xem như là có chung đề tài mà bắt đầu bàn về tứ thư ngũ kinh, cầm sáo, phẩm trà gì gì đó. Xem ra là rất hợp ý nhau mà liên tục che miệng cười khẽ.

Còn Vân Hình cùng Lãnh Kỳ lúc này cũng là nói chuyện đến quên trời quên đất, nào là thức ăn ở chỗ nào ăn ngon. Yêu thú nào lớn lên ngốc, lớn lên đáng yêu. Quả thật chính là nói từ tận rừng sâu lên đến kinh thành, chủ đề vô cùng đa dạng.

Về phần Sở Ưu, nàng là chỉ ngồi ở giữa hai bên, yên lặng nghe bọn họ trò chuyện. Có lẽ là vì đồng cảm với tao ngộ của nàng, cả hai bên đối với nàng đều rất tốt, căn bản là không có khinh bỉ hay xa lánh gì cả.

Mặc dù là bị một đám nữ nhân xem nhẹ không quan tâm tới, nhưng Huyết Minh cũng vẫn như cũ thờ ơ vô cảm mà đi đến bên cạnh Lãnh Hàn. Y lúc này là đang ngồi bên dưới tán cây, nhìn lấy mặt trời đang từ từ lên cao.

"Công tử."

Nhìn thấy Lãnh Hàn đang muốn hành lễ với mình, Huyết Minh liền vội vàng đưa tay ngăn cản. Sau đó mới nhàn nhạt phản phó với y, đồng thời cũng mở miệng hỏi.

"Sau này không cần gọi ta là công tử, liền gọi là chủ thượng đi."

"Còn có A Hàn, ngươi xem, trong hai tỷ muội bọn họ, ngươi có xem trọng người nào không? Nếu có, ta liền sẽ làm chủ cho người..."

Nghe thấy lời phản phó cùng câu hỏi của Huyết Minh, Lãnh Hàn liền gật đầu đáp ứng. Sau đó cũng không có ra vẻ chối từ gì mà chỉ bắt đầu nghiêm túc đánh giá tỷ muội Vân Ninh, Vân Hình. Nhưng cuối cùng, hắn cũng liền là lạnh nhạt lắc đầu.

"Ngươi không xem trọng người nào sao a? Chẳng lẽ bọn họ là không đủ để lọt vào mắt xanh của ngươi?"

"Hoặc là nói, ngươi thích nam nhân?"

Nhìn thấy Lãnh Hàn lắc đầu từ chối, mặc dù cũng không ngoài dự đoán của bản thân nhưng Huyết Minh cũng liền có phần hiếu kỳ mà hỏi.

Theo trong trí nhớ của hắn, tận hơn một tháng qua, dường như ngoại trừ muội muội của mình ra thì Lãnh Hàn cũng chưa từng cùng nữ nhân nào khác tiếp xúc quá nhiều. Ngay cả mỹ nữ tuyệt sắc như Y Trần cũng là như vậy.

"Khụ khụ..."

Vốn dĩ đang uống nước, Lãnh Kỳ liền lập tức bị lời này của Huyết Minh làm cho sặc nước mà liên tục ho khan. Cơ thể cũng liền đi theo căn cước mà nhanh chóng lắc đầu.

"Thưa công tử...không đúng, là chủ thượng. Thật ra, ta đã có người trong lòng, cho nên mới không..."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Trêu chọc

Thấy bộ dạng quần bách này của Lãnh Hàn, Huyết Minh cũng liền lập tức nói sang chuyện chính mà nhìn y. Không muốn bỏ sót bất kỳ biểu tình nào trên gương mặt của y cả.

"Lãnh Hàn, ta hỏi ngươi, ngươi có muốn cùng ta bái nhập vào Vạn Kiếm tông hay không? Đương nhiên, ngươi cũng có thể mang theo Tiểu Kỳ."

Mà nghe thấy lời này của Huyết Minh, Lãnh Hàn đầu tiên là sững sờ, sau đó mới không chút do dự mà gật đầu đáp ứng. Y biết rõ, mục đích của hắn khi bắt nhập Vạn Kiếp Tông chắc chắn sẽ không gì ngoài việc trả thù. Thế nhưng, y không sợ, cho dù lần này đi có thể là cử tử nhất sinh, vào được mà không ra được.

"Mạng của Lãnh Hàn từ trước đến giờ đều là của chủ thượng, chỉ cần là ngài vui vẻ, cho dù là núi đao biển lửa, Lãnh Hàn cũng sẽ không từ. Nguyên bảo vệ chủ thượng."

Nhìn vẻ mặt chân thành kiên định của Lãnh Hàn, Huyết Minh liền lập tức bật cười thành tiếng. Đôi mắt mang theo tán thưởng mà nhìn Lãnh Hàn, trong lòng thầm nghĩ, không ngờ y ngày thường thoát nhìn lạnh lùng ít nói, thế nhưng tài ăn nói để tỏ lòng trung thành cũng xem như không tệ a.

"Ha ha, tốt cho một câu núi đao biển lửa cũng sẽ không từ a. Thế nhưng, nếu muốn bảo vệ được ta thì người tốt nhất nên cố gắng tu luyện nhiều hơn đi. Đừng để tới lúc ta cần người, người ngay cả bước chân của ta cũng đều theo không kịp."

"Vâng, chủ thượng."

Mặc dù bị Huyết Minh trêu chọc nhưng Lãnh Hàn cũng không có thẹn quá thành giận hay cảm thấy khó chịu gì cả. Bởi vì hắn nói đều là sự thật. Nếu cứ tiếp tục như thế này, y có lẽ sẽ trở thành mối vướng bận cho Huyết Minh. Bởi vì khoảng cách tu vi giữa hai người ở hiện tại là đã quá xa.

Nhìn thấy Lãnh Hàn rõ ràng là tiếp thu được mà gật đầu. Huyết Minh cũng liền lập tức thu tay lại, không tiếp tục đề tài này nữa để tránh làm tổn thương lòng tự trọng của y. Thế nhưng, khi nhớ đến y nói bản thân đã có người trong lòng, hắn vẫn là không nhịn được mà sinh ra hiếu kỳ.

"A, đúng rồi, người không phải nói bản thân có người trong lòng hay sao a? Đó là ai? Có đẹp hơn Y Trân hay không?"

"Đẹp."

Bị sự nghi vấn này của Huyết Minh làm cho cứng người, Lãnh Hàn liền có chút tránh né mà nghiêm túc nói ra từ này. Mà nghe thấy câu trả lời của y, Huyết Minh liền có điểm thú vị mà thầm nghĩ, chẳng lẽ đây chính là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi hay sao a? Dù sao hắn cũng không tin, người trong lòng của Lãnh Hàn cư nhiên lại đẹp hơn Y Trân được.

"Ồ, vậy thì so với ta thì sao? Nếu không, người liền thích ta đi a~. Thế nào?"

Ôm tâm tư trêu đùa, Huyết Minh liền lập tức ác thú vị mà nói ra. Thế nhưng, lời nói của hắn vừa dứt, chỉ thấy hô hấp của Lãnh Hàn bỗng dừng lại cứng lại. Cả người đều nhanh chóng nhảy căng lên, gương mặt cũng bắt đầu xung huyết đến tận mang tai. Lấp ba lấp bắp mà rời đi như một làn gió.

"Chủ...chủ...chủ thượng, ta trước đi tu luyện..."

Nhìn theo bóng lưng của Lãnh Hàn rời đi, Huyết Minh liền lập tức ôm bụng mà cười lăn lộn. Không biết tại sao hắn lại cảm thấy Lãnh Hàn cư nhiên lại đáng yêu đến như vậy a. Tốt chơi đùa, rất vui. Đúng là ngày thơ quá phận thật mà.

[.....] Đến ngay cả một cái thiếu niên ký chủ cũng không chịu buông tha. Mặc dù nó không thể không thừa nhận, nó cũng cảm thấy buồn cười.

[Huyết Minh: Mị lực: 110.]

Xem đến điểm mị lực của bản thân, Huyết Minh liền từ trên mặt đất ngồi dậy mà đưa tay ôm trán. Sau đó mới vô cùng tự luyện mà ảo não nghĩ, mị lực của bản thân đúng là quá cao a. Có khi nào Lãnh Hàn sẽ thật sự thích bản thân hay không đây?

[.....] Chọc mũi mắt nó đi a! Nếu ký chủ thật sự bẽ cong được Lãnh Hàn, nó sẽ trực tiếp Livestreams ăn tường! Hệ thống, nói là làm.

- - - - -

Mặt trời lên cao mang theo những tia sáng ấm áp xua tan đi sự lạnh lẽo và tối tăm của U Âm Sâm Lâm. Yêu thú cũng bắt đầu dừng lại hoạt động mà nằm sưởi nắng hay nằm ngủ bên trong những hang động cũng như dưới tán cây. Chờ đợi màn đêm lần nữa buông xuống.

"Chủ thượng a, mau ngồi xuống dùng bữa thôi."

Nhìn thấy Huyết Minh xuất hiện, chúng nữ nhân liền lập tức nhao nhao mỉm cười, ngay cả xưng hô cũng liền theo ý muốn của Huyết Minh mà thay đổi. Mà ở trước mặt bọn họ bây giờ là một đồng lửa nhỏ, đặt đầy các que xiên nướng thịt.

Gật đầu, Huyết Minh liền đi đến trước đồng lửa ngồi xuống. Sau đó mới từ trong không gian lấy ra một cái màn thầu, dùng que cùi xiên qua rồi để tựa trên đồng lửa, muốn đem nó hâm nóng lại một chút.

"Thứ màn thầu vừa khô lại vừa cứng này mà ăn gì kia chứ? Người mau ăn thử thịt do ta nướng đi a, đảm bảo người sẽ thích."

Nhìn thấy Huyết Minh muốn ăn màn thầu, Văn Ninh đang ngồi bên cạnh hắn liền lập tức nhú mày không vui nói. Sau đó liền đưa tay đem que xiên của cái màn thầu kia nắm lấy, trực tiếp quăng xuống nền đất.

Một động tác liền mạch trực tiếp này của nàng liền khiến cho Lãnh Kỳ cùng Y Trân trực tiếp tròn tròn mắt, bất tri bất giác đưa mắt liếc nhìn biểu cảm

của Huyết Minh.

Chỉ thấy Huyết Minh lúc này là một mặt đờ đẫn nhìn màn thầu đang nằm trên mặt đất kia. Tình, xung quanh bỗng dừng lại rơi vào trong tĩnh mịch. Nhiệt độ không khí cũng đi theo bắt đầu giảm mạnh, phảng phất như sắp ngưng kết lại thành băng.

Trầm mặt mà cúi người đem màn thầu nhặt lên, Huyết Minh liền nhẹ nhàng dùng tay áo đem cát bụi trên nó lau sạch, giống như là đang đối xử với một thứ gì đó vô cùng quý giá. Khiến cho Vân Ninh không biết tại sao lại có cảm giác sợ hãi, thế nhưng càng nhiều hơn lại là ủy khuất.

"Người... người không cần phải như vậy, ta cũng không phải là cố ý. Nếu không, đợi đến kinh thành, ta sẽ mua đền lại cho người..."

"Cám ơn!!!!"

"Nếu còn dám nói thêm một câu nữa, ta sẽ giết chết người."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Ngoại Truyện : Chấp Niệm (1)

Ta... là một người xuyên không.

Ta trước kia là người hiện đại sống ở thế kỷ XXI, là một trạch nam mê chơi các trò chơi tiên hiệp cũng như luôn luôn trở thành đại thần bất bại, không bao giờ thua cuộc.

Mà thân phận hiện tại của ta, chỉ là một đứa trẻ chưa đầy 1 tháng tuổi. Là con trai của hai vợ chồng nghèo khó sống trong khu bình dân tập thể ở thành phố S.

Khi đó, ta đã nghĩ, nếu như ông trời đã cho ta một cuộc sống mới, ta sẽ thật tốt sống tiếp. Không tiếp tục làm trạch nam nữa mà sẽ sống một cuộc sống bình thường như mọi người, học tập, làm việc, sau đó là cưới một cô vợ xinh đẹp về lo cho cha mẹ.

Thế nhưng, mọi kế hoạch về cuộc sống bình yên của ta cứ như vậy liên tục biến theo thời gian mất rồi.

Bởi vì cha ta là một tên nghiện cờ bạc, việc ông ta làm duy nhất đó chính là đánh bạc - thua - về đòi tiền.

Còn mẹ của ta, bà ấy là một người phụ nữ lương thiện. Nói đúng hơn là lương thiện đến nhu nhược.

Đối diện với chồng mình, bà chỉ biết khép nép cầu xin rồi cầm tiền đưa cho ông ta. Sau đó liền ôm lấy ta mà khóc lóc nỉ non.

Theo số tuổi của ta lớn dần, mục tiêu thù hận của cha ta cũng dần dần thay đổi. Ông ta cũng không còn đánh mẹ ta nữa, mà đối tượng được thay đổi ở đây... chính là ta.

Lúc đầu, ta cũng muốn thử phản kháng, nhưng cơ thể của ta quá nhỏ, quá yếu đuối. Căn bản là không có một chút tác dụng nào cả. Thay vào đó, đón chờ ta cũng sẽ chỉ là từng trận đòn roi đáng sợ hơn mà thôi.

Mà mẹ của ta, bà sẽ chỉ biết ôm mặt khóc lóc trong một góc tường. Ngay cả một lời can ngăn cũng không dám phát ra.

Ta đã từng gọi điện báo cảnh sát. Thế nhưng, chờ khi cảnh sát đến nhà, cha ta là chỉ hừ lạnh không nói. Còn mẹ ta thì lắp bắp giải thích, nói rằng là do ta còn nhỏ không hiểu chuyện, nói đùa mà thôi.

Sau đó, ta lại bị đánh, bị đánh đến gãy hai cây xương sườn, phải nhập viện suốt mấy tháng liền.

Thế nhưng, ta vẫn chưa từng từ bỏ, ta nói cho bà. Nếu không chúng ta bỏ trốn đi, rời xa cha của ta, rời xa tên ác ma đó.

Lúc đó, gương mặt của mẹ ta lập tức trắng bệch mà quỳ xuống đất van xin ta. Van xin ta đừng cố gắng thêm gì nữa, bởi vì ông ta sẽ giết chết bà mất.

Từ đó về sau, ta liền trở nên trầm lặng không nói nữa. Mặc cho từng trận đòn roi luôn liên tục kéo dài theo tuổi thơ của ta.

Bởi vì cha ta luôn luôn lấy đi tất cả tiền trong nhà để đi đánh bạc. Từ năm 8 tuổi, ta đã bắt đầu đi rửa bát thuê hay đi đánh giày để có tiền đi học.

Mỗi buổi chiều, sau khi đi học về, ta sẽ liền cùng mẹ ta mở gian hàng bán màn thầu bên trong chợ đêm.

Những cái màn thầu này là do chính tay mẹ ta làm ra. Về sau, ta cũng sẽ giúp bà làm chúng. Thậm chí so với bà làm còn đẹp hơn.

Hôm nào không bán hết được, màn thầu còn dư lại liền sẽ trở thành bữa ăn hôm sau của ta và mẹ ta.

Nói thật, mùi vị của màn thầu cũng không tốt đẹp là mấy. Khô cứng, không ngon gì cả. Thế nhưng, ta cũng chưa bao giờ chê bai nó, bởi vì nó chính là nguồn sống của ta, là thứ sẽ nuôi sống ta. Cho nên, chỉ cần có thể ăn no, là được.

Ta đang chờ đợi, chờ đợi khi ta đủ 18 tuổi. Ta sẽ lập tức mang mẹ của ta rời đi, sau đó lập nên sự nghiệp của riêng mình. Giúp cho cả ta và bà đều có thể có được một cuộc sống tốt hơn.

Thế nhưng, mọi mơ ước của ta đều đã trực tiếp bị phá vỡ đi.

Đó là đêm sinh nhật thứ 18 của ta, ta đang ngồi ăn mì mừng tuổi thì cha của ta bỗng dừng lại xuất hiện. Ông quý xuống đất than khóc với ta, nói rằng ông đã biết sai, mong ta tha thứ cho ông.

Khi đó, ta không thể không thừa nhận, ta rung động. Mặc dù ta có cảm giác chuyện này rất kỳ quặc, thế nhưng, ta vẫn là lựa chọn cho ông một cơ hội. Cũng như là cho chính ta một cơ hội.

Ông ôm lấy ta, sau đó lại nói chủ nợ của ông yêu cầu gấp ta, muốn ta đứng ra đảm bảo cho ông. Nếu không thì chủ nợ sẽ đem ông giết chết.

Khi nhìn đến mẹ ta ôm mặt khóc rống, ta liền mềm lòng. Sau đó liền theo ông rời đi, đi đến nhà của chủ nợ.

Chủ nợ của cha ta là một người đàn ông trung niên mập mạp, thoát nhìn vô cùng hạ lưu. Khiến cho người ta không thể sinh ra được hảo cảm gì đáng nói.

Ông ta từ trong bình trà rót cho ta một cốc trà, làm ta uống trước rồi nói. Đối diện với ánh mắt lập lờ của người đàn ông này, ta cảm thấy thật sự rất không được tự nhiên.

Ta biết rõ bộ dạng của bản thân rất tuần tiếu. Bởi vì nhiều năm làm lụng nên vóc dáng của ta cũng xem như cao gầy, rắn chắc. Khi đi học cũng đã từng được vô số nữ sinh tò mò, theo đuổi.

Thế nhưng, khi nghĩ đến gương mặt cầu xin tràn đầy nước mắt của mẹ ta cũng như nhớ đến cha ta vẫn như cũ ngồi ở bên cạnh. Ta liền hạ quyết tâm đem cốc trà này uống xuống.

Nhưng là, chờ khi ta một lần nữa có lại được ý thức thì ta đã bị người trói lại ở trên giường. Mà lúc này, tên đàn ông trung niên ban nãy là đang đưa tay cời ra quần áo của ta. Ghê tởm đến ta muốn trực tiếp nôn mửa.

Gã nói với ta, là do cha ta đem ta bán cho gã để đổi lấy một số tiền lớn. Cho nên, muốn hạn liền hạn ông ta, không cần hạn gã.

Lúc đó, ta cảm thấy trời đất giống như đều đang quay cuồng. Tâm của ta cũng trở nên lạnh thấu thấu.

Ta biết rõ, bản thân mình không ngốc. Thế nhưng, tất cả mọi thứ xảy ra đều là tại vì...ta có một tâm hồn thánh mẫu. Không nỡ nhẫn tâm với cha của ta.

Ta có thể vì một con mèo bị thương mà ôm lấy nó chạy bộ suốt mấy chục cây số chỉ vì có thể đem nó đưa đến bệnh viện thú y, nhờ bác sĩ cứu giúp.

Ta có thể chỉ vì vô tình lái xe đạp cán chết một con chuột mà áy náy cả buổi, còn đem xe đạp dắt bộ về. Sợ hãi lại vô tình kết liễu sinh mạng của một thứ nào đó nữa.

Hay là, chỉ vì đồng học đó có bà ngoại bị bệnh nặng không ai giúp đỡ. Ta đã trực tiếp đem hết tiền tiết kiệm của mình tặng cho hắn, mặc dù hoàn cảnh của ta cũng không tốt hơn hắn là bao.

Thế nhưng, đây là lần đầu tiên ta sinh ra cảm giác không hạn. Ta muốn giết người.

Nhưng là, ngay khi một hạt giống nào đó chuẩn bị nảy nở bên trong linh hồn của ta thì trời đất bỗng dừng quay cuồng...

Ta, lại lần nữa mất đi tư duy của mình...

Mà chờ ta tỉnh lại cũng đã là việc của hai ngày về sau. Lúc này, thế giới xung quanh ta đều đã triệt để thuế biến.

Tận thế... Đây là một thứ ngỡ như chỉ xuất hiện ở bên trong phim ảnh, thế nhưng, bây giờ đây, nó đã thật sự xuất hiện trước mắt của ta...

Không những zombie, thế giới cũng bắt đầu xuất hiện tân nhân loại được gọi là dị năng giả. Có được đủ loại năng lực kỳ dị, thiên biến vạn hóa.

Mà ta, giống như cũng là có một năng lực mà đến chính ta cũng không thể thấu hiểu được.

Tang thi không cần ta...

Đây là kết luận của ta sau khi nhìn đến tên đàn ông trung niên kia mặc dù đã trở thành tang thi nhưng vẫn như cũ đối với ta thờ ơ. Thậm chí có thể nói...là sợ hãi?

Khi đó, ta đã vô cùng vui vẻ mà bắt đầu tìm cách cửa đứt dây trói của mình. Trực tiếp rời khỏi nơi đây, muốn đi trở về nhà gặp mẹ của mình.

Trên đường đi, ta nhẹ nhàng qua lại giữa đám tang thi mà không có một chút sứt mẻ gì. Việc này không khỏi khiến cho ta có một loại cảm giác thích thú.

Thế nhưng, ta rất nhanh đã trực tiếp bị đánh vào trong dạ ngục. Bởi vì...

Khi nhìn đến nhân loại, ta đói...

Ta muốn trực tiếp nhào lên cắn xé bọn họ, muốn đem bọn họ nuốt vào trong bụng.

Lúc đó, ta đã trực tiếp bị suy nghĩ bản năng này của mình làm cho toát mồ hôi hột. Cẩn rằng đem sự đói khát này cho đề xuống..

Ta rút cuộc cũng đã hiểu được, ta không phải trở thành dị năng giả...

Mà trái ngược với điều đó, ta thuê biến thành một con tang thi.

Một con tang thi vẫn như cũ giữ được suy nghĩ của nhân loại.

Chỉ cần nghe, liền khiến cho người ta không khỏi có cảm giác lạnh cả người.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Ngoại Truyện : Chấp Niệm (2)

Lúc đó, ta gặp lại đồng học của mình. Trong đám người bọn họ còn có cả Trương Kiệt - người đồng học đã từng được ta giúp đỡ tiền để cứu bà ngoại.

Bây giờ đây, ta rất muốn một lần nữa dung nhập vào thế giới con người. Ta không muốn chấp nhận việc bản thân đã trở thành một con tang thi...

Vì thế, khi bọn họ ngó ý mời ta đi cùng bọn họ. Ta đã không chút do dự gật đầu đồng ý.

Mặc dù đã trở thành tang thi nhưng ngoại hình của ta vẫn như cũ cùng trước kia không thay đổi. Chỉ là làn da lại càng thêm trắng bệch như bị bệnh mà thôi.

Một đường này, bình yên không có chuyện gì.

Thế nhưng, xe của bọn họ bỗng dừng lại bị tang thi triều vây quanh. Ngay khi xe sắp bị tang thi triều đuổi kịp, Trương Kiệt một giây trước vẫn còn cùng ta nói nói cười cười, một giây sau liền đã chính tay đem ta đẩy khỏi xe. Làm mỗi nhữ cầm chân tang thi triều.

"Xin lỗi..."

Đây chính là hai chữ cuối cùng mà Trương Kiệt nói với ta.

Không biết tại sao, khi nhìn đến chiếc xe đang biến mất cùng với đám tang thi đang tự động tránh né ta kia. Ta bỗng dừng lại có cảm giác vô cùng giễu cợt...

Đi bộ dọc theo đường lớn, ta rất nhanh đã tìm được con hẻm nhỏ dẫn vào nhà mình. Vừa đẩy cửa bước vào, ta đã trực tiếp bị mùi máu tươi bên trong truyền ra làm cho cứng đờ người lại...

Chỉ thấy từ cửa lớn bắt đầu, máu tươi bắt đầu kéo dài trên sàn nhà dẫn ra sau bếp...

"Ngoàm..."

Âm thanh nhai nuốt này, ta cảm thấy cả người thật lạnh, cơ thể đang từng chút, từng chút một run lên.

"Aaaaaa..."

Hét lên một tiếng tràn đầy phẫn nộ, ta liền trực tiếp nắm lấy cây búa chặt củi đang đặt ở góc tường kia hướng về phía trước lao đến.

Chỉ thấy lúc này, có một con tang thi đang ôm lấy thi thể của mẹ ta nhai ngấu nghiến. Mà con tang thi này cũng không ngoài kẻ khác, chính là cha ta...

"Tại sao? Tại sao? Lúc còn là nhân loại, người hành hạ bà còn chưa đủ hay sao? Lúc trở thành tang thi rồi tại sao người vẫn đem bà giết chết, muốn ăn thịt của bà..."

"Tại sao? Tại sao a? Ta giết người!!!!"

"Rống..."

Ta hồi hận, hồi hận bản thân trước kia vì sao không đem ông ta giết chết. Hai mươi năm tù trở ra, ta có lẽ vẫn như cũ là một trang hảo hán. Chỉ ít mẹ ta sẽ không phải chết như thế này.

Không biết có phải là do cảm xúc của ta quá không ổn định hay không. Chỉ thấy thiên ngôn vạn ngữ phần nộ của ta đến khi ra khỏi miệng cứ nhiên lại biến thành tiếng gào rống phi nhân loại.

Nhìn đến con tang thi kia đã bị ta đập đến nát bấy, ta cũng không có cảm giác vui vẻ gì mà chỉ biết ôm đầu ngồi khóc.

"Ô ô..."

Nước mắt của ta lăn xuống như thác đổ, thế nhưng, lòng của ta lại càng đau hơn...

Ta đã không còn là con người nữa, ta chỉ là một con quái vật đáng ghê tởm. Bởi vì...khi nhìn đến thi thể bị cắn nát của mẹ ta, ta cứ nhiên lại sinh ra cảm giác đói khát. Ta không phải là người a...

"À, cái kia, cậu có sao hay không?"

Lúc này, có một bàn tay ấm áp đang nhẹ nhàng xoa đầu ta.

Đó là một cô gái có gương mặt xinh đẹp mang theo vẻ tinh khiết như thiên thần. Giọng nói cũng mang theo sự ấm áp giống như thái dương, xua tan đi sự u tối trong thâm tâm ta...

Vốn dĩ, ta còn cho rằng nàng có khi đã nhìn thấy gì đó, phát hiện ra ta là tang thi. Thế nhưng, khi nhìn đến ánh mắt chân thành của nàng, ta liền lập tức gạt bỏ đi suy đoán mà lựa chọn tin tưởng vào đôi mắt của mình.

Nàng, gọi là Triệu Tử Hi.

Sau khi đem thi thể của mẫu thân chôn cất, ta liền theo sau Triệu Tử Hi. Bởi vì nàng nói với ta, muốn mang ta đem về căn cứ người sống sót.

Khi đó, trong đầu ta liền ánh lên ngọn lửa hi vọng, hi vọng một lần nữa có thể hòa nhập vào thế giới con người.

Trên hành trình này, chúng ta hoàn toàn suôn sẻ đi thẳng đến căn cứ. Bởi vì, bất kể là loại tang thi nào đi nữa chỉ cần nhìn thấy ta thì cũng đều sẽ tránh đường.

Đến căn cứ, ta mới phát hiện ra được, ta là tự chui đầu vào rọ.

Bởi vì lúc này, xung quanh ta là một đám dị năng giả, bọn họ không cần tốn quá nhiều công sức thì đã vô cùng nhẹ nhàng đem ta bắt được.

"Tiểu Minh a, thật sự xin lỗi. Ta biết ngươi mặc dù là tang thi nhưng vẫn như cũ giữ lấy tư tưởng của loài người. Cho nên, công hiến của ngươi sẽ là một thứ vô cùng quan trọng để cứu giúp cả nhân loại..."

Khi đó, ta chỉ là một mặt đồ dẫn nhìn Triệu Tử Hi.

Mặc dù ta hoàn toàn đối nàng không có tình yêu nam nữ gì cả. Thế nhưng, ta thật sự xem nàng là bạn, là người thân...

Và rồi, không biết là vì cứu giúp nhân loại hay là vì lợi ích của bản thân mình. Nàng quyết định bán đứng ta...

Mỗi ngày, ta mỗi ngày đều bị người đặt lên bàn giải phẫu, giống như là một cái súc sinh tùy người mổ xẻ...

Mặc dù ta không biết đau, nhưng cảm giác khi trơ mắt nhìn nội tạng hay da thịt của bản thân bị người kéo ra ngoài thì cũng không phải là cảm giác tốt đẹp gì.

Ánh mắt của những nhà khoa học này khi nhìn ta đều giống như nhau mang theo vẻ khinh miệt cùng điên cuồng.

Bởi vì phát hiện được năng lực tái tạo kinh khủng của ta, bọn họ thường xuyên đem các bộ phận trên cơ thể của ta tháo ra, rồi bắt đầu bật đồng hồ để tính thời gian cần bao lâu để chúng mọc lại.

Theo thời gian dần trôi, ta đã không còn biết được bản thân đã ở trong phòng thí nghiệm này được bao lâu rồi.

Ta chỉ biết, theo lời bọn họ. Trương Kiệt cùng Triệu Tử Hi đã trở thành vợ chồng với nhau. Không những vậy, Trương Kiệt còn được người đề bạt lên làm lãnh đạo của căn cứ.

Mà ta, đã làm một cái vật mẫu suốt 2 tháng.

Thế nhưng, ông trời có lẽ cũng đã không tuyệt đường của ta.

Sau khi thực hiện xong thí nghiệm, đám nhà khoa học này cứ nhiên lại quên đem ta khóa lại. Mà nhờ đó, ta cũng thành công trốn thoát khỏi căn cứ. Nhưng tình trạng cũng không tốt được đi nơi nào...

Ta nằm trên mặt đất phía trong con ngõ nhỏ, trên người đều là máu tươi giàn giụa. Ngay cả di động một chút cũng đều không làm được.

Hai cánh tay của ta đều đã bị lòi điện làm cháy khét, chân phải lại bị phong nhận cắt đứt ngang đầu gối. Ngực cùng bụng cũng đều bị súng ống bắn thành cái sán...

Ba ngày ròng rã nằm hấp hối trên đất, cơ thể của ta rốt cuộc cũng đã tái tạo gần xong.

"Ca ca, ăn..."

Lúc này, chỉ thấy bên người của ta bỗng dừng lại xuất hiện một vật. Là màn thầu, một chiếc màn thầu dính đầy bùn đất. Bất tri bất giác, ta lại đưa tay đem nó nắm lấy...

Nhất là khi nhìn đến người đưa nó, sóng mũi của ta liền lập tức cay xè...

Đó là một đứa bé gái rất nhỏ chỉ khoảng 5 tuổi, đôi mắt mù lòa không nhìn thấy gì. Gương mặt gầy gò lấm lem bùn đất, quần áo rách rưới không chịu nổi. Nhưng quan trọng nhất là, đứa trẻ này, bị si ngốc.

"Tại sao...lại cho ta?"

Bởi vì nhiều năm không nói chuyện, giọng nói của ta đã trở nên khô ráp như giấy nhám. Vô cùng khó nghe.

"Ca ca...người tốt...Bồng Bồng...cho...ca ca."

Đối diện với ta, đứa bé này chỉ ngây ngô mà cười. Thế nhưng, ta lại có một chút vui mừng. Đứa bé này, nói ta là người tốt.

Vì thế, ta liền theo nó trở về "nhà", đó là một căn hầm trú vô cùng cũ kỹ, bốc lên mùi ẩm mốc khó ngửi. Đồ ăn quý giá nhất ở đây cũng chính là cái màn thầu vừa cho ta...

Mà bình thường, thứ mà Bồng Bồng ăn cứ nhiên lại chính là chuột cùng gián.

Vì thế, mỗi ngày ta đều đi ra ngoài tìm thức ăn về cho Bồng Bồng. Sau đó lại cùng nó chơi trò chơi, cho nó quần áo đẹp cũng như nước sạch dùng để tắm rửa.

Ta nghĩ, nếu có thể sống một cuộc sống bình yên như vậy, ta nguyện ý.

Thế nhưng, ta có lẽ đã xem nhẹ sự trớ trêu của ông trời dành cho ta rồi.

Bởi vì, tâm tính thanh mẫu của ta lại một lần nữa cho ta nhìn thấy báo ứng...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Ngoại Truyện : Cháp Niệm (3)

Đó là một buổi chiều tuyết rơi trắng xóa, cửa tầng hầm bỗng dừng lại bị người gõ vang. Khi đó, ta đã đi ra ngoài mở cửa.

Chỉ thấy bên ngoài đang đứng một người phụ nữ cùng một đứa bé trai. Người phụ nữ có nụ cười hiền lành, ôn hòa còn đứa bé trai lại ngây thơ đáng yêu. Thế nhưng, cả hai đều là quần áo dơ bẩn, gầy gò ốm yếu như bị thiếu chất dinh dưỡng lâu ngày.

Khi đó, bọn họ đã van xin ta cho bọn họ ở nhờ một hôm để tránh bão tuyết. Sau đó bọn họ sẽ rời đi.

Bởi vì thánh mẫu tâm lại trời dậy, khi nhìn đến tình cảnh của bọn họ, ta đã gạt đầu đồng ý. Một lần nữa tin vào ánh mắt của mình.

"Ca ca...người xấu...người xấu..."

Lúc đó, Bồng Bồng đã trốn ở sau lưng của ta. Liên tục sợ hãi nói ra.

Thế nhưng, ta cũng chỉ cho rằng nàng là sợ người lạ mà không để ý đến gương mặt của hai mẹ con kia đang thoáng cứng lại.

Ta cúi đầu nói với nàng, không cần sợ. Bọn họ là người tốt, sẽ không hại nàng.

Mỗi khi nhớ lại lúc này, ta đều đau khổ đến quằn quại. Chỉ hận không thể đem chính mình đánh chết cho rồi.

Bởi vì, cứu nhân nhân trả oán là có thật...

Ta rời khỏi hầm trú đi ra ngoài tìm kiếm đồ ăn mới cho Bồng Bồng. Lại đi đến cửa hàng trang sức lấy cho nàng một chiếc vòng cổ xinh đẹp.

Ta trầm nghĩ, khi nhận được nó, nàng nhất định sẽ vui vẻ đến nhảy cẫng lên. Sau đó liền giống như một con chim nhỏ chạy lòng vòng quanh ta, ngẫu nhiên giao một ca khúc tối nghĩa nào đó.

Nắm trong tay sợi dây chuyền nhỏ nhắn, ta đưa tay mở ra cửa tầng hầm.

Dây chuyền rơi xuống...

Tim của ta cũng đi theo rơi vào nền tuyết, vừa đau lại vừa lạnh...

"Con trai, ăn mau đi rồi đi a, đợi cái tên ngu ngốc kia trở về thì sẽ phiền phức to..."

"Khoan đã mẹ a, đợi ta ăn thêm một chút đi. Con bé này thịt rất mềm, ngon hơn thịt của những kẻ trước kia mà chúng ta từng ăn..."

"....."

Chỉ thấy lúc này, người phụ nữ hiền lành mà ta suy nghĩ lại đang dùng vải bọc lại một đồng tay chân đứt gãy.

Mà đứa bé trai đáng yêu mà ta nói cư nhiên lại đang nhai lấy một khối thịt, trên miệng cùng mặt đều là máu me đầm đìa.

Ta là tang thi, ta không ăn thịt người.

Bọn họ là người, lại ăn thịt lẫn nhau.

Vậy thì, giữa tang thi và con người, khác nhau ở điểm nào?

Không biết vì sao, lúc đó, ta lại phá lệ bình tĩnh. Ta chỉ nắm lấy riu chữa cháy treo trên tường, từng bước từng bước một đi đến bên cạnh hai người bọn họ.

Lúc đó, bọn họ đã vội vàng ném mọi thứ sang một bên. Liên tục quỳ xuống đập đầu cầu xin tha thứ...

"Xin lỗi, xin lỗi a, xin cậu tha cho chúng tôi đi. Chúng tôi chỉ là quá đói mà thôi..."

"Ô ô...ca ca a, tha cho đệ đi mà. Ô ô, thật sự xin lỗi..."

Xin lỗi, lại là tiếng xin lỗi...

Xin lỗi thì có ích gì a. Tại sao mỗi lần làm hại ta, bọn họ đều nói tiếng xin lỗi?

Xin lỗi ta, liền không tính phản bội ta?

Xin lỗi ta, vậy thì bao nhiêu thời gian bị tra tấn trên bàn mổ của ta sẽ quay trở về như lúc ban đầu?

Xin lỗi ta, thì Bồng Bồng liền sẽ sống lại?

Xin lỗi, xin lỗi. Ta căm hận từ xin lỗi này...

Vì thế, ta thẳng tay đem bọn họ đều giết chết. Dem bọn họ tể bái cho vong hồn của Bồng Bồng.

"Là ca ca sai, ca ca không tốt. Bọn họ không phải là ăn người hay sao a? Ta liền sẽ ăn bọn họ..."

Khi đó, ta ở một chỗ, thì thảo như một tên điên.

Ta bắt đầu từng chút, từng chút một ăn thịt của bọn họ. Mùi máu tươi tanh tươi khiến cho ta vô cùng buồn nôn. Thế nhưng, ta vẫn ăn...

Không có nước mắt, ta chỉ ôm lấy đầu lâu bị đập đến vỡ nát rồi cắt ra của Bồng Bồng.

Ta biết, khóc có ích gì? Khóc cho ai xem?

"Bồng Bồng, ca ca có mắt như mù, hết lần này đến lần khác chỉ tin vào ánh mắt của mình..."

Bồng Bồng bị mù, nhưng lại biết được ai tốt ai xấu.

Còn ta có mắt, ngay cả một người mù cũng không bằng.

Cho nên...

Ta tự tay đem đôi mắt của mình đào ra, từ nay về sau sống trong bóng tối. Ta sẽ không cần dùng mắt để xem nhân tâm nữa.

Ta đem thi cốt của Bồng Bồng chôn xuống nền đất, lại ngồi ngâm nga bài hát mà nàng hay hát.

Ta chỉ là muốn sống một cuộc sống bình thường mà thôi, như vậy...khó lắm sao?

Bọn họ bức ta, ông trời bức ta, vận mệnh cũng bức ta...

Thế nhân báng ta, lán ta, nhục ta, cười ta, khinh ta, tiện ta, xấu ta, gạt ta.

Ta nhẫn hấn, nhường hấn, từ hấn, tránh hấn, kính hấn... Nhưng cuối cùng lại không phải là không quan tâm đến hấn, mà là...

Diệt hấn...

Nếu mọi đau khổ cứ đổ lên đầu của ta, ta liền sẽ chủ động gieo rắc đau khổ cho kẻ khác. Như vậy, ta liền sẽ không đau khổ nữa.

Đem màn thầu của Bồng Bồng tặng quán trong một miếng vải cất vào ngực. Ta liền đi...

Ta bắt đầu phát hiện bản thân có thể khống chế tang thi. Từ đó, ta liền tập hợp tang thi vây quanh căn cứ hay giết chết những nhân loại ở bên ngoài.

Mặc dù mỗi lần trở về ta đều sẽ thương tích đầy mình, thế nhưng, ta bắt đầu có được kinh nghiệm.

Ta sẽ giả vờ làm nhân loại, lén vào trong căn cứ rồi cùng tang thi nội ứng ngoại hợp.

Ta cũng sẽ tạo vũ trang cho tang thi, dạy những tang thi có trí tuệ cao sử dụng vũ khí lạnh hay các cách chiến đấu cận thân.

Dần dần, ta cũng phát hiện bản thân còn có một năng lực nữa. Đó là cướp đoạt dị năng của kẻ khác. Kẻ cả tang thi lẫn loài người.

15 năm.

Ta chiến đấu hơn 15 năm. Thuở ban đầu, khi nghe đến tiếng nhân loại giãy giụa đau khổ, ta cũng sẽ sinh ra lòng trắc ẩn.

Thế nhưng, mỗi khi ta thương cảm kẻ nào, ta liền sẽ ép buộc chính mình ăn thịt kẻ đó. Cho nên...

Theo thời gian trôi qua, ta liền dần dần trở nên chết lặng, trái tim cũng đã bị làm cho chai sạn. Tâm hồn thánh mẫu của ta cũng đã bị chính ta cho găm cần mắt.

Theo dị năng của ta ngày càng nhiều, trí nhớ của ta cũng dần dần mơ hồ. Có khi, ta không nhớ được mình tên gì, tại sao lại phải diệt nhân loại...

Thế nhưng, mỗi khi nắm trong tay cái màn thầu đã trở thành một đồng mốc meo kia. Ta liền nhớ được...ta cần làm gì...

Một ngày cuối thu, ta thành công diệt đi căn cứ cuối cùng của nhân loại. Cũng chính là căn cứ do Trương Kiệt làm chủ.

Ta giết hết tất cả nhân loại khác, chỉ để lại một mình Trương Kiệt cùng Triệu Tử Hi.

Khi đó, ta quăng cho bọn họ một cây dao, nói rằng một trong hai người bọn họ, chỉ có một kẻ là được sống.

Ta vừa dứt lời, Triệu Tử Hi liền đã nắm dao đem Trương Kiệt đâm thành cái sàn. Tử trạng thê thảm.

"Tiểu Minh a, ô ô, ta biết ngươi trước kia rất yêu ta. Ta cũng rất yêu ngươi nha, ngươi đừng giết ta, ta xin lỗi a..."

15 năm, Triệu Tử Hi đã trở thành một cái nữ nhân trung niên già nua xấu xí.

15 năm, ta vẫn là một cái thiếu niên suất khí như trước kia.

Thế nhưng, buồn cười thay, thì ra trước kia nàng cho rằng ta là yêu nàng cho nên mới lợi dụng ta?

Ha ha, Huyết Minh ta, sống suốt hai kiếp người vẫn chưa từng yêu một kẻ nào cả. Nếu như nàng đã cho rằng ta yêu nàng, vậy thì...

"Ăn đi..."

Phất tay ra lệnh cho đám tang thi, ta liền quay lưng rời đi. Sau lưng của ta cũng liên tục truyền tới tiếng hét thảm thiết của Triệu Tử Hi cùng với tiếng chửi rủa.

"Aaaa, Từ Huyết Minh, nguoi là đồ dối trá a.... Ta nguyện rửa nguoi chết không yên thân, vĩnh viễn đều không có được tình yêu..."

Từ Huyết Minh, đã chết từ rất lâu rồi.

Ta đã tự tay đem chữ "Từ", cũng tức là lòng nhân từ của mình cho vứt bỏ.

Ta chỉ còn gọi là Huyết Minh, tìm ánh sáng bên trong huyết tính và đau khổ.

Còn có, bọn họ không phải đã dạy ta như thế nào là dối trá hay sao? Vậy thì ta sẽ lừa cả thế gian, lừa dối cả chính bản thân mình.

Còn về tình yêu, một ác ma như ta, cần bản là không cần.

Lúc còn thiện lương, ta đã không biết yêu. Như vậy, khi đã trở thành ác quỷ, ta càng sẽ không biết yêu.

Khi Triệu Tử Hi chết, cũng tức là nhân loại hoàn toàn diệt vong. Bầu trời xung quanh ta bắt đầu vỡ nát như một tấm gương.

Ta biết, ta sắp tan biến giữa thiên địa này. Sẽ không còn ai nhớ đến một kẻ có tên gọi là Huyết Minh nữa.

Nắm trong tay chiếc màn thầu xa xưa, ta không oán trời cũng không trách đất.

Bởi vì, chiếc màn thầu này tượng trưng cho quá khứ đen tối cùng tâm hồn đã từng lương thiện của ta. Đồng thời, nó cũng chính là thời gian ấm áp cũng như tia sáng duy nhất mà ta đã từng nhận được.

Mà ta, từ lâu đã không còn là một người bình thường nữa...

Ta đã trở thành một con rối sống nương tựa vào chấp niệm...

Chấp niệm có thể nắm lấy vận mệnh của người khác trong lòng bàn tay...

Có thể tự mình điều khiển được vận mệnh của mình...

Nếu trời đã từng muốn diệt ta, ta cũng đã phá hủy luôn cả trời.

Muốn nắm được vận mệnh của mình, kẻ khác nỗ lực một lần, ta sẽ nỗ lực gấp trăm lần.

Kẻ khác nỗ lực gấp ngàn lần, ta sẽ nỗ lực gấp trăm ngàn lần.

Vận mệnh của ta, ta sẽ tự mình nắm lấy.

******Từ đầu truyện đến giờ có rất nhiều bạn bảo ta viết cho Huyết Minh có tình cảm hay dịu dàng với nữ chính gì đó. Thế nhưng, mới trải qua 2 kiếp người thôi mà tâm của HM đã lạnh như vậy. Vậy còn 17 kiếp nữa thì tâm của hắn sẽ như thế nào? Mọi người thử nghĩ đi.

******Còn có, đến ngay cả bản thân (đôi mắt) của mình HM còn không tin được thì hắn sẽ tin ai đây? (Hệ thống hắn cũng không tin mà.)

******Mới 50 chương đầu, HM cùng mọi người căn bản chính là chưa từng trải qua hoạn nạn gì cả. Nếu để hắn gặp ai cũng yêu thương, yêu từ lần đầu gặp mặt thì bộ truyện này sẽ trở thành gì đây? Ngựa giống nào tàn sao? Hay ngôn tình? Dù sao HM nhà ta cũng không phải là Tiêu Nại. (yêu em từ cái nhìn đầu tiên.)

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Vạch Trần

Bị ánh mắt hung ác như muốn giết người của Huyết Minh làm cho sợ hãi. Vân Ninh liền không khống chế được mà lùi về sau vài bước. Nước mắt cũng đi theo ứa ra như gặp phải vô hạn uy khuất. Bởi vì từ nhỏ đến lớn, ngay cả cha mẹ của nàng cũng chưa từng hung dữ với nàng như vậy nữa a.

Nhìn thấy bộ dạng này của nàng, Huyết Minh liền giống như gặp phải chuyện gì buồn cười mà xùy một tiếng. Vô cùng khinh miệt mà câu lên khóe môi, từ từ nói ra mang theo sự chán ghét.

"Đừng trang nữa, bộ dạng này của nguoi, ta ăn không vô."

Nghe thấy lời này của Huyét Minh, Vân Ninh liền lập tức há hốc, ngay cả nước mắt cũng đi theo dừng lại, mắt đẹp trừng lớn. Khoan đã a, cái tên này dường như không đi theo lẽ thường...

Mặc cho nàng là như thế nào phản ứng, Huyét Minh vẫn như cũ lạnh mặt mà đem màn thầu nắm ở trong tay. Sau đó mới từng câu từng chữ đem bộ mặt của nàng vạch trần, khiến cho nàng lập tức sững người lại. Lời nói oán trách sắp ra tới miệng cũng đi theo cho nuốt xuống.

"Bởi vì từ nhỏ sinh ra thân kiều thể yếu cho nên ngươi được phụ mẫu hết lòng yêu thương. Ngươi phát hiện ra rằng, chỉ cần bản thân giả vờ yếu ớt thì tất cả những người xung quanh cũng đều sẽ thương tiếc ngươi. Vì thế, ngươi liền bắt đầu trang, bắt đầu tranh thủ sự đồng tình của người khác."

"Hôm đó, sau khi ta đến cứu ngươi. Ngay lúc đầu ngươi cũng có một chút cảm kích, thế nhưng, một lát sau ngươi lại bắt đầu oán trách ta tại sao lại không đến sớm hơn. Như vậy thì phụ mẫu của ngươi sẽ được cứu..."

"Kể tiếp, khi ta đem muội muội của ngươi cứu ra. Trong lúc khóc lóc, ngươi liền nghĩ đến một việc, tỷ muội các ngươi có dung mạo xinh đẹp, mang theo một đồng tiền tài mà ngay cả một chút võ lực cũng đều không có. Như vậy nếu ra ngoài thì cũng sẽ bị người ăn hết mà thôi. Cho nên..."

Nói đến đây, Huyét Minh liền dùng một ánh mắt sâu thẳm mà liếc nhìn Vân Ninh. Khiến cho gương mặt của nàng lập tức liền trắng bệch lại, kinh hoàng thất thố mà ngồi bệch xuống đất. Giống như là bị nói trúng tim đen.

"Cho nên...Ngươi liền nghĩ ra một kế sách, đó là vờ như quy thuận ta nhưng thực chất lại là xem trọng thực lực của ta. Muốn đem ta trở thành hộ vệ không công cho tỷ muội các ngươi. Mà trên đường đến kinh thành, ngươi sẽ dùng mỹ nhân kế thu phục ta, đem tiền tài lừa trở về. Sau đó..."

"Khi đến kinh thành, ngươi sẽ đem ta đá văng. Ôm lấy tiền tài rồi tìm một gia đình hoàng tộc sống hết quãng đời còn lại."

"Ta nói có đúng không, Vân đại cô nương?"

Nghe đến đây, Vân Ninh liền trực tiếp ôm mặt khóc rống lên. Hẳn biết, mọi thứ hẳn đều biết. Hẳn đã nhìn thấy hết tất cả những suy tính của nàng. Mà hiện tại, hẳn đã đem một mặt giả tạo này của nàng cho phơi bày ra ánh sáng. Ngay cả một chỗ dung thân cũng không có.

Mà lúc này, Vân Ninh đầu tiên là sững sờ, nhưng rất nhanh sau đó cũng liền lấy lại tinh thần mà chắn trước mặt của Vân Ninh. Ngẩng đầu quát lớn về phía Huyét Minh, rõ ràng là đang khiển trách hắn.

"Ngươi đúng là khinh người quá đáng..."

Thế nhưng, đối diện với sự lên án của Vân Ninh, Huyét Minh cứ nhiên lại nở một nụ cười trào phúng. Giống như là gặp phải chuyện gì vô cùng giễu cợt, hắn liền đưa tay hươ hươ, chỉ về phía hai tỷ muội bọn họ.

"Quá đáng sao? Lúc tính kế ta, sao hai tỷ muội các ngươi không biết quá đáng? Còn có, ngươi a, ngươi cũng đừng có trang nữa, bộ hai tỷ muội của ngươi là con hát hay sao? Ngươi cứ làm như là ngươi thương yêu nàng ta lắm không bằng?"

Bị Huyét Minh chế giễu, trong lòng của Vân Ninh liền lộp bộp một tiếng. Đáy lòng cũng đi theo liên tục run lên, bàn tay cũng bắt đầu thấm ra mồ hôi lạnh. Tại sao hắn lại nói như vậy? Hắn có phải là đã biết gì hay không? Không thể nào...không thể...

"Ngươi làm sao vậy? Không dám nói nữa hay sao? Cũng được, để ta nói thay ngươi."

Ngươi đừng nói.

"Từ nhỏ ngươi so với tỷ tỷ của ngươi hoạt bát hơn cũng như khỏe mạnh hơn cho nên phụ mẫu của ngươi lúc nào cũng yêu thương tỷ tỷ của ngươi hơn. Người ngoài khi nhắc đến tỷ muội các ngươi thì cũng đều nói tỷ tỷ ngươi là như thế nào tri thủ đạt lý. Còn ngươi là như thế nào tình nghịch quậy phá. Mỗi một chỗ của ngươi đều là không bằng nàng..."

Đừng mà...

"Cho nên, ngươi hận. Có nhiều lúc ngươi muốn nàng trực tiếp chết đi cho xong. Ngươi muốn tráo thuốc của nàng, để cho nàng bệnh chết. Thế nhưng, lần nào ngươi cũng không nỡ. Sau đó, khi bị bọn họ bắt đi, ngươi có phải hay không đã từng nghĩ, nếu người chết là tỷ tỷ mà không phải là phụ mẫu của ngươi thì sẽ tốt biết bao?"

"Ta nói có đúng không a...Vân nhị cô nương?"

Lúc này, Vân Ninh cũng đã sớm nước mắt chảy ròng. Nàng giống như một cái xác chết mà ngã ngồi xuống bên cạnh Vân Ninh. Nước mắt cũng đi theo rớt dài xuống, trong miệng liên tục lẩm nhẩm.

"Đừng nói nữa...vân xin ngươi đừng nói nữa..."

"Thế nhưng, ta cũng không thể cho ngươi một điểm tán thưởng, đó là ngươi thật sự muốn làm người của ta. Nhưng là, ngươi vẫn còn có một điểm đã tâm. Muốn leo lên giường của ta, sau đó lại đem tỷ tỷ của ngươi đạp xuống. Ngươi muốn một lần được vượt qua nàng...ừ, nghị lực không tệ."

Đối diện với hai tỷ muội bọn họ tâm đã như tro tàn, Huyét Minh lại càng thêm thích thú bệnh hoạn. Chính là như vậy a, so với giết bọn họ, hẳn lại càng

thích đem bộ mặt âm u dơ bẩn của bọn họ cho phơi bày ra bên ngoài rồi hung hăng giẫm đạp lên nó.

Vốn dĩ hắn là mắt nhắm mắt mở, thờ ơ xem như không thấy không biết. Thế nhưng, ai bảo bọn họ lại chạm vào vảy ngược của hắn a. Căn bản là không biết tự mình hiểu lấy một chút nào.

Chỉ cần là con người thì cũng đều sẽ có một ít xấu xa cùng mưu cầu, chỉ là tùy theo từng người, lòng dạ sẽ đen nhiều hay đen ít mà thôi. Tỷ như hắn, hắn cũng có một bộ mặt không muốn cho ai biết...

"Các người cứ tự cho mình là thông minh. Thế nhưng, ở trong mắt của ta, các người cũng chỉ là một vai hề nháy nhót mà thôi."

"Nhớ kỹ, các người hiện tại chỉ là một cái nô tì tiện của ta chứ không phải là mẫu thân của ta. À không, suýt quên mất, ta cũng không cần các người nữa. Các người có thể cút."

****Cảm ơn bạn Yêunghi đã ủng hộ LT cho Nhóc nhé. Hôm nay sẽ bạo chương.**

****Giống như Huyết Minh nói, ai cũng có một mặt đen tối không muốn cho người khác biết. Thế nên, hai tỷ muội bọn họ sẽ thay đổi, quay đầu là bờ a.**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Võ kiếm Hy Tà

Nói xong, Huyết Minh liền đưa mắt đảo qua bốn người còn lại đang ngồi ở đây rồi xoay người đi lên xe ngựa. Mặc dù hắn là đang cười nhưng bất tri bất giác lại khiến cho đám người bọn họ biết được, hắn đang tức giận.

"Phù..."

Nhìn thấy Huyết Minh rốt cục cũng đi, đám người Lãnh Kỳ chỉ cảm thấy cả người đều nhũn ra. Mồ hôi chảy xuống như mưa mà thờ hắt ra một hơi. Có cảm giác giống như cả tâm tư và linh hồn của mình đều đã bị nhìn thấu. Vô cùng đáng sợ.

Lúc này, tất cả đều đồng loạt mất lạnh nhìn hai tỷ muội Vân Ninh mà không nói lời nào rồi trực tiếp rời đi. Tự làm tự chịu, căn bản là không đáng được thương hại.

- - - - -

Mặc cho bọn họ là như thế nào nghĩ, Huyết Minh là bị hệ thống quán đến phát phiền. Không thể không vừa gặm màn thầu, vừa nhắm mắt trả lời nó. Khiến cho hệ thống vô cùng ức chế, cảm thấy ngực rất là chướng.

[Ký chủ, làm sao người biết được trong lòng bọn họ đang nghĩ gì a?]

"Đoán. Đặt bản thân vào trong góc nhìn của các nàng, sau đó lại làm ra giả thuyết đen tối nhất mà các nàng có thể nghĩ đến. Chỉ có vậy, dù sao có nói người cũng không hiểu."

[.....] Nó thực sự là không hiểu a. Nó đã dựa theo lời của ký chủ mà làm thử, nhưng căn bản là không có tác dụng gì...

Ngay khi Huyết Minh ăn xong, chuẩn bị gọi Sở Ưu tiến vào để hỏi một chút chuyện thì hệ thống lại bắt đầu đưa ra nghi vấn. Khiến cho Huyết Minh không khỏi có phần buồn cười, rốt cuộc hắn là hệ thống hay nó là hệ thống đây a.

[Cái kia... Vân Ninh là nữ chính đó a, ký chủ nắng nàng như vậy thật sự tốt sao?]

"Người đừng lo, tỷ muội bọn họ chính là cần mẫn tình. Ủ, theo thế kỷ XXI thì được người ta gọi là...có máu M thích bị ngược đãi."

Không mấy quan tâm, Huyết Minh liền không có chút hình tượng nào mà nằm dài trong xe ngựa. Dù sao ở đây cũng không có ai, hắn có hình tượng hay không cũng không quan trọng. Mà lúc này, âm thanh thông báo của hệ thống vang lên liền khiến cho Huyết Minh không khỏi nở nụ cười tự đắc.

[Đỉnh, hảo cảm của nữ chính: Vân Ninh đối với ký chủ +100. Điểm phản diện +100.]

"Thấy chưa a, ta đã nói rồi mà. Khi ta cứu mạng nàng, nàng ngay cả một điểm hảo cảm cũng không thêm cho. Hiện tại thì bị mắng cho một trận liên cồng hiến 100 hảo cảm..."

[.....] Nếu bọn họ thật sự có máu M, nó chắc chắn máu của ký chủ nhất định sẽ là S. (thích ngược đãi người khác.)

[Đỉnh, thời gian chế tạo kết thúc. Vật phẩm sẽ bắt đầu truyền tống đến trong không gian cho ký chủ.]

Bỗng dung, thanh âm của hệ thống lại trở nên nghiêm túc mà nói ra. Sau đó, Huyết Minh liền cảm thấy trong không gian của mình giống như là nhiều ra thứ gì đó. Vì thế, hắn liền lập tức đem nó lấy ra ngoài.

[Vật phẩm: Vô kiếm.

Tên: không có.

Cấp bậc đánh giá: Thiên cấp hạ phẩm.

Nổi bật: Chịu được lửa nóng cực độ, có lực phòng ngự cứng cáp. Được luyện chế từ da của Hóa Thạch Viên Hầu. Có thể tăng cao phẩm chất thông qua chức năng chế tạo của hệ thống.

Khả năng phát triển: Thần cấp thượng phẩm.]

Lúc này, chỉ thấy trong tay của Huyết Minh liền xuất hiện một vô kiếm đen thẫm dài chừng một thước. Phía trên vô kiếm được điêu khắc hình du long cùng kỳ lân vô cùng tinh xảo. Cả vô kiếm đều tràn ra bá khí ngạo thị quần hùng, chính nghĩa lẫn nhiên.

Không biết nghĩ gì, Huyết Minh liền đem Hy Tà kiếm lấy ra. Đem nó tra vào trong vô kiếm này thử. Chỉ thấy Hy Tà kiếm bởi vì nhiều năm hút lấy huyết nhục cho nên xung quanh nó đều tỏa ra huyết tinh chi vị. Vì thế, khi vừa đem Hy Tà đưa đến bên cạnh vô kiếm thì khí chất của hai món vật phẩm này liền lập tức xung đột với nhau.

Thế nhưng, mặc cho Hy Tà kiếm có "phản đối" như thế nào. Huyết Minh vẫn như cũ mang ý cười ngâm ngâm mà đem Hy Tà kiếm nhét vào trong vô kiếm. Trong miệng còn nói lên lời đe dọa.

"Nếu ngay cả một cái vô kiếm người cũng không có, ta liền sẽ đem người đi thái củ cải."

Cũng không biết Hy Tà kiếm có phải là nghe hiểu lời hăm dọa của Huyết Minh hay không. Nó cứ nhiên lại thật sự nằm gọn bên trong vô kiếm vô cùng vừa vặn. Ngay cả một tia tà khí cũng không có tràn ra ngoài. Giống như là bị chính khí của vô kiếm che đậy đi.

"Ừ, nếu đã nhét vừa Hy Tà kiếm thì cứ gọi là bao kiếm Hy Tà đi."

[.....] Đây chính là ép buộc ép bán trong truyền thuyết hay sao?

[Khoan đã ký chủ, tại sao Hy Tà kiếm lại nghe hiểu lời người nói a.] Nghĩ nghĩ, hệ thống liền lập tức phát hiện ra vấn đề.

Mà nghe thấy lời này của hệ thống, Huyết Minh liền vô cùng khoa trương mà tròn tròn mắt. Sau đó, hắn liền lập tức trở về bình thường, rõ ràng biểu tình kinh ngạc ban nãy mà hắn làm ra, đều là trang.

"Người không biết hay sao a? Hy Tà bắt đầu sinh ra linh trí rồi."

"Trước kia khi ở Diêm Sát trường, ta cứ tưởng là người đã biết rồi kia chứ. Vì vậy, ta thành thật xin lỗi a. Xin lỗi vì đã đánh giá cao sự thông minh của người."

[.....] Lại mắng xéo nó. Đúng là tức chết hệ thống mà.

Vốn dĩ còn định trêu chọc hệ thống một chút nữa, Huyết Minh đột nhiên lại từ trên xe ngựa ngồi bật dậy. Giống như là nghe thấy điều gì, hắn liền đổi lấy Hóa Nhân đan từ hệ thống rồi đem vãi trắng quần quanh mắt.

[Đình, Điểm phản diện -60.]

Sau đó, Huyết Minh liền đem Hy Tà kiếm đeo vào bên hông, nhanh chóng ra khỏi xe ngựa. Vận dụng Tiêu Dao Truy Phong Bộ đạp không rời đi.

Mà đương nhiên, Tiêu Dao Truy Phong Bộ chính là thân pháp được Huyết Minh phối hợp lại từ Tiêu Dao du và hơn 7 loại khinh công khác tạo thành.

****Bạo chương bạo chương nha. Huyết Minh nhà ta chính là thích cả khía trên mọi mặt trận!)**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Bộ ngựa bắt ve sầu

| Nhiệm vụ chính tuyến dành cho chủ ký sinh đây a. Đó là: Thành công lấy được Thất Sắc Thảo ở phía trước, cách chủ ký sinh khoảng 10m|

Trong một đám cỏ dại cao gần nửa người lúc này đang có một thân ảnh lén lút lút. Chỉ thấy một bộ quần áo trên người hần đều đã dính đầy các vết máu khô cùng bùn đất, vô cùng chật vật. Mà người này, hiển nhiên chính là Nhan Mạc Oa.

Hôm đó sau khi Huyết Minh rời đi, Nhan Mạc Oa liền bị cung chủ của Tu Nguyệt cung đuổi giết. Bị thương đến suýt nữa liền mất mạng. Nếu không phải hệ thống ra tay giúp đỡ thì hần nhất định đã chết đến không thể chết lại luôn rồi.

Càng nghĩ, Nhan Mạc Oa liền càng thêm hận đến ngứa răng. Nhất là lúc này, hần vẫn còn cảm thấy lòng ngực cuộn trào như cũ. Cần phải tìm đến linh dược để ổn định huyết khí trong cơ thể mình. Mà thứ hần cần, chính là cây Thất Sắc Thảo trước mắt này.

Bên dưới gốc cây đại thụ mọc nát đang mọc lên một ngọn cỏ to chừng bàn tay tỏa ra quang mang chói mắt. Lúc thì là màu xanh, lúc lại là màu đỏ,... Chính là liên tục đổi màu cho nhau.

Thế nhưng, Nhan Mạc Oa cũng chỉ là nằm đợi ở chỗ này rất lâu rồi. Bởi vì hần phát hiện ra, chu vi vài bước phía sau tảng đá to lớn kia đang nằm một con yêu thú thú vệ. Mà tình trạng hiện tại của hần căn bản là không thể cùng nó đánh một trận được.

"Phụt...khụ khụ..."

Rất nhanh, Nhan Mạc Oa liền đã bị tiếng ho khan đang tới gần này làm cho thu liễm lại khí tức. Ngưng thần mà đánh giá bóng người đang dần dần xuất hiện kia.

Chỉ thấy đó là một nam nhân dung mạo anh tuấn, người mặc trường bào màu trắng nhưng lúc này cũng đã dính đầy máu tươi. Tóc tai lộn xộn, bộ dạng so với Nhan Mạc Oa mà nói lại càng thảm hơn. Tay nắm trường kiếm, bước chân lão đạo, đi được vài bước lại bắt đầu phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc này, bởi vì bị thương quá nặng nên Lăng Dự cũng không có phát giác ra được đang có một đôi mắt ở trong bóng tối nhìn chằm chằm hần. Mà hiện tại, hần thật sự là hận thấu chủ nhân của đám quỷ nô kia. Nhưng càng nhiều hơn thì lại là lo lắng, không biết đám người Sát Thi Diễm ra sao rồi.

"Diễm nhi...khụ khụ...ngươi tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì..."

Lầm bầm nói một tiếng, đôi mắt của Lăng Dự liền nhanh chóng rơi vào trên thân của Thất Sắc Thảo. Ánh mắt cũng dần trở nên nóng rực. Phải biết, Thất Sắc Thảo chính là linh dược trị thương vô cùng hiếm thấy. Không những có thể trị được ngoại thương mà ngay cả nội thương cũng đều có thể chữa trị được.

Mặc dù trong lòng đã mừng như điên nhưng Lăng Dự cũng biết rõ một việc. Bảo vật thường sẽ đi đôi với nguy hiểm, vì thế, hần liền lẩn mình vào trong một gốc cây to ven đường. Nhặt lên một hòn đá rồi quăng về hướng của Thất Sắc Thảo.

"Lộp bộp."

"Rống"

Chỉ thấy, khi hòn đá rơi xuống nền đất. Phía sau tảng đá lớn gần đó lại phát ra tiếng gào rống đáng sợ. Theo sau đó, một con yêu thú với bộ lông trắng tinh liền đi theo xuất hiện trước mặt mọi người. Chỉ thấy nó là một con bạch sư to lớn, trên đỉnh đầu có một chữ "vương" tỏa ra ánh sáng chói mắt. Phía trên lưng lại mọc ra một đôi cánh trắng như cánh chim.

"Bạch Dực Sư?"

Nhìn thấy con yêu thú này, Lăng Dự cũng là có chút khó khăn mà nhíu mày. Đây là một con yêu thú hệ ánh sáng cấp 4 đỉnh phong, tương đương với tu sĩ Kiểm tông cảnh tầng 9. Nếu là bình thường, hần chỉ cần 10 chiêu liền sẽ cùng nó phân thắng bại. Thế nhưng, với tình trạng hiện tại của hần... Nghĩ nghĩ, Lăng Dự liền không khỏi cười khổ.

Mà lúc này, giống như là không nhìn thấy được kẻ địch nào cả. Bạch Dực Sư liền có phần mờ mịt mà liếc nhìn xung quanh cùng với cây Thất Sắc Thảo vẫn như cũ nằm đó. Cuối cùng, nó cũng liền thu hồi lại sự cảnh giác, quay người muốn trở về chỗ cũ.

"Chết!!!!"

Thế nhưng, lúc này, một thân ảnh bỗng dừng lại lao nhanh về phía nó. Giống như một thanh kiếm sắc bén tỏ ra hàn quang mà hét lên một tiếng. Cảm nhận thấy nguy hiểm, Bạch Dực Sư liền vội vàng quay đầu. Vỗ đôi cánh tránh né đi lưỡi kiếm của Lăng Dự.

Sau đó, một người một thú liền nhanh chóng lao vào cuộc chiến mà không có phát hiện ra được. Bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình ở sau. Bởi vì lúc này, Nhan Mạc Oa đã là đang mon men đến gần Thất Sắc Thảo. Trong lòng vui sướng mà thầm mừng đúng là hai kẻ ngu ngốc.

"Dừng tay!"

Thế nhưng, dư quang ánh mắt của Lăng Dự cũng đã nhanh chóng rơi vào thân ảnh đang lén lút của Nhan Mạc Oa. Vì thế, hần liền vội vàng hét lên một tiếng, ngưng lại công kích đối với Bạch Dực Sư mà lao nhanh về phía Nhan Mạc Oa.

"Rống"

Ở một bên, Bạch Dực Sur đương nhiên là cũng phát hiện dị biến này mà tức giận gào thét. Khốn kiếp a, một tên nhân loại này nó vẫn chưa giải quyết xong thì một tên khác lại dám động thủ trên đầu thái tử. Căn bản là không muốn sống nữa rồi.

Mất thấy hành động của mình đã bị phát hiện, Nhan Mạc Oa liền thầm kêu không ổn mà nhanh chóng đưa tay muốn đem Thất Sắc Thảo hái xuống rồi lập tức chuẩn đi.

Thế nhưng, ngay khi hần sắp chạm đến Thất Sắc Thảo thì một bàn tay thon dài như ngọc liền xuất hiện ở trong tầm mắt của hần. Nhẹ nhàng đem nó nắm đi, bên tai cũng đi theo vang lên giọng nói lạnh lạnh như xuân phong tháng 3.

"Đoạt bảo của người khác, không đáng mặt quân tử a..."

Ngay lúc này, ánh mắt của 2 người một thủ liền lập tức rơi vào trên người của người vừa mới đến. Chỉ thấy đó là một thiếu niên vận bạch y tuấn mỹ đến xuất trần, hông đeo bảo kiếm, trong tay nắm lấy Thất Sắc Thảo. Đôi mắt bị vải trắng che lại nhưng cũng không ảnh hưởng chút nào đến vẻ đẹp của hần. Đặc biệt là nụ cười mỉm nhẹ nhàng như gió thu kia.

"Huyết Minh!!!!!"

Nhìn thấy cái tên "thánh mẫu sống" này, Nhan Mạc Oa liền lập tức xanh ruột. Mỗi lần gặp phải cái tên ma tộc kia cùng cái tên này, hần đảm bảo sẽ không gặp được chuyện gì tốt. Hôm nay ra ngoài đúng là không coi ngày mà. Xui xẻo.

****Tiểu kịch trường:**

- -Nhan Mạc Oa: Đậu móa, cái gì mà tên này tên kia a. Bọn họ căn bản chính là cùng một người có được không? Mau tỉnh đi a "ta" oi. Không được bị lừa nữa.(ノノ)

- -Nhóc: Thì ra phiên bản Quang Trung, Nguyễn Huệ ở trong truyện là như thế này. $\geq \nabla \leq$

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Một số thông tin trong truyện

****Lúc trước khi đọc truyện Tiên hiệp - Huyền huyền, Nhóc đã từng rất cần một cái mục lục thông tin như thế này. Nên chương này Nhóc sẽ dùng để tổng kết một số thông tin trong truyện.**

***BỐI CẢNH:**

- -Tứ đại môn phái chính đạo bao gồm:

+Vạn Kiếm tông: môn phái lớn nhất Thương Lang đại lục có vũ lực đứng đầu. Sử dụng kiếm là chủ yếu.

+Tu Nguyệt cung: chỉ nhận nữ đệ tử, có quan hệ thông gia rộng rãi với các tông môn khác. Chuyên bói toán, đoán vận, tinh thông kỹ môn độn giáp cũng như các loại trận pháp.

+Minh Nhật tông: Được mệnh danh là môn phái có tông quy nghiêm khắc nhất với tận 5000 giới luật. Chỉ sử dụng kiếm và không được cưới vợ.

+Di Sơn phái: Theo phật đạo tu hành, không quản thế sự. (Nói vậy thôi chứ không chắc là thanh cao như vậy đâu.)

- -Thế lực khác của tà đạo:

+Ma cung: Thế lực tận trung của Ma thần. (Đừng tin từ "tận trung" này.)

+Lãnh Khuyết cung: Môn phái của HM mở ra. Làm gì thì chờ xem.

+Huyết Sát môn: Thế lực của Ma vương. (về sau mới xuất hiện.)

+Yêu điện: Thế lực yêu đạo.

****Đây là bối cảnh của map này. Khi HM đến map sau thì ta sẽ cập nhật mới.**

***TU VI:**

- -Kiếm tu:

+Ngưng khí thành binh, kiểm sĩ, kiểm sư, kiểm tông, kiểm tôn, kiểm đế, kiểm tiên, kiểm thánh, kiểm thần.

- - Võ tu:

+Võ sĩ, võ sư, võ tông, võ tôn, võ đế, võ tiên, võ thánh, võ thần.

****Phía trên Kiểm thần cảnh vẫn còn cảnh giới khác nữa, về sau ta sẽ cập nhật.**

***NGUYÊN TỐ KIỂM TU (LINH CĂN):**

- -Bình thường: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Âm, Quang

- -Biến dị: Lôi, Băng

***THẦN THỨ:**

- -Tứ đại thần thú: Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ.

- -Tứ đại hung thiết: Thao Thiết, Hổn Độn, Cùng Kỳ, Đào Ngột.

- -Dị thần thú: Phượng hoàng, Không tước, Kim sí đại bàng, Chúc long...

***BXH THÁNH (DỊ) THỨ:**

+Vị trí thứ nhất, nguyên tố thủy, Vân Lam Giao.

+Vị trí thứ hai, nguyên tố quang, Phong Tà Linh Khuyển.

+Vị trí thứ ba, nguyên tố âm, Âm Ma Huyết Long.

+Vị trí thứ tư, mộc nguyên tố, Thanh Loan Điều.

+Vị trí thứ năm, băng nguyên tố, Cửu Vĩ Băng Hồ.

+Vị trí thứ sáu, hỏa nguyên tố, Kim Đỉnh Chu Tước.

+Vị trí thứ tám, hỏa nguyên tố, Liệt Hỏa Xích Diễm Mã.

+Vị trí thứ chín, mộc nguyên tố, Thanh Mộc Cửu Đầu Xà.

+Vị trí thứ mười, kim nguyên tố, Kim Mao Linh Hài.

+Vị trí thứ mười một, thổ nguyên tố, Huyết Mẫu Chu Hoàng.

+Vị trí thứ mười hai, nguyên tố âm, Tam Nhân Thông Thiên Miêu.

***PHÂN CHIA YẾU THỨ:**

- - Từ cấp 1 - cấp 9.

- - Thực lực yếu thứ so với tu sĩ:

+Yếu thứ cấp 1: ngưng khí.

+Yếu thứ cấp 2: kiểm sĩ.

+Yếu thứ cấp 3: Kiểm sư.

+Yếu thứ cấp 4: Kiểm tông.

+Yếu thứ cấp 5: Kiểm tôn.

+..... 6: Kiểm đế.

+.....7: Kiểm tiên.

+.....8: Kiểm thánh.

+.....9: Kiểm Thần cảnh.

- - Yêu thú tu luyện đến cấp 8 sẽ luyện thành yêu đan, có thể hóa hình.

***CẤP BẬC VẬT PHẨM:**

- - Vũ khí, võ kỹ: Thần, Thánh, Thiên, Địa, Huyền, Hoàng, Tầm thường.

- - Pháp bảo: Phàm khí, Linh khí, Pháp khí, Bảo khí, Thánh Khí, Thần Khí.

- - Đan dược: Từ cấp 1 - cấp 6. Hay còn được gọi là Thần, Thánh, Thiên, Địa, Huyền, Hoàng.

****Mỗi một cấp bậc phía trên đều chia làm Thượng - Trung - Hạ.**

- - Linh thảo (dược): Phàm thảo (dược), trân dược, linh dược, bảo dược, tiên dược, thánh dược, thần dược.

***CHỨC NGHIỆP:**

- Luyện đan sư, Trận phù sư, Luyện khí sư, Ngự thú sư, Đồ thạch sư, Thương đội, Dong binh đoàn,...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Ngư ông đắc lợi

"Nhan công tử, thì ra là ngươi?"

Nghe thấy âm thanh của Nhan Mạc Oa vang lên, Huyết Minh liền lập tức giống như kinh ngạc mà nói ra. Thế nhưng, Thất Sắc Thảo đang tỏa ra quang mang trong tay hắn lúc này liền khiến cho những người còn lại ở đây không muốn cùng hắn nói chuyện phiếm.

"Rõ ràng."

Nhất là Bạch Dực Sư, khi nhìn đến Thất Sắc Thảo cư nhiên lại bị Huyết Minh nhỏ đi, nó liền lập tức nổi điên lên mà nhào về phía hắn. Muốn đem hắn xé ra thành từng mảnh.

Đối diện với thế công của Bạch Dực Sư, Huyết Minh liền chỉ vân đạm phong khinh mà đặt tay lên trên vỏ kiếm. Sau đó, ngón trỏ của hắn liền khẽ gõ một cái. Lúc này, chỉ nghe thấy một đạo tiếng "leng keng" vang lên, Hy Tà liền lập tức bắn ra khỏi vỏ.

Ngay khi những người xung quanh, kể cả Bạch Dực Sư cũng chưa kịp phản ứng điều gì thì cơ thể của nó đã "ầm ầm" ngã xuống đất. Ở giữa mi tâm của nó lúc này là một lỗ máu xuyên qua đầu, liên tục có chất lỏng màu đỏ chảy ra.

Mà nhìn lại, chỉ nghe tiếng "leng keng" lại một lần nữa vang lên, Hy Tà kiếm đã nhanh chóng tra lại vào vỏ. Ngay cả hình dạng của nó ra sao cũng như nó là thế nào đem Bạch Dực Sư giết chết thì những người còn lại cũng không nhìn thấy được. Vì thế, hai người Lăng Dục cùng Nhan Mạc Oa liền lập tức cảnh giác lên mà nhìn chăm chăm Huyết Minh.

Hy Tà: Ta có cảm giác bản thân thật giống một con cẩu, chủ nhân kêu cần ai. Ta liền phải lao ra cắn người đó. Thật sự là đau khổ... T_T

"Ặc, cái kia, ta đi trước..."

Cuối cùng, vẫn là Nhan Mạc Oa có sức chịu đựng kém nhất vội vàng nói ra. Cũng không để cho Huyết Minh trả lời, hắn liền đã lập tức dùng hết tốc độ cha sinh mẹ đẻ của mình mà rời đi như một làn gió. Đứa sao a, ở lại để chịu ngược hay gì?

Nghe thấy tiếng bước chân chạy trốn của Nhan Mạc Oa, Huyết Minh cũng không có ra tay ngăn cản mà chỉ xoay người đi đến trước mặt của Lăng Dục. Không nhanh không chậm mà cùng Lăng Dục chấp tay chào hỏi.

"Vị nhân huynh đây, tại hạ tên là Huyết Minh. Đúng rồi, đây là Thất Sắc Thảo của ngươi có đúng không? Ngươi mau nhận lấy đi."

Bị hành động này của Huyết Minh làm cho ngớ người, Lăng Dục liền bất tri bất giác đem Thất Sắc Thảo nhận lấy. Trong đầu liên tục hiện đầy dấu chấm hỏi. Đây không phải là nên đoạt bảo hay sao a? Tại sao lại đem trả cho hắn rồi?

"Yêu hạch của Bạch Dực Sư ta có thể nhận được không a?"

"À, được được..."

Nhanh chóng lấy lại tinh thần, Lăng Dự liền gật đầu đáp ứng yêu cầu của Huyết Minh. Dù sao hiện tại đối với hắn mà nói, Thất Sắc Thảo vẫn có công hiệu hơn yêu hạch rất nhiều. Thế nhưng, lúc này hắn cũng đã buông bớt phòng bị đối với Huyết Minh. Bởi vì người tới có mưu cầu vẫn đáng tin hơn người bỗng dưng tỏ vẻ ân cần a.

"Ta là Lăng Dự, là thiếu chủ của Thương Lang dong binh đoàn. Theo tình trạng của hai người, dường như công tử đây là có quen biết với kẻ ban nãy?"

"Đúng vậy, hắn là Nhan đại thiếu gia của Nhan gia. Khi đi ngang qua Vân Lan thành, tại hạ đã từng gặp qua một lần."

Đối với sự nghi ngờ bên trong lời nói của Lăng Dự, Huyết Minh vẫn vờ như không hay biết gì mà không chút do dự nói ra. Sau đó liền đem yêu hạch của Bạch Dực Sư thu vào trong không gian.

"Vậy sao?"

"Vậy thì trên đường tới đây ngươi có hay không gặp được ba cái nữ nhân. Trong đó một cái có dung mạo xinh đẹp, vận y phục màu..."

Nói ra hai từ không rõ ý vị, như nghĩ đến điều gì. Lăng Dự liền lập tức hỏi một câu làm cho Huyết Minh có chút khó xử mà nhú mày lại. Cuối cùng đành ảo não lắc đầu.

Ngay khi phản ứng lại, đến cả chính Lăng Dự cũng không khỏi xấu hổ vì câu hỏi không có não của mình. Đôi mắt của người ta không nhìn thấy được, hẳn cư nhiên lại chạy đến hỏi thăm mấy điều ngu ngốc như vậy.

"Thật sự xin lỗi a, bởi vì lo lắng cho hôn thê của mình cho nên ta mới..."

"Không sao, ta hiểu được mà. Mặc dù ta xác thực không thể nhìn thấy được ba cái nữ nhân. Nhưng là...ta..."

"Làm sao...Ngươi có phải là đã gặp phải thứ gì đó?"

Nhìn thấy Huyết Minh bỗng dưng lại ngáp ngừng, trên gương mặt cũng mang theo sự thương cảm cùng quần bách. Lăng Dự liền bắt đầu cảm thấy được không thích hợp, một cảm giác bất an liền bắt đầu sôi trào trong lòng của hắn.

"Phải...ta là gặp phải 2 cái vong hồn vô cùng kỳ dị do Nhan công tử điều khiển. Ta nghe thấy hắn gọi chúng bằng tên của 2 cái nữ nhân, một cái dường như gọi là...Kha Nương...còn một cái là...Sát..."

"Sát Thi Diễm có đúng hay không?"

Khi nghe Huyết Minh giống như là vô cùng "khó khăn" thuật lại chuyện này. Nhất là khi nghe đến cái tên kia, Lăng Dự liền cảm thấy cổ họng ngay ngáy mà phun ra một ngụm máu. Giống như kẻ điên mà nắm lấy hai vai của Huyết Minh ra sức lắc.

"Lăng huynh...xin ngươi nén bi thương..."

Đối diện với sự điên cuồng của Lăng Dự, Huyết Minh cũng không có hất tay hắn ta ra mà vẫn như cũ để cho hắn ta bắt lấy. Trong giọng nói cũng mang theo sự an ủi cùng đồng cảm sâu sắc, trên gương mặt cũng dần hiện ra một cỗ u buồn không tên.

[.....] U buồn cái rắm, ký chủ nhà nó là đang cười lăn lộn ở trong đầu thi có. Đúng là một kẻ biến thái da mặt dày như tường thành mà.

Mà nghe thấy câu trả lời bất lực này của Huyết Minh, Lăng Dự liền đã đoán ra được chính xác đáp án rồi. Tâm như tro tàn đem Huyết Minh buông ra, Lăng Dự liền giống như mất đi sức lực mà lùi về sau vài bước. Cuối cùng liền trực tiếp ngã ngồi xuống đất, đôi mắt đỏ lên mang theo sự phẫn hận không cùng mà nghiêng rằng nghiêng lợi lăm bắm một cái tên.

"Nhan Mạc Oa, Nhan Mạc Oa..."

[Chúc mừng ký chủ thành công ly gián quan hệ giữa Lăng Dự và Nhan Mạc Oa. Phần thưởng: cách bố trí Đào Hoa Liệp Sát trận.]

**Kịch trường nhỏ a~:

- -Nhan Mạc Oa: Ta bị hắn cầm sừng, khi nhìn thấy hắn lại còn phải bỏ chạy cong đuôi... (T/T)

- -Lăng Dự: Hôn thê của ta bị hắn giết, ta còn liên tục cúi đầu cảm tạ hắn. Cùng hắn xưng huynh gọi đệ...(T/T)

- -Nhan Mạc Oa: Đm...凸(-_-)凸

- -Lăng Dự: Đm...凸(-_-)凸

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Ngụy quân tử? huyết thệ tái phát

Cũng không trách Lăng Dữ ngay cả một điểm nghi ngờ đối với Huyết Minh cũng không có. Đó là bởi vì những cảm xúc trên gương mặt của hắn đều quá thật, căn bản là không giống nói dối. Nhất là sự băn khoăn khó xử kia, hoàn toàn không phải là một kẻ tiểu nhân chuyên nói xấu người khác có thể làm ra được.

"Huyết Minh công tử, đa tạ ngươi. Đây là kim lệnh của Hồng Lang dong binh đoàn chúng ta. Khụ khụ...Sau này chỉ cần có chuyện cần giúp đỡ, ngươi cứ đem tấm lệnh bài này lấy ra...khụ khụ...ta nhất định sẽ tận lực...khụ khụ... Ta có việc, cáo từ..."

Chống đỡ thân mình từ trên mặt đất đứng dậy, Lăng Dữ liền từ trong lòng ngực lấy ra một tấm lệnh bài đưa cho Huyết Minh. Sau đó hắn mới liên tục ho khan mà nhanh chóng rời đi, rõ ràng là muốn tìm trợ lực đi trả thù Nhan Mặc Oa.

Lúc này, Huyết Minh lại giống như là vô cùng bối rối mà đưa tay muốn gọi Lăng Dữ lại. Khi nghe đến tiếng bước chân của hắn đã dần dần đi xa, Huyết Minh mới đem kim lệnh ném vào một góc trong không gian. Trên môi cũng nâng lên một nụ cười nhàn nhạt.

[Ký chủ, ngươi có biết bộ dạng của ngươi bây giờ rất giống 4 từ "tiểu nhân đắc chí" hay không a? Vô cùng vô si...] Nín một hồi, hệ thống rút cuộc là cũng không nhịn được nữa mà nói ra.

"Hệ thống, ngươi nói ký chủ của mình như vậy thật sự được sao?"

Đối với lời bình luận của hệ thống, Huyết Minh liền giống như không vui mà sa sầm mặt. Mây kiếm cũng nhúu chặt lại với nhau mà lạnh nhạt hỏi lại.

[.....] Ấc, nó có phải là hơi quá đáng rồi không a? Không được, phải sửa...

[Khụ khụ...cái kia, ký chủ, vậy người cảm thấy nên dùng từ gì để miêu tả bản thân người?]

Khi nghe đến hệ thống xuống giọng nói chuyện với mình, Huyết Minh liền giống như thật sự suy tư mà nhúu chặt mây lại. Nếu hỏi từ gì thích hợp để miêu tả thiết lập nhân vật hiện tại của hắn nhất sao? Đúng thật là có ba chữ a...

"Ngụy quân tử?"

[.....] Xin lỗi, nó còn lo lắng ký chủ sẽ buồn bực. Nhưng hiện tại xem ra, nó sai rồi, ký chủ nhà nó căn bản cũng có tự mình hiểu lấy a.

Cũng không tiếp tục nói chuyện với hệ thống nữa, Huyết Minh liền nhàn nhã theo lối cũ đi trở về. Dù sao, đêm nay hắn cũng không còn được nhàn hạ như bây giờ nữa.

- - - - -

Tinh quang dập tắt, màn đêm buông xuống.

Ánh trăng tròn rùng rục mang theo huyết sắc cũng đi theo treo cao trên bầu trời. Mặc dù đẹp nhưng lại khiến nhân tâm hoảng hốt. Nhất là khi ánh trăng xuyên qua kẽ lá, phủ lên trên những tán đại thụ liền càng khiến cho bóng đêm trở nên u lạnh đáng sợ.

Mà hôm nay, cũng là một ngày tồi tệ đối với Huyết Minh. Huyết thệ của hắn, tái phát.

Lúc này, Huyết Minh chỉ cảm thấy huyết nhục của bản thân giống như đều đang sôi lên. Nhất là bên phải gương mặt, bây giờ đây đều đã nóng như lửa hơ. Khiến cho hắn chỉ hận không thể đem một lớp da này đều gỡ xuống. Cơ thể cũng đi theo lăn lộn trong xe ngựa, va vào trên vách xe.

"Aaa..."

Nỗi đau thấu tâm can khiến cho tiếng rên rỉ đau đớn không khỏi từ trong miệng của Huyết Minh tràn ra. Trên trán của hắn lúc này đều đã thấm ướt mồ hôi, đồ án của huyết thệ cũng đang lúc mờ lúc không, hiện ra trên gương mặt của hắn.

"Không xong, công tử có chuyện..."

Mà lúc này, tất cả mọi người rút cuộc cũng đã bị động tĩnh này của Huyết Minh làm cho giật mình tỉnh giấc mà vội vàng vây quanh xe ngựa. Trên gương mặt đều là vẻ lo lắng. Cuối cùng, huynh muội Lãnh Hàn cũng là người đầu tiên muốn đi vào xem xét.

"Đề ta vào xem..."

Thế nhưng, ngay khi Lãnh Hàn chuẩn bị đi vào thì rèm xe bỗng dừng lại bị người nhắc lên. Theo sau đó, Huyết Minh với gương mặt trắng nhợt đầy mồ

hồi cũng đi theo xuất hiện.

Cũng không quản lấy bọn họ, hắn liền chỉ đưa tay ôm lấy má phải của mình. Nghiêng ngả lão đảo hướng về phía bia rừng rồi đi. Hiện tại là trạng thái yếu ớt nhất của hắn, hắn cũng không dám đem bí mật này của mình cho người khác biết.

"A Minh, đợi đã!!!"

Nhìn thấy bộ dạng chật vật này của Huyết Minh, Y Trần căn bản là không quản được nhiều như vậy mà lập tức lo lắng hô lên rồi vội vã đuổi theo hắn. Mặc dù không biết hắn là bị làm sao nhưng nàng không thể để cho hắn một mình rồi đi trong trạng thái như vậy được.

Một bên đi vào bia rừng, một bên Huyết Minh liền bởi vì tầm mắt hạn chế mà bị va đập vào các gốc cây ven đường. Mắt thấy thân ảnh của Y Trần càng ngày càng gần giống như sắp đuổi kịp. Huyết Minh liền lập tức nhắm chặt mắt lại, tăng nhanh bước chân. Cơ thể cũng nhẹ nhàng đem cây cối tránh đi.

Mà ở phía sau, Y Trần cũng là gấp đến độ mồ hôi đầm đìa. Ngay khi nàng sắp theo kịp hắn thì không biết vì sao, tốc độ của hắn bỗng dừng lại tăng nhanh. Chẳng mấy chốc liền biến mất trong tầm mắt của nàng.

- -----

"Aaa..."

Chỉ vừa đặt chân đến bên bờ suối, Huyết Minh liền đã không kìm nén được nữa mà ngã xuống đất. Một thân bạch y cũng bắt đầu bị bùn đất làm bẩn, chật vật khôn kể.

Cố lên, đợi khi hắn thành công trả được thù, hắn liền sẽ không còn phải chịu đựng sự tra tấn này nữa. Khi đó, hắn sẽ có thể có được chân chính tự do. Có thể tự hành nắm lấy vận mệnh của mình.

"A Minh..."

"Cút!!!"

Khó khăn lắm mới lần theo vết tích do Huyết Minh để lại để tìm đến hắn. Ngay khi Y Trần vừa chạy đến thì chỉ thấy Huyết Minh đã giống như một con dã thú bạo nộ mà quát lớn một tiếng. Đôi mắt cũng bắt đầu hiện lên huyết quang như sắp biến về thành ma tộc.

"A Minh..."

"Tránh xa ta ra...cút..."

Mơ màng nhìn thấy Y Trần không những không sợ hãi mà còn càng ngày càng tới gần mình. Huyết Minh liền trầm giọng quát một tiếng, bắt đầu chống người ngồi dậy. Thất tha thất thêu, gắng gượng từng bước một mà xoay người rồi đi...

"A Minh, nghe ta nói..."

Lúc này, Y Trần đã trực tiếp từ sau lưng ôm lấy hắn. Không biết vì sao, khi nhìn đến bộ dáng kiên trì này của hắn. Nàng liền vô cùng đau lòng, nước mắt cũng bắt đầu chảy ra ngoài. Trong giọng nói cũng ẩn chứa sự đau xót...

"Ta bảo ngươi cút, ngươi bị điên sao...Aaa..."

Rốt cuộc, Huyết Minh cũng liền không nhịn được nữa mà khụy xuống đất. Đau đớn cũng đi theo truyền đến khiến cho hắn trực tiếp mất đi lý trí mà hung hăng cắn lấy bả vai của Y Trần.

"Ô ô...A Minh...không sao..."

****Truyện Đình cấp vô tình hệ thống đã được khôi phục lại bởi vì người mắng ta đã gửi lời xin lỗi cũng như mong muốn ta tiếp tục ra truyện.**

****Đồng thời cảm ơn bạn LootByMind rất nhiều vì đã ủng hộ ta nhé. Hôm nay ta xin nghỉ ở nhà, vốn dĩ định không ra chương luôn rồi.**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Phát tiết (H)

Mặc cho vai đều đã bị Huyết Minh cắn đến rách da, máu tươi chảy dài. Y Trần vẫn như cũ kiên trì mà ôm chặt lấy hắn, bàn tay cũng ở sau lưng của hắn nhẹ nhàng vỗ về giống như an ủi. Từ nhỏ đến lớn nàng căn bản là chưa từng chịu đau như vậy a, nhưng vì hắn, nàng nhịn!

Mà lúc này, sau khi đến gần Y Trân, Huyết Minh liền nhanh chóng lấy lại được một chút tỉnh táo mà lập tức nhả nằng ra, không tiếp tục cắn nữa. Mà lúc này, con đau lại lần nữa ập tới khiến hắn không thể không ngã xuống đất.

"A Minh!!!"

Nhìn đến một cái đồ án đồ tươi kỳ dị như huyết ấn trên mặt của Huyết Minh, Y Trân liền vội vàng hô lên. Mặc dù không biết đó là thứ gì, nhưng nằng biết, Huyết Minh bị như vậy nhất định là do nó.

Đúng rồi! Nếu không nằng liền thử xem có cách gì có thể dẫn đi sự chú ý của hắn, để hắn phát tiết ra sự bạo nộ của mình hay không? Nghĩ nghĩ, Y Trân liền không khỏi đỏ mặt mà nhìn Huyết Minh đang vô cùng khốn khổ kia. Cuối cùng, trong mắt của nằng liền hiện ra một tia kiên định mà cúi người. Ôm lấy mặt của Huyết Minh liền hôn lên.

"Ừm?"

Lúc này, giữa môi lưỡi của hai người đều tràn đầy mùi máu tươi. Mà bây giờ đây, Huyết Minh liền trực tiếp xem nằng như cọng cỏ cứu mạng mà bắt đầu chủ động càn quét trong miệng của nằng. Câu lấy lưỡi của nằng cùng nhau trêu đùa.

"Ừm...um..."

Bị Huyết Minh cướp sấp hết không khí, Y Trân liền không thể không mơ màng mà dùng tay đẩy vai hắn ra. Mà lúc này, Huyết Minh cũng dựa theo ý của nằng mà rời khỏi, khiến cho nằng lập tức há miệng tìm kiếm không khí.

"Khoan đã...A Minh..."

Lúc này, Huyết Minh đã bắt đầu đưa tay xé nát đai lưng cùng váy của Y Trân, động tác cũng không nói có bao nhiêu thô bạo. Đối diện với sự gấp rút của hắn, Y Trân liền vô cùng hoảng sợ mà ngăn cản. Thứ đó của hắn lớn như vậy a, nếu cứ vậy liền tiến vào thì nằng sẽ chết mất.

Đối diện với sự sợ hãi của Y Trân, Huyết Minh hiện tại là không có một chút nào phản ứng đến. Bởi vì lúc này đây, lý trí của hắn đang từng chút một bị hao mòn đi. Hắn chỉ muốn tìm một chỗ phát tiết sự đau đớn của mình ra. Nếu là khi còn ở Yêu Thú Sâm Lâm, hắn liền đã cầm lấy Hy Tà kiếm đi diệt sát yêu thú để phát tiết rồi.

Nhưng hiện tại, hắn đã tìm ra được một phương pháp mới...

Giải khai đi đai lưng, Huyết Minh liền không chút chậm trễ đỡ lấy tiểu huynh đệ của mình tiến vào nơi ấm áp đó. Có lẽ bởi vì khăn trương, vách tường xung quanh trong cơ thể nằng đang không ngừng xô lại với nhau giống như muốn đem hắn kẹp lại ở bên trong. Sáng khoái đến hắn có cảm giác xương sống tê dại, suýt chút nữa liền bắn.

"Thả lỏng một chút đi, ngươi muốn đem ta kẹp chết sao?"

"Ồ ô...đau a..."

Trái ngược với cảm giác của Huyết Minh, Y Trân chỉ cảm thấy bản thân giống như là bị người xỏ xiên qua. Thế nhưng, khi nghe đến âm thanh khàn khàn của hắn, nằng liền không có tiền đồ mà mềm thân. Hạ thân cũng bắt đầu tiết ra hoa dịch.

Cảm thấy tư thế này không được thuận tiện cho lắm, Huyết Minh liền đưa tay đem Y Trân ôm dậy. Mà lúc này, bởi vì cơ thể rơi vào khoảng không, nằng liền vội vàng đưa tay câu cổ hắn. Cả người cũng dán chặt vào người hắn, đôi chân cũng đem hông hắn quấn quanh lại, lo sợ bản thân sẽ bị rơi xuống.

"Ấn...a...A Minh..."

Mỗi một bước đi của Huyết Minh, hạ thân của hắn liền càng tiến sâu vào trong cơ thể của nằng, khiến cho nằng không khỏi phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều. Đầu cũng tựa vào trên vai của hắn, thân thể cũng đi theo mềm như bông.

Trong khi Y Trân đầu óc đều đã trở thành hồ nhảo không suy nghĩ được gì nữa, Huyết Minh bỗng dừng lại đưa tay đem nằng đẩy ra. Khiến cho nằng hoảng sợ mà kinh hô lên một tiếng. Thế nhưng, lúc này nằng mới phát hiện sau lưng đã dựa vào thứ gì đó lạnh như băng. Vừa thấy chính là một khối đá lớn ở ven bờ suối.

"Ha...a...chậm một chút...ân...a..."

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy một cái nữ nhân yếu mị tận xương đang ghé vào trên thân của một nam nhân. Nữ nhân y phục xốc xếch, lộ ra tâng tâng da thịt trắng nõn. Nam nhân lại là y quan chính tề. Thoạt nhìn lại giống như yêu tinh câu dẫn thư sinh được viết bên trong thoại bản.

Đến ngay cả mặt trăng trên bầu trời cũng đều ngưng ngừng mà bay vào trong đám mây đen, đem ánh sáng mờ ảo cũng che lấp đi.

Theo ánh trăng bị mây đen che phủ, Huyết Minh cũng liền từ trong bạo nộ lấy lại ý thức mà chạy nước rút lần cuối rồi thả lỏng người, đem tinh hoa của

bản thân phóng thích vào tận sâu trong cơ thể của Y Trân.

Lúc này, Y Trân đã là thần trí không được tỉnh táo, cơ thể cũng đều mềm như cọng bún, ngay cả một ngón tay cũng đều không nhúc nhích được. Da thịt hiện lên một tầng đỏ ửng như tôm luộc, khiến người ta không nhìn được mà muốn yêu thương nàng nhiều hơn.

"Um..."

Bất đắc dĩ, Huyết Minh liền không thể không đem Y Trân ôm lên, sau đó liền đem nàng tắm sạch một lần. Cuối cùng, khi nhìn đến quần áo bị xé nát của nàng, hắn liền lấy ra áo choàng của mình, đem nàng quấn thành một con tằm cùng chỉ lộ ra một cái đầu.

"Y Trân, ta có chuyện muốn nói với nàng..."

Sau khi được Huyết Minh ôm vào lòng mà vận dụng khinh công bay lên trên một ngọn cây. Y Trân cũng liền bị gió lạnh phất qua mặt mà tỉnh táo lại. Lúc này, cả hai người đã ngồi phía trên một cành cây lớn, nàng tựa lưng vào trên thân cây. Huyết Minh lại ngồi đối diện với nàng.

Từ trong không gian lấy ra một thứ, Huyết Minh liền đặt vào trong tay của Y Trân. Cũng không đợi nàng kịp phản ứng, hắn liền đưa mắt nhìn về phía bầu trời. Trong giọng nói cũng mang theo cảm giác hoài niệm.

****Tiểu kịch trường:**

- -Hạ Vũ: Tác giả, người rút ra đây cho ta! Tại sao ta xuất hiện trước hắn, người không để cho ta cùng thê chủ của ta chơi đã chiến mà lại để cho hắn tới trước? Quá bất công!

- -Nhóc: Bởi vì hắn là nhạc phụ của người a. Nếu người không phục thì cùng hắn tới cái đã chiến đi?

- -Hạ Vũ:.....

- -Huyết Minh: Cút.

****Cảm ơn bạn Tháng 112 cùng Ssoaicca đã ủng hộ nhé! Hôm nay sẽ bạo chương a~**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Vật gia truyền

"Thật ra, ta vẫn chưa từng nói với người, cha của ta là Ma thần, nương của ta lại là Yêu thần. Người đời luôn luôn có nỗi sợ hãi đối với bọn họ mà liên tục hô hào đuổi giết. Thế nhưng, đối với ta mà nói, bọn họ chỉ đơn giản là một đôi phụ mẫu vô cùng bình thường."

"Bọn họ sẽ không giết người, không hại người. Bọn họ cũng sẽ dạy ta cách đối nhân xử thế, lớn lên trở thành một nam tử hán đội trời đạp đất..."

Một bên trầm ngâm thuật lại chuyện xưa cho Y Trân nghe, một bên Huyết Minh lại hồi đoái kim sang được từ hệ thống mà nhẹ nhàng ôm Y Trân vào lòng. Dem áo choàng vén qua vai của nàng rồi nhẹ nhàng thoa thuốc lên.

"Thế nhưng, họ đều chết cả rồi, là bị người của Vạn Kiếm tông giết chết."

Nói đến đây, hắn liền thoáng dừng lại động tác, trong giọng nói cũng mang theo một cổ tang thương cùng bất đắc dĩ:"Cho nên, ta sẽ giết hết bọn họ. Vì vậy, có một ngày, ta rất có thể sẽ quay lưng với toàn bộ nhân tộc. Nhưng nếu ngày đó thật sự xuất hiện, ta có thể phải cùng nàng đứng đối lập với nhau..."

"A Minh, người đừng nói vậy a...Ta sẽ vĩnh viễn đứng về phía người. Nếu nhân tộc dám làm tổn thương người, ta sẽ cùng với người, diệt cả nhân tộc!"

Nhìn thấy sự bất lực mệt mỏi này của Huyết Minh, Y Trân liền cắn môi. Đôi mắt mang theo vẻ kiên định mà nói. Đây chính là thứ mà nàng thật sự suy nghĩ, lấy gà theo gà, lấy chó theo chó. Từ khi lấy Huyết Minh, nàng đã chuẩn bị sẵn tinh thần từ bỏ đi thân phận nhân tộc này.

Đối diện với sự chân thành của Y Trân, Huyết Minh liền bật cười sùng nịch mà lắc đầu. Khi nhìn đến vết cắn trên vai trái đã bầm tím, ứa máu của nàng, Huyết Minh liền thở dài nói:"Không cần a, mệnh của ta, một mình ta khổ liền đủ, ta không muốn nàng bị liên lụy. Y Trân, thật sự xin lỗi nàng."

Huyết Minh không nói thì thôi, lời này vừa nói, Y Trân đã trực tiếp thấm nước mắt. Thế nhưng, cũng không tiếp tục đề tài này, Huyết Minh liền đem tay nàng nâng lên, vỗ vỗ vào trên tấm vải đó. Lời kế tiếp mà hắn nói ra, dường như là Y Trân, đến ngay cả hệ thống cũng đều "cảm động".

"Thứ này là vật gia truyền do nương của ta để lại. Mặc dù không tính là vật quý giá gì nhưng lại chỉ truyền cho con dâu của nhà ta, mà hiện tại, ta liền đưa nó tặng cho nàng."

[.....] Hệ thống đang nghĩ, không biết nó có nên cảm động về việc bản thân đã phi thân trở thành mẹ của ký chủ hay không đây?

Nghe thấy lời này của Huyết Minh, trái tim của Y Trân liền khê run lên, đưa tay từ từ mở ra thứ này. Chỉ thấy đó là một chiếc khăn tay thêu hình uyên ương nghịch nước vô cùng sống động, phía trên còn thêu lấy 2 chữ "Điều Thuyền" tinh tế tuyệt mỹ. Chứng tỏ chủ nhân của chiếc khăn này có tú kỹ rất là cao.

Thế nhưng, thứ làm cho Y Trân quan tâm nhất chính là, bên trong chiếc khăn tay này là đang gói lấy một chiếc trâm cài tóc có đính hình một con chim phượng hoàng 9 đuôi làm bằng vàng với đôi mắt màu tím sẫm vô cùng có thần. Phảng phất như muốn sống lại mà bay đi.

"A Minh, Điều Thuyền là?"

Mặc dù có là vô cùng cảm động, thế nhưng với tư cách là một nữ nhân. Khi nhìn đến nam nhân của mình lấy ra một chiếc khăn tay có thêu tên nữ nhân khác thì cũng sẽ không khỏi cảm thấy ghen tuông.

Đối diện với bình giấm chua sắp vỡ này, Huyết Minh liền mặt không đỏ, tim không đập mà lạnh nhạt trần thuật "sự thật": "Điều Thuyền là mẫu thân ta."

[.....] Tội ký chủ của nó ngay cả chuyện này cũng đều nói ra được a, hôm trước hấn vừa đi qua Tuyệt Tình cốc. Hôm nay Điều Thuyền liền trở thành mẹ của hấn rồi, vậy thì xin hỏi a, cha của hấn là ai? Lữ Bố hay Đồng Trác?

Thế nhưng, trái ngược với hệ thống liên tục phi nhõ. Y Trân đã sớm ngưng ngưng mà cuối đầu, uống công hấn đối với nàng tốt như vậy, nàng cư nhiên lại còn ghen bóng ghen gió. Đúng là tốt ngưng ngưng mà...

"Y Trân, Huyết Minh ta không dám nói rằng bản thân mình đã yêu nàng. Thế nhưng, nàng chính là nữ nhân đầu tiên của ta. Đối với ta mà nói, nàng là vô cùng quan trọng"

[Ký chủ! Stop a! Nữ nhân đầu tiên cái mịa gì nữa, 27 cái nữ chính trước kia đâu? Đừng nói với ta, người chỉ cùng bọn họ đắp chăn bông nói chuyện phiếm a.]

"Nữ nhân đầu tiên của ta - ở thế giới này."

[.....] Ký chủ giỏi, nó không còn lời nào để nói.

Đương nhiên, việc hệ thống bị Huyết Minh nói đến á khẩu, Y Trân căn bản là không hề biết tới. Nàng chỉ bị Huyết Minh làm thẹn đến phát hoảng mà trực tiếp nhào vào trong lòng hấn. Nước mắt cũng như hạt châu lăn dài xuống sườn mặt.

"Ô ô...A Minh a, thật sự xin lỗi chàng...ô ô...ta trước kia vẫn còn chút gút mắt với chàng về việc chàng đem ta làm thứ trút giận thay Nhan Mạc Oa. Ô ô...nác...về sau ta nhất định sẽ vì chàng làm mọi chuyện, chỉ cần có thể giúp chàng trả được thù là được!"

[Y Trân:

Mị lực: 102. Độ trung thành: 100.]

"Không sao. Không sao a..."

Ôm lấy Y Trân, Huyết Minh liền đưa tay vỗ vỗ lưng của nàng mà dịu dàng nói ra. Thế nhưng, nếu bây giờ Y Trân là đang ngẩng đầu, nàng nhất định sẽ phát hiện ra một việc. Huyết Minh làm gì còn bộ dáng thâm tình như vừa rồi? Trong mắt của hấn chỉ còn lại là một cái hồ sâu lạnh băng, ngay cả một tia tình ý cũng không có.

**Không phải có một bạn từng hỏi ta, ta lấy linh cảm từ đâu để tạo ra một Huyết Minh "độc lạ" cũng như một HTTDCMT hay sao a? Vậy thì hôm nay ta sẽ xàm xàm cho nghe.

- -Lúc đầu, ta vốn dĩ là có linh cảm bộ truyện này trước bộ ĐCVTHT, lẽ ra Hạ Vũ mới là vai chính của bộ tiên hiệp này, sẽ vào vai một cái kiếm sĩ, đi khắp thiên hạ cầu đạo.

- -Nhưng rồi, ta không tìm ra được điểm đặc biệt của bộ truyện này. Vì vậy, ta lại bắt đầu có linh cảm cho ĐCVTHT, và quyết định viết bộ ấy trước với main là Hạ Vũ - ngoài lạnh trong nóng!

- -Và rồi, linh cảm cho HTTDCMT bắt đầu xuất hiện khi ta nghe qua ba bài hát: Đại tiểu giang hồ, xuất sơn, và Ly nhân sầu (cover tiếng việt của Soái Nhi.)

- -Ở đại tiểu giang hồ: ta bắt đầu suy nghĩ đến việc, muốn sống trong giang hồ thì phải học khiêm nhường, biết tự lượng sức mình với câu hát "đánh lại thì đánh, không đánh lại thì chạy" cùng với "thiên hạ đệ nhị cũng không tồi".

- -Ở Ly nhân sầu: ta bắt đầu suy nghĩ ra yêu hận tình thù ở sơn môn tu tiên, bắt đầu nghĩ ra một nam chính lòng mang thù hận bá nhập vào tông môn để trả thù. Cũng như sáng tạo ra một Ân Như Tuyết si tình qua câu "Muội năm xuân lại đi, tóc sương đã vương tơ sầu", "chôn xưa sơn môn ẩn giấu", "tình nhi nữ vùi chôn" và "khóc cho thân ai bạch cốt".

- - Và đặc biệt nhất là ở Xuất sơn: ta tìm được một nam chính thờ ơ lạnh nhạt, nhìn thấu hồng trần, cô độc với "tứ hải bát hoang đều không ai kết bái", "lại già bất thiện, thiện giả bất lai".

- - Còn về việc giả mù? Ha ha, ta là nghĩ ra từ câu "người cười ta tàn, ta cười nhân gian".

- - Đỉnh điểm nhất là khi ta nghe qua bản cover Xuất sơn từ ABbbb Quân. Khi nghe đến một giọng trầm tình cùng một giọng có phần sáng khoái, bá đạo. Ta liền nghĩ đến một nam chính có hai bộ mặt, một là chính nhân quân tử, một lại là ma tộc tùy tâm sở dục.

- - Và tất cả mọi thứ trên, đã tổng hợp thành một Huyết Minh của hiện tại!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Lập ra Lãnh Khuyết cung

[Đỉnh, hảo cảm của nữ chính Y Trân đối với ký chủ +100. Điểm phản diện +100.]

[Đỉnh, độ trung thành của Y Trân đạt tới đỉnh cấp, đã bắt đầu thực hiện trời buộc. Sau khi trời buộc, độ trung thành vĩnh viễn đều sẽ không thay đổi. Khen thưởng: Ngự nữ tâm kinh x1.]

[Làm một cái nhân vật phản diện hợp cách thì làm sao lại không có một thế lực riêng cho mình? Nhiệm vụ phụ tuyến 2 mở ra: Sáng tạo ra một thế lực tà đạo.]

Nghe thấy âm thanh thông báo, Huyết Minh liền bất động thanh sắc mà đem Y Trân đỡ dậy. Ngẫm nghĩ một chút, hắn liền nói với hệ thống: "Hệ thống, đôi lấy không gian giới chỉ trung phẩm cho ta."

[Đỉnh, hồi đoái thành công. Điểm phản diện -50.]

Sau khi hồi đoái xong, Huyết Minh liền đem không gian giới chỉ lấy ra. Kế tiếp liền đem một nửa ngân lượng bên trong không gian phân vào giới chỉ. Dưới ánh mắt kinh ngạc của Y Trân, hắn liền đem giới chỉ đeo vào ngón áp út trên tay trái của nàng. Nhẹ giọng nói ra.

"Nếu nàng nhất quyết muốn giúp ta, ta cũng sẽ không tiếp tục từ chối nữa. Huyết Minh ta, có được một thế tử như nàng cũng đã là phước đức từ kiếp trước tu được. Một đời này của ta, xem như không hối."

"Hiện tại, ta có ý định muốn tạo lập một thế lực cho riêng mình. Nhưng là, ta chỉ có thể tin được một mình nàng mà thôi. Y Trân, giúp ta được không?"

Nghe thấy Huyết Minh nói muốn xây dựng một thế lực mới, Y Trân cũng là không có bao nhiêu kinh ngạc. Bởi vì từ trước tới giờ nàng đã biết rõ, nam nhân của nàng căn bản không phải là vật trong ao. Vì vậy, nàng liền không có chút do dự mà gật đầu: "Được."

"Y Trân, đa tạ nàng. Ta muốn sáng lập ra một tổ chức bồi dưỡng sát thủ cũng như thu thập tin tức. Số ngân lượng này nàng liền dùng để thu nhận những đứa trẻ có tư chất tốt, cũng như đem chúng bồi dưỡng đi."

Đưa mắt nhìn lấy không gian giới chỉ, Y Trân liền bắt đầu nhó máu nhận thân. Nhưng rất nhanh sau đó, nàng liền đã lấp bấp kinh hãi mà liên tục lắc đầu: "Không được, số ngân lượng này quá lớn. Ta không thể nhận."

Đối với sự sợ hãi của Y Trân, Huyết Minh là hoàn toàn lý giải được. Dù sao đây cũng là một nửa gia tài của tỷ muội Vân gia a. Đồng thời cũng có một nửa số tiền "bất nghĩa" hắn lấy được từ trên thi thể của đám người ở Diễm Sát trường nữa mà.

Vì vậy, hắn liền tràn đầy thâm tình mà nói: "Ta tin nàng."

[Đỉnh, hảo cảm của nữ chính Y Trân đối với ký chủ +100. Điểm phản diện +100.]

Mặc dù chỉ là 3 từ vô cùng đơn giản, thế nhưng Y Trân liền đã cảm động khôn cùng. Hắn tin nàng, một người lạnh lùng như hắn cư nhiên lại tin nàng! Vì vậy, trên gương mặt của Y Trân cũng liền lập tức hiện ra một nụ cười hoa nhường nguyệt thẹn.

"A Minh, ta nhất định sẽ không phụ chàng!"

Vừa nói xong, Y Trân lại giống như nhớ đến việc gì đó mà tò mò hỏi hắn: "A Minh a, chàng dự định sẽ đặt tên cho tổ chức này là gì?"

Nghe thấy câu hỏi của Y Trân, Huyết Minh liền khẽ cau mày suy nghĩ. Sau đó, khi ánh mắt của hắn rơi vào trên mặt trăng đang bị mây đen che khuất một nửa, tỏa ra cảm giác lạnh băng kia. Ánh mắt của hắn liền hiện ra một tia dị sắc, không nấn không nhạt mà nói ra.

"Lãnh Khuyết cung..."

Vừa nghe, mắt hạnh của Y Trân liền ánh lên tia sáng. Câu môi mỉm cười mà lập lại: "Lãnh Khuyết cung? Tên rất hay a..."

Đây là thể lực do nàng và hắn cùng nhau tạo lập ra, chứng minh cho sự tin tưởng của hắn đối với nàng. Vì vậy, cho dù là thịt nát xương tan, nàng nhất định cũng phải đem Lãnh Khuyết cung tạo lập ra, bằng mọi giá!

[Đỉnh, hảo cảm của nữ chính: Y Trân đối với ký chủ +100. Điểm phản diện +100.]

[Đỉnh, thể lực của ký chủ đã được trói định là Lãnh Khuyết cung. Nhiệm vụ phụ tuyến 2 hoàn thành, khen thưởng Gối quà thể lực dành cho ký chủ.]

[Có hay không mở ra Gối quà thể lực?]

Theo âm thanh thông báo vang lên, Huyết Minh liền không chút do dự đồng ý: "Mở ra."

[Đỉnh, mở ra thành công. Nhận được: Bảo xá x1, lệnh bài đặc chế x1, mê huyền trận x1.]

[Vật phẩm pháp bảo cư trú.

Tên: Bảo xá.

Cấp bậc đánh giá: Bảo khí thượng phẩm.

Nổi bật: Pháp bảo dùng để cư trú, rộng trên 1000m. Cây cối, vật dụng, trang khí đều đầy đủ. Chỉ cần lấy ra thì liền có thể sử dụng. Thu phóng tự nhiên.

****Không thể dùng công kích nhưng tính phòng thủ lại rất cao.**]

[Mê huyền trận: Ảo ảnh được lập bên ngoài các tông môn hoặc gia tộc lớn. Chỉ người có vật phẩm chỉ định, tỷ như lệnh bài hay khẩu quyết gì đó thì mới có thể thông qua Mê huyền trận tiến vào.

Đánh giá: Thiên cấp trung phẩm.

****Có thể trực tiếp dùng trợ lực như pháp bảo hoặc vũ lực phá vỡ.**]

Sau khi xem xong giới thiệu, Huyết Minh liền đem lệnh bài đặc chế lấy ra xem thử. Chỉ thấy đó là một tấm lệnh bài làm bằng bạch ngọc tỏa ra hàn khí lạnh lạnh. Phía trước có khắc hình một cái mặt trăng bị mây đen che khuất, mây khói lượn lờ. Phía sau lại là hai chữ "Lãnh Khuyết" tràn đầy bá đạo cùng sát khí nghiêm nghị. Quả thật chính là lệnh bài đặc chế dành cho Lãnh Khuyết cung của hắn.

[Ký chủ, người chẳng lẽ là thật sự tin nàng a?] Nhìn xem cách hành sự lần này của Huyết Minh, hệ thống liền không khỏi cảm thấy quái quái. Chẳng lẽ ký chủ nhà nó đã được "thuần hóa" rồi?

"Không phải là tin nàng, ta chỉ là tin mình mà thôi. Nếu nàng cả gan dám phản bội ta, ta sẽ tự thân đem nàng giết chết. Dẫu sao, nàng cũng chỉ là vật trong tay của ta mà thôi."

[.....] Biết ngay mà.

#Ký chủ nhà ta còn mắc thêm bệnh hoang tưởng bị hại nữa a. Tâm của ta thật mệt...

****Huhuhu, ai còn đọc truyện của ta thì vào cmt cái đi a. Hiu quạnh quá đi mà. ^ω^**

****Hôm rày đang thử sửa lại văn phong, vì vậy đọc sẽ hơi khác một chút nhé! ~(≥▽≤)/~**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Phân Phó

Từ trong không gian lấy ra lệnh bài, Mê huyền trận cùng Bảo xá, Huyết Minh liền đưa chúng cho nàng mà nói: "Y Trân, đây là những thứ mà ta chuẩn bị sẵn cho Lãnh Khuyết cung. Nàng xem..."

Nhận lấy những thứ này từ trong tay của Huyết Minh, Y Trân liền im lặng gật đầu. Một bên lại nghe lấy sự dặn dò cẩn thận của hắn. Trong lòng cũng là ngọt tự tự.

Nói một lát, rốt cuộc, ngay cả quyền trục dạy bố trí Đào Hoa Liệp Sát trận, Huyết Minh cũng là quyết định đem nó đưa cho nàng. Dùng làm trận pháp

trần môn. Dù sao hiện tại đối với hắn mà nói, trận pháp này cũng là không có gì dùng. Nếu cần thì vào trong thương thành đổi một cái là được.

Nếu nói Huyết Minh cùng Y Trân đang bày mưu tính kế cũng như tình chàng ý thiếp với nhau thì cảm xúc của Nhan Mạc Oa lúc này chỉ có thể dùng một chữ để diễn tả, đó là Tệ! Sau khi trốn khỏi chỗ của Huyết Minh và Lăng Dự, hắn đã một đường đi thẳng về trước. Muốn mau chóng đi xuyên qua U Âm Sâm Lâm để đi đến Lục Hưng hoàng triều.

Thế nhưng, ngay khi trời tối, hắn vẫn còn chưa đi được tới bia rừng nữa là. Vì thế, hắn liền không thể không dừng chân ở trong một sơn động. Nhưng là, khi mặt trăng tròn treo cao trên trời, hắn mới phát hiện được bản thân hiện tại rất không ổn..

"Aaa...đau quá...." Lúc này, Nhan Mạc Oa đã không nhận được mà nằm dài trên đất. Đưa tay ôm lấy tim mình mà phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

Ngực của hắn hiện tại giống như là đang bị thứ gì đó găm cắn. Vừa đau lại vừa ngứa. Đau đến tê tâm liệt phế bất quá cũng chỉ có như vậy!

Rốt cuộc, Nhan Mạc Oa cũng là không chịu đựng nổi đau đớn mà trực tiếp ngất đi. Thế nhưng, sự hận thù của hắn đối với kẻ đã gây ra tai họa này cho mình cũng là không vui đi một chút nào.

[Đinh, chỉ số thù hận của nam chủ: Nhan Mạc Oa đối với ký chủ +100. Điểm phản diện +200.]

[Đinh, chỉ số thù hận của nam chủ: Nhan Mạc Oa đối với ký chủ +100. Điểm phản diện +200.]

Đang ôm Y Trân ở trong lòng chuẩn bị về đến nơi dừng chân. Huyết Minh liền không thể không bị một loạt thông báo này chọc cười đến mà câu lên khóe môi. Đây đúng là một quyết định đúng đắn của hắn a. Từ nay về sau, chỉ cần mỗi lần trăng tròn, hắn đều sẽ có người cùng "đồng cam cộng khổ" rồi.

"Chủ thượng." Nhìn thấy Huyết Minh bình an trở về, những người ở đây đều đồng loạt hành lễ. Thế nhưng, khi nhìn đến Y Trân bị quán thành con nhộng trong lòng hắn. Tất cả cũng đều lập tức cúi đầu.

Nhàn nhạt liếc nhìn bọn họ, Huyết Minh liền nhanh chóng dẫn dò một câu rồi trực tiếp đem Y Trân bỏ vào trong xe ngựa:"Tất cả đứng lên hết đi, sau đó liền đứng ở đó chờ ta."

Ngay khi bóng lưng của Huyết Minh biến mất sau màn xe. Lãnh Kỳ mới len lén nâng mắt nhìn hắn, trong mắt cũng mang theo vẻ thương tâm. Thế nhưng, ngay khi nàng định thu hồi tầm mắt thì ánh mắt của nàng liền va vào một đôi mắt đẹp khác. Sau đó cả hai đều trực tiếp giật nảy mình.

Quá giống, bên trong ánh mắt của nàng và Vân Hinh đều ẩn chứa tình cảm y như nhau!

Thế nhưng, ngoài hai cái đương sự này ra, những người còn lại cũng là không có chú ý tới bọn họ. Tỷ như Y Trân, nàng vẫn như cũ nhìn vào trong màn xe, nhỏ giọng cảm khái:"Aizz, Chủ thượng đúng là đối xử tốt với Y tỷ tỷ thật."

Chỉ có Sở Vân, nàng vẫn như cũ là một mảnh yên tĩnh mà đứng đó. Mặc dù không nói không rằng nhưng đôi mắt lướt qua vẻ buồn bã cũng đã bán đứng đi tâm tình của nàng. Nàng không nói, chỉ là bởi vì nàng biết rõ. Từ trước đến giờ, nàng đều chưa từng xứng với chủ thượng cả. Cho nên, nàng sẽ không ảo tưởng quá nhiều.

Mà ở bên trong xe, Huyết Minh đã vân đạm phong khinh đem Y Trân đặt xuống. Trước khi rời đi, hắn cũng không quên nói với nàng:"Ngủ sớm đi."

Sau đó, hắn liền không chút do dự mà bước ra khỏi xe ngựa.

[Vân Ninh:

Mị lực: 96. Độ trung thành: 99.]

[Vân Hinh:

Mị lực: 94. Độ trung thành: 100.]

"Chủ thượng, nhờ được người cảnh tỉnh. Tỷ muội của chúng ta rốt cuộc cũng đã xóa bỏ được hiềm khích trước kia. Thành thật cảm tạ chủ thượng rất nhiều."

"Đúng vậy. Xin chủ thượng cho chúng ta một cơ hội nữa có được hay không?"

Vừa nhìn thấy Huyết Minh bước ra, tỷ muội Vân Ninh liền lập tức quỳ xuống mà dập đầu. Một trước một sau liền đem mọi chuyện rõ ràng rành mạch nói ra. Nếu không nhờ hắn, có lẽ Vân Ninh sẽ vĩnh viễn không biết được thì ra muội muội của mình lại có thành kiến với mình lớn như vậy.

Đồng thời, Vân Ninh cũng không khỏi cảm thấy may mắn trong lòng. Nếu hắn không kịp thời đánh thức người trong mộng là nàng đây. Nàng rất có thể sẽ càng lún càng sâu, vĩnh viễn đều không quay đầu được nữa. Cuối cùng, chờ đợi nàng có lẽ cũng chỉ là lưới kiếm vô tình của hắn.

Đối diện với cái đập đầu này của bọn họ, Huyết Minh cũng liền là đưa mắt nhìn mà không nói một lời nào. Cho đến khi cả hai đều đã mồ hôi đầy đầu, hần mới không nhịn không nhặt lên tiếng: "Đứng lên đi."

"Sáng mai, các người liền cùng với Y Trân cùng một chỗ rời đi U Âm Sâm Lâm, đi đến Lục Hưng hoàng triều. Trên đường đi, tận lực làm giảm sự chú ý của người khác. Không được chọc phải phiền phức. Ở trong bóng tối sẽ có người bảo vệ hai người."

"Sau khi đến Lục Hưng hoàng triều, cần làm gì thì Y Trân sẽ phân phó các người sau. Trong vòng 1 tháng, ta sẽ cùng các người hội ngộ."

Nghe thấy Huyết Minh nói muốn đưa bọn họ đến Lục Hưng hoàng triều, tỷ muội Vân Ninh cũng không có cảm giác vui vẻ một chút nào. Nhưng cuối cùng, cả hai cũng không thể không cúi đầu đáp: "Vâng."

****Ai còn KP đây cho ta đi a~ Mai ta bạo chương cho $\geq 3 \leq 3 \leq 3 \leq$**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Ngoài ánh sáng theo dõi

"Hệ thống, đổi lấy hai viên Tủy tùy đan."

[Đinh, đổi lấy thành công. Điểm phản diện -180.]

Nhìn thấy Tủy tùy đan này cư nhiên lại có phẩm chất là Thiên cấp thượng phẩm, mắt tận 90 Điểm phản diện một viên. Huyết Minh cũng không có một điểm ngoài ý muốn nào, gương mặt vẫn như thường mà đem chúng lấy ra: "Cầm lấy."

Nghe thấy lời phân phó của Huyết Minh, tỷ muội Vân Ninh liền lập tức hơi ngẩng đầu nhìn lên. Sau đó mới đưa tay nhận lấy bình ngọc từ trong tay của hắn. Thế nhưng, rốt cuộc vẫn là không nhìn nổi hiếu kỳ, Vân Ninh liền nhanh chóng chớp chớp mắt hỏi.

"Chủ thượng, đây là?"

"Bên trong có chứa hai viên Tủy tùy đan. Ta chỉ có thể giúp đến đây, thành hay bại, liền xem tạo hóa của các người." Nói đến đây, Huyết Minh cũng liền không tiếp tục nhìn bọn họ nữa mà dời đi ánh mắt, phất phất tay.

Lúc này, hai tỷ muội bọn họ cũng đã nhanh chóng rơi vào trong sợ hãi cùng không thể tin được. Thế nhưng, khi nhìn đến bộ dạng một lời đã quyết của hắn. Bọn họ cũng chỉ có thể cảm động trong lòng mà hành lễ rồi đi.

Từ nhỏ, bọn họ đã được xác định là không có nguyên tố kiếm tu. Thể chất yếu ớt lại càng không thể trở thành Võ tu. Chủ định cả một đời đều chỉ có thể làm một cái người bình thường. Thế nhưng, không ngờ rằng, Huyết Minh bỗng dưng lại xuất hiện giống như một tia sáng chiếu rọi cho cuộc đời của bọn họ. Là hắn, hắn không những không chấp nhất chuyện cũ mà còn cho các nàng một cơ hội mới!

Lúc này, giống như có cảm giác gì đó. Hai tỷ muội bọn họ liền đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng đều nở một nụ cười chân thành.

Có đôi khi, thiên ngôn vạn ngữ cũng đều không bằng một ánh mắt.

Nhìn thấy hai người tỷ muội Vân Ninh rốt cục cũng chui vào trong xe ngựa của bọn họ cách đây không xa, Huyết Minh liền không khỏi cảm thấy may mắn. Hôm đó, nếu không phải hắn có dự tính trước mà đem xe ngựa cùng một chỗ với ngân lượng đều thu vào trong không gian thì hôm nay, trường hợp có lẽ là sẽ vô cùng lúng túng. Ngay cả một điểm riêng tư đều sẽ không có.

"A Hàn, Tiểu Kỳ, các người qua đây." Nhận nhặt phân phó một tiếng, Huyết Minh liền đem tầm mắt từ trên chiếc xe ngựa kia thu hồi lại.

[.....] Nhìn xem đi a, ký chủ nhà nó chính là như vậy. Lúc cần thì "A Hàn" này "A Hàn" kia. Lúc không cần thì liền Lãnh Hàn, Lãnh Hàn. Hừ, đúng là làm bộ làm tịch.

Nhanh chóng đi đến bên cạnh hắn, huynh muội Lãnh Hàn liền lập tức cúi đầu mà yên lặng chờ đợi phân phó của hắn. Cũng không để bọn họ đợi lâu, Huyết Minh liền trầm giọng nói ra.

"Ngày mai, hai người các người liền đánh xe đem bọn họ đưa đến biệt viện "Quách phủ" ở trung tâm kinh thành. Nhớ kỹ là cẩn thận quan sát tỷ muội nhà họ Vân một chút. Nếu thấy bọn họ có dị dạng nào thì cứ trực tiếp - giết. Bởi vì các người sẽ không chỉ là "người ở trong tối bảo vệ bọn họ" mà còn là "người ở ngoài sáng theo dõi bọn họ"."

"Nếu giữa đường gặp phải phiền phức, ưu tiên bảo vệ Y Trân. Còn có, đảm bảo chắc chắn rằng không được để cho người khác nhìn thấy mặt của các người."

Nói đến đây, Huyết Minh liền từ trong không gian lấy ra một ít ngân lượng cùng năm chiếc áo choàng đen đưa cho bọn họ: "Cầm lấy, mỗi người một cái. Còn số ngân lượng này, hai người các ngươi tự giữ đi."

Đưa tay cung kính nhận lấy ngân lượng cùng áo choàng, mặc dù trong lòng là vô cùng không cam tâm vì phải rời khỏi Huyết Minh. Nhưng cả hai cũng chỉ có thể gật đầu xung vâng. Dù sao, bọn họ vẫn nhớ kỹ lấy một ý niệm, mệnh lệnh của chủ thượng chính là trời.

"Chủ thượng, phải mất tận 1 tháng sau ta mới có thể gặp lại người hay sao a..." Đương nhiên, việc này cũng không trở ngại Lãnh Kỳ làm nũng mà tỏ vẻ luyến tiếc đối với Huyết Minh.

Cười nhạt, Huyết Minh liền đưa tay xoa đầu của Lãnh Kỳ. Trong giọng nói mặc dù là cứng chiều nhưng lại mang theo uy nghiêm không thể phản đối: "Đúng vậy, nhớ kỹ làm theo lời ta dặn. Được rồi, các ngươi đi chuẩn bị một chút đi. Ta có lời muốn nói với Sở Sở."

Vốn dĩ còn muốn nói thêm gì đó nhưng Lãnh Kỳ rất nhanh cũng liền bị Lãnh Hàn kéo lại. Chỉ thấy y lúc này là khề lắc đầu nhìn nàng. Mà thấy vậy, nàng cũng liền không ngoan cố nữa mà cúi đầu. Che giấu đi sự ủy khuất trên gương mặt của mình.

Thế nhưng, cũng bởi vì chỉ lo thương tâm một mình. Lãnh Kỳ cũng không có quan tâm tới việc tâm trạng ca ca của nàng cũng không có tốt hơn nàng là bao. Chỉ là y quen mặt lạnh, không có thể hiện ra ngoài mà thôi.

Ngay khi Lãnh Hàn vừa mới quay lưng đi theo muội muội của mình thì vai của y bỗng dừng lại bị người bắt lấy. Theo sau đó, âm thanh của Huyết Minh cũng liền vang lên: "A Hàn, đợi đã."

"Cho ngươi." Từ trong không gian đổi lấy một thanh kiếm Thiên cấp trung phẩm tốn mất 80 Điểm phản diện. Huyết Minh liền đem nó cùng với bao kiếm đưa đến trước mặt của y, cười nhạt mà nói ra.

Cúi đầu, gương mặt của Lãnh Hàn liền rơi vào trong góc khuất không nhìn thấy rõ biểu tình. Chỉ thấy, y bỗng dừng lại vô cùng bình tĩnh mà đưa tay nắm lấy thân kiếm. Âm thanh lạnh lạnh mang theo gió đêm phát qua: "Đa tạ chủ thượng..."

Thế nhưng, lúc này đây, bàn tay của y đã siết chặt lấy thanh kiếm giống như đang ấn nhẫn điều gì đó. Cúi đầu, nhanh chóng đi theo hướng Lãnh Kỳ rời đi.

Mà đương nhiên, bộ dạng này của y cũng là không có qua được ánh mắt của Huyết Minh. Vì thế, trong mắt của hắn liền thoáng hiện ra một tia trầm ngâm.

****Cảm ơn bạn Bacmm666 đã đẩy KP cho ta nhé. Ngày mai sẽ bạo chương a**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Cổ sự Ngự Yêu giáo

[Ký chủ a, ngươi tại sao lại phải chú tâm bảo vệ Y Trân? Chẳng lẽ ngươi thật sự thích nàng?]

Dòng suy nghĩ bị hệ thống cắt đứt, Huyết Minh cũng không có tỏ vẻ gì cả mà chỉ bật cười: "Đừng quên, trên người của nàng vẫn còn mang lấy một nửa gia sản của ta. Nếu so với mạng của hai cái nữ nhân kia, mạng của nàng vẫn quan trọng hơn."

Nói đến đây, Huyết Minh cũng không tiếp tục quản hệ thống nữa. Hắn chỉ là nâng mắt nhìn Sở Vân một cái, câu lên khóe môi mà hướng về phía nàng ngoắc tay. Nếu so về lợi ích, Sở Vân cũng là một bộ phận quan trọng trong kế hoạch của hắn.

"Sở Sở, qua đây."

Nghe thấy mệnh lệnh của Huyết Minh, Sở Vân liền không có nửa điểm do dự mà bước đến trước mặt của hắn. Nhẹ nhàng hành lễ: "Chủ thượng..."

Xem đến bộ dạng câu nệ này của nàng, Huyết Minh liền cười cười mà đưa nàng nâng dậy. Trong mắt lóe qua một tia giảo hoạt mà nhìn chăm chăm vào gương mặt của nàng. Khiến cho nàng không khỏi đỏ mặt.

"Sở Sở a, gương mặt của ngươi cũng đã tốt hơn rất nhiều rồi. Quả nhiên cốc chủ không có lừa gạt ta."

Vừa nói, Huyết Minh lại vừa đưa tay vuốt ve gương mặt chằng chịt vết thương của Sở Vân. Mang theo ý cười cùng sự thương tiếc khiến cho nàng trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp. Thì ra, chủ thượng cư nhiên lại vẫn quan tâm đến gương mặt xấu xí này của nàng.

Mà nhìn thấy Sở Vân thất thần, Huyết Minh cũng liền nói vào chuyện chính mà mình muốn biết: "Đúng rồi, ngươi có biết đám người Lăng Dự tiến vào U Âm Sâm Lâm này là để làm gì hay không?"

Nghe thấy câu hỏi của Huyết Minh, mặc dù không biết hắn vì sao lại biết đến Lăng Dự nhưng Sở Vân vẫn là cung kính trả lời. Chỉ cần là hắn muốn biết, cho dù là có móc tâm đào can, năng cũng sẽ không có nửa phần giấu giếm.

"Bẩm chủ thượng, bọn họ tiến vào U Âm Sâm Lâm là để tìm kiếm tung tích của Kim Đình Chu Tước. Mà ta, là hậu duệ duy nhất còn sót lại của Ngự yêu giáo. Cho nên, bọn họ mới bắt ta lại, muốn ta giúp bọn họ định vị lấy nơi mà Kim Đình Chu Tước xuất hiện."

Đối với lời nói của Sở Vân, Huyết Minh là một điểm nghi ngờ cũng không có mà chỉ đưa tay nắm lấy bàn tay của nàng rồi dịu dàng vỗ về. Bởi vì lúc này đây, trong đầu của hắn cũng đã hiện lên thông báo của hệ thống.

[Định, nhiệm vụ phụ tuyến 1 hoàn thành: tìm ra được ký bí bên trong U Âm Sâm Lâm. Khen thưởng: 500 Điểm phản diện, 1 lọ cực phẩm tích cốc đan.]

[Định, nhiệm vụ phụ tuyến 3 mở ra: Thành công tìm đến tung tích của Kim Đình Chu Tước.]

[Gợi ý cho ký chủ, Kim Đình Chu Tước chính là nữ chính.]

Sau khi nghe đến thông báo cuối cùng của hệ thống, Huyết Minh liền lập tức cau mày lại. Câu lên khóe môi, ai thán mà nói với hệ thống: "Nữ chính sao? Tốt nhất không nên là của Nhan Mạc Oa a. Dù sao cướp giết nữ nhân của hắn mãi, ta cũng có điểm ngưng ngưng."

[.....] Ha ha, ký chủ a, xin người khi nói đến hai chữ "ngưng ngưng" này thì đừng có hiện ra nụ cười thiếu đánh đó nữa có được hay không?

Thế nhưng, Huyết Minh rất nhanh cũng đã không quan tâm đến nó nữa mà ôn hòa nhìn Sở Vân: "Sở Sở a, ta cũng có nghe người khác nói, Ngự yêu giáo của người là bị người diệt giáo. Sau này, ta hứa nhất định sẽ giúp người đem hung thủ tìm ra."

"Chủ thượng..."

Nghe xong lời này cùng với khi nhìn đến sự dịu dàng trong đôi mắt của hắn. Sở Vân liền không không chế được mà ghen ngào gọi, nàng bỗng dừng lại nhớ đến mẫu thân, phụ thân của nàng. Nhớ đến gia gia cùng nãi nãi khi đó đã khóc khan đem nàng giao cho hộ pháp thúc thúc. Để ông đem nàng rời đi.

Lúc đó, nàng chỉ mới 11 tuổi, tất cả tộc nhân của nàng đều bị giết sạch chỉ trong 1 đêm. Ngay cả hộ pháp thúc thúc cũng bởi vì bảo vệ nàng mà bị cừu nhân loạn đao giết chết.

Mà hiện tại, là hắn cho nàng một lần nữa có cảm giác bản thân mình vẫn còn sống. Và cũng là hắn, hắn hứa sẽ giúp nàng tìm kiếm hung thủ, giúp nàng trả thù.

[Định, nhiệm vụ ẩn giấu khởi động: Giúp Sở Vân tìm kiếm hung thủ diệt tộc nhân của nàng. Đồng thời đem bọn chúng diệt trừ.]

*Tiến độ: 0/5]

Khẽ nhướn mày, nhưng việc ban bố nhiệm vụ này cũng không có nằm ngoài dự đoán của Huyết Minh. Vì thế, hắn cũng chỉ là chú tâm vào tiến độ của nhiệm vụ. 0/5? Ý là nói những kẻ góp tay vào thảm án năm đó là có tất 5 người?

Phải biết, Ngự Yêu giáo trước kia cũng không tính là tông môn to lớn gì. Bọn họ là thuộc kiểu giáo phái lánh đời, truyền thuyết nói rằng, bọn họ là con của thần linh. Có thể cùng yêu thú trò chuyện cũng như thuần phục bọn chúng. Có liên kết vô cùng mật thiết với thiên địa.

Nghe nói năm đó, bọn họ là cư trú bên trên Xuân Hư phong. Một đêm này, trời nổi sấm chớp, bão tố mù mịt. Từ trên Xuân Hư Phong liên tục truyền tới giông tố gào thét như dã quỷ cuồng nộ. Tiếng thét chói tai, tiếng khóc, khói lửa bay đầy trời.

Đội hôm sau, khi các đại môn phái khác đến được Xuân Hư phong thì ở đây cũng đã không khác gì thâm uyên địa ngục. Hơn 300 người trong Ngự Yêu giáo cũng đều bị giết chết không còn một ai. Mà người duy nhất may mắn sống sót thì lại chính là Sở Vân - con gái của Ngự Yêu giáo giáo chủ cùng với thánh nữ Ngự Yêu giáo.

**Hôm nay ta bận quá a, nhưng nhất định sẽ bạo chương. □

**Ta đang suy nghĩ cho một cái nam chính mới lên sàn đỡ đạn thay cho Nhan Mạc Oa, để hắn có thể hít thở không khí một chút. Tránh bị Huyết Minh lặc chết.

**Đồng thời cảm ơn bạn cục gạch thân ái a, kỹ năng này của người ta quyết định sẽ sử dụng và chỉnh sửa lại một chút. Sau khi đến map mới nó sẽ xuất hiện, bởi vì như vậy mới thật sự xứng đáng với uy lực và khả năng make color của nó.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Lại là mỹ nam kế

"Được rồi, trước không cần nhắc lại chuyện trước kia nữa. Sở Sở, thật ra ta có một chuyện muốn cho ngươi đi làm. Việc này ta cũng chỉ có thể giao cho ngươi mà thôi. Ngươi có làm được hay không?"

Từ trong suy tư trở về thực tại, Huyết Minh liền nhẹ giọng nói với Sở Vân. Một bàn tay cũng dịu dàng vén lên tóc mai của nàng, mang theo mị lực chí mạng, khiến cho nàng không khỏi đỏ mặt mà gục đầu. Lỗ tai đều đỏ lên mà lí nhí trả lời: "Sở Vân không dám chối từ..."

Mà nghe thấy câu trả lời của nàng, Huyết Minh liền vui vẻ mà cười thành tiếng. Cúi đầu ở bên lỗ tai của nàng chậm rãi thủ thủ, giống như tình nhân đang tâm tình với nhau.

"Sở Sở, ngươi đúng là không làm cho ta thất vọng a. Ta là muốn ngươi lựa chọn phục tùng Ma cung, từ đó giúp ta giữ lấy một phần thế lực của chúng. Ta tin chắc, với thân phận là truyền nhân của Ngự Yêu giáo. Bọn họ nhất định sẽ thực chào đón ngươi..."

Lời nói của Huyết Minh liên tục như ma ám vang vọng bên tai của nàng. Khiến cho ánh mắt của nàng không khỏi trở nên mơ hồ. Mặc dù nàng là cam tâm tình nguyện, cũng như sẽ không từ chối cũng như phản bội hẳn. Thế nhưng cảm giác khi bị người mình yêu xem như công cụ mà lợi dụng cũng không phải là cảm giác tốt đẹp gì. Nhất là khi, hẳn chỉ như cũ xem nàng là một cái thuộc hạ, không hơn không kém...

"Chủ thượng, ta..." Môi đỏ hơi đóng mở mà nói ra, nhưng chưa đợi Sở Vân kịp nói xong thì đôi môi của nàng đã bị người nhẹ nhàng ngậm lấy mà trần trọc. Đem môi của nàng gặm cắn, truyền đến từng đợt cảm giác tê dại.

Nhìn đến gương mặt tuấn mỹ, hàng lông mi đen dày cách bán thân chỉ trong gang tấc này. Sở Vân chỉ cảm thấy mặt nóng như lửa đốt, trái tim phanh phách đập loạn mà vội vàng đem hân đây ra. Như con nai nhỏ hoảng loạn mà hươu loạn tay chân.

Thế nhưng, Huyết Minh làm sao có thể đem nàng thả ra được? Vì vậy, hẳn liền khàn giọng mà đem nữ nhân đang muốn chạy trốn này ôm vào trong lòng: "Sở Sở, làm nữ nhân của ta có được hay không?"

Trong lòng run lên, Sở Vân liền không chịu đựng nổi sự ôn nhu này của hắn mà buông vũ khí đầu hàng. Cho dù hắn có lừa gạt nàng, hay cho dù đây chỉ là một giấc mơ. Nàng vẫn như cũ muốn tiếp tục ở trong giấc mơ cùng sự lừa dối này, vĩnh viễn đều không cần tỉnh lại: "T...tốt..."

Câu lên khoe môi, Huyết Minh liền hôn nhẹ lên sau gáy của Sở Vân một cái. Khi cảm nhận đến cơ thể nhỏ gầy của nàng khẽ run lên, Huyết Minh mới chậm rãi đem nàng buông ra: "Nàng trước ngủ đi. Ngày mai lại giúp ta tìm kiếm tung tích của Kim Đình Chu Tước. Mà hiện tại,..."

"Ta muốn đi chuẩn bị lễ vật cho nàng."

Lời này của Huyết Minh vừa dứt, Sở Vân liền đã gật đầu mà len lén liếc nhìn hắn. Giống như tiểu tức phụ mà đưa tay vò lấy vạt áo của mình.

[Ký chủ! Liêm sĩ của ngươi đâu a! Ngươi làm rơi mấy tá liêm sĩ rồi kia!!!!] Ha ha, ký chủ nhà nó dùng mỹ nam kế đến nghiện luôn rồi có phải hay không?

"À, thật sự xin lỗi. Liêm sĩ của ta bị một con ngốc cầu gọi là hệ thống ăn mất rồi."

[!!!!!!!!!!!!!!] Đậu móa, mau buông nó ra a. Hôm nay nó nhất định phải cùng ký chủ nhà nó sống chết một phen. Nếu không phải hắn sống thì chính là nó chết! (Thật sự là không có ghi nhầm a (๑• ₃ •๑))

Trong lúc trò chuyện với hệ thống, Huyết Minh liền đã quay lưng mà thả người bay đi. Nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của Sở Vân. Chỉ để lại nàng một người ngơ ngác đứng dưới ánh trăng.

"Ha ha, Triệu huynh nói rất đúng a. Ta cảm thấy câu nói này rất không sai..."

"Triệu huynh học thức uyên bác, ngu đệ cam bái hạ phong!"

"Các vị nhân huynh quá khen rồi..."

"....."

Lúc này, chỉ thấy ở phía tây bia rừng đang tụ tập lấy một đám người. Tiếng nói chuyện vô cùng vừa phải, trung tính, tràn đầy hữu lễ cùng nho nhã. Chứng tỏ chủ nhân của những tiếng nói này đều không phải là một đám mắng phu.

Bên dưới ánh lửa lập lòe, chỉ thấy có ba thân ảnh đang ngồi cùng một chỗ với nhau. Mà xung quanh là có chừng chục người mặc hắc y đang vây quanh bọn họ, cảnh giác mà đánh giá khung cảnh bên ngoài. Xem ra, thân phận của ba người này đều là không thể khinh thường.

Mà nếu như có người khác trên Lục Hưng hoàng triều ở đây thì nhất định sẽ nhận ra được bọn họ. Bởi vì tất cả bọn họ cũng đều là người nổi danh một phương.

"Triệu huynh, ban này người nói. Kim Đình Chu Tước là có thể ở đâu?"

Người nói là một cái nam nhân tuổi chừng nhị thập, người mặc y phục màu xám tro. Thoạt nhìn gầy gò yếu đuối, dung mạo cũng xem như là không tồi nhưng lại không giống một cái tu sĩ, lại có phần giống như một cái thư sinh hơn. Mà người này, lại chính là Đại hoàng tử của Lục Hưng hoàng triều - Âu Dương Chấn.

Mà nghe thấy câu hỏi của Âu Dương Chấn, một cái thanh niên khác liền cũng tò mò mà hỏi theo. Thanh niên này mặc dù là mặc bạch y nhưng lại thuộc về kiểu nhân vật qua đường, ném ra đường lớn liền không thể tìm được cái loại kia. Thế nhưng, giống với Âu Dương Chấn, hắn cũng là có thân phận không hề thấp. Là tiểu thiếu gia của Bình Nam vương - Độc Cô Tín.

Thế nhưng, đối diện với hai cái đại nhân vật thế này, người được bọn họ dò hỏi cũng không có một tia luống cuống hay sợ hãi nào mà chỉ không kiêu ngạo, không sùng bái nói ra: "Dưới vực thăm Ma Tiêu."

******Có tình yêu hỏi ta mấy a main nào mà ta thích nhất từ trước tới nay có đúng không a? Vậy thì dưới đây chính là tên mấy a main mà ta thích nhất:

1. Trương Dạ - Trương đại ca. (Ta, từ vong đảo ngược sự.)

2. Yagami Raito - Kira (Quyền sổ tử thần - Death note.)

1. Shishigami Hiro (Inuyashiki - ông bác siêu nhân.)

2. Anh bầy...khụ khụ - Lý Thất Dạ (Đế Bá.)

3. Dương Triếp - Từ vong nhà thiết kế (Trực tiếp thiết kế từ vong.) - đáng ra bộ này là đứng hạng 3 a. Nhưng bởi vì về sau tác sợ bị sò gáy nên đem tính cách main sửa lại, không còn giữ nguyên chất nó nữa. Miêu tả thì dài dòng, không hay bằng T,TVĐNS mặc dù là cùng tác giả.

******Ta đề đây thôi chứ đạo hữu nào đạo tâm không vững thì đừng xem bộ 1 và 5.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Lai giả bất thiện

Chỉ thấy đó là một thiếu niên chừng 17 tuổi, luận về dung mạo lẫn khí chất thì cũng đều đem hai người còn lại bỏ xa mấy con phố. Về tuần mỹ tràn đầy tà khí khiến cho người ta chỉ cần nhìn một lần thì cũng liên khó mà quên được.

Nhất là hiện tại, hắn đang mặc lấy một bộ áo giáp bạch kim tản ra kim quang chói lóa. Tăng cho hắn thêm vài thần bá khí của tướng quân nơi sa trường giết địch. Mà người này, chính là Triệu Từ Kiều - con trai của Vĩnh An hầu, đồng thời cũng là Tông nhị phẩm Thiếu úy. Là lang quân trong mộng của vô số thiếu nữ ở Lục Hưng hoàng triều.

Khi lời nói của Triệu Từ Kiều vừa dứt, Âu Dương Chấn cùng Độc Cô Tín đều lập tức kinh ngạc mà nhìn hắn. Giống như là đang hỏi hắn tại sao lại đưa ra kết luận như vậy.

Cũng không để cho bọn họ thất vọng, Triệu Từ Kiều liền cười giễu một tiếng. Nhưng lời nói ra lại khiến cho người khác không thể nào tưởng tượng nổi: "Thế lực chính phái lẫn tà phái đều đã đi tìm trong U Âm Sâm Lâm suốt thời gian qua. Chỉ còn kém đem từng ngọn cỏ ở đây đều lật lên xem Kim Đình Chu Tước có giấu ở bên trong hay không."

"Nhưng là, đến tận bây giờ, trong số bọn họ vẫn chưa từng có ai tìm được nó. Như vậy thì cũng sẽ chứng tỏ cho hai việc, một là, đây chính là tin đồn nhảm. Hai là, từ đầu đến giờ, phương hướng mà bọn họ nghĩ đến là hoàn toàn sai."

"Kim Đình Chu Tước căn bản là không có xuất hiện ở trên mặt đất trong U Âm Sâm Lâm mà là bên dưới nó. Cũng tức là ở trong vực thăm Ma Tiêu!!!!"

Ẩn mình ở trong một tán cây cao, Huyết Minh cũng là đem toàn bộ cuộc trò chuyện của bọn họ thu vào trong lỗ tai của mình. Mà khi nghe đến suy luận của Triệu Từ Kiều, hắn liền có thể chắc chắn, tên này đoán đúng rồi.

"Hệ thống, kẻ họ Triệu đó mới là nam chính của Kim Đình Chu Tước có đúng không?"

[Ặc, đúng, là Triệu Từ Kiều. Mà ký chủ a, làm sao người biết được việc này?] Đối với việc ký chủ lâu lâu lại đưa ra mấy cái kết luận chính xác trăm phần trăm thế này, hệ thống là tỏ vẻ không hiểu.

"Ừ, đa tạ người. Ban này ta còn không biết nhưng hiện tại liền biết rồi."

[.....] Là do nó nhiều chuyện hay sao?

Càng nhìn Triệu Tử Kiều, Huyết Minh liền càng cảm thấy gai mắt. Xem ra, hấn vẫn phải diệt trừ hấn ta thì hơn. Dù sao, nuôi thả một mình Nhan Mạc Oa là đủ rồi. Vì vậy, Huyết Minh liền nhẹ nhàng cầm lấy Hy Tà kiếm. Chùm lên áo choàng liền giống như một cái quỹ ảnh nhanh chóng tiếp cận đám người bọn họ.

Mà lúc này, đám người Triệu Tử Kiều vẫn chưa phát hiện ra được sát thần đang tới gần mà vẫn như cũ ngồi đó nói về việc của Kim Đình Chu Tước. Sau khi nghe xong lời giải thích của hấn, Âu Dương Chấn liền hỏi: "Vậy thì Triệu đệ, ngươi dự định sẽ làm gì?"

"Ha, đương nhiên là phải đi xông xáo một phen rồi." Nở một nụ cười không rõ ý vị, Triệu Tử Kiều liền không hề che giấu dã tâm của mình mà nói ra. Hoi thờ bả đạo cùng bề bề này liền không khỏi khiến hai người còn lại bị chèn ép đến nghẹn khuất. Tự nhận không bằng.

Thế nhưng, lúc này đây, một vệt kiếm đen to lớn bỗng chốc lại từ trên trời vụt xuống, xuyên qua cơ thể của hơn chục hắc y thị vệ xung quanh bọn họ. Mà chỉ thấy, những kẻ bị vệt đen này xuyên qua bỗng đứng lại như người mất hồn. Hai mắt trống rỗng mà điên điên khùng khùng, có gào khóc, có cười ngây ngô.

"Tâm Ma Kiếm Pháp..."

Theo âm thanh âm trầm như tu la này vang lên, chỉ thấy vô số kiếm khí đen tối cũng đi theo như mây như mưa mà giăng đầy khắp nơi. Chỉ trong chớp mắt liền đã đem gần hết thị vệ đều biến trở thành bộ dạng như những người trước đó.

Nhìn thấy dị biến xảy ra, con người của ba người Triệu Tử Kiều liền lập tức co rút lại. Nhanh chóng ngồi dậy đứng cùng một chỗ với nhau, vô cùng cẩn trọng đánh giá xung quanh.

"Tướng quân!"

"Công tử!"

"Điện hạ!!!"

Theo vài tiếng gọi hùng hậu vang lên, chỉ thấy sáu bóng người bỗng đứng lại từ trong bóng tối xuất hiện, đem ba người Triệu Tử Kiều vây lại ở sau lưng. Cầm lấy vũ khí mà bảo vệ bọn họ.

Cùng lúc này, theo tên thị vệ cuối cùng si ngốc mà ôm mặt khóc rống lên. Một bóng đen liền từ trong bóng đêm chậm rãi xuất hiện. Bởi vì trên người hấn phủ lấy một tầng áo choàng nên tất cả đều là không nhìn thấy được hình dạng thật sự của hấn.

Lúc này, hấn là đang nắm lấy một thanh kiếm màu đỏ như máu, bên ngoài lại toát ra ma khí dày đặc. Giống như là nhìn thấy bộ dạng cảnh giác cao độ này của bọn họ, hấn liền phì cười một tiếng đầy giễu cợt.

"Không cần căng thẳng a, các ngươi nên thả lỏng một chút. Như vậy vật chứa của ta mới không trở nên xấu xí được."

Theo tiếng cười tà dị của hấn chợt tắt, tay của hấn cũng từ từ nâng lên cao mà phát phát. Theo sau đó, những thị vệ đang ở trong trạng thái mơ ảo kia liền bỗng dưng bình tĩnh lại. Không còn những biểu cảm bề bộn như trước nữa. gương mặt không có một tia cảm xúc gì mà gục đầu, đồng loạt đi đến sau lưng của hấn, đôi mắt vô thần như là không có sinh mệnh.

Mà nhìn thấy việc này, đám người Triệu Tử Kiều liền càng thêm căng cứng mà nắm chặt nắm tay. Không chớp mắt mà nhìn chăm chăm kẻ đến không thiện này.

****CÓ MỘT SỐ TÌNH HUỐNG TẠI SAO KHÔNG CHO MAIN DÙNG THƯƠNG CHO NGƯỜI MÀ CHỈ DÙNG KIẾM THÔI. VÀ CÂU TRẢ LỜI LÀ:**

- - Ngươi thử tưởng tượng một cái nam thần mặt lạnh như Hạ Vũ cầm lấy một cây thương mấy ngàn ký đập người như Tôn Ngộ Không dùng gậy Như Ý vậy thì sẽ như thế nào?

- - Hoặc là, ngươi thử tưởng tượng một cái "trích tiên nhũ nhận" như Huyết Minh mà sau lưng vác lấy một cây thương mấy ngàn cân thì sẽ ra sao? Có phải hay không là không đâu vào đâu cả?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Bị vây công

"Ngươi đến cùng là kẻ nào? Cùng chúng ta có thù hằn gì?" Nheo mắt nhìn Huyết Minh, Âu Dương Chấn liền trầm giọng nói ra. Thế nhưng, đối diện với sự cẩn thận kia của hấn, Huyết Minh chỉ là cười mà không nói.

Theo cái phát tay của hắn, chỉ thấy những cái hắc y thị vệ kia liền lập tức rút ra vũ khí. Trên mặt tràn đầy dữ tợn mà hướng về phía 9 người đánh tới. Bộ dạng hung ác giống như gặp phải kẻ thù truyền kiếp.

"Trưởng quân, chúng ta trước lên..."

"Được, Âm Nhất, Âm Nhị, đem đám thị vệ này chặn lại."

Nghe thấy lời nói từ hai cái ám vệ của mình, Triệu Từ Kiều liền gật đầu đồng ý. Ánh mắt mang theo suy tư mà liếc nhìn Huyết Minh. Mà khi nhận được sự tán đồng của hắn, hai cái thanh niên được gọi là Âm Nhất, Âm Nhị này liền lập tức rút ra trường kiếm lao về phía những thị vệ đã mất đi linh trí kia.

"Mai Nhi, Lan Nhi, giúp thị vệ của Triệu đệ giải quyết đám thị vệ này."

"Cốc lão, Chu thúc, mau đi giúp bọn họ!"

Mà ở một bên, Âu Dương Chấn cùng Độc Cô Tín cũng đều đồng loạt ra lệnh cho hộ vệ của mình đến trợ giúp cho Âm Nhất, Âm Nhị, cùng nhau ngăn cản lại đám thị vệ áo đen kia.

[Đỉnh, hồi đoái thành công Liệt Hỏa Chương. Điểm phản diện -90.]

Nhìn thấy việc này, Huyết Minh liền từ trong hệ thống đôi lấy Liệt Hỏa Chương. Sau đó thả người nhảy vào trong chiến trận, cùng đám thị vệ kia tham chiến. Một chương đánh ra như liệt hỏa liền đem Âm Nhị đánh văng ra ngoài, gần một nửa y phục ở thân trên đều bị hỏa diễm đốt rụi. Trên lưng vẫn còn in lấy một dấu tay đỏ rực, đem da thịt đều đốt cháy khét.

"Âm Nhị!"

"Khụ...Ta không sao..." Nôn ra một ngụm tiên huyết, dưới ánh mắt tràn đầy lo lắng của Âm Nhất, Âm Nhị liền khẽ lắc đầu. Nếu không phải trên người của gã có khoắc lấy pháp y của trưởng quân ban cho thì hôm nay, gã chắc chắn sẽ chết không thể nghi ngờ.

Mà nhìn thấy Âm Nhị cư nhiên vẫn còn sống, Huyết Minh liền có chút không vui. Mặc dù hắn chỉ sử dụng chưa tới 1 phần thực lực của mình để giết gã. Nhưng là, cảm giác khi một con kiến có thể trốn thoát được lòng bàn tay của mình thì thật sự không tốt một chút nào.

"Tốt a, cư nhiên vẫn còn sống." Cười gần một tiếng, Huyết Minh liền nâng lên tay. Chuẩn bị bồi cho Âm Nhị thêm một chương nữa. Nhưng là, lúc này đây, cổ tay của hắn bỗng dừng lại bị một sợi roi cho siết lại. Mà một bên cổ tay còn lại cũng là đồng dạng như thế.

Chỉ thấy bây giờ, Mai Nhi, Lan Nhi - hai cái tỷ nữ của Độc Cô Tín là đang dùng roi đem hai tay của Huyết Minh siết chặt lại. Nhíu chặt mày mà dùng sức đem cả người của hắn kéo lùi về sau vài bước. Không thể di chuyển được mấy may.

"Vạn Quang Lưu Di Tiễn."

Đúng lúc này, khi tiếng nói hùng hậu này vang lên, Huyết Minh liền vội vàng đưa mắt nhìn sang. Chỉ thấy Triệu Từ Kiều là đang cầm lấy một cây trường cung màu bạch ngân giương về phía hắn. Nguyên tố quang hóa thành 1 đạo mũi tên nằm gọn trên dây cung. Bây giờ đây, cả người hắn ta đều đã bị bao phủ trong một tầng ánh sáng mờ ảo, giống như chiến thần cao cao tại thượng.

Theo ngón tay cố định mũi tên của Triệu Từ Kiều được thả lỏng ra, quang tiễn liền mượn lấy hào quang vạn trượng mà lao về phía Huyết Minh. Mỗi một nơi mà nó đi qua, không khí xung quanh đều giống như là được thanh tẩy sạch sẽ.

Không chút hoảng loạn, Huyết Minh liền dùng mũi chân làm điểm tựa mà ngã người ra sau, cơ thể nhẹ nhàng ở xung quanh mặt đất quay một vòng 360°, tránh khai đi mũi tên bay đến này. Nhưng là, ngay khi mũi tên từ trước người của Huyết Minh xoẹt qua, quang nguyên tố của nó cũng liền đem một lượng lớn ma khí tỏa ra quanh người hắn cho thanh tẩy, phát ra từng tiếng "tư tư".

Mà lúc này, ba tên hộ vệ còn lại gồm 1 lão nhân, 1 cái tráng hán và Âm Nhất cũng liền đã nhanh chóng đem những hắc y thị vệ kia đánh ngã. Lập tức cùng với Mai Nhi, Lan Nhi đem Huyết Minh vây lại. Quăng cho nhau một ánh mắt, hợp tác đánh bại Huyết Minh.

Mai Nhi, Lan Nhi, hai cái tỷ nữ xinh đẹp thanh tú, mỗi cái đều có tu vi Kiếm Tông cảnh thất tầng. Sợi roi mà bọn họ dùng ít nhất cũng là huyền cấp vũ khí.

Âm Nhất, Âm Nhị, mỗi cái đều có tu vi Kiếm tông cảnh tầng 5. Cốc lão cư nhiên lại là tu sĩ Kiếm tông cảnh tầng 9 đỉnh phong. Chu thúc cũng là tu sĩ Kiếm tông cảnh cửu tầng.

Mỗi một cái, nếu đặt ở trên đại lục này thì cũng đều xem như là cường giả một phương. Nhưng là, nếu đem đến trước mặt Huyết Minh thì...hắn vẫn chưa để vào mắt.

Nhất là Triệu Từ Kiều, 17 tuổi liền đã đột phá Kiếm tông cảnh. Nếu không phải hiện tại Huyết Minh muốn thử dùng tay không đọ sức thì chỉ với một thanh Hy Tà kiếm. Bọn họ sớm đã chết không có chỗ chôn rồi.

"Ha, tốt lắm a. Như vậy mới thú vị kia chứ! Các ngươi thành công khơi dậy sự tức giận của ta rồi a... Đúng là đang..." Phát ra tiếng cười có phần điên cuồng, Huyết Minh liền có cảm giác máu tươi sôi trào.

"Tim chết!!!"

****Aaaa...**Mấy ngày kể tiếp Nhóc bận kiểm tra rồi a. Nên có lẽ sẽ ra chương không đều nha. (◡‿◡)

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Ngoại Truyện : Nốt Chu Sa (1)

****Thế giới thứ 2, Hứa Tiểu Đóa chính là vết chu sa trong lòng Ta.**

Sau một giấc ngủ dài đằng đẳng, ta phát hiện...bản thân không có xuống địa ngục hay hồi phi yên diệt như ta đã nghĩ mà là trở thành một đứa trẻ 3 tuổi. Hơn nữa, đây còn là một đứa trẻ bị câm. Gọi là Thẩm Huyết Minh.

Gia tộc của ta là một thế gia ẩn đời, truyền thừa vu cô cùng tà thuật, là những loại bí thuật luôn luôn bị người thoái mạ, đuổi giết.

Ở đây, ta có gia gia, nãi nãi, cha mẹ, đại thúc, đại thẩm, đường ca, đường muội,... Trên dưới 20 người. Nhưng là, tất cả bọn họ đều đối xử với ta rất là tốt.

Theo thời gian trôi qua, dưới sự bao bọc của bọn họ, ta dần dần trở thành một cái thiếu niên lang vô cùng tuấn lãng.

Ta cũng được truyền dạy cho vu thuật cùng vu cô. Nhưng bởi vì cơ thể này của ta từ nhỏ trời sinh đã yếu ớt nên cũng chỉ có thể học được một chút da lông.

16 năm này, ta được thừa hưởng lấy sự vui sướng cùng yên bình mà ở kiếp trước, khi làm Tang thi vương, ta đã không còn cảm nhận được.

Giống như...bọn họ là một hạt mầm, không quản gian khó mà cố gắng sinh sôi nảy nở trong trái tim cứng như sỏi đá của ta. Một lần nữa cho nó có lại được sự sống.

Cho đến khi, đêm giao thừa rốt cuộc cũng ập đến. Và vào ngày mai, ta sẽ đón lấy ngày đầu năm lần thứ 14 của ta ở thế giới này.

"A, đường ca a. Ngươi không được giành sủi cảo với ta nha."

"Được rồi, được rồi, đừng đuổi bắt nhau nữa... Ở trong bếp còn có rất nhiều a. Haha..."

"....."

Nhìn lấy tình cảnh ấm áp trước mặt này, ta cũng có cảm giác sự lãnh huyết, cứng nhắc của chính mình giống như cũng được xua tan đi một điểm.

Mặc cho 16 năm qua, ta chưa từng nở nụ cười một lần nào.

Nhưng rồi, bất hạnh luôn luôn sẽ tìm đến với ta khi ta cảm nhận được ấm áp... Và rồi..

Từ gia gia nãi nãi đã thất tuần đến tiểu chất nữ mới sinh chưa được 2 tháng của đường huynh ta...

Tất cả bọn họ, đều chết...

Trong một đêm, danh môn chính phái lấy danh nghĩa trừ yêu diệt ma đem cả tộc nhân của ta đều giết chết. Thân chất thành đồng, máu chảy thành sông.

Mà ta, bởi vì yếu đuối vô dụng mà nằm giả chết trong đồng thi thể này nên mới có thể thoát được một kiếp nạn.

Mặc dù ta không chết nhưng chân cũng đã bị kiếm đâm xuyên qua. Trở thành một tên tàn phế.

Chỉ có thể yên lặng nằm đó nghe lấy tiếng ruồi bọ vo ve bên tai.

Lúc đó, ta bắt đầu khao khát lấy sức mạnh Tang thi vương ở kiếp trước của ta.

Nhưng chung quy, kiếp trước là kiếp trước, kiếp này vẫn sẽ chỉ là kiếp này.

Sau đó, ta từ trong mật thất tìm đến vu thuật bí truyền của Thẩm gia ta. Đem nó giữ lấy mà lén lút rời khỏi nơi mà ta đã sinh sống 14 năm qua.

Ngay cả người trong gia tộc, ta cũng không có đem bọn họ an táng.

Bởi vì ta biết rõ, nếu ta muốn trả thù. Xử sự theo cảm tính cũng sẽ chỉ tổn hại người hại mình.

Nhưng là, ngay khi rời Thẩm gia chưa được bao xa. Bởi vì lâu ngày không ăn uống cùng với vết thương ở chân bị mất máu quá nhiều. Ta ngất xỉu rồi lăn xuống dưới núi.

Mà chờ khi ta tỉnh lại, chỉ thấy chính ta đã nằm trong một ngôi đền hoang. Vết thương ở chân cũng được người thô sơ băng bó lại. Bên người cũng ngồi lấy một thân ảnh đang chống cằm, ánh mắt nóng rực nhìn ta.

"Ặc, thần tiên ca ca, nguoi tỉnh rồi a. Hi hi, ta gọi là Hứa Tiểu Đóa. Là ta cứu nguoi nha, ân cứu mạng này nguoi nhất định phải lấy thân báo đáp đó!"

Đối với sự vô sỉ của kẻ này, ta trực tiếp nhắm mắt lại. Không muốn phản ứng nàng nữa.

Nhất là khi sờ đến Vu thuật bí tịch vẫn như cũ nằm ở trong lòng mình. Ta liền thầm nghĩ, chờ khi thương thế khỏi hẳn. Ta sẽ rời đi nơi này.

Nhưng là, ma xui quỷ khiến như thế nào, ta cứ nhiên lại trú ở cái núi hoang này được một tháng rồi.

Đến chính ta cũng không rõ tại sao bản thân mình lại muốn ở đây. Có lẽ là vì thích, cũng có lẽ là vì một cái thiếu nữ gọi là Hứa Tiểu Đóa. Một cái tên vô cùng khó nghe, không văn nhã một chút nào.

Tuổi của nàng cùng cơ thể này của ta cũng cùng nhau không sai biệt lắm. Tầm 18 - 19 tuổi trái phải.

Nàng là cô nhi không cha không mẹ, sống 1 mình trong ngôi đền này từ nhỏ đến giờ.

Nàng, chắc chắn không phải là nữ nhân đẹp nhất mà ta từng gặp. Nói đúng hơn, dung mạo của nàng cũng chỉ có thể xem như trung đẳng. Phát dục cũng không được tốt cho lắm.

Nhưng là, nàng có một đôi mắt rất đẹp, đen, tròn và lấp lánh ánh sáng, tràn ngập khát khao hơn cả dạ minh châu mà ta đã từng nhìn thấy trong bảo tàng ở kiếp trước.

Đồng thời, ta cũng có thể chắc chắn, nàng là nữ nhân đầu tiên làm Huyết Minh ta động tâm..

Mặc dù cũng không phải là yêu, thế nhưng, ta biết là ta muốn nàng.

Muốn mỗi ngày mở mắt ra đều nhìn thấy nàng, muốn ăn cháo trắng do nàng nấu mặc cho có dùng muỗng cũng không vớt được một hạt gạo nào.

Thậm chí, có 3 bữa dôn 1, hay vài ngày không ăn. Quần áo cũ kỹ rách rưới, nhưng là, ta cũng chưa từng hỏi.

Và ta biết, nàng cũng là yêu ta. Nàng không chê bai ta là một kẻ câm cũng như là một tên tàn phế.

Cuối cùng, đó là một đêm trăng sáng vàng vạc.

Ta, chính thức chiếm lấy nàng.

Với tư cách là một cái lão xử nam, động tác của ta thật sự cũng không dám khen tặng. Nhất là khi ta còn là kẻ tàn phế bị què một chân.

Lúc đó, cả hai đều bị đau đến đầu đầy mồ hôi. Nhưng là, nàng vẫn như cũ ôm lấy ta. Nhẹ nhàng nhỏ giọng an ủi, cất lên tiếng hát trong trẻo thánh thiết.

Đó là lần đầu tiên ta nghe thấy nàng hát.

Rất hay. So với tiếng trời đều hay hơn rất nhiều. Đem mọi sự âm u cùng đau khổ, thậm chí hận thù cũng như ý chí trả thù của ta đều xua tan đi.

Và rồi, một đêm này rốt cuộc cũng kết thúc. Cuộc sống của ta và nàng rốt cuộc cũng đi vào quỹ đạo.

Ta ở trong đền thờ này giúp nàng đan giày cỏ. Còn nàng sẽ đem giày cỏ này ra chợ bán, đem tiền bán được đổi lấy đồ ăn cùng vật dụng hằng ngày.

Mà ta, trong lúc rảnh rỗi cũng làm lấy một cây nạng gỗ dùng để chống đỡ di chuyển tới lui một cách dễ dàng hơn.

Cuộc sống phu thê bình dị này của ta cứ thế kéo dài cho đến khi chiến trận giữa Cao quốc cùng Mã quốc bùng nổ. Mà rất không may. Ngôi đền mà ta cùng nàng đang sống cứ nhiên lại nằm giữa nơi đóng binh của hai bên phe chiến.

Nhất là khi, ta mắc phải phong hàn mà ngã bệnh...

**Ài, lại là khổ ải vô biên chờ đợi Huyết Minh nữa a. Mỗi lần viết như này ta đều khóc cả, xót kinh khủng. Một phần cũng là vì ta quá độ nhập tâm, không tự dứt ra được. (｡•̀〜•́｡)

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Ngoại Truyện : Nốt Chu Sa (2)

Từ đó, ta liền phát hiện Đóa Đóa bỗng dừng lại bắt đầu rời đèn vào buổi tối. Có khi là tận tờ mờ sáng mới về.

Mà khi ta hỏi nàng, nàng cũng sẽ chỉ lắc đầu mà cười nhợt nhạt nói.

"Ở chợ trên có một cái lão nhân mở quán rượu thấy ta khổ sở cho nên rũ lòng thương bảo ta đi hầu rượu giúp cho bà ấy. Mà khoan, không nói chuyện này nữa. Chẳng trước hết uống thuốc đi đã, còn có, ta có mua bánh mỳ thầu cho chàng đây."

Một đôi giày vải bán được 5 văn tiền, một ngày nhiều nhất bán được 30 đôi. Tức là 150 văn tiền...

Nhưng là, thuốc thang, thức ăn mà nàng mua cho ta cũng đều là đồ tốt nhất. Không có mấy quan tiền căn bản là không mua được.

Hơn nữa, việc này cũng đã kéo dài được gần tuần lễ.

Như vậy, nàng nhất định là đang gạt ta. Ánh mắt đang tràn đầy căm rứt kia của nàng căn bản là không biết nói dối...

Còn có, mỗi đêm trở về, sau khi chờ ta ngủ thiếp đi, nàng đều cuộn người mà khóc một mình. Cũng không cho ta chạm vào người nàng..

Cuối cùng, vào tối hôm sau, khi bệnh của ta đã sắp khỏi hẳn. Ta quyết định theo dõi nàng.

Chỉ thấy, sau khi rời khỏi phá đèn. Nàng cũng không có theo đường nhỏ đi xuống núi mà là lên lút đi men theo rừng cây.

Bởi vì đường núi gập ghềnh khó đi cộng với tay chân không tiện của ta, ta cứ thế liền mất dấu nàng.

Mà chờ khi ta sắp tìm được nàng thì phía sau một đám cỏ lớn, lại truyền ra một cái âm thanh mà vĩnh viễn ta đều không ngờ tới.

"Phi, tiểu mẫu cầu. Ông đây cứ thích bắn vào trong đó thì đã làm sao nào? Còn cái gì mà người yêu phu quân của mình? Ta nhô vào, sao lúc người nhận lấy mấy quan tiền của ông lại không nói như vậy?"

"Ô ô, cầu xin người không được..."

Từ sau đám cỏ đại bước ra, một màn trước mắt này liền trực tiếp khiến cho đầu óc của ta trở nên trống rỗng.

Thì ra, Huyết Minh ta một đời oanh oanh liệt liệt cư nhiên lại phải nhờ vào nữ nhân của mình bán thân kiếm tiền để mà sống..

Thì ra, ta cư nhiên lại vô dụng như vậy, yếu đuối như vậy.

Chỉ thấy Đóa Đóa của ta là đang bị một tên nam nhân thô kệch đè xuống đất, liên tục làm loại vận động tối cổ của loài người.

Mà nàng, là liên tục khóc lóc cầu xin, muốn đem gã ta đẩy ra. Cuối cùng, chờ đợi nàng lại chính là một cái tát trời giáng của gã....

Lúc này, ta tỉnh, vô cùng tỉnh.

Ta chỉ là từng bước, từng bước một đi đến chỗ của bọn họ.

Bởi vì tên nam nhân kia là quay lưng lại với ta cũng như đang mài miết cày cấy cho nên đến tận khi ta đến bên cạnh hắn. Hắn cũng không có phát hiện ra ta.

Từ từ dùng hai tay nâng lên cẳng gối, "phụt một tiếng", ta liền trực tiếp dùng sức đem nó đè xuống. Cắm xuyên qua lòng ngực của tên nam nhân kia.

Máu tươi, văng đầy thân ta.

Ngay cả miệng, mũi cũng là như vậy.

Vị đạo này, vô cùng quen thuộc...

Giết chóc, tử vong...

Dưới ánh mắt không thể tin được của gã, ta trực tiếp đem gã gạt ra khỏi người Đóa Đóa như một con chó chết.

Ánh mắt của ta vẫn như cũ là một mảnh tình mảnh.

Ta đưa tay, muốn đem Đóa Đóa ôm vào lòng. Nhưng là...nàng né tránh.

Nàng liên tục kéo lấy y phục che lại cơ thể trần đầy vết bầm cùng hồng ngân kia của mình. Vô cùng hoảng sợ mà che lấy gương mặt.

Nàng khóc, khóc đến tê tâm liệt phế.

Mà tâm của ta, cũng đi theo vô cùng chua xót.

"Ô ô, tướng công, đừng chạm vào người của ta a. Cũng đừng nhìn ta, ta thật bẩn, vô cùng bẩn..."

Giống như là nghĩ đến điều gì, nàng bỗng dừng lại ngừng khóc lại. Dùng cả tay và chân bò về phía ta, trên mặt phủ kín nước mắt, trần đầy hoảng loạn mà ôm lấy chân của ta. Giống như đang nắm lấy cọng cỏ cứu mạng của mình.

"Tướng công, chàng đừng bỏ rơi ta, đừng chê bai ta có được hay không? Ô ô... chàng chính là trời của ta, không có chàng ta nhất định sẽ hồng mắt..."

Buồn cười thay, nàng lại xem một nam nhân vừa căm, vừa tàn phế lại vừa vô dụng như ta là trời của mình.

Đau đớn thay, một thiếu nữ trẻ trung như nàng lại vui lấp thanh xuân của mình vào một người của ta. Còn cầu xin ta đừng rời bỏ nàng.

Khi đó, ta nở nụ cười. Nụ cười đầu tiên của ta trong nửa kiếp trước cũng như cả kiếp này.

Ta ôm lấy nàng, hoàn toàn không chê nàng dơ bẩn.

Thật sự, ta rất muốn nói với nàng rằng ta có lẽ đã yêu nàng. Ta muốn cùng nàng ở bên nhau, vĩnh viễn đều sẽ không xa rời.

Thù hận, quá khứ gì đó liền cứ để cho nó qua đi.

Nhưng là, ta quên mất, ta không thể nói chuyện...

Sau khi trở về đền hoang, ta lại lần nữa cùng nàng sống một cuộc sống như thường ngày.

Ta không cho nàng tiếp tục bán đứng thân thể của mình nữa.

Đồng thời cũng chỉ bảo nàng ở nhà đan giày, chính ta sẽ tự mình đi ra chợ bán. Mặc dù di chuyển có chút khó khăn, nhưng là, thê tử của ta, ta sẽ tự mình nuôi.

Thời gian thấm thoát trôi qua, mấy chốc đã là năm tháng sau.

Ta chào đón một niềm vui khôn tả trong cuộc sống. Đó là, Đóa Đóa mang thai được 4 tháng.

"A Minh, mau sờ thử xem a. Bảo bối đang đập thình thịch đây!"

Đưa tay đặt lên bụng nhỏ của Đóa Đóa, ta chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp. Đó là một cảm giác vô cùng kỳ diệu..

Có một sinh mệnh nhỏ bé đang nhẹ nhàng nhúc nhích chạm vào tay ta giống như là đang chào hỏi.

Ta sắp làm cha...

Nhưng là, vĩnh viễn, ta đều có thể cảm nhận được ác ý của vận mệnh đối với bản thân mình.

Đó là một ngày âm u không có một tia nắng sáng.

Như mọi ngày, ta mang lấy giày cỏ đi ra chợ bán.

Hôm nay tổng cộng bán được 125 văn, ta thầm nghĩ, có lẽ số tiền này sẽ đủ mua cho bảo bối sắp ra đời của ta một bộ y phục.

Nhưng là, trời bỗng dừng lại đổ mưa, mưa lớn tầm tã.

Mất thấy mặt trời sắp xuống núi, ta chỉ cảm thấy trong lòng ngực vô cùng bất an. Đây là linh cảm của ta, linh cảm đã từng cứu lấy ta vô số lần trước kia.

Vì thế, không quản mưa to gió lớn. Ta vẫn như cũ không chút do dự mà chạy về trên núi.

Nhưng là, hôm nay thê tử của ta cũng không có đứng trước cửa miếu chờ ta...

Nàng cũng không có hô to hai từ "tướng công" mà vội vàng nimb cười chạy tới đón ta...

Trong không khí, chỉ có tiếng mưa rơi tầm tã cùng với một mùi hương gay mũi vô cùng quen thuộc đối với ta mà nói. Đó là...

Mùi máu tươi.

****Truyện ĐCVTHT chính thức bị xóa rồi a. (T/IT)**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Ngoại Truyện : Nốt Chu Sa (3)

Chỉ thấy lúc này, Đóa Đóa là đang trần trụi nằm trên mặt đất. Máu tươi thấm ướt cả thân của nàng.

Bụng bị mổ xẻ, khắp cả người đều là vết thương. Đôi mắt vẫn như cũ mở to nhìn về phía cửa lớn, phảng phất như ẩn chứa vô vàn đau khổ cùng không cam lòng. Chết, không nhắm mắt.

Mà ở bên cạnh của nàng là một thứ gì đó đỏ tươi, máu me giàn giụa. Nhưng nếu cẩn thận quan sát thì vẫn phát hiện ra được đó là một cái thai nhi vừa thành hình.

Con của ta.

Thê tử của ta.

Tất cả, đều chết hết rồi...

Không còn gì nữa, không còn thứ gì trên thế gian này là thuộc về ta nữa...

Mắt trái bắt đầu chảy xuôi một dòng huyết lệ. Ta chỉ biết tĩnh mịch như một khối tử thi mà từng bước, từng bước một đi vào trong.

Máu tươi trên mặt đất, thấm ướt chân ta.

Nước mắt chảy xuôi, làm lạnh lẽo tâm ta.

Ta nhớ, nàng nói với ta, nàng rất thích hoa sa la. Ấm áp và không mang sầu lo giống như là cái tên của nó, vô ưu.

Bởi vì trước cửa đền có trồng một cây sa la rất lớn, cho nên mỗi tối nàng đều sẽ lôi kéo ta cùng ngắm hoa sa la.

"Tướng công a, trời tối cũng là lúc hoa sa la nở rộ. Chỉ cần hoa sa la nở, ta cũng sẽ từ chợ trở về đây."

Và cuối cùng, ta lại phải tự tay đem thê nhi của mình vùi lấp vào trong lòng đất dưới tán cây sa la.

Tự tay đem bọn họ chôn vùi vào trong quên lãng.

Ngồi trước nắm mồ trước mắt này, ta không khóc, cũng không nháo. Chỉ là lẳng lặng ngồi đó giống như một cái rỗng rỗng.

Mà ở phía trước tấm bia mộ này lại có một hàng chữ đỏ được ghi bằng chính máu tươi của ta...

Thê tử cùng nhi tử chi mộ...

Không có tính danh, cũng không có thứ gì quá cầu kỳ. Nhưng đối với ta mà nói, nó có ý nghĩa vô cùng quan trọng.

Bọn họ, vĩnh viễn đều là thê nhi duy nhất được Huyết Minh ta thừa nhận.

Đời đời kiếp kiếp, ta chỉ có một cái thê tử gọi là Hứa Tiểu Đóa.

Đời đời kiếp kiếp, ta chỉ có một cái nhi tử gọi là Huyết Vân.

- - - - -

Mỗi khi ta muốn truy cầu hạnh phúc dành cho mình, lão thiên liền sẽ cho ta thấy được ác ý của lão đối với ta.

Như vậy, được thôi...

Ta sẽ không bao giờ chờ mong vào một thứ được gọi là hạnh phúc này nữa.

Ta sẽ khiến cho tất cả mọi thứ trên thế giới này phải hứng chịu lấy sự ác ý từ ta.

Đọc theo đường núi rồi đi, ta bắt đầu tìm kiếm tung tích dù là nhỏ nhất của kẻ đã giết hại thể nhi của ta. Và cuối cùng, ta cũng đã được thỏa lòng mong nguyện của mình...

"Ha ha, hôm trước a, tổng binh của chúng ta đã dẫn hơn chục huynh đệ đi giết chết gian tế của Mã quốc phái tới. Nghe nói đó là một cái nữ nhân mang thai."

"A, hôm đó ta cũng có đi đây. Còn được đem a ta cho chơi đùa nữa a. Lại nói, cảm giác chơi nữ nhân đang mang thai cùng mấy cái quân kỹ là hoàn toàn không giống nhau."

"Chuyện đó còn cần người nói sao, mấy cái quân kỹ đó kẻ nào không phải là bị vạn người cười, nhét vào đều không có cảm giác..."

"....."

Thì ra, bởi vì trước kia Đoá Đoá thường xuyên qua lại với binh lính giữa hai bên quân doanh cho nên mới bị bọn họ hiểu lầm thành gian tế.

Nhưng là, hiểu lầm thì đã thế nào...

Ta không cần biết quá trình là ra sao, thứ ta cần biết chỉ là kết quả.

Trong mắt của ta, trăm vạn binh lính của hai bên quân doanh, tất cả đều là một đám xác chết.

Mã quốc có một cái công chúa được xưng tụng là mỹ nhân thịnh thế, gọi là Mã Tư Nhã.

Thái tử Cao quốc, Cao Lư bởi vì mê đắm tư dung của nàng mà đã đem người sang dạm hỏi.

Sau lại, đại tướng quân của Mã quốc - Lý Viễn cũng là đối với Mã Tư Nhã yêu thương đã lâu. Kịch liệt phản đối việc hòa thân lần này.

Cuối cùng, tư binh của Lý Viễn cùng Cao Lư cũng đánh lên với nhau.

Buồn cười thay, thể nhi của ta lại bởi vì hai cái nam nhân tranh giành một nữ nhân mà phải bỏ mệnh...

Mã quốc, Cao quốc... Lý Viễn, Cao Lư, Mã Tư Nhã.

Một kẻ cũng đừng hòng sống sót.

Ánh mắt mang theo âm trầm mà trở về phá đèn. Ta liền bắt đầu tập luyện tà thuật cùng cổ thuật ở bên trong cấm quyển.

Ta dùng máu tươi của mình làm chất dẫn, nuôi ra một đám độc trùng lớn lớn bé bé...

Cuối cùng, ta lén lút đem chúng thả vào trong thượng nguồn dòng suối mà hai bên doanh trại sử dụng.

Trong một đêm, nợ máu phải trả bằng máu. Ta đem bọn chúng đều giết.

Sau, lại đem máu cùng thi thể của chúng làm thành tế đàn, thi triển ra vụ thuật "hoán mệnh".

Nhờ chúng, ta có được tuổi thọ dài mấy vạn năm.

Lại nhờ chúng, cỗ huyệt cùng chân của ta cũng đều được chữa khỏi.

"Ha ha ha...chờ đó cho ta, ta sẽ giết các người, giết hết các người!!!!"

Nở một nụ cười như điên dại, ta liền từ trong đồng núi nhảy đi ra. Máu tươi của bọn chúng phủ đầy thân ta, khiến cho ta giống như ác quỷ mới từ dưới thâm uyên bò lên.

Chỉ có giết chết kẻ khác, ta mới có cảm giác bản thân mình vẫn còn sống, vẫn còn hít thở.

Chỉ có gieo rắc đau khổ cho bọn họ, ta mới có cảm giác bản thân ta không phải là kẻ bất hạnh, đáng thương nhất trên đời.

Đây mới là ta, thù hận trở thành một loại sức mạnh để ta tiếp tục sống.

Một đường đến kinh thành Cao quốc. Bởi vì ta có được vô số vụ thuật đáng sợ, hoàng đế Cao quốc lại ham muốn trường sinh bất lão cho nên gã đối với ta mà nói là nói gì nghe nấy. Còn phong cho ta làm quốc sư trị quốc.

Mà ta, đương nhiên cũng thành tâm thành ý giúp cho gã trường sinh bất tử rồi.

10 năm tuổi thọ của con gã, thì sẽ đổi được 1 năm tuổi thọ cho gã...

Thế là, sau khi nghe thấy lời này của ta. Gã trực tiếp đem nhi nữ của mình đều toàn giết, đổi lấy trăm năm tuổi thọ cho mình.

Đối với sự ích kỷ của con người, ta đã nhìn mãi mà không trách.

Cao Lưu chết, chết chỉ vì một câu nói của ta.

Sau lại, ta bắt đầu dẫn binh chinh chiến khắp tứ quốc. Không tiếc vận dụng các vu thuật nghịch thiên như triệu bão, tạo hỏa hải, gây động đất...

Mỗi một lần chiến thắng một trận chiến, ta lại bị trời phạt mà phản phệ đến sống dở chết dở. Có khi còn mất tận cả ngàn năm tuổi thọ.

Nhưng là, như vậy thì đã sao?

Trời phạt thì mặc trời, ta làm thì mặc ta.

Cuối cùng, mắt thấy ta sắp san bằng cả thiên hạ này. Hoàng đế Mã quốc cư nhiên lại đem Mã Tư Nhã làm cống phẩm tặng cho ta.

Tốt, rất tốt a.

Vì vậy, ta rất vui vẻ nhận lấy cái "cống phẩm" này. Đương nhiên, ta còn không quên đòi thêm một cái tặng phẩm, đó là Lý Viễn. Lập ra 20 năm hòa bình dành cho Mã quốc của bọn họ.

Lần đầu tiên gặp mặt Mã Tư Nhã, cảm tưởng của ta chỉ có đơn giản vài từ. Ngoại trừ có một lớp da xinh đẹp ra thì cùng lắm cũng chỉ có như vậy.

Buồn cười thay, rõ ràng là ả coi hết ý phục muốn bò lên giường của ta. Nhưng khi ta muốn sung hạnh ả, ả lại làm ra vẻ như ta đang cưỡng đoạt ả.

Buồn nôn a.

Kỹ nữ lại muốn lập đền thờ trình tiết.

Vì vậy, chỉ vừa mới tiến vào. Ta liền bị ả làm cho buồn nôn tới mà đem ả đá xuống giường. Mang đến quân doanh xưng làm quân kỹ.

Về phần Lý Viễn, ta đem hắn chặt tay chặt chân, cắt bỏ lỗ mũi cùng tai. Sau lại cắt lưỡi cùng đào mắt của hắn. Đem hắn nuôi nhốt như nuôi heo. Lâu lâu lại nhét vào trong lu nước chơi đùa cùng cỏ trùng.

Còn về Cao quốc? Đương nhiên là đánh a.

Huyết Minh ta căn bản chính là một tên tiểu nhân không trọng chữ tín.

Đương nhiên, ta cũng không quên mối thù diệt tộc mà sẵn tay diệt tận gốc chính phái.

14 năm kể từ khi Đoá Đoá ra đi. Ta thành công trả được tất cả thù hận.

Lúc này, ta là đang ngồi trước mộ phần mọc đầy cỏ dại của nàng.

Thế giới xung quanh ta cũng bắt đầu dần dần vỡ toang thành từng mảnh nhỏ. Nhưng là, từ đầu tới cuối ta chưa từng sợ hãi mà chỉ đưa tay ôm lấy bia mộ của nàng.

"Nương tử, nàng thất hứa!"

"Nhưng không sao, vì phu sẽ tha thứ cho nàng."

Hoa sa la đã nở, nhưng nàng lại vĩnh viễn không thể trở về.

Ta biết, thê tử của ta...đã chết thật rồi...

**Đây cũng là lý do vì sao con gái của sư tôn lại gọi là Ân Suồng, con trai của Y Trần lại gọi là Y Dạ,... Bởi vì Huyết Minh không cho bọn họ theo họ của mình.

**Nếu như ngươi để ý, cho dù là lúc tình tứ nhất. Huyết Minh cũng chưa từng gọi Y Trần là nương tử. (chỉ gọi là nàng hoặc là Y Trần.)

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Cản đường ta, chết!

Vừa nói, Huyết Minh vừa dùng lực vào cánh tay, từ từ đem tay rút trở về. Mà theo đó, sợi roi trong tay của Mai Nhi và Lan Nhi cũng đi theo căng ra. Dem các nằng kéo lê trên mặt đất.

"Khôn kiếp!"

Mất thấy chân của hai người bọn họ bởi vì dùng sức trụ vững mà để lại một vệt kéo dài trên mặt đất. Âm Nhất liền lập tức hô lên một tiếng mà cảm kiếm lao nhanh về phía Huyết Minh.

Đối diện với kiếm của hắn, Huyết Minh là không có một điểm kinh hoàng nào mà chỉ nhẹ nhàng phi thân lên. Dem trường kiếm đang đâm tới của hắn cho đập dưới chân, chân trái lại nhanh chóng nâng lên đá vào trên thân của hắn. Trục tiếp đem hắn đá bay ra xa, va vào trên thân cây phát ra một tiếng ầm vang.

"Phụt..."

Phun ra một ngụm máu tươi, Âm Nhất liền vội vàng loay hoay muốn ngồi dậy. Nhưng lúc này, trên người hắn đã gãy mất hai cây xương sườn. Căn bản là không thể ngồi dậy được nữa.

"Lên!"

Mất thấy Âm Nhất bị đánh văng, Mai Nhi, Lan Nhi cũng sắp không giữ chân được Huyết Minh nữa. Cốc lão cùng Chu thúc cũng liền lập tức hét lớn mà lao về phía hắn.

Cốc lão là một cái lão nhân lưng gù, tuổi chừng thất tuần, râu tóc bạc trắng, trên tay cầm một cây quạt trượng. Thế nhưng, tốc độ của lão lại vô cùng nhanh nhẹn, vượt xa cả Chu thúc. Chẳng mấy chốc, lão đã đi đến trước mặt của Huyết Minh. Giờ cao quạt trượng đánh về phía hắn.

"Di Sơn Trần."

Thả người bay về sau vài bước, Huyết Minh liền nhanh chóng thoát khỏi quạt trượng đang đập tới của Cốc lão. Theo một tiếng ầm vang, chỉ thấy chỗ mà Huyết Minh vừa đứng lúc này. Mặt đất đã ầm ầm đổ vỡ, tạo thành một cái hố sâu vài trượng.

Mà lúc này, Chu thúc cũng đã đi theo đánh tới. Nhíu mày nhìn lấy gã, Huyết Minh liền lập tức thi triển Liệt Hỏa Chương.

Đối diện với Liệt Hỏa Chương rừng rực thiêu đốt như hỏa diễm. Chu thúc cũng liền vội vàng đánh ra Ngưu Thiên Quyền, mang theo sức lực trăm cân mà cùng Liệt Hỏa Chương của Huyết Minh ngang kháng.

"Ầm"...

Ngay khi quyền, chương va chạm vào nhau, chỉ thấy một luồng kinh phong lập tức nổi lên. Sau đó, răng rắc từng tiếng, chỉ thấy cánh tay to lớn vạm vỡ của Chu thúc bỗng dừng lại lấy độ cong không thể tưởng tượng nổi mà dồn lại vào nhau. Xương khớp gãy vụn cũng phá da thịt mà chui ra ngoài. Dư chấn cũng đem gã hất văng ra vài trượng. Liên tục học máu mà nằm dài trên đất, không dậy được.

Mà lúc này, một luồng kinh phong cũng nhanh chóng từ sau lưng ập tới trên người của Huyết Minh. Thì ra, trong lúc hắn cùng Chu thúc giao thủ, Cốc lão không biết đã từ khi nào đánh tới sau lưng của hắn. Giờ cao quạt trượng chuẩn bị đập xuống.

"Vạn Cân Thiên Trượng."

Thế nhưng, giống như có một cặp mắt ở sau lưng. Huyết Minh liền sử dụng Tiêu Dao Du, cơ thể giống như là tan biến ở giữa thiên địa, chỉ để lại một đạo tàn ảnh mà nhẹ nhõm tránh thoát đi.

Không những vậy, trong lúc Cốc lão vẫn còn chưa kịp làm ra phản ứng thì hắn đã nâng tay lên. Dùng Liệt Hỏa Chương bô thẳng vào đầu của lão. Trong chớp mắt, huyết tinh văng tung tóe, hỏa diễm cũng đem cả cơ thể của lão bao phủ lại.

Nhìn lấy lòng bàn tay dính đầy máu tươi của mình, lông mày của Huyết Minh liền khể chau lại. Quả nhiên, loại võ kỹ thô bạo này vẫn là không thích hợp hắn. Bởi vì nó không có mỹ cảm bằng khi dùng kiếm, ngay cả một giọt máu cũng sẽ không dính thân.

Mà ở một bên, trong khi Huyết Minh liên tục di chuyển. Cường lực cũng đã đem Mai Nhi cùng Lan Nhi kéo lê trên nền đất, chặt vật không chịu nổi. Ngay cả sợi roi trong tay cũng đều bị kéo căng ra, lòng bàn tay cũng phá da mà trào ra máu tươi.

"Phiền phức." Hừ lạnh một tiếng, hai bàn tay của Huyết Minh cũng lập tức nắm lấy hai đầu sợi roi. Dùng sức mà đem chúng kéo ngược về phía mình.

"Aaa..."

Ngay lập tức, hai cái tỳ nữ này liền trực tiếp cùng với sợi roi bị kéo phăng về phía Huyết Minh. Té ngã xuống nền đất mà phát ra tiếng rên rỉ đau đớn. Sợi roi cũng trượt khỏi tay, bị Huyết Minh thờ ơ quăng sang một bên.

"Aaaaa..."

Từng bước một đi tới trước mặt của Mai Nhi, Huyết Minh liền nâng chân. Không chút lưu thủ mà dùng sức giẫm lên trên trên lòng ngực của nàng. "Àm" "Răng rắc" cùng với tiếng hét chói tai của Mai Nhi vang lên, chân của Huyết Minh đã đem lòng ngực của nàng giẫm toái. Để lại một dấu lõm vào sâu bên trong.

Nhìn thấy tỳ muội của mình đã bị Huyết Minh giẫm chết, Lan Nhi liền vội vàng dùng cả tay và chân bò trên nền đất. Hoảng sợ khôn cùng mà chạy trốn: "Không, không...."

Thế nhưng, tốc độ của nàng làm sao lại có thể nhanh bằng Huyết Minh a? Vì vậy, chỉ thấy nhoáng một cái. Huyết Minh đã trực tiếp xuất hiện ở bên cạnh của nàng. Nâng chân liền đem nàng đập sấp xuống nền đất, trực tiếp đem giẫm chết.

"Những kẻ dám cản trở ta, đều phải chết!"

****Cảm ơn Ssoáicca đã ủng hộ LT nhé! Hôm nay sẽ bạo chương.**

****Chuyện là hiện tại ta đang có hai ý tưởng cho truyện mới cùng một lúc. Muốn nhờ mọi người góp ý và bình chọn giúp ta trước 5h sáng mai.**

- - Thứ nhất: Truyện "Đại Gian Thần", thể loại dị giới, triều đấu, cung đấu, hệ thống, cổ đại, xuyên không. Main9 là thái tử vong quốc. Tính cách là nhan không, kiêu - ngạo (Hần giả vờ).

- - Thứ hai: Truyện "Thượng Vị Giả", thể loại hiện đại, hắc bang, xuyên không, hệ thống, huyền ảo. Main9 là thiếu gia bị diệt môn, trở thành 1 tên ăn xin. Tính cách: phũ, vô cùng phũ. Xem đồ ăn là mạng sống. (Ham ăn a~)

****Hai main này đều có thân phận vô cùng "nguru". Và đặc biệt là có "bệnh thần kinh" vô cùng nặng.**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Được cứu đi

Lúc này, gương mặt của Âu Dương Chấn cùng Độc Cô Tín đều đã trắng bệch lại hết. Đương nhiên, đây cũng không phải là do đám hộ vệ bị giết mà đau lòng. Bởi vì đối với cả hai mà nói, chết mấy cái hộ vệ cũng không sao. Nhưng mà, quan trọng nhất là, mạng nhỏ của bọn họ hiện đang gặp nguy hiểm!

Đôi tay có chút run rẩy nắm lấy Xạ Thiên Cung, Triệu Từ Kiều liền lần nữa kéo căng dây cung. Cũng không phải là hắn muốn như vậy, nhưng vài hôm trước, bởi vì bị địch nhân tập kích nên thể nội của hắn đã bị thương. Không thể nào thi triển được các loại võ kỹ khác mà chỉ có thể đứng tại chỗ dùng cung tên.

"Vạn Quang Lưu Di Tiễn!" Theo âm thanh của Triệu Từ Kiều vang lên, quang nguyên tố lại một lần nữa ngưng kết thành mũi tên mà bay về phía Huyết Minh.

Nhưng chu vi cùng hình dạng của mũi tên này cũng đều lớn hơn trước rất nhiều lần. Cho thấy lần này, Triệu Từ Kiều rõ ràng cũng đã dồn hết lực lượng của mình vào trong nó.

Mà nhìn thấy việc này, Âm Nhị trong mắt liền toát ra một tia ngoan độc, dùng hết sức bình sinh nhào về trước. Dem Huyết Minh ôm chặt lại. Cho dù chết, hắn cũng muốn đem tên ma tộc này lôi đi cùng.

Mất thấy mũi tên sắp bắn trúng mình, lại nhìn Âm Nhị đang giống như một con đĩa siết chặt bản thân không buông. Huyết Minh liền lập tức vận sức mà vỗ một chưởng vào đầu của hắn: "Muốn chết!?"

Theo mũi tên rơi vào chỗ của Huyết Minh đang đứng. Ầm ầm từng tiếng, mặt đất xung quanh vài trăm trượng cũng đều liên tục rung chuyển lên. Ánh sáng từ quang nguyên tố tỏa ra cũng lập tức khiến cho bầu trời bỗng chốc lại sáng như ban ngày. Chói đến không thể nào mở mắt ra được.

Cũng may, không trải qua quá lâu, quang mang cũng dần dần trở nên ảm đạm. Chỉ thấy khuôn viên vài trượng xung quanh nơi mũi tên rơi xuống cũng đều đã sụp đổ đến không rõ hình dạng. Cây cỏ ngã đổ, mất đi sinh cơ, mặt đất rạn nứt tạo thành từng cái hố to nhỏ không đồng đều. Phía trên lại còn vương lầy vài mảnh thịt vụn cùng với máu tươi.

Mà nhìn thấy việc này, Triệu Từ Viễn liền có chút nhẹ nhõm mà thở phào một hơi. Cũng không có đối với cái chết của Âm Nhị mà đau khổ một chút nào. Bởi vì bảo vệ chủ vốn dĩ chính là chức trách của âm vệ a.

Ở một bên, Âu Dương Chấn cùng Độc Cô Tín cũng đều là run rẩy ngồi bệch xuống đất. Đưa tay lau mồ hôi. Có cảm giác bản thân vừa đi dạo một vòng quanh quỷ môn quan.

"Chết rồi, rốt cuộc cũng chết rồi..."

"Thật sao?" Thế nhưng, chưa để bọn họ kịp vui mừng. Chỉ thấy một bóng ma bỗng dừng lại đem bọn họ che phủ lại. Ngược ánh sáng, một thân ảnh mặc hắc y đang chậm rãi lượn lờ trên đỉnh đầu bọn họ. Đôi cánh màu tím sẫm liên tục phấp phật trong gió. Âm thanh lạnh lẽo mang theo hí ngược cũng chậm chậm vang lên.

"Quái...quái vật..."

"Hắn...hắn không phải là ma tộc, không phải là người!!!"

Lập tức, gương mặt của ba người bọn họ liền không còn một giọt máu. Mắt thấy bọn họ sắp hoàn toàn tuyệt vọng, suy sụp chờ đợi tử vong thì bỗng dưng, một luồng khói mù liền lập tức găng lên bốn phía, đem thân ảnh của bọn họ đều hoàn toàn che phủ.

Mà nhìn thấy việc này, Huyết Minh liền nhú chặt mày lại. Chư Thần Dực cũng tăng nhanh tốc độ mà tạo ra cuồng phong bạo nộ, đem khói trắng thổi bay đi. Thế nhưng, lúc này đây, ở khuôn viên xung quanh cũng đã không còn bóng dáng của ba người Triệu Từ Kiều nữa. Chỉ còn có bóng đêm yên tĩnh cùng hơi lạnh phả vào mặt mà thôi.

"Trốn rồi a..."

Thì thảo mà nói ra, Huyết Minh cũng không có làm ra truy đuổi. Bởi vì hắn biết, nếu đối phương đã có năng lực ở dưới mi mắt của hắn đem người cứu đi thì nhất định cũng sẽ có được át chủ bài đối chọi với hắn.

Cho nên, đi theo sau căn bản không phải là một việc đúng đắn.

- - - - -

Mà lúc này, ở một nơi cách đó khoảng trăm dặm. Bốn thân ảnh cũng liền từ trong không khí xuất hiện. Lần lượt phân biệt là Âu Dương Chấn, Độc Cô Tín, Triệu Từ Kiều cùng một cái hắc y nhân bịt kín mặt.

"Ảnh Cửu cứu giá chậm trễ, mong điện hạ thứ tội..." Vừa đến nơi, Ảnh Cửu liền đã lập tức quỳ xuống trước mặt của Âu Dương Chấn mà dập đầu.

Đối diện với hắn, Âu Dương Chấn cũng là vô cùng khiêm tốn mà đem hắn nâng dậy:"Aizz, Ảnh Cửu, ngươi không cần nói như vậy a. Dù sao ngươi cũng kịp thời cứu giúp chúng ta rồi."

Cũng không trách Âu Dương Chấn khách khí với Ảnh Cửu như vậy được. Phải biết, hoàng đế Lục Hưng hoàng triều có một đội tử sĩ được gọi là Ảnh vệ. Là nhân mã riêng trong tay hoàng đế, dùng để bảo vệ hắn cũng như làm các hành động trong tối của đế vương không muốn cho người khác biết.

Nếu không có mệnh lệnh của hoàng đế, thành viên trong Ảnh vệ liền sẽ không thể tự ý hành động. Mà hôm nay, Ảnh Cửu ra tay tương trợ bọn họ cũng liền xem như là không tội rồi. Cho nên, đó cũng là lý do vì sao hắn lúc đó không có giết chết Huyết Minh.

Không có mệnh lệnh, cho dù kẻ đó có phạm trọng tội, Ảnh vệ cũng sẽ không thể tự tiện giết người.

****Cảm ơn Ssoaicca đã ủng hộ nha, ngày mai sẽ bạo chương.**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Chuyên mục review truyện mới

Như tên tựa đề, truyện "Thượng Vị Giả" của ta đã chính thức lên sàn.

****Giới thiệu:**

Một cái ma tu thấp kém bị người giết chết lại xuyên không đến đô thị, trở thành một cái thiếu gia gọi là Diệp Hàn. Nhưng rồi, Diệp gia bị diệt, Diệp Hàn lại phải trốn chui trốn nhủi đi ăn xin. Cho nên, hắn rất không cam tâm, quyết định dùng cấm thuật triệu hồi ác thần.

Đọc tới đây người có phải là nghĩ đến loại mô típ cũ rích nghịch tập trả thù, thu hậu cung gì gì đó có đúng không?

Ha hả, như vậy thì xin chúc mừng, người đoán trật lất hết rồi.

Bởi vì main ở truyện này căn bản không phải Diệp Hàn mà lại là Dịch Thủy Hàn - ác thần được Diệp Hàn triệu hồi ra sau khi bị người ức hiếp!

Hắn vốn dĩ đang ngủ một giấc ngon lành suốt mấy vạn năm thì lại bị Diệp Hàn đánh thức. Vì thế, trong lúc tức giận, hắn liền đem Diệp Hàn đoạt xá.

Nói đến đây, lại phải kể đến một cái hệ thống đáng thương - bởi vì nó đã trói buộc nhằm ký chủ rồi! Khi đó, nó cảm thấy vô cùng, vô cùng tuyệt vọng.

Nhưng là, về sau, nó mới phát hiện ra được...

Ký chủ mang tới cho nó, chỉ có tuyệt vọng hơn, không có tuyệt vọng nhất!

****Mọi người đọc ủng hộ nhé.**

****Hôm nay chủ nhật, mẹ ta đi "khảo sát dân tình" nên có lẽ ta sẽ không bạo chương được như đã hứa. Nhưng ngày mai ta sẽ bù. $\geq \omega \leq \geq \omega \leq \geq \omega \leq$**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Tiểu Tăng - Tuệ Trần

[Đỉnh, chỉ số thù hận của nam chủ: Triệu Từ Kiều đối với ký chủ +100. Điểm phản diện +200.]

[Đỉnh, ký chủ thành công giết được 4 cái nhân tộc. Điểm phản diện +4.]

[.....]

[Ký chủ, người cảm thấy bản thân sợ mạnh lần yếu như vậy thật sự tốt sao?]

Nghe thấy câu hỏi của hệ thống, Huyết Minh liền không nhịn được mà phì cười một tiếng tràn đầy giễu cợt: "Xin lỗi a, ta là nhân vật phản diện, không phải nhân vật chính. Ta cũng không có hào quang bất tử như bọn họ. Ta có thể sẽ chết, hơn nữa còn là chết vô cùng thảm."

[.....] Kỳ dị thay, nó cứ nhiên lại cảm thấy ký chủ nói rất có lý.

Không cùng hệ thống tán gẫu nữa, Huyết Minh đã lấy ra Vấn Hồi kính, đem âm hồn của bốn người đã chết kia cùng với sinh hồn của Chu thúc cùng Ám Nhất đều thu vào trong hết. Trực tiếp đem hai người vẫn còn sống kia cho sinh sinh giết chết.

Nhìn lấy sáu cái linh hồn đang không ngừng giãy giụa bên trong mặt kính. Huyết Minh liền đem máu tươi của mình nhỏ vào trong gương. Bắt đầu đem bọn chúng luyện chế thành quỷ nô.

Lúc này, ở nơi dừng chân của đám người Y Trần. Có một đám tăng nhân đang đem cả khu vực này đều vây quanh lại, chỉ ít có tận 5,6 người. Mà mỗi người đều có tuổi đời rất trẻ, chỉ tầm hai mươi tuổi trái phải. Theo áo cà sa cùng y phục và vũ khí của bọn họ cho thấy. Bọn họ có lẽ đều có địa vị xã hội không hề thấp.

Mà ở nơi ánh lửa bập bùng, Sở Vân là đang bị trói mà bất tỉnh nằm trên đất. Ở một bên, Lãnh Hàn, Lãnh Kỳ, Y Trần cũng cầm lấy thiết kiếm, cùng ba cái tiểu tăng tạo thành thế giằng co với nhau. Mà trên xe ngựa, hai tỷ muội Vân gia cũng là bị hai cái tiểu tăng khác cho áp chế. Chỉ có thể ngồi đó mà đưa mắt nhìn mọi chuyện.

"Các vị thí chủ đây, mong các vị lượng thứ cho tiểu tăng. Bởi vì các vị cùng một cái ma tộc thần bí cũng như tiểu ma tể này đi cùng với nhau. Cho nên, mong các vị đừng làm khó ta. Cùng ta trở về Di Sơn Phái, để phạt tổ tội vì, giúp các vị sám hối."

Lúc này, tiểu tăng có địa vị lớn nhất ở đây là đang chấp tay mà hòa nhã nói ra. Chỉ thấy đó là một cái thiếu niên dung mạo tuyệt thế, phảng phất như không phải do trần thế này tạo thành. Giữa chân mày lại có một nốt chu sa màu đỏ, đem hắn sản đến càng thêm cao quý không ai bằng.

Thế nhưng, đối diện với sự chân thành của Tuệ Trần, cả năm người bọn họ đều không ai thêm lý đến hắn mà vẫn như cũ mang lấy cảnh giác giống như lâm phải đại địch.

"Nhị sư huynh, người không cần cùng bọn chúng nhiều lời nữa, cứ trực tiếp áp giải về tông môn chờ đợi phán quyết đi."

"Đúng vậy, sư huynh a, bọn họ rõ ràng là chấp mê bất ngộ. Cùng ma tộc là cá mè một lưới, cho nên chúng ta không cần khách khí với bọn họ làm gì."

nữa."

Nhìn thấy nhị sư huynh của mình bị đám người bọn họ khinh thường, làm lơ. Đám tiểu tăng còn lại liền lập tức hừ lạnh mà bày tỏ bất mãn của mình. Hoàn toàn không che giấu sự chán ghét đối với ma tộc một chút nào.

Đối diện với lời nói của những tiểu tăng khác, Tuệ Trần vẫn như cũ ôn hòa không đổi mà nhàn nhạt hỏi lại: "Các vị thí chủ, các người rốt cuộc có tự nguyện cùng tiểu tăng đi một chuyến đến Di Sơn phái hay không?"

Lần này, cũng không có nửa giây suy nghĩ, năm người Lãnh Hàn đã trầm miệng một lời cự tuyệt: "Không."

Theo âm thanh của bọn họ vừa dứt, Tuệ Trần cũng không có hiện ra một tia không vui nào mà chỉ thờ dài một hơi, giống như là vô cùng tiếc hận. Đương nhiên, bộ dạng rộng lượng này của hắn nhất định cũng phải đi kèm với điều kiện tiên quyết - sự oán giận sâu trong đáy mắt của hắn không bị người khác nhìn thấy!

"Nếu các vị thí chủ đã lựa chọn như vậy, thì tiểu tăng cũng chỉ có thể thất lễ rồi."

Lời này của hắn vừa ra, Lãnh Hàn, Lãnh Kỳ, Y Trần cũng đều lập tức căng thẳng thân người mà nắm chặt vũ khí trong tay. Thế nhưng, chỉ trong một cái chớp mắt, cơ thể của Tuệ Trần đã trực tiếp biến mất khỏi chỗ cũ mà xuất hiện ở trước mặt Lãnh Hàn. Giơ lên ngón chỉ đánh thẳng về phía y.

Con người co rút lại, nhưng Lãnh Hàn cũng là không chút sợ hãi mà theo bản năng đưa kiếm lên đỡ. Chỉ nghe âm thanh leng keng leng keng liên tục vang lên, trường kiếm trong tay y cũng là chấn động đến run rẩy không ngừng. Làm cho cả cánh tay cầm kiếm của y cũng đều tê dại đến không còn cảm giác.

"Vũ khí thiên cấp!" Nhũ mào mà nhìn lấy thanh kiếm trong tay của Lãnh Hàn. Tuệ Trần liền lập tức kinh ngạc không cùng, trong mắt cũng bắt đầu hiện lên dị sắc mà hừ lạnh.

"Nhìn người căn bản là không giống kẻ sẽ có thượng phẩm vũ khí. Thanh vũ khí này của người chắc chắn không cướp thì cũng là trộm! Nay, ta quyết định sẽ đem nó đưa về tông môn."

Lúc này, Lãnh Hàn mặc dù không có đại thương nhưng cũng đều là khí tức hỗn loạn, liên tục lùi về sau vài trượng. Nếu không có Chiêu Dương kiếm của chủ thượng đỡ giúp một chiêu này, y nhất định cũng sẽ bị tổn thương đại khí. Thậm chí là mất mạng!

Thế nhưng, cái tên khốn kiếp này cư nhiên lại muốn đem bảo kiếm mà chủ thượng tặng cho y lấy đi! Đúng là vọng tưởng!

****Ai nha, gắng tranh thủ đăng chương đây a~**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Trừ Ma Vệ Đạo

Nhưng ngay khi Lãnh Hàn muốn cùng Tuệ Trần liều mạng một phen thì dị biến liền xuất hiện. Chỉ thấy một đạo hồng quang bỗng dừng lại xẹt qua dưới ánh mắt của mọi người ở đây với tốc độ vô cùng nhanh chóng. Căn bản không thể nhìn rõ được là vật gì.

Thế nhưng, chỉ thấy hồng quang đi đến đâu, từng cái, từng cái tiểu tăng đều đồng loạt ngã xuống mặt đất. Đưa tay ôm lấy cổ của mình mà há miệng, nhưng không thể phát ra được một âm thanh mây may. Nếu nhìn kĩ, sẽ thấy được trên cổ của bọn họ đều có một vết cắt vô cùng nhỏ nhưng lại không chảy ra một chút máu nào. Giống như là bị thứ gì đó hút khô.

"Sur đệ!!!" Gương mặt tái xanh, Tuệ Trần liền lập tức vội vàng đi đến trước mặt của vị tiểu tăng ở gần mình nhất. Bắt đầu xem xét vết thương giúp cho gã. Ánh mắt cũng là không dám thả lỏng mà nhìn chăm chăm vào vết hồng quang kia.

Lúc này, chỉ thấy một bóng người với đôi cánh to lớn như ác quỷ sa vào địa ngục cũng đã từ trên bầu trời xuất hiện trước mặt bọn họ. Mà vết hồng quang kia cũng là phát ra một tiếng "leng keng" rồi chui vào trong vỏ kiếm trên hông của người tới. Nhờ đó, mọi người mới biết được, hồng quang xuất hiện ban nãy là do ánh kiếm này chiếu ra.

"Là người muốn đem người của ta mạng đi? Rốt cuộc là ai cho người lá gan này đây?"

Con người co rút lại, ngay cả sư đệ đang nằm trên mặt đất của mình, Tuệ Trần cũng là không thèm quan tâm tới mà chỉ vội vàng lùi về sau. Xoay lưng liền muốn chạy. Bởi vì hắn biết, hắn căn bản không phải là đối thủ của tên ma tộc này. Đó cũng là lý do vì sao hắn phải mai phục sẵn, chờ khi hắn ta rời đi rồi mới dám xuất hiện.

Thế nhưng, Huyết Minh làm sao lại có thể để cho hắn chạy được a? Vì vậy, chỉ trong một cái chớp mắt, Huyết Minh đã dùng Tiêu Dao Du trực tiếp lướt qua mặt của Tuệ Trần. Đưa tay liền bóp lấy cổ của hắn mà giơ lên khỏi mặt đất như nắm một con gà con.

"Làm sao? Ngươi không tiếp tục trang bức nữa sao a? Ngươi lợi hại lắm kia mà. 16 tuổi, tu vi Kiếm tông cảnh tầng 8. Ngươi có phải cảm thấy bản thân mình chính là vô địch rồi? Nhưng rất tiếc, ở trước mặt ta. Ngươi chính là một con chó nhà có tang mà thôi."

Cảm giác nghẹt thở khiến cho Tuệ Trần không khỏi liên tục giãy giụa. Nhưng lúc này, Huyết Minh cũng đã không tiếp tục che lấp nữa mà hoàn toàn đem uy áp Kiếm tông cảnh của mình thả ra. Đem Tuệ Trần áp chế đến thần hồn run rẩy, hô hấp không thông, tay chân đều không thể di động mấy may.

Cùng lúc đó, khi uy áp của Huyết Minh được hoàn toàn phóng thích. Yêu cốt cùng Ma cốt của hắn cũng liền cùng lúc thức tỉnh. Trong nhất thời, ma khí cùng yêu khí cũng đều tràn ra khắp thiên địa.

Chỉ thấy bầu trời canh 5 vốn dĩ đang sắp le lói ánh mặt trời thì bỗng dừng lại bị mây mù giăng đầy. Ma khí cùng yêu khí vô cùng nồng nặc trôi nổi khắp nơi đang trộn lẫn vào nhau. Đôi lúc, trong những áng mây đen và tím này lại nhoáng lên từng tia lóe điện. Phảng phất như đang thể hiện sự giận dữ của một người nào đó.

Lúc này đây, khi dị biến nổi lên, người trong Thương Lan đại lục cũng đều đồng loạt nhìn về phía bầu trời trên đỉnh đầu của mình. Ánh mắt chứa đầy kinh hoàng cùng sợ hãi không hề che giấu.

Mà ở bên trong các đại tông môn của Thương Lang đại lục, các vị lão tổ tông ở đây cũng đều bị đánh thức mà đồng loạt nhíu mày nhìn loại dị tượng này.

"Sư phụ, sư phụ, trời sắp mưa hay sao?"

Một cái tiểu đệ từ có phần hiếu kỳ, chớp chớp mắt hỏi sư tôn của mình.

Nhưng là, chỉ thấy vị trung niên nam nhân này lại lắc đầu thờ dài. Tựa như có phần sợ hãi mà lẩm bẩm.

"Ma cốt và yêu cốt lại lần nữa đồng loạt xuất thế, thiên hạ này có phải hay không liền sẽ đại loạn rồi?"

Lúc này đây, một giọng nói uy nghiêm liền vang lên từ trên đỉnh núi cao nhất của Thương Lan đại lục - Vạn Kiếm tông. Theo tiếng gió phàn phật, âm thanh này liền nhanh chóng truyền đi khắp mọi ngõ ngách.

"Ma thần cùng Yêu thần đồng loạt xuất thế. Các vị đạo hữu của nhân tộc phải cùng nhau đoàn kết, trừ yêu diệt ma."

Nương theo âm thanh của trưởng môn Vạn Kiếm tông, chúng tu sĩ nhân tộc ở khắp nơi trên Thương Lan đại lục cũng đều đồng loạt hô to.

"Trừ yêu diệt ma!"

"Trừ yêu diệt ma!"

- - - - -

Lúc này đây, mặc dù âm thanh của trưởng môn Vạn Kiếm tông cũng đã truyền vào trong tai của mình. Nhưng Huyết Minh vẫn phảng phất như không nghe thấy được mà chỉ giữ nguyên tư thế bóp cổ Tuệ Trần.

Nhận thấy không khí càng ngày càng trở nên mỏng manh trong phổi của mình. Tuệ Trần liền không nhịn được nữa mà liều mạng khuyên nhủ:"Vị...ách...thí chủ...đấy...phật nói...phóng hạ đồ...đạo, lập...địa thành Phật...quay đầu...là bờ...ngươi..."

"Ha ha, vậy xin hỏi ngươi. Phật có hay không dạy ngươi xía mũi vào chuyện người khác?"

"Xem ra, khí của ngươi vẫn còn rất dài a. Vẫn còn có thể giả nhân giả nghĩa, lên mặt dạy đời người khác được nữa mà."

Giống như nghe thấy chuyện cười gì. Huyết Minh bỗng dừng lại cười phá lên. Khiến cho gương mặt của Tuệ Trần liền trở nên tái mét, ản chứa lửa giận. Cứ cho rằng Huyết Minh là đang cười nhạo hắn.

Thế nhưng, khi ánh mắt của hắn va vào đôi con ngươi đỏ tươi tràn đầy điên cuồng cùng sát ý kia của Huyết Minh. Tâm của hắn liền lập tức co rút lại, sợ hãi cũng nhanh chóng đem lý trí của hắn bao trùm.

"K...không..."

"Răng rắc"

Chưa kịp để cho Tuệ Trần nói ra điều gì, cổ của hắn đã trực tiếp bị Huyết Minh nhẹ nhàng vặn gãy, không tốn một chút sức lực nào cả. Ngay cả thần hồn của hắn cũng đều bị Huyết Minh thu vào trong Vấn Hồi kính để sau này sử dụng.

**Cảm ơn bạn aksky và Daotienhan đã ủng hộ cho Nhóc nhé! Hôm nay nhất định sẽ bạo chương.

**Khụ khụ, dị tượng hiện ra, nếu theo lời của "nhà tiên tri" Trần Dần thì sẽ là:"Tự nhiên tui thấy một hiện tượng lạ?" □□□

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 83: Giết nam chính

Ngay khi đem âm hồn của Tuệ Trần thu hồi xong, Huyết Minh cũng liền tiện tay đem âm hồn mấy sư huynh đệ của hắn đều "tê tịt" lại với nhau. Sau đó, Huyết Minh mới đem uy áp thu hồi về, xoay người nói với những người khác ở đây.

"Lãnh Hàn, Lãnh Kỳ, Y Trần, Vân Ninh, Vân Hình. Ta lệnh cho các người hiện tại lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi U Âm Sâm Lâm này."

Từ trong kinh hải mà dị biến mang đến lấy lại được tinh thần. Năm người được điểm tên cũng liền biết được mức độ quan trọng của sự việc lần này mà đều đồng loạt quỳ xuống:"Vâng, thưa chủ thượng!"

Nói xong, cũng không chờ Huyết Minh lên tiếng nhắc nhở nữa. Tất cả đều lập tức ai vào việc nấy. Đánh xe ngựa rời đi dưới ánh sáng lấp lờ vừa mới hiện ra.

[Đỉnh, chỉ số thù hận của nam chủ: Tuệ Trần đối với ký chủ +100. Điểm phản diện +200.]

[Đỉnh, ký chủ thành công giết được nam chủ: Tuệ Trần. Nhận được: Điểm phản diện +5000, Dẫn hồn pháp thượng đẳng x1.]

[Đỉnh, bởi vì ký chủ đánh giết nam chính. Thời kỳ tân thủ cũng đi theo chính thức khép lại. Các vật phẩm được bán trong thương thành cũng đều sẽ trở về với giá trị thật sự của nó. Tức là x10 lần trước kia.]

Ban này, khi Huyết Minh cười phá lên, hắn cũng không phải là đang cười nhạo Tuệ Trần. Mà ngược lại, hắn là đang bị lời hệ thống nói cho chọc cười đến. Vì vậy, Huyết Minh liền lâm vào trong hồi ức...

[Ký chủ, Tuệ Trần chính là nam chủ a. Về sau, hắn sẽ ngộ ra đại đạo, vứt bỏ thất tình lục dục mà phi thăng thành Phật.]

"Ha, một tên thối nát như hắn cư nhiên cũng có thể ngộ đạo thành Phật được hay sao a? Nếu đã vậy, ta liền đem hắn giết chết đi. Dù sao khi này, một cái nam chính vừa thoát khỏi tay ta. Như vậy hiện tại, hắn liền lấp vào chỗ trống đó đi..."

Từ trong hồi ức tỉnh lại, Huyết Minh liền đem thương thành mở ra. Quả nhiên, chữ số -90% phía sau giá mỗi vật phẩm cũng đều đã biến mất hết. Tỷ như thanh kiếm hắn tặng cho Lãnh Hàn, khi đó hắn hỏi giá nó với giá 80 Điểm thì hiện tại cũng đã trở thành 800 Điểm.

"Ừm...chủ thượng?" Nhẹ ưm một tiếng, Sở Vân liền dần dần chuyển tỉnh, đem sự chú ý của Huyết Minh thu hút đến trên người của nàng. Đem thương thành đóng đi, hắn liền nhanh chóng đi đến trước mặt nàng, đem dây trói cởi ra.

Chưa để cho Sở Vân kịp nói điều gì, Huyết Minh đã trực tiếp đem sáu cái quỷ nô vừa được luyện chế kia gọi ra ngoài. Lạnh giọng nói:"Cho nàng."

Chỉ thấy khi vừa xuất hiện trong không khí, nhất là khi nhìn đến Sở Vân đang ngồi dưới nền đất kia. Sáu cái quỷ nô liền lập tức trở nên táo bạo lên, gương mặt liên tục vận vẹo, gân xanh nhấp nhô, giống như muốn nhào lên trước đem nàng cắn nát.

Nhưng lúc này, Huyết Minh liền nhẹ nhàng nâng tay. Theo sau đó, sáu cái quỷ nô cũng lập tức đứng yên trên mặt đất, trở nên ngoan ngoãn một cách đáng sợ.

"Cho...cho ta?" Kinh ngạc mà lắp bắp hỏi, trong mắt của Sở Vân liền tràn đầy vẻ khó tin. Nhưng càng nhiều hơn thì lại là vui vẻ cùng ảm áp.

"Ừ." Gật đầu một cái, như nghĩ đến điều gì, Huyết Minh liền từ trong không gian lấy ra vật phẩm vừa được hệ thống tặng cho.

[Dẫn Hồn Tháp - thượng đẳng]

Chủng loại: Pháp bảo.

Đánh giá: Pháp khí.

Công dụng: Dưỡng hồn, luyện hồn.

*Vật phẩm chuyên dụng để nuôi dưỡng quỷ nô.]

Chỉ thấy Dưỡng Hồn Tháp này giống như là một tòa tháp được làm bằng hàn thiết, cao khoảng một gang tay. Đen tuyền một mảnh, tràn ra cảm giác lạnh lẽo. Sau khi thử nhìn vào trong, Huyết Minh liền xác nhận, Dưỡng Hồn Tháp này nếu đem ra so sánh với Vãn Hồi kính của hắn thì chính là kém xa tận chục con phố.

Vì vậy, Huyết Minh liền không có chút chướng ngại tâm lý nào mà đem Đường Hồn Tháp này đưa cho Sở Văn. Lại đặt một bàn tay lên trán của nàng, bắt đầu chuyển cho nàng một phần quyền hạn không chế đám quỷ nô này của hắn cùng với một số tri thức luyện chế quỷ nô cơ bản nhất.

"Được rồi. Sau khi tiếp thu xong những thứ này. Người liền theo hướng của bọn họ đi đến biệt phủ Quách gia chờ ta đi."

Sông Vong Xuyên, cầu Nại Hà.

"Uống canh Mạnh Bà, qua cầu Nại Hà..."

"Ồ ô...cứu chúng tôi lên đi a..."

"Đệ đệ a, mau xuống đây với ca ca đi!!!"

"....."

Chỉ thấy đây là một nơi âm khí lượn lờ, khắp nơi liên tục có vong hồn bay qua. Tiếng khóc than, tiếng cười điên cuồng cũng liên tục giăng lên tứ phía. Cầu Nại Hà làm bằng ngọc thạch cũng trở nên phá lệ chói mắt giữa một nơi âm u như thế này.

Nhất là khi đang có vô số âm hồn đang trầm mình dưới sông Vong Xuyên. Phía trước lại có một con đường nhỏ trải dài đến đầu cầu với một hòn đá to lớn có ghi 3 chữ "Tam Sinh Thạch". Mà ở ven đường, một biển hoa bi ngạn đồ rực giống như máu tươi cũng liên vô cùng bắt mắt. Nếu đứng từ trên con đường nhìn ra, căn bản sẽ không nhìn thấy được điểm dừng.

Mà lúc này, cách đầu cầu không xa đang có một cái quán nhỏ bán canh ở ven đường. Đương nhiên, đây chính là canh Mạnh Bà trong truyền thuyết!.

Nhưng là, đáng chú ý hơn thảy. Chỉ thấy người bán canh lại là một cái nữ nhân dung mạo thanh tú, gương mặt lạnh lẽo không có một tia cảm xúc. Búi tóc cao theo kiểu phụ nhân đã lập gia thất, trên người mặc một bộ áo tang đang liên tục múc canh cho các vong hồn đi ngang qua.

Đúng lúc này, từ xa bỗng dừng lại vang lên một tiếng hô to.

"Hứa Tiểu Đóa!"

**Đã bạo chương nha~

**Đoá Đoá nhà ta xuất hiện rồi~

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Yêu một tên điên

Nghe thấy tiếng gọi ôn hòa này, Hứa Tiểu Đoá liền khẽ xoay người nhìn sang. Chỉ thấy đó là một phụ nhân trẻ tuổi vô cùng xinh đẹp, y phục cũng là kim quang lấp lánh. Trần đầy quý khí cùng sang trọng.

"Nghĩa mẫu, người làm sao vậy?" Nhìn thấy Khiết Từ Tịnh đang mang vẻ muốn nói lại thôi đi về phía mình. Hứa Tiểu Đoá liền bất động thanh sắc mà hỏi.

Liếc nhìn nàng, Khiết Từ Tịnh cũng chỉ có thể bất đắc dĩ mà thở dài 1 hơi. Bà chính là phu nhân của chủ nhân địa phủ này, cũng tức là Diêm Vương - Diêm Thừa Ngao. Mà Hứa Tiểu Đoá là nghĩa nữ do bà thu nhận được vào vô số năm về trước.

Còn nhớ, khi lần đầu tiên bà nhìn thấy nàng. Nàng là một mặt đờ đẫn tràn đầy u thương cùng không cam lòng mà giống như một cái nữ nhân điên. Chạy loạn khắp cả địa phủ, gặp ai cũng đều sẽ bắt lấy mà hỏi:"Phu quân của ta đâu?"

Sau đó, khi bà từ trong sổ sinh tử nhìn đến cuộc đời của nàng, bà liền không khỏi cảm động khôn cùng mà quyết định nhận nàng làm nghĩa nữ. Thậm chí còn đồng ý cho nàng đầu thai trước thời hạn, một lần nữa làm người.

Khi đó, nàng không những không có nửa điểm vui vẻ mà chỉ dập đầu cầu xin bà. Nàng chỉ muốn để 3 hồn 6 phách của mình đi đầu thai, còn lại 1 phách thì vĩnh thế đều sẽ làm công cho địa phủ. Chỉ mong Diêm Vương giúp nàng tìm kiếm tung tích của phu quân nàng.

Đương nhiên, việc nàng tự động xin đi bán canh Mạnh Bà thì vẫn còn có 1 lý do nữa. Nàng muốn đứng trước cầu Nại Hà chờ đợi một ngày phu quân của nàng đi qua. Huyền nào đến mức địa phủ cũng tạo ra một khúc hát từ già đến trẻ, ai ai cũng đều biết.

"Nữ nhân ngọc, nữ nhân ngọc.

Từ vạn năm trước đến vạn năm sau

Nàng bán canh Mạnh Bà, mỗi ngày đều ngắm nhìn đường âm ti.

Chờ đợi phu quân của mình đi qua.

Có người hỏi, phu quân nàng là ai?

Không ai biết, không ai biết.

Hắn có tồn tại hay chỉ là một ảo cảnh?

Ngoài nữ nhân ngọc, không ai biết..."

Đúng như khúc hát này nói, Hứa Tiểu Đoá đã ở đây chờ đợi phu quân của nàng hơn 10 vạn năm qua. Nhưng rốt cuộc, người mà nàng muốn chờ, cũng chưa từng xuất hiện.

Từ trong suy tư hồi phục lại, Khiết Từ Tịnh sau một phút giãy vò rốt cuộc cũng là mở miệng nói ra:"Tung tích của phu quân ngươi, tìm được..."

Nhắc tới phu quân của Hứa Tiểu Đoá, Khiết Từ Tịnh liền không khỏi sinh ra lo lắng. Theo lời của Diêm Thừa Ngạo, phu quân của nàng chính là Thiên sát cô tình chuyển thế, không những vậy còn mang theo vận mệnh Thất sát tinh. Chính là mệnh cách vô cùng âm tàn, ai ở cạnh hắn, kẻ đó liền sẽ không có kết quả tốt. Nhẹ thì diệt gia, nặng thì diệt thế. Chính là tai hoạ không nên được sinh ra trên cõi đời này.

Thế nhưng, đối với sự lo lắng của Khiết Từ Tịnh, Hứa Tiểu Đoá là hoàn toàn không quan tâm tới. Lúc này, nàng đã trực tiếp rơi vào trong vô tận vui sướng. Làm sao có thể lo nhiều như vậy được:"Nghĩa mẫu, chàng ở đâu?"

"Aizz, hắn đã xuất hiện ở trên Đại thế giới. Về tình hình cụ thể thì nghĩa phụ của ngươi cũng không có đủ khả năng để biết được. Chỉ biết, hậu kiếp của ngươi cũng là đang ở đó. Còn sẽ cùng hắn có một đoạn nhân duyên thoáng qua."

"Nghĩa phụ ngươi cũng bảo ta chuyển lời cho ngươi. Đi báo mộng cho hắn một chuyến đi, sau đó liền đem hắn quên. Hắn đã luân hồi qua 18 kiếp, rất sớm liền đã quên đi ngươi. Nghiệt duyên đến đây cũng đã nên tàn rồi. Buông tay đi."

Nghe thấy lời này của Khiết Từ Tịnh, tâm trạng đang vui sướng của Hứa Tiểu Đoá cũng liền đi theo lạnh lẽo lại. Nhưng khóe môi của nàng vẫn như cũ đang chậm rãi câu lên. Có lẽ do nhiều năm không cười, chỉ thấy nụ cười này của nàng là vô cùng cứng đờ. Nhưng lại khiến cho Khiết Từ Tịnh trực tiếp ghé mắt.

"Nghĩa mẫu. Ngươi không hiểu. Ta cũng đã từng nghĩ, có một ngày ta sẽ quên đi chàng. Nhưng là...không thể a, sau ngàn vạn năm trôi qua. Mỗi một ngày, ta liền phát hiện bản thân giống như là đang yêu chàng nhiều hơn một chút."

"Ta nhớ giọng nói của chàng, thói quen của chàng, ánh mắt của chàng..."

Sóng mũi cay xè, Khiết Từ Tịnh liền không khỏi bắt lực mà nhỏ giọng hỏi:"Tiểu Đoá a, hắn rốt cục là có điểm nào tốt để ngươi một lòng một dạ với hắn như vậy chứ?"

Khiết Từ Tịnh nhớ rằng, không biết bởi vì lý do gì, chi tiết về cuộc đời của Huyết Minh cũng không có được ghi trong sổ sinh tử. Nhưng là, số người bị kẻ gọi là Huyết Minh này giết chết căn bản là nhiều đến không thể tính toán được. Cho dù là ít nhất cũng là đều không đếm được trên đầu ngón tay.

Một nam nhân như vậy, rốt cuộc có điểm nào hơn người để Lý Tiểu Đoá đối với hắn si tình như vậy?

"Phu quân ta, chàng không có một chỗ tốt nào cả. Chàng chỉ là một kẻ lừa đảo, nói dối, không hề đáng tin cậy. Một kẻ thua cuộc luôn tràn đầy những suy nghĩ xấu xa ở trong đầu."

"Chàng là một kẻ tàn ác sống trong nguyên tắc của quỷ, chàng giết người cũng chỉ để thoả mãn sự thích thú của mình."

"Một tên sát nhân âm hiểm, khó đoán. Trong chàng, một chút lương tâm cũng không còn tồn tại. Giống như một đứa trẻ cứng đầu, cố tình đem móng vuốt cùng gai nhọn của mình đưa ra ngoài, giấu đi sự thất bại cùng yếu đuối của mình ở bên trong."

Nói đến đây, Lý Tiểu Đoá liền không nhịn được mà bật cười khúc khích, mức lấy một chén canh Mạnh Bà.

"Nhưng là, nghĩa mẫu a...Ta biết trong suy nghĩ của ngươi, chàng có lẽ chỉ là một tên điên không hơn không kém."

"Nhưng từ lâu, ta đã yêu một tên điên như chàng mất rồi..."

****Cảm ơn bạn Ledat170695 đã ủng hộ LT cho Nhóc nhé. Nếu hôm nay không bạo chương được thì ngày mai Nhóc sẽ bù nha.**

****Oa oa, viết xong, vừa buồn lại vừa mắc cười. Thì ra trong mắt của Đoá Đoá, A Minh nhà ta giống như là một đứa trẻ cứng đầu a~
≥ ∇ ≤ ≥ ∇ ≤ ≥ ∇ ≤**

****Hiện tại ta đang nghĩ ra hai cái kết cục dành cho cuộc tình giữa HM - ĐĐ - TT. Nhưng nói trước, có lẽ là sẽ SE nha.**

****Đồng thời, Diêm Thừa Ngao và Khiết Từ Tịnh là nhân vật mượn nhờ trong truyện Diêm vương sợ vợ nha.**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diêm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Báo mộng

"Chàng là ước mơ của ta, là giấc mộng của cả cuộc đời ta. Tâm có thể chết, nhưng mộng không thể tàn!"

- -----

Lúc này, Huyết Minh chỉ có cảm giác não hải của mình chính là một mảnh đen nhánh. Hắn muốn thử gọi hệ thống nhưng lại không thể làm được. Tay, chân, ngũ giác của hắn đều trở nên nặng ngàn cân, mơ mơ hồ hồ.

Hắn...đây là đang làm sao?

Nhưng kỳ lạ thay, lý trí của hắn vẫn như cũ là một mảnh thanh minh. Hắn đang chờ đợi, chờ đợi kẻ ở sau màn này xuất hiện. Nhưng là, đúng lúc này, một thanh âm quen thuộc lại xa lạ bỗng dừng lại vang lên trong não hải của hắn. Khiến cho tâm trí của hắn đều trở nên run rẩy lên.

"Phu quân, Đoá Đoá thật sự rất nhớ chàng."

Đoá Đoá...cái tên vốn dĩ đã được chôn sâu trong ký ức của hắn bỗng dừng lại bị người đào lên. Âm thanh này, lại vẫn quen thuộc như vậy. Đã bao lâu rồi... Hắn chưa được nghe thấy nó nhỉ?

1 vạn năm...10 vạn năm... Thời gian quá lâu, chính hắn cũng đã không còn nhớ rõ được nữa...

"Phu quân, A Minh, Huyết Minh...ta chờ chàng dưới địa ngục thật lâu. Mỗi ngày, ta đều đứng ở cầu Nại Hà chờ đợi chàng. Ngay cả Vân nhi của chúng ta cũng đã sớm đầu thai chuyển thế từ lâu..."

Nghe thấy giọng nói tràn đầy ưu thương của nàng, Huyết Minh rất muốn mở miệng nói gì đó nhưng rốt cuộc, hắn vẫn là không thể làm được. Hắn chỉ có thể bất lực mà im lặng lắng nghe giọng nói ai oán đau khổ của nàng.

"Ô ô...Phu quân a, từ nay về sau, ta sẽ cùng chàng không còn liên quan gì đến nhau nữa. Ta phải thực hiện lời thề của mình, trở về cầu Nại Hà bán canh."

"Ta biết chàng có lẽ đã sớm quên ta từ lâu. Nhưng là, ta vẫn muốn nói với chàng, ta yêu chàng rất nhiều..."

Lúc này, Huyết Minh rất muốn đưa tay lau đi nước mắt cho nàng. Nhưng là, âm thanh dịu dàng này rất nhanh liền trở nên mờ dần. Cuối cùng cũng hoàn toàn biến mất ở sâu trong tâm trí của hắn.

"Đoá Đoá!!!"

Hô lên một tiếng, Huyết Minh liền đầm đìa mồ hôi mà ngồi bật dậy. Sau đó mới phát hiện được bản thân vẫn như cũ ngồi trên một gốc đại thụ ở ven đường kia. Ánh nắng mặt trời cũng dần dần chiếu vào trên người hắn. Đem khóa tâm đang liên tục nhảy lên của hắn cho bình ổn lại.

[Ký chủ, người làm sao?]

Nghe thấy âm thanh tràn đầy lo lắng của hệ thống, Huyết Minh liền lập tức sa sầm mặt, lạnh giọng nói:"Đoá Đoá vừa mới báo mộng cho ta."

[Đoá Đoá?] Nghe thấy cái tên này, trong đầu hệ thống liền tràn đầy dấu chấm hỏi.

"Nàng là thê tử của ta." Nói đến đây, ánh mắt của Huyết Minh liền trở nên lạnh đi. Sau đó mới gần từng chữ, từng chữ một hỏi hệ thống:"18 thế giới mà ta đã từng trải qua kia căn bản không phải là thế giới giả tưởng có đúng không?"

[.....]

[Ký chủ...tại sao người lại suy nghĩ như vậy a?]

Đối diện với nghi vấn và sự áp úng của hệ thống, Huyết Minh là nửa điểm cũng không quan tâm tới mà chỉ nhủ mảy trăm giọng: "Hệ thống a, ngươi nghỉ xem. Chẳng lẽ Huyết Minh ta ngay cả đầu là thật, đầu là giả cũng không phân biệt được hay sao?"

"Người có thể là giả, nhưng cảm xúc, tình cảm là không thể nào làm giả được."

Lời này của Huyết Minh cũng không phải là nói dối. Mặc dù bình thường hắn rất hay lừa gạt người khác. Nhưng là, muốn lừa được người thì trước hết phải tự mình dối mình. Tựa như khi nói dối Y Trần về muội muội của bản thân. Hắn đã tự gạt bản thân mình rằng, chính hắn thật sự cũng có một cái muội muội.

[.....]

[Ký chủ...thật sự xin lỗi người a. Ta cũng không muốn lừa gạt người đâu. Anh, anh, anh,...Ta chỉ không muốn người bị quá khứ ảnh hưởng đến cho nên mới nói dối. Bởi vì 18 thế giới trước mà người đi qua, tất cả đều thật sự tồn tại. Có điều...]

[Những thế giới đó chỉ là thế giới cấp thấp nhất trong 3000 thế giới của thời không này mà thôi.]

Đối với sự tự thú của hệ thống, Huyết Minh cũng không có tiếp tục tỏ vẻ gì cả mà chỉ trầm ngâm nhìn về phía mặt trời chói mắt kia.

Đoá Đoá, hắn nhất định sẽ đem nàng mang đi. Đây chính là lời hứa của hắn.

- -----

Vạn Thống cung, nội điện của trường môn Vạn Kiếm tông

Chỉ thấy nơi đây là một tòa đại điện vô cùng hùng vĩ. Được xây dựng trên đỉnh núi Thanh Phong cao nhất Thương Lang đại lục này. Quanh năm mây mù lượn lờ, tỏa ra từng đợt tiên khí phiêu dật.

Bên trong Vạn Thống cung lại có trồng một cây Tùng vô cùng lớn, tán lá rộng xum xuê giống như một vị tiên ông đắc đạo đang ngồi tĩnh tọa.

Vách tường làm bằng ngọc liên hàn - loại ngọc thạch đặc nhất Thương Lang đại lục, đông âm, hạ mát. Có thể hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, là tiên vật tốt nhất giúp cho tu sĩ xây dựng tụ linh trận tu luyện.

Mà lúc này, ở bên trong Vạn Thống cung, một cái lão giả đầu tóc bạc phơ. Trên người mặc trường bào tông chủ của Vạn Kiếm tông là đang quỳ xuống trước một viên cầu kỳ dị, liên tục dập đầu cầu xin.

"Cầu xin tiên nhân hiển linh, giúp đỡ Vạn Kiếm tông ta lần nữa diệt đi Ma thần cùng Yêu thần..."

Chỉ thấy theo âm thanh của Liễu Chính liên tục vang lên. Viên cầu to chừng lòng bàn tay trong suốt như thủy tinh kia bỗng dung lại chiếu sáng ra quang mang chói mắt. Mà lúc này, Liễu Chính đôi mắt cũng là ánh lên vẻ kinh hy mà vội vàng dập đầu, hết lòng cảm tạ.

"Đa tạ thần tiên tương trợ, đa tạ thần tiên tương trợ."

****Chương này là bù a. Chiều vẫn còn chương nữa nhé.**

****Aizz phiền phức lại tìm đến nữa rồi a. Nhưng không sao, quân tử trả thù, 10 năm không muộn.**

****Theo yêu cầu của mọi người, ta sẽ sửa lại một chút cốt truyện để HE nhé. Còn về phần truyện này là hậu cung hay tình hữu độc chung thì câu trả lời sẽ là hậu cung trăm phần trăm nhé.**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Xuất hồn

- Thuộc tính ký chủ:

Tên: Huyết Minh (Nam)

Tu vi: Kiếm tôn cảnh tầng 1.

Huyết mạch: Cực Viêm huyết mạch. (Ma cốt cùng Yêu cốt.)

Vật phẩm: Khé đất Quách phủ, Ngự nữ tâm kinh, Cực phẩm tích cốc đan, vỏ kiếm Hy Tà.

Vũ khí: Hy Tà kiếm.

Pháp bảo: Ván Hồi kinh, Khốn Tiên Tác, Phượng Vũ Y, Tiên Thiên Tỏa Linh Sam.

Nguyên tố kiếm tu: Âm, Lôi, Hỏa.

Võ kỹ: Tâm Ma Kiếm Pháp, Ngự Lôi Kiếm Quyết, Liệt Hỏa Chương.

Kỹ năng: Cầm Ngôn Thuật, Khổng Hồn Quyết, Sơ cấp luyện đan sư.

Thân Pháp: Tiêu Dao Du, Tiêu Dao Truy Phong Bộ.

Điểm phản diện: 6823.

Xem đến bảng thuộc tính của bản thân đã trở thành một cái tẩu số dài dằng dẵng. Huyết Minh liền không khỏi cau chặt mày lại. Nếu cứ tiếp tục như thế này, hẳn nghi ngờ rằng, không được bao lâu nữa thì bảng thuộc tính của hắn có phải là sẽ dài như bảng phong thần hay không đây?

[Việc này ký chủ không cần lo a, ở đợt nâng cấp lần sau, hệ thống sẽ giúp ký chủ lược bớt một số mục của bảng thuộc tính. Sẽ không gây ra trở ngại cho ký chủ nữa.] Nhìn thấy được tiếng lòng của Huyết Minh, hệ thống liền nhanh chóng nói ra.

Nghe xong lời này của nó, mi tâm của Huyết Minh rớt cuộc mới giãn ra một lần nữa. Sau đó liền rơi vào trong suy ngẫm rồi nói với hệ thống: "Đem ba cây Dẫn Hồn Hương, Hư Không trận, Thần Hồn Khai Thể Quyết cùng với Âm Dương Hồi Vong Đẳng hồi đoái đi."

[Đỉnh, hồi đoái thành công. Điểm phản diện - 5300.]

[Dẫn Hồn Hương: có công hiệu dẫn đường cho linh hồn đi đến cánh cổng địa ngục.

Đánh giá: Địa cấp hạ phẩm.

Trị giá: 400 Điểm phản diện.

****Dẫn Hồn Hương chỉ có thể cháy trong vòng 1 canh giờ. Nên tranh thủ thời gian.]**

[Thần Hồn Khai Thể Quyết: giúp tu sĩ đem thần hồn ly khai khỏi thân thể mà không bị ràng buộc bởi tu vi cao hay thấp.

Đánh giá: Thánh cấp thượng phẩm.

Trị giá: 3000 Điểm phản diện.

****Thần hồn sau 1 canh giờ nhất định phải trở về thân thể. Nếu không, hồn phi phách tán.]**

[Âm Dương Hồi Vong Đẳng: nối tiếp linh hồn giữa cõi âm và cõi dương. Để vong hồn không bị lạc đường, có thể tìm đường quay trở về dương gian.

Đánh giá: Thiên cấp thượng phẩm.

Trị giá: 900 Điểm phản diện.

****Tác dụng trong 1 canh giờ. Dây đứt, linh hồn liền sẽ bị lạc mất phương hướng.]**

Theo Huyết Minh tiếp nhận xong những thứ có liên quan về ba món vật phẩm này. Hắn liền từ trong không gian đem chúng lấy ra. Mặc dù vừa mới tiêu mất 5000 Điểm phản diện nhưng Huyết Minh ngay cả mắt cũng đều không chớp lấy một cái. Không có nửa điểm nuối tiếc nào cả.

Lúc này, trong tay của Huyết Minh đã xuất hiện ba nén nhang dài chừng một gang tay có màu trắng xanh. Phía trên lại có khắc hình một vật giống như là thần thú Bạch Trạch được miêu tả trong truyền thuyết. Khí tức trầm yêu trừ tà từ trên nén nhang này toả ra, bất tri bất giác liền khiến cho hắn có điểm khó chịu.

Còn Âm Dương Hồi Vong Đẳng, theo chi tiết kể rằng, nó là bản sau được phục chế lại từ Thần khí Quang Linh Đẳng, trở thành một cái vật phẩm tiêu hao chỉ dùng được một lần.

Chỉ thấy nó là một sợi dây thừng màu đỏ nhạt dài chừng 1 thước, xung quanh gắn đầy những cái chuông bạc phát ra âm thanh leng keng khi chạm vào. Phía trên mỗi chiếc chuông lại có khắc lên một dòng văn tự tối nghĩa. Càng xem thì lại càng không hiểu.

Về phần Thần Hồn Khai Thể Quyết, sau khi được lấy ra. Nó đã trực tiếp hóa thành một luồng truyền thừa chui vào trong mi tâm của hắn. Biến mất vô

tung vô ảnh.

[.....]

[Ký chủ, người lấy những thứ này để làm gì a?] Không biết vì sao, hệ thống bỗng dừng lại sinh ra một loại dự cảm bất hảo.

Nhưng là, Huyết Minh lúc này đã trực tiếp phớt lờ đi nó. Cảm thấy thời gian không sai biệt lắm cũng đã đến giờ Ngọ 3 khắc (12h), Huyết Minh liền bắt đầu chuẩn bị một chút. Mở ra Chu Thần Dực liền bay lên đỉnh của một dốc núi cao gần đó. Ngồi xuống dưới một tán cây, thiết lập Hư không trận ở xung quanh của mình.

Sau đó, hắn mới đem một đầu của Âm Dương Hồi Vong Đăng cột vào trên một gốc cây to, đầu còn lại lại cột vào trên cổ tay. Kế tiếp, hắn liền dùng hóa nguyên tố đem ba cây Dẫn Hồn Hương đốt cháy rồi cắm xuống mặt đất trước mặt của mình. Ngưng thần mà vận chuyển khẩu quyết của Thần Hồn Khai Thể Quyết.

Chưa đến nửa khắc sau, Huyết Minh rút cuộc cũng đã cảm nhận được biến đổi đang xảy ra ở trên người của mình. Hắn có cảm giác bản thân bỗng dừng lại trở nên nhẹ bỗng, cơ thể lơ lửng, phiêu phiêu trong không khí.

Mà cảm giác này, hắn lại là vô cùng quen thuộc. Đó là tình trạng chỉ xảy ra khi hồn lìa khỏi xác.

Lần nữa mở ra đôi mắt, Huyết Minh liền phát hiện thể xác của mình vẫn như cũ ngồi xếp bằng trên mặt đất, đang dần dần biến mất giữa không khí. Thấy vậy, hắn cũng liền thu hồi lại tâm mắt, theo mùi của Dẫn Hồn Hương từ từ bay lên rồi rời đi khỏi nơi đây.

Theo âm phong phất qua, cũng không bao lâu sau, sương mù xung quanh Huyết Minh lại càng ngày càng trở nên dày đặc hơn. Theo tầm mắt đang dần thu hẹp lại, hắn liền phát hiện ra được. Không biết từ khi nào, trước mặt của hắn đã là một cái cổng to lớn, đồ sộ. Hai bên lại có đặt tượng của hai cái hung thần dữ tợn mà Huyết Minh không biết tên, tràn đầy áp lực cùng uy nghiêm.

Mà phía trên cổng lại có treo lấy một tấm biển lớn có ghi hai từ "Địa phủ".

****Cảm ơn bạn Ssoáicca đã ủng hộ cho Nhóc nhé. Bạo chương~**

****Mọi người có ai còn nhớ tấm biển treo trước cửa phủ trong phim cổ trang được gọi là gì hay không a. Nhóc bỗng dừng lại quên ngang hông rồi.**

****Sẵn đây thì: Huyết Viêm Đế Tôn, Cực Viêm Ma Thần, Huyền Minh quân, Ngọc công tử, Thiên Tà Yêu Hoàng, Viêm Lăng lão tổ, Minh công tử... Đều là biệt danh của A Minh nha.**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Ngàn vạn năm

[Định, nhiệm vụ đặc biệt: Tương tư đừng tương phụ. Thành công đem thê từ của ký chủ cứu ra.]

Nghe thấy thông báo nhiệm vụ của hệ thống, không chút do dự, Huyết Minh liền thả người bay vào trong cánh cổng. Nhưng là, chỉ vừa bước qua cánh cổng này, âm thanh khóc than ồn ào liền lập tức truyền vào trong tai của Huyết Minh. Cùng với sự yên tĩnh, uy nghiêm ở bên ngoài cánh cổng tạo thành tiền minh đối lập với nhau.

Lúc này, Huyết Minh mới phát hiện bản thân là đang đứng trên một con đường mòn, đất đá khô cằn. Xung quanh là những bụi cỏ khô khốc, vàng úa, cùng với một số loại rắn độc, bò cạp đang liên tục bò tới bò lui.

Mà ở bên cạnh của hắn cũng là đang đứng một cái âm binh mặc y phục màu xanh. Trong tay của gã cầm lấy một sợi roi cùng một sợi xích sắt đang không ngừng quất vào trên người của một cái âm hồn khác. Khiến cho âm hồn đó ngã vào trên đám cỏ, bị độc xà cùng bò cạp thi nhau cắn xé đến liên tục kêu thảm.

Thu hồi ánh mắt, Huyết Minh lại chậm rãi theo đường mòn đi sâu vào trong. Dọc đường cũng gặp phải không ít âm binh cùng vong hồn. Trong đó đương nhiên cũng có không ít ánh mắt tò mò đặt lên người của hắn.

"Hi hi hi...chàng trai a...ta muốn ăn thịt của người..."

"Hu hu hu, đại ca a. Mau cứu ta đi nha, ta chết thật sự thảm. Ta không tìm thấy đầu của mình."

"Đi, đi, ở đó lái nhai cái gì há?"

"....."

Có lão nhân, có tiểu hài, có lành lặn không tổn hại, có máu me đầm đìa không nhìn rõ nhân dạng. Tất cả đều đang kêu khóc om sòm, có kẻ còn muốn đưa tay kéo lấy Huyết Minh. Nhưng rất nhanh, tất cả bọn họ cũng đều bị âm binh trấn áp lại mà ngoan ngoãn phục tùng.

Theo Huyết Minh càng ngày càng đi sâu vào trong, số âm hồn vụn vẹo dữ tợn cũng liền càng trở nên ít đi. Nhưng kỳ lạ thay, mỗi khi Huyết Minh đi đến nơi nào, biển hoa Mạn châu sa dọc theo đường đi cũng lại bắt đầu nở rộ theo. Từ phía đều tràn ra một màu đỏ rực như máu như lệ, lại tựa như một bàn tay yếu ớt đưa lên trời, muốn cầu khẩn cùng níu kéo một thứ hư vô gì đó.

"Bi Ngạn hoa, nô rộ bờ đối diện

Bến Vong Xuyên, vậy mà cũng quên sông

Đứng trước cầu Nại Hà làm sao biết

Đá Tam Sinh, ghi chép hết ba đời."

(Nguyên gốc của Lưu Khâm Hưng:

Bi Ngạn hoa khai khai bi ngạn

Vong Xuyên hà bạn diệt vong xuyên.

Nại Hà kiều đầu không nại hà,

Tam Sinh thạch thượng tả tam sinh.)

Từng bước một đi về phía trước, ánh mắt của Huyết Minh liền nhanh chóng bắt gặp hình dáng của cầu Nại Hà. Nhưng càng nhiều hơn đó, là một bóng dáng vô cùng quen thuộc, quen thuộc đến có điểm xa lạ đối với hắn.

Lúc này đây, những ký ức được phủ đầy lớp bụi thời gian ở trong tâm trí của Huyết Minh rốt cuộc cũng từ từ hiện ra. Khiến cho hắn không khỏi bước về trước một bước, bàn tay ở phía trong tay áo đang liên tục run lên. Môi mỏng nhấp nháy, thiên ngôn vạn ngữ cũng chỉ có thể hóa thành hai từ nhẹ nhàng bay theo gió.

"Đóa Đóa..."

Mà lúc này, chiếc bát múc canh trong tay của Hứa Tiểu Đóa cũng liền lập tức run lên. Rơi thẳng xuống mặt đất hóa thành vô số mảnh vỡ văng tung tóe. Mà nàng, cũng liền không thể tin được mà quay đầu nhìn sang.

Bốn mắt nhìn nhau, nhưng lại không có ai mở miệng nói ra gì cả. Nhưng là, bọn họ lại lặng lẽ hiểu được suy nghĩ của nhau. Ánh mắt, đáy lòng, đều tràn đầy sóng trào mãnh liệt.

"Đóa Đóa..."

"Đóa Đóa..."

Dường như có chút mới lạ, Huyết Minh liền thần thờ mà lặp lại hai từ này. Nàng vẫn như cũ búi kiểu tóc Viên kế mà đêm hôm đó, trước khi rời đi hắn đã vắn lên cho nàng.

Nàng vẫn như cũ cài lấy cây trâm gỗ thô sơ xấu xí đó. Hắn còn nhớ, nó là do hắn tự tay làm ra cho nàng. Khi đó, nàng còn bĩu môi ghét bỏ nó xấu.

Vạn năm rồi...Mấy chốc cũng đã vật đổi sao dời...

Đối diện với từng tiếng, từng tiếng gọi của Huyết Minh. Hứa Tiểu Đóa là chỉ dịu dàng mỉm cười chạy về phía hắn. Mỗi một tiếng gọi của hắn cất lên, nàng liền câu lên khóe môi mà đáp:"Ta ở."

Thế nhưng, ngay cả một bàn tay của nhau, hai người vẫn chưa chạm đến được thì Huyết Minh bỗng dừng lại nhú chặt mày lại. Xuất ra Vắn Hồi kính, phát tay liền đem tàn hồn của Hứa Tiểu Đóa thu vào bên trong. Sau đó, hắn mới đem nó nhét vào trong lòng ngực của mình. Nhẹ giọng thăm thi:"Đợi ta..."

Không chút chậm trễ, Huyết Minh cũng vội vàng thả người theo hướng hương khí phát ra mà bay đi. Âm Dương Hồi Vong Đẳng được cột trên tay hắn cũng liên tục phát ra tiếng "leng keng", đem những ác vong và âm binh muốn đến gần hắn đều trực tiếp đánh bay.

Mà hắn, cũng nhanh chóng lao về phía cổng Địa phủ. Theo tiếng gió ủa ủa phát qua bên tai cũng như con đường ngày càng trở nên quen thuộc. Mắt thấy cánh cổng uy nghiêm, đồ sộ kia lại lần nữa xuất hiện ở trong tầm mắt của hắn thì một âm thanh lạnh lùng nghiêm nghị liền từ trên đỉnh đầu của hắn truyền tới.

"Đúng là gan to bằng trời, cư nhiên dám đến Địa phủ của ta cướp người!"

****Hôm nay còn có chương a.**

****Đúng rồi, truyện Thượng Vị Giả ta sẽ -Tạm- Drop nha. Lý do là ta vẫn cảm thấy nó nhạt nhạt, thiếu thiếu thứ gì đó. Chưa thật sự gây ấn tượng cho chính ta. Cho nên ta sẽ tạm Drop nó để tìm thêm ý tưởng cho đến khi End truyện HTTDCMT.(Chứ đào hố mãi mà không lấp thì cũng không được a.)**
٩(๑~ 3~)٩♥

***Thời gian sắp tới ta sẽ chuyên tâm viết truyện này (1 ngày từ 1 - 3 chương). Và thông báo cho mọi người biết một tin, theo dự đoán của ta. Truyện này có thể sẽ lên tới ngàn chương a. Hổ sâu vô cùng!(>▽<)/≡**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Chết, cũng phải đi

(1)

Nghe thấy âm thanh ầm chứa lửa giận này, Huyết Minh ngay cả đầu cũng không thèm quay, vẫn như cũ lao nhanh về phía trước. Bởi vì cho dù không cần đoán, hắn cũng có thể chắc chắn, chủ nhân của giọng nói này chính là Diễm vương gia rồi.

Ban nãy, khi hắn sắp ôm lấy Hứa Tiểu Đoá, hắn đã cảm thấy có một luồng uy áp khủng bố đang tới gần. Cho nên hắn mới không quan nhiều như vậy, 36 kế, tẩu là thượng sách.

Chỉ thấy trên không trung cách chỗ Huyết Minh không xa lúc này đang đứng một cái nam nhân, mặc hắc bào thêu hình thạch lân sống động. Mất sắc như ung, gương mặt góc cạnh kiên nghị. Cả người đều tràn ra uy nghiêm của bậc bề trên khiến cho người ta không dám nhìn thẳng. Nếu đặt ở bên ngoài cũng khò khò là một cái mỹ nam tử vạn dặm có một.

Thế nhưng, hiện tại, nãy kiêu như phong của hắn đã triệt để dựng đứng lên. Đôi mắt sắc cũng ầm chứa lửa giận trùng thiên. Mắt thấy Huyết Minh cứ nhiên lại làm lo mình, Diễm Thừa Ngao liền lập tức triệu hồi ra Toà Hồn Liên - thần vật trấn áp địa phủ của mình. Đánh về phía của Huyết Minh.

Chỉ thấy Toà Hồn Liên lúc này đã biến hóa trở thành một sợi xích sắt to lớn, tỏa ra từng đợt từ lõi tím sẫm. Khi đập vào trên người của Huyết Minh, nó liền liên tục vang lên tiếng "tách", đem linh hồn của Huyết Minh đánh gãy. Khiến cho hắn có cảm giác đau tận sâu trong linh hồn. 3 hồn 7 phách đều trở nên run rẩy lên, giống như muốn tách rời ra với nhau. Hồn phi yên diệt.

Đôi chân giống như mang chì, trên lưng cũng phảng phất như mang lên vạn cân. Linh hồn của Huyết Minh liền trở nên vô cùng nhọt nhạt. Nhưng cuối cùng, hắn vẫn là cắn răng nhẫn nhịn mà từng bước một, nặng nề đi về phía trước.

Lúc này, lưng của Huyết Minh đã trở nên khom xuống dưới. Hai chân cũng từ từ trĩu nặng hơn. Theo từng bước mà hắn đi, trên mặt đất khô cằn kia liền để lại một đường lõm sâu kéo dài trên mặt đất. Thế nhưng, hắn vẫn như cũ cố gắng tiến về phía cánh cổng rộng lớn kia.

Thấy vậy, Diễm Thừa Ngao liền không khỏi nhíu chặt mày lại. Bàn tay cũng bắt đầu huy động, liên tục tạo thành các loại ấn ký. Trong miệng cũng lầm nhảm một đoạn thuật chú gì đó, đem Tòa Hồn Liên biến lớn lên. Từ sắc lõi điện quanh thân nó cũng liên càng trở nên dày đặc.

"Huyết Minh, thiên sát cô tính chuyển thế. Từ khi ngươi được sinh ra trên nhân thế này thì liền đã chú định, ngươi chính là tai họa của thế gian này. Ngươi vốn dĩ liền không nên tồn tại."

"18 kiếp, ngươi tổng cộng giết hơn ngàn vạn người. Đó là chưa kể đến những kẻ hồn phi phách tán, không thể tiến đến địa phủ để giải oan. Cho nên, hôm nay ta sẽ thay trời hành đạo. Đem mầm họa là ngươi cho diệt trừ!"

Theo âm thanh hùng hồn của Diễm Thừa Ngao vang lên. Huyết Minh liền cảm thấy thần hồn của mình chỉ còn lại một điểm yếu ớt. Giống như ngọn đèn treo trước gió vậy, có thể bị dập tắt bất cứ lúc nào.

Hai chân của hắn cũng lập tức run lên mà quỳ rạp xuống đất. Sức nặng từ Toà Hồn Liên mang tới cũng khiến cho lưng của hắn cong xuống. Linh hồn trở nên trong suốt như thủy tinh. Thế nhưng, cho dù một giây, hắn cũng chưa từng dừng lại. Dùng cả hai tay hai chân bò về phía trước, làm ngắn lại khoảng cách giữa hắn và cánh cổng.

Hắn đã thề, nhất định sẽ mang Đoá Đoá rời khỏi nơi đây. Cho nên, dù là có lết ra ngoài. Hắn nhất định cũng sẽ mang nàng đi.

Đây là tín ngưỡng của hắn, là nghị lực sống của hắn. Vô cùng điên cuồng, vô cùng cứng rắn.

Nếu trời đã nhần tâm với hắn, hắn lại càng phải nhần tâm với chính mình.

Lúc này, khoảng cách giữa Huyết Minh và cổng Địa phủ chỉ còn cách nhau một cánh tay. Mà linh hồn của hắn cũng đã bị Toà Hồn Liên trấn áp hãm sâu vào trên mặt đất, hoàn toàn kéo lê trên đường đi.

Ngay khi ngón tay của Huyết Minh sắp chạm đến ngưỡng cửa thì Diêm Thù Ngao liền lập tức hét lên một tiếng. Huy động toàn bộ thực lực của mình truyền vào trong Toà Hồn Liên. Hôm nay, nếu để cho Huyết Minh thành công từ trong tay của ông đem người cướp đi. Thì mặt mũi của ông cũng liền vút ra đường là được rồi.

"Chết..."

Chỉ thấy lúc này, Toà Hồn Liên bỗng dừng lại nhấc lên. Giống như chuẩn bị tung ra đại chiêu mà phủ lấy một tầng âm khí dày đặc chuẩn bị đánh xuống. Thế nhưng, lúc này đây, Huyết Minh lại chỉ là lẳng lặng đưa mắt nhìn nó. Khoé miệng còn câu lên một nụ cười lạnh ẩn chứa điên cuồng.

Nếu hôm nay hán không thể rời khỏi cánh cổng này, vậy thì cả nơi đây đều đợi chôn cùng hán đi!

**Theo lời hứa top Kim Thánh Bàng, thời gian sắp tới ta sẽ liên tục bạo chương. Những chương nào ở đầu chương có đánh số (1 - 10) thì chương đó là bạo KTB nha.

**Huhu, không biết tháng tới ta còn lên được KTB nữa không đây. Nhưng dù sao thì ta cũng rất cảm ơn các tình yêu nhiều nhá. Moa moa (๑•ω-)~♥"

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Phá hoại địa phủ

"Hệ thống, hồi đoái Chấn Thiên Lôi Cầu cho ta..."

[Đỉnh, đổi lấy thành công. Điểm phản diện - 1000.]

Đúng lúc này, trong tay của Huyết Minh bỗng dừng lại nhiều ra một vật thể hình tròn to chừng nắm tay. Không cần xem nó, Huyết Minh đã trực tiếp đem Chấn Thiên Lôi Cầu ném về phía Diêm Thù Ngao cùng Toà Hồn Liên giống như là ném một trái bóng.

Sợ xích gì đó của hán không phải là có thiên lôi hay sao? Vậy tốt a, liền xem thử, rốt cuộc là lôi điện của ai mạnh hơn.

Bởi vì "âm khí" đến quá bất ngờ, Diêm Thù Ngao căn bản cũng chưa nhìn rõ thứ đến là gì. Chỉ có thể theo bản năng nhấc lên Toà Hồn Liên, muốn đem nó chặn lại. Thế nhưng, khi vật đó càng ngày càng tới gần, Diêm Thù Ngao liền ở trong lòng thầm kêu không ổn.

Chỉ thấy lúc này, một viên cầu nhỏ trong suốt như nước là đang hung hăng va vào trên Toà Hồn Liên, tựa như là lấy trúng trời đá. Thế nhưng, chỉ nghe từng tiếng rầm rầm, rầm rầm bỗng dừng lại vang lên liên tục. Chấn Thiên Lôi Cầu liền lập tức chảy đầy các vết nứt.

Theo sau đó, một luồng khí kinh liền lập tức từ bên trong nó tràn ra bên ngoài. Áp suất to lớn trực tiếp làm cho thiên địa xung quanh Diêm Thù Ngao đều trở nên rung lắc dữ dội. Bụi bay khắp trời, không còn phân biệt rõ đây là nơi nào.

Âm thanh "đùng đùng" như trời đất sắp sụp đổ này trực tiếp làm cho lỗ tai của Diêm Thù Ngao trở nên ù lên. Đầu tóc, quần áo, da thịt đều cháy đen. Cơ thể hán cũng giống như một con điều đứt dây bay thẳng ra ngoài. Thất khiếu không ngừng bốc ra khói đen, dờ sống dờ chết.

Toà Hồn Liên của hán cũng đi theo bị tác đến trở thành một đồng sắt vụn rơi là tả xuống mặt đất, trở thành phế thải. Mà ở xung quanh, con đường mòn, bãi cỏ hoang, nhà ở, tất cả đều bị san bằng thành bình địa. Hơn một nửa địa phủ đều bị tác thành một bãi đất hoang bốc lên khói đen nghi ngút.

Cổng lớn của Địa phủ lúc này đã bị nổ thành một đám tro bụi. Mà thân ảnh của Huyết Minh cũng đã sớm biến mất khỏi nơi này từ lâu. Thế nhưng, âm thanh lạnh lạnh của hán trước khi rời đi vẫn còn như cũ vang lên bên tai của Diêm Thù Ngao.

"Ta chạy, không phải thể hiện ta sợ ngươi. Ta chỉ là nể mặt ngươi đã thu lưu Đoá Đoá trong vạn năm qua. Hiện tại, chúng ta đã không ai nợ ai. Nếu còn dám tiếp tục tìm ta gây phiền phức. Ta sẽ khiến cho ngươi ngay cả Địa phủ cũng đều không thể bước về!"

Cuồng, vô cùng cuồng!

Đây là ấn tượng hiện tại của Diêm Thù Ngao đối với Huyết Minh. Liếc nhìn tóc tai rối bời, y quan cháy khét cũng như cả địa phủ đã không còn ra hình dạng của mình. Diêm Thù Ngao cũng chỉ có thể cười khổ một tiếng, ngay cả lửa giận trước kia ở trong lòng cũng đều đã được dập tắt hoàn toàn.

"Chung quy, vẫn là nhân quả tuần hoàn a..."

Hán giúp Hứa Tiểu Đoá tìm kiếm tung tích của Huyết Minh. Nàng lại làm công cho hán suốt trăm vạn năm qua, như vậy xem như cũng đã đủ.

Thế nhưng, hán lại ngăn cản bọn họ, đem Huyết Minh đánh đến suýt hồn phi phách tán. Mà hán ta, lại đem một nửa địa phủ này của hán cho phá hủy. Như vậy, cũng xem như là tự làm tự chịu.

Không biết từ khi nào, Khiết Từ Tịnh cũng đã đi đến bên cạnh của Diêm Thừa Ngao. Ánh mắt mang theo vô tận cảm khái mà nhẹ giọng nói ra: "Rốt cuộc ta cũng đã hiểu được, lý do vì sao Đoá Đoá lại khẳng khái một mực với hân như vậy..."

"Bởi vì nam nhân này, nhìn như đa tình nhưng thực chất lại vô tình. Mà nhìn như vô tình, thực chất lại đa tình a."

Mà lúc này, ở trên dương gian. Linh hồn của Huyết Minh rốt cuộc cũng một lần nữa trở về bên trong cơ thể của mình. Âm Dương Hội Vong Đăng cũng vỡ toan, tan biến giữa thời không. Mà Dẫn Hồn Hương cũng đã sớm tàn rụi từ lâu, để lại một đồng tro bụi bay theo gió.

Mà Huyết Minh lúc này chỉ còn lại cảm giác nặng nề, đầu óc vô cùng xây xẩm, lằng lằng giống như là đang ở trong hư ảo. Gương mặt tái xanh không còn chút huyết sắc, đôi môi cũng trở nên trắng bệch. Không thể không há miệng phát ra tiếng thở dốc nặng nề.

"Hệ thống, hồi đoái Bảo Hồn Đơn."

[Đỉnh, điểm phân diện -500.]

[Đỉnh, nhiệm vụ đặc biệt hoàn thành. Nhận được: Thức Tinh Thạch x1.]

Nhận thấy trong khoang miệng của mình giống như xuất hiện một viên đan dược. Huyết Minh liền lập tức đem nó nuốt xuống. Phải đợi một lát sau, hân mới có cảm giác thần hồn của mình giống như là đang được bồi dưỡng, cùng cơ thể dung hợp lại. Không còn cảm giác linh hồn bất cứ lúc nào cũng có thể bay ra khỏi thân thể như lúc đầu nữa.

Vì vậy, Huyết Minh liền vội vàng sờ vào lồng ngực của mình đem Vấn Hồi kính lấy ra. Nhanh chóng nhìn vào trong mặt kính, muốn đem Hứa Tiểu Đoá thả ra ngoài. Thế nhưng, ánh mắt của Huyết Minh rất nhanh liền trở nên thất lạc, mất đi phương hướng vốn có của nó mà lảo đảo.

"Làm sao có thể kia chứ?...Đoá Đoá...đâu rồi?"

Chỉ thấy bên trong mặt gương lúc này, ngoại trừ âm hồn của đám người Tuệ Trần ra thì không còn bóng dáng của bất kỳ ai nữa cả. Mà Hứa Tiểu Đoá, đã sớm biến mất vô tung.

Giống như sự tồn tại của nàng, chỉ là ảo mộng do hân tạo ra mà thôi.

**Aizz, vốn dĩ định gắn hình minh họa cho truyện. Nhưng ta rất tiếc là laptop của ta bị hư, không thể làm được. (◡_◡)

**Đoá Đoá tạm thời office một thời gian khỏi truyện nha. (T/T)

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Chồn tinh?

(2)

[Ký chủ a, khi người vừa mới trở về dương gian. Linh hồn của Đoá Đoá cô nương đã bị một lực hút hút đi. Theo dự đoán của ta. Có lẽ là nàng có một cái hậu kiếp đầu thai ở đây, cho nên hiện tại, thần hồn của nàng liền vật về cổ chủ.]

Nghe thấy lời suy đoán của hệ thống, Huyết Minh là chỉ lẳng lặng không nói một lời. Ngay khi hệ thống cho rằng hân đang suy sụp, muốn mở miệng an ủi thì Huyết Minh bỗng dừng lại từ từ đứng dậy. Sắc mặt như thường, khoe môi lại còn câu lên một nụ cười tràn đầy giễu cợt.

"Như vậy cũng tốt a. Dù sao mọi thứ đã qua rồi thì vĩnh viễn cũng đều không thể quay lại như lúc đầu được nữa. Một sợi dây đã đứt thì cho dù có nối lại, nó vẫn sẽ giữ lấy một cái nút thắt."

"Ta đã sớm không còn là Thẩm Huyết Minh của trước kia. Mà nàng hiện tại cũng đã không còn là Hứa Tiểu Đoá nữa. Tình yêu mà ta dành cho nàng đã dần dần bị biết bao thời gian, thăng trầm, đau khổ làm mờ dần."

"Ta cứu nàng, cũng chỉ là vì ta nợ nàng một kiếp người. Mà hiện tại, ta xem như cũng đã hoàn thành xong trách nhiệm của mình. Có lẽ, tránh xa khỏi ta, đó mới là kết cuộc tốt nhất dành cho nàng."

Nói đến đây, Huyết Minh liền không khỏi bật cười. Nhưng trong tiếng cười này lại ẩn chứa vô vàn bi ai: "Giống như Diêm lão vương nói. Ta chính là thiên sát cô tinh, sinh ra đã chú định là sẽ bị trời diệt. Những kẻ ở cạnh ta cũng đều sẽ không có kết cục tốt đâu. Bao gồm cả người đó, hệ thống."

[.....] Nhìn thấy bộ dạng hiu quạnh này của ký chủ, hệ thống liền không thể hiểu được cũng sinh ra cảm giác buồn khổ theo. Cuối cùng, nó liền lập tức nói ra.

[19 kiếp, ta và ký chủ gặp nhau cũng không phải do ông trời chú định, mà là do chính ta chủ động tìm đến người a ký chủ! Cho nên, người vĩnh viễn đều sẽ không cô độc. Bởi vì ta ở!]

Nghe thấy âm thanh hứa hẹn tràn đầy hùng hồn cùng chân thành của hệ thống, Huyết Minh chỉ là cười mà không nói. Bởi vì cơ thể vẫn còn vô cùng mệt mỏi, hắn cũng chỉ có thể tựa người vào trên thân cây. Từng bước một nặng nề đi ra khỏi dốc núi này.

Thế nhưng, rất nhanh sau đó, Huyết Minh liền đã nhận thấy được điểm không thích hợp ở đây. Hắn nhớ rõ, giữa trưa khi hắn bay qua ngọn núi này, nơi đây rõ ràng là một rừng cây xanh um. Vì sao hiện tại lại trở thành một đồng hoang đá gập ghềnh, lớn lớn nhỏ nhỏ rồi?

Trên Thương Lang đại lục này có tổng cộng 3 loại khí do thiên địa tạo thành. Linh khí là luồng khí thánh thiết do thiên địa thai nghén tạo ra, gồm có 6 loại nguyên tố. Ma khí, cũng tức là nguyên tố bóng tối tràn đầy khí tức tà ác.

Mà Yêu khí, trên cơ bản liền cùng Linh khí giống nhau như đúc. Nhưng là, Yêu khí là do yêu tộc hấp thu Linh khí rồi tỏa ra. Nó sẽ không thể cùng với Linh khí hòa vào nhau. Nếu ở chung một chỗ với Linh khí, chỉ cần cảm nhận một chút, Yêu khí sẽ rất dễ dàng bị phát hiện.

Đương nhiên, theo truyền thuyết, thánh thú cùng thần thú là hoàn toàn có thể đem Yêu khí của mình hòa làm một với Linh khí. Bởi vì chúng chính là con cưng của thiên đạo.

Theo lối mòn đi dần về trước, Huyết Minh liền phát hiện yêu khí xung quanh mình phảng phất như lại càng ngày càng trở nên dày đặc. Vì vậy, Huyết Minh liền không khỏi nhíu chặt mày lại. Chẳng lẽ hắn chui nhầm vào trong động yêu quái?

Nhưng Huyết Minh biết, lý do mà hắn đi đến nơi này nhất định là cùng với việc thần hồn của hắn đang suy yếu không thể thoát khỏi liên can với nhau. Mặc dù cơ thể không khỏe nhưng Huyết Minh vẫn vô cùng cẩn trọng mà đánh giá bốn phía.

Chỉ cần bước chân của hắn đặt tới nơi nào, sau lưng của hắn liền lập tức phủ đầy sương mù. Cuối cùng, ngay khi Huyết Minh sắp tiếp tục đi về phía trước nữa thì xung quanh hắn liền liên tục vang lên mấy thanh âm nữ ngữ mỉa mai hoặc:"Lang quân a~ Qua đây với ta đi~"

Theo âm thanh nhìn sang, Huyết Minh liền không khỏi nhíu chặt mày lại. Chỉ thấy theo sương mù dần dần tán đi, xung quanh của hắn không biết từ khi nào đã đứng một đám nữ nhân thiên kiều bá mị. Mỗi người mặc một bộ y phục khác nhau, phong tư, điệu bộ cũng đều là mỗi người mỗi vẻ.

Mà ở đây, Huyết Minh cứ nhiên lại bắt gặp phải Lã Kỳ, Y Trần, Ân Như Tuyết, Hứa Tiểu Đoá,... Cùng một vài nữ nhân mà hắn không nhớ tên, đã cùng hắn có một đoạn quá khứ ở những kiếp trước.

Nhìn lấy chín cái nữ nhân này, ánh mắt của Huyết Minh liền trở nên lạnh lẽo đi. Tất cả bọn họ, đều là do yêu quái biến thành. Mùi hôi từ trên người bọn họ truyền tới cũng không khỏi khiến cho Huyết Minh sinh ra một trận cảm giác không khỏe.

Đám chồn tinh đáng chết này!

[.....]

[Ký chủ, người làm sao lại biết các nàng là chồn tinh mà không phải là hồ yêu a?] Và lại, nó căn bản là không nghĩ thấy mùi gì lạ ở đây nha.

"Hồ yêu cùng chồn tinh là hoàn toàn khác nhau. Cho dù có nói người cũng không hiểu được. Bởi vì ở thế giới thứ 12, ta chính là Hồ vương a! Đúng rồi, thế giới thứ 11 ta còn là Bất yêu sư nữa."

[.....] May mắn, ký chủ không có mắc phải bệnh tinh phân! (tinh thần phân liệt.)

****Hôm rày lướt xem truyện đang giảm xuống a.**

****Khi ta luôn luôn viết truyện có main đẹp trai. Một số người sẽ cho rằng ta đang yy tinh thần hay gì đó tương tự, hoặc là bắt chước người khác. Nhưng thật ra không có a, ta viết cho main đẹp chỉ là vì một cái chấp niệm thôi!**

****Trước kia, ta rất thích 1 bộ truyện tên là "Hệ thống thần chém gió", nhưng ngặt nỗi, main9 của truyện này rất xấu, đi đến đâu cũng bị chê. Điều này khiến ta rất ức chế, ngóng trông cái ngày main9 đẹp trai. Nhưng rồi, sau 180 chương mà ta đọc, tác giả cứ nhiên lại drop truyện. Và main9 sẽ vĩnh viễn không thể nào đẹp được nữa.**

****Vì vậy, ta không cam tâm a! Ta muốn main của truyện ta. Có thể không giàu, không bá, nhưng tất cả đều phải - đẹp.**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Âm Liên Hoa. Tà Hỏa

Mặc dù ở trong lòng cùng hệ thống tán gẫu nhưng Huyết Minh cũng đã đem một bàn tay giấu vào trong tay áo. Đem Khốn Tiên Tác lấy ra.

Theo trong trí nhớ mà hắn có được, yêu tộc muốn tu luyện thành hình người thì nhất định phải luyện thành yêu đan, có tu vi Kiếm Thánh cảnh trở lên. Nhưng là, theo như hắn đánh giá, đám yêu tộc trước mắt này rõ ràng là vô cùng yếu, không giống như sẽ có được tu vi cao như vậy.

Nói vậy, chẳng lẽ...Có thứ gì đó đã khiến cho bọn chúng phát sinh ra dị biến, huyền hóa thành hình người trước thời hạn?

Lúc này, mắt thấy Huyết Minh vẫn bình chân như vại mà đứng đó. Gương mặt tươi cười như hoa của một đám nữ nhân này liền càng ngày càng trở nên quý dị cùng cứng đờ. Nhưng là, bọn chúng vẫn chỉ đứng tại chỗ mà hướng hắn ngoác tay. Giống như là...không đi khỏi được?

Này vừa nghĩ, Huyết Minh liền đã không hề do dự đem Khốn Tiên Tác quăng ra ngoài. "Suru" một tiếng, nó liền lập tức đem đám chồn tinh này cột lại với nhau dưới ánh mắt khó tin của bọn chúng.

Lại không có nửa điểm chậm trễ, Huyết Minh liền đem Ván Hồi Kính lấy ra, truyền linh khí vào trong nó. Chỉ thấy lúc này, mặt gương của Ván Hồi kính bỗng dung lại phát ra ánh sáng như mặt trời. Bất kỳ nơi nào bị nó chiếu qua, sương mù cũng đều lập tức tan đi.

Đến ngay cả đám chồn tinh kia cũng là như vậy. Khi bị gương chiếu vào, khuôn mặt của chúng đều trở nên vặn vẹo biến đổi. Gương mặt vốn xinh đẹp trắng nõn lúc này cũng đã mọc ra một cái mõm dài, trên đầu mọc ra lỗ tai, sau người cũng xuất hiện một cái đuôi to lớn đang không ngừng huơ loạn. Từ chi cũng mọc ra móng vuốt, phù đầy lông lá giống như là dã thú.

Khi nhìn đến hắn, cả đám liền lập tức rít rào lên. Âm thanh khàn đặc như tiếng sắt gỉ va vào nhau không khỏi khiến người ta có xúc động muốn bịt tai lại:"Ta muốn ăn gan của ngươi a! Mau thả ta ra!!!"

Bị bọn họ gọi đến phát phiền, Huyết Minh liền không khỏi phát tay đem Hy Tà kiểm gọi ra ngoài. Trong nháy mắt, một đám chồn tinh này liền lập tức hóa thành từng bộ xác khô nằm trên mặt đất. Đầu lâu cũng bị cắt đứt, lăn lóc khắp nơi.

Mà lúc này, Hy Tà cũng đã một lần nữa tra vào trong vỏ. Giống như là có điểm ghét bỏ mà lắc lắc chuỗi kiểm. Bày tỏ sự bất mãn sâu sắc của mình.

Thế nhưng, Huyết Minh lúc này căn bản cũng là không quan tâm đến cảm nhận của nó mà chỉ neho mắt liếc nhìn huyền cảnh hang đá xung quanh mình. Mắt thấy Ván Hồi kính không thể tác động gì lên huyền cảnh này, Huyết Minh liền đem nó thu hồi về trong không gian.

Đề nặng thân người, từng bước một đi đến gần đồng thi thể khô héo của đám chồn tinh kia. Huyết Minh liền khẽ cúi người tìm kiếm ở xung quanh. Ban nãy, đám chồn tinh này không thể bước ra được khỏi nơi đây, nhất định là có nguyên nhân gì đó.

Rất nhanh, Huyết Minh rút cuộc cũng từ sau đồng thi thể của bọn họ tìm đến dị vật. Chỉ thấy đó là một gò đá cao chỉ cách hắn nhiều lắm là một cánh tay. Phía trên gò đá lại lõm vào một lỗ thủng chứa đầy thứ chất lỏng đặc sệt như máu, mà bên trên vũng máu này cư nhiên lại mọc lên một đóa hoa kỳ dị.

Đóa hoa này có hình dạng tương tự như hoa sen nhưng lại có vô số cánh, mặc dù mọc trong một nơi như thế này nhưng nó vẫn có màu trắng tinh. Xung quanh dường như cũng có một tầng ánh sáng bao quanh lấy nó.

Sau khi xác định không có bẫy rập hay yêu thú gì đó canh giữ. Huyết Minh liền cẩn thận đưa tay đem nó ngắt lấy. Trọng lượng của nó rất là nhẹ, giống như một mảnh vải vậy, nhưng lại toả ra hơi nóng ấm áp dịu dàng.

[Âm Liên Hoa: Thánh dược thần kỳ đối với tu sĩ. Uy lực vô cùng to lớn, mỗi một người khác nhau sử dụng, hiệu quả mang tới cũng sẽ khác nhau.

*Tác dụng phụ không rõ.]

Nhớ đến bản thân giống như là còn có một viên Thức tinh thạch, Huyết Minh liền suy ngẫm một chút rồi đem nó lấy ra. Hắn có ý định dùng Âm Liên Hoa được đánh giá là thánh vật này làm vật dẫn giác tỉnh cho hắn.

Còn về phần tác dụng phụ? Trên thế gian này, chi cần là đồ tốt thì tất nhiên cũng đều sẽ có tác dụng phụ cả.

Sau khi lấy ra Thức tinh thạch, Huyết Minh lại bắt đầu thử đi vòng vào trong mấy hang đá to lớn xung quanh mình xem thử một chút.

Những hang đá do huyền cảnh tạo ra này căn bản là cùng với đồ thật không có nửa điểm khác nhau. Bên trong chúng đều là trống rỗng, ngay cả một ngọn cỏ, con kiến cũng không có.

Vì vậy, Huyết Minh liền lập tức lựa chọn nơi ẩn thân cho mình là một hang đá đủ cho bốn người nằm ngang. Từ từ ngồi vào góc sâu nhất của hang động, bắt đầu tĩnh tọa.

So với lần trước, lần hấp thụ Thức tinh thạch này của hắn liền có thể xem như là nhẹ nhàng vô cùng. Sau khi đem Âm Liên Hoa nuốt xuống, Huyết Minh chỉ có cảm giác có một dòng khí linh diệu đang không ngừng chảy qua, cọ rửa lấy kinh mạch, huyết vị,...mỗi một góc ngách trong cơ thể của hắn. Cảm giác vô cùng dễ chịu.

Nhất là khi linh khí thiên địa ẩn chứa trong Thức tinh thạch cũng đang lấy tốc độ chóng mặt mà cùng với dòng bạch lưu này hoà trộn lại. Rồi từng chút, từng chút một chui vào trong từng vị trí trong thể nội của hắn. Âm áp, mát mẻ, đang dần dần đan xen vào nhau.

Thế nhưng, rất nhanh, khi Thức tinh thạch được hoàn toàn hấp thụ. Huyết Minh liền có cảm giác cơ thể đang dần bốc lên một ngọn lửa nóng rực từ nội thể di chuyển dần về hạ thân. Khiến cho hắn không khỏi mở ra ánh mắt, "phụt" một tiếng, phun ra một ngụm máu.

****Chương sau có H rồi nhé! Tiểu Thi Thi nhà ta sắp lên sân! $\sim(\geq \nabla \leq)\sim$**

**Nếu nói Đoá Đoá là người A Minh yêu nhất, Ưu Linh là người yêu A Minh nhất thì Dịch Tịnh Thi lại chính là người ở cạnh hắn từ đầu truyện tới cuối truyện. (Nữ chính xuất hiện nhiều nhất, chỉ là mọi người vẫn chưa phát hiện ra thôi.) (●▽●)*

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Tiết tháo gì tầm này

(3) Xin lỗi a, ta nhầm một chút. Chương sau mới có H nha.

Lúc này, Huyết Minh chỉ có cảm giác cơ thể của mình vô cùng nóng. Từng đợt dục hỏa không ngừng dồn nén về phía hạ thân của hắn, khiến cho hắn phảng phất như sắp phát điên.

Đầu óc của hắn cũng dần dần trở nên mơ màng, chỉ hận không thể tìm ra được một chỗ phát tiết ra dục vọng của mình. Thế nhưng, nơi đây lại là hoang vu son lãnh thì tìm đâu ra nơi giúp hắn dập tắt tà hỏa đây? Đừng nói là nữ nhân, đến ngay cả một dòng suối cũng đều không có.

Bởi vì quá mức khó chịu, Huyết Minh liền không khỏi một lần nữa ngồi xếp bằng trở về. Bắt đầu vận chuyển Linh khí cùng Ma khí, ý đồ muốn đem dòng tà hỏa đang chạy tứ tung trong người mình đè nén lại.

Thế nhưng, hắn chỉ cảm thấy càng đè nén, ngực của hắn liền càng ngày càng chướng hơn. Cuối cùng, một dòng nhiệt khí liền theo nội thể của hắn đi lên, khiến cho gương mặt của hắn cũng nhanh chóng đỏ bừng. Từng dòng, từng dòng máu tươi cũng đi theo khoe miệng chảy xuống dưới cằm.

Dục hỏa không những không bị hắn đè xuống thành công mà ngược lại, còn trở nên bá đạo lan ra khắp người của hắn. Đem lý trí của hắn từng chút một ăn mòn đi, chỉ có thể mở miệng thở dốc.

[Ký chủ...ký chủ!!!] Mắt thấy tình trạng của Huyết Minh càng ngày càng không ổn. Hệ thống liền gấp đến sắp nhảy cẫng lên.

Thế nhưng, Huyết Minh lúc này đã không còn đủ tỉnh táo để nghe thấy tiếng gọi của nó nữa.

[.....]

Cuối cùng, không biết là làm ra quyết định gì. Âm thanh nồn nóng của hệ thống bỗng dừng lại trở nên im bất lại. Thế nhưng, chưa đến vài giây sau. Một khoảng không cách chỗ của Huyết Minh không xa bỗng dừng lại thoáng bị dồn nén một chút. Theo sau đó, một thân ảnh cũng liền từ trong không khí hiện ra.

Chỉ thấy thân ảnh này là một cô nương vô cùng xinh đẹp. Nàng vận một thân y phục màu hường phấn, tuổi khoảng trăng tròn, ba ngàn tóc đen xoã ngang chấm lưng bụi thành Thùy qua gối. Hai bên búi tóc lại gắn lên hai đóa hoa đào. Cả người đều tản ra khí tức linh động như tiểu đào tinh lạc vào hồng trần.

Gương mặt trắng nõn nhỏ chừng một bàn tay. Mày cong, đôi mắt to tròn, đen lúng liếng mang theo một chút ngây thơ, đáng yêu. Môi nhỏ khẽ cười, phảng phất như có điểm không vui mà hơi chu ra.

Thế nhưng, khi nhìn đến Huyết Minh đang mồ hôi đầy đầu ngồi tĩnh tọa trên nền đất kia. Tiểu đào tinh này cư nhiên lại làm ra hành động khiếp người. Đem ống tay áo dài thườn thượt của mình xắn lên tận vai. Thở phì phò mà nhỏ giọng lầm nhảm.

"Hỗn ký chủ, riết rồi chuyện gì cũng phải đến tay của bốn hệ thống." (Hỗn = thối. Để vậy nghe hay hơn.)

Từ khi được tạo ra, hệ thống đã được thiết lập sẵn là giới tính nữ. Thế nhưng, bởi vì cấp độ của nó vẫn còn thấp, nên nó mới chưa có được cơ thể cũng như giọng nói của riêng mình. Mà cơ thể nó đang dùng đây, chính là cơ thể mà tương lai nó có thể nhận được khi đạt tới cấp độ tối cao.

Nhưng là, bởi vì ký chủ tự tìm đường chết, đem bản thân chơi đùa đến sắp hỏng luôn rồi. Trong lúc nguy cấp, nó mới không thể không dùng hết năng lượng dự trữ của mình đổi lấy cơ thể tạm thời này. Ở trong vòng 2 canh giờ, đi ra tương trợ cho ký chủ.

Càng nghĩ, nó liền càng muốn chửi tục. Nể mặt hắn là ký chủ đầu tiên của nó, nó liền tạm nhẫn nhịn mà hy sinh giúp cho hắn một lần đi.

Lúc này, hệ thống đã nhanh chóng đi đến bên cạnh của Huyết Minh, ngồi chồm hồm xuống đất, đưa mắt đánh giá hắn. Chỉ thấy trong lúc nó suy nghĩ, Huyết Minh đã không còn giữ được tư thế ngồi của mình nữa mà đã trực tiếp ngã xuống đất. Tay chân không ngừng giãy xéo, co người, muốn đem y phục giải khai để làm vui đi nóng nực.

Đôi huyết đồng của hắn lúc này là đang híp lại với nhau, giảm bớt đi sự âm u, sắc bén của ngày thường. Hàm răng trắng tinh đang cắn lấy môi đỏ, chỉ phát ra tiếng thở ồ ồ tràn đầy kim nén. Một vài sợi tóc trắng cũng bởi vì mồ hôi mà dính chặt vào sườn mặt thanh lãnh của hắn.

Lại nhìn xuống, bởi vì y phục bị kéo mở, tạng tạng da thịt sần chắc bởi vì dục hỏa mà ửng đỏ kia cũng liền đập vào mắt của hệ thống. Ừm, bụng sáu múi tràn đầy dã tính, nhân ngư tuyến liêu nhân...

Cảm thấy lỗ mũi ươn ướt, hệ thống liền vội vàng hoàn hồn lại mà đưa tay sờ mũi. Sau đó, chỉ thấy trên ngón tay trắng nõn của nó cũng đã dính lấy một thứ chất lỏng màu đỏ. Đương nhiên, nó chính là bị bộ dạng này của Huyết Minh làm cho chảy máu cam rồi. Đúng là khuynh sắc liêu nhân a!

Trước kia, nó đã biết ký chủ nhà mình lớn đến rất đẹp. Thế nhưng, bởi vì là một cái "sinh vật nữ tính", nên mỗi khi ký chủ đi tắm hoặc cùng nữ chính tương tương nhượng nhượng (xxoo), nó liền sẽ tự động che chắn tất cả các giác quan. Bảo vệ riêng tư cho ký chủ cũng như tiết tháo cho chính mình.

Thế nhưng, nhìn nhìn Huyết Minh, hệ thống liền không khỏi nuốt nước miếng cái ực.

Tiết tháo gì tầm này nữa.

****Tại sao hệ thống lại gọi là Dịch Tinh Thi a? Muốn biết? Vậy liền chờ xem tiếp đi.**

****Cuối chương trước ta lan nhầm tin đồn a. Cáo lỗi lần 2.**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Người là ai? (h)

Mơ màng hé mắt, Huyết Minh chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy một bóng dáng yếu đuối đang ngồi bên cạnh mình. Rõ ràng là một cái nữ nhân, nhưng lại không thấy rõ được gương mặt. Nữ nhân...nghỉ đến hai từ này, Huyết Minh liền trực tiếp đưa tay đem cơ thể của nàng kéo về phía của mình.

"Nga..." Kinh hô một tiếng, đợi khi hệ thống kịp phản ứng lại. Nó đã bị Huyết Minh đè xuống dưới thân, vạt áo cũng bắt đầu bị bàn tay thô lỗ của hắn xé mở. Không biết có phải là do bản năng hay không, nó liền đưa tay đẩy đẩy vai của hắn. Yếu ớt phản kháng.

"Đừng..."

Thế nhưng, đôi tay cũng chỉ là sự nóng nảy hơn của Huyết Minh mà thôi. Hắn bắt đầu cúi đầu ở trên môi của nó gặm cắn một chút, bàn tay lại theo vạt áo của nó chui vào trong da thịt trắng mịn như mỡ đông kia. Xúc cảm lạnh lẽo khiến cho hắn không nhận được mà muốn nhiều hơn nữa.

"Ừm ừm..." Bị Huyết Minh đè ép cướp đoạt đi không khí, khoang miệng cùng lưỡi nhỏ cũng bị hắn không chút lưu tình nào quấy phá. Nó liền lập tức đưa tay đâm thành thịch vào vai của hắn tỏ vẻ bất nhẫn. Thế nhưng rốt cuộc cũng chỉ là làm việc vô bổ.

Bởi vì bàn tay của hắn lúc này cũng đã sờ đến bộ ngực nhỏ nhắn vừa mới phát dục của nó. Do sử dụng kiếm trong thời gian dài, lòng bàn tay của Huyết Minh cũng đi theo phủ lấy một lớp chai sạn. Cho nên, mỗi một tác da thịt bị hắn chạm vào, cảm giác rung mình tê dại này liền khiến cho nó không thể không vận vẹo thân mình.

Lúc này, vạt áo của nó đã bị vén sang một bên. Đem đôi bạch thủ cùng với nhũ hoa đang run rẩy trong không khí kia lộ ra bên ngoài. Dùng bàn tay phủ lên một bên bông đào, Huyết Minh liền có cảm giác được thứ trong tay giống như là một cái màn thầu vậy. Mà nghĩ đến từ màn thầu, bất tri bất giác, Huyết Minh lại rời khỏi đôi môi của nó. Hạ thấp đầu đem một bên ngực bị bỏ rơi ngấm vào trong miệng.

Ăn ngon, so với màn thầu lại thơm, lại mềm hơn.

"Nha...thật ngứa..."

Chỉ có thể bất lực gọi ra, bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn của nó cũng liền theo bả vai đem y phục của hắn níu kéo đến lưng lay. Cảm nhận được bàn tay của hắn đang dần dần rời bỏ một bên ngực của bản thân mà di chuyển dần về dưới. Theo phản xạ, nó liền đem chân khếp chặt lại.

Thế nhưng, Huyết Minh rất dễ dàng liền dùng cánh tay hữu lực của mình đem hai chân của nó mở ra. Nhanh chóng cởi ra tiết khổ. Lập tức, nơi tư mật trắng nõn vô mao kia liền xuất hiện ở trong tầm mắt của hắn. khiến cho hạ thể của hắn càng thêm căng cứng hơn, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Bị ánh mắt nóng rực của hắn nhìn đến thân thể đều mềm, nó chỉ cảm thấy hoa huy*t của mình giống như là có thứ gì đó đang chảy ra ngoài. Cảm giác hư không trống rỗng khiến cho nó không khỏi vận vẹo thân mình.

"Mới như vậy liền đã ướt rồi sao? Ngoan, liền cho người ngay đây."

Cười tà mà nói ra, Huyết Minh liền cởi ra xiêm y của mình. Đem cự vật đã sưng đau đặt ở trước u huyết của nàng cọ cọ một chút. Đem dịch hoa thấm lấy xung quanh côn th*t liền thẳng eo tiến vào bên trong u huyết chặt chẽ chưa từng bị khai hoang kia.

"A, đau quá, người mau đi ra ngoài..."

Cảm giác hạ thân giống như là bị một thanh kiếm cắt ra làm đôi, nó liền không khỏi hô lên một tiếng ảm ức. Nước mắt sinh lý cũng đi theo trào ra ngoài. Mười ngón tay xinh đẹp lại ở trên lưng của hắn hung hăng cào lấy. Tiểu huyết bởi vì đau đớn cũng liền co chặt lại với nhau, muốn đem dị vật to lớn kia đẩy ra ngoài.

Trên lưng bị cào đến tê dại, tiểu huynh đệ lại bị khít khao xiết chặt lấy. Huyết Minh liền lập tức giống như một đầu dã thú cuồng bạo mà bắt đầu di động hông, mong muốn giải toả đi dục hòa trong người mình.

Mỗi một lần bị Huyết Minh tiến vào trong cơ thể, nó liền không khỏi phát ra tiếng thút thút yêu kiều như con mèo nhỏ. Khiến cho hắn lại càng thêm hưng phấn mà ra sức thêm.

Vì vậy, không biết hôm nay là ngày nào, bây giờ đã là giờ nào. Đến khi nó cảm thấy cổ họng mình đều đã gọi đến khản, cơ thể mềm nhũn không còn chút sức lực. Thì Huyết Minh mới lần nữa chạy nước rút trên người nó. Âm thanh trầm trầm mà hỏi: "Người là ai? Tên gì?"

Nghe thấy lời này của hắn, bất tri bất giác, nó liền khẽ lắc đầu. Mà thấy vậy, nhưu chặt mày, Huyết Minh lại trầm giọng nói ra. Bởi vì dục hòa đã dần được dập tắt, ý thức của hắn rốt cuộc cũng đã lần nữa trở về với tự thân. Khiến cho hắn bắt đầu suy tư về thân phận của nữ nhân lạ mặt này.

"Làm sao? Người là không muốn nói?" Vừa hỏi, Huyết Minh lại vừa tà ác mà dừng lại động tác ra vào của mình. Khiến cho nó không khỏi một trận thất lạc mà vận vẹo eo nhỏ, rốt cuộc cũng là lí nhí thỏa hiệp: "Không... là không có tên."

"Không có tên sao?"

Một lần nữa lặp lại lời này, giống như là nghĩ đến điều gì. Huyết Minh liền cúi người ngậm lấy vành tai đang ửng đỏ của ai kia: "Ừ, nếu đã vậy, người liền gọi là Dịch Tịnh Thi đi."

Chưa kịp để cho nó kịp nghĩ ra được hàm nghĩa sâu sắc bên trong cái tên này thì chỉ nghe, Huyết Minh lại lần nữa tà ác nói ra. Dưới thân cũng tiếp tục làm lại động tác vốn dĩ của mình.

"Nếu sau này chúng ta có nhi tử, liền đặt tên là Dịch Thủy Hàn đi, ta sẽ dạy nó làm một cái tráng sĩ."

"Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn."

Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn."

(Dịch là: Gió thổi sông Dịch lạnh lùng ghê, tráng sĩ một đi không trở về.)

Cho nên, trước khi lần nữa bị Huyết Minh làm cho hồn thượng cửu thiên. Hệ thống chỉ rất muốn mắng hắn một đốn: "Đậu a, trên đời này có người cha như người sao? Đặt cho con của mình một cái tên nghe thì văn nhã nhưng thực chất lại xúi quẩy đến như vậy!"

"Còn có, người cảm thấy trong tình cảnh này, đọc thơ văn của Kinh Kha thì thật sự thích hợp sao? Nếu để ông ta biết, ông ta nhất định sẽ từ trong hàm mộ bò ra bóp chết người."

****Cảm ơn bạn Emilia123 đã ủng hộ cho Nhóc nha. (●'3')≡**

****Tối qua ngủ bị đờ cổ nên hôm nay phải nằm trên giường bó thuốc cả ngày rồi, nên có lẽ chỉ đăng được một chương này thôi a. Ngày mai ta sẽ bù.**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Mộng trong mộng

Lúc này, hệ thống đã đem Huyết Minh đang ngủ kia đẩy sang một bên, đưa tay sửa sang lại y phục cho hắn. Không biết có phải là do tác dụng của Âm Liên Hoa hay không. Hắn ngủ vô cùng ngon, gương mặt cũng là một mảnh yên tĩnh.

Từ trên mặt đất ngồi dậy, hệ thống chỉ cảm thấy hai chân của mình giống như là đang đạp trên mây. Vì thế, nó liền không khỏi trừng mắt nhìn tên đầu sỏ đang ngủ say kia. Xấu tính, độc miệng thì cũng thôi đi, cư nhiên lại còn cảm thủ đến như vậy.

Nhất là khi mặc lại y phục, nhìn đến cơ thể trải dài các vết bầm xanh tím của mình. Hệ thống liền ai thán nghĩ, một cái thiếu nữ trẻ trung, xanh tươi mơn mớn như nó cứ vậy liền bị ký chủ cấp găm rồi.

"Ký chủ, hẹn gặp lại..."

Theo âm thanh này cuốn bay theo làn gió, thân ảnh của cửa tiểu đảo tinh cứ vậy cũng liền giống như một tấm gương, vỡ vụn thành từng mảnh rồi tan biến giữa không gian. Chỉ để lại một mình Huyết Minh yên bình nằm ngủ trên mặt đất, khoe miệng còn câu lên một nụ cười tràn đầy ác ý cũng không rõ ý vị.

"Tiểu Minh, tỉnh rồi a. Mau dậy dậy cùng ta đi rèn sắt thôi."

Theo âm thanh có phần khô ráp vang lên, Huyết Minh liền nặng nề mở ra đôi mắt, mông lung nhìn sang. Sau đó một loạt cảm xúc khó thể tin được liền lập tức tràn lan trong não hải của hắn.

Đối diện với tầm mắt của hắn là một nam nhân trung niên lưng hùng vai gấu. Lúc này, ông ta đang vác trên vai một cây búa sắt to lớn. Vừa nói, ông vừa bước ra khỏi cửa nhà, cười hề hề thúc giục Huyết Minh.

Mở mắt nhìn xung quanh, Huyết Minh vẫn chưa từ trong bản loạn mà tỉnh táo lại được. Chỉ thấy hắn lúc này là đang nằm trên một chiếc giường gỗ đơn sơ cũ kĩ.

Xung quanh lại là bốn bức tường làm bằng cỏ nứa khô vàng, diện tích căn phòng cũng vô cùng nhỏ. Chỉ đặt được một cái bàn gỗ mộc nát cùng với một cái chum nước và chiếc giường mà hắn đang nằm.

Không đúng, tại sao hắn lại ở đây? Trong đầu của Huyết Minh lúc này giống như là đang phủ lấy một tầng mê vụ. Mơ mơ màng màng, hắn liền từ trên giường ngồi dậy. Đôi chân nhỏ nhắn cũng bất tri bất giác chậm rãi bước khỏi nhà tranh.

"Tiểu Minh tỉnh rồi a. Có đói hay không, tỷ tỷ có làm mìn thầu cho ngươi đây."

Theo âm thanh nữ nhân trong trẻo vang lên, cơ thể Huyết Minh đã bị một người ôm vào trong lòng. Đầu của hắn cũng bị áp sát vào một thứ mềm mại căng cứng.

"Xú nương môn, ngươi là muốn dùng ngực ép chết Tiểu Minh hay sao? Còn có, tỷ tỷ? Ngươi có hay không biết xấu hổ? Bảo Minh Minh gọi ngươi là bà thì cũng còn không sai a."

"Tam Già, ngươi có phải hay không là ganh tỵ lão nương. Nói cho ngươi biết, lão nương ngực to nên lão nương có quyền được không?"

Nghe thấy lời châm chọc của Tam Già, Kiều Nương dường như cũng không quan tâm lắm mà hất hất đôi cựa nhũ trước ngực mình. Ý khiêu khích ở đây thể hiện đến vô cùng rõ ràng.

"Phi, ông đây mà thêm ganh tỵ với xú nữ nhân như ngươi sao. Đồ nữ nhân ngực to nào phẳng."

"Nam nhân thối kia, ngươi mắng ai ngực to nào phẳng hả?"

"Mắng ngươi chứ mắng ai..."

Huyết Minh được Kiều Nương đặt xuống đất. Mắt thấy hai kẻ này lại muốn đánh nhau thì một âm thanh uy nghiêm chứa đựng sự bất đắc dĩ lại vang lên. Khiến cho hắn lại không khỏi cảm thấy tình cảnh này, giọng nói này đều tràn ra từng trận quen thuộc. Giống như hắn đã từng gặp qua ở đâu...

"Hai người các ngươi đã cãi nhau mấy trăm năm rồi còn không chán sao? Cũng không sợ dạy hư Tiểu Minh à."

Người nói là một vị lão giả tóc bạc hoa râm, gương mặt chất chứa sự ôn hòa của trường bối. Mà hai người kia nghe thế thì cũng hừ lạnh một tiếng, ai làm việc nấy, không quan tâm đến nhau nữa.

"Tiểu Minh, qua đây, đêm qua ngủ có ngon không?"

Nghe thấy câu hỏi ôn hòa này, Huyết Minh không khỏi bất giác câu lên khoe môi tràn đầy chế giễu. Đúng rồi, đây chính là việc ở Vân Lão thôn mà hắn đã từng trải qua ở thế giới thứ 3. Sau này, bọn họ không phải là đều bị chính đạo gán danh dư nghiệt mà tộc cho trăm thảo trừ căn hết hay sao à?

Chính đạo cái chó má gì, bọn họ so với ma tộc đều độc ác hơn, so với bất kỳ yêu tộc nào vẫn phải tàn nhẫn hơn.

Nhưng là, tại sao lại nói là thế giới thứ 3, tại sao đầu óc của hắn lại trở nên trống rỗng. Ngoài những thứ này ra liền không nhớ được gì nữa cả?

Cảm giác trên mặt ươn ướt, Huyết Minh liền không khỏi đưa tay sờ mặt. Hắn rõ ràng là không có đau thương gì a, hắn cũng không muốn khóc. Nhưng vì sao nước mắt lại rơi? Đúng là kỳ lạ thật mà.

Thấy Huyết Minh khóc nhe, trưởng thôn liền dịu dàng mà xoa xoa đầu hắn mà dỗ ngọt. Xem ra đứa bé này là gặp phải ác mộng a.

"Ngoan, đừng khóc nữa, hôm nay là tết Thất Xảo nên Kiều Nương cùng Tịch bà bà có nấu rất nhiều bánh trôi. Nếu Tiểu Minh Minh còn khóc thì sẽ không được ăn."

Nhưng là, khi nghe xong lời này của ông. Huyết Minh liền không khỏi cứng đờ lại, hôm nay là ngày gì? Tết Thất Xảo sao?

Rất nhanh, dưới chân núi Sơn Lĩnh liền truyền đến âm thanh gào thét cùng với ánh lửa bập bùng. Trực tiếp xác nhận suy đoán của hắn.

Một giấc ngủ này, càng về sau, Huyết Minh lại càng ngủ không an ổn. Hắn mơ thấy những thế giới mà bản thân đã từng đi qua. Lại mơ thấy những kẻ đã từng cùng hắn có dính líu hay bị hắn giết chết. Tất cả đều đang máu me đầy mặt mà níu chân hắn lại.

Mặc dù không sợ hãi, nhưng cả người hắn cũng đều mồ hôi đầm đìa, tìm cách thoát khỏi ác mộng. Cuối cùng, mở to đôi mắt, Huyết Minh liền từ trên mặt đất ngồi bật dậy. Phát ra tiếng thở dốc nặng nề.

Hắn rốt cục, cũng tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Quỷ Lam Chi Hỏa

(4)

Đã lâu lắm rồi, tại sao những thứ này lại bỗng dưng xuất hiện trong giấc mơ của hắn nữa kia chứ? Việc này, nhất định là do tác dụng phụ của Âm Liên Hoa gây ra.

"Hệ thống?"

Cảm giác tâm tình đã bình ổn trở lại, Huyết Minh liền đỡ trán, ở trong đầu kêu gọi hệ thống. Thế nhưng, 1 giây, nửa khắc trôi qua, hệ thống vẫn như cũ không có một điểm động tĩnh gì.

Chẳng lẽ, hệ thống là rơi vào trong trạng thái ngủ đông nữa rồi? Vậy thì nữ nhân đêm qua...Nhớ đến nữ nhân đêm qua, Huyết Minh liền ần ần có suy đoán. Nàng cùng hệ thống nhất định là có liên quan với nhau.

Nghĩ thông suốt, Huyết Minh liền từ trên mặt đất đứng dậy. Hắn chỉ có cảm giác thân thể đều tràn đầy sức lực, không còn cảm giác đau đớn như lúc trước. Đặc biệt là, hắn còn cảm nhận được, cơ thể của hắn giống như lại nhiều ra một thứ gì đó vô cùng kỳ diệu. Khiến cho hắn không khỏi nhắm mắt lại tĩnh tâm tìm hiểu.

Lúc này, chỉ thấy xung quanh cơ thể của Huyết Minh bỗng dưng lại bốc lên một luồng hỏa diễm. Đem hắn bao vây lại giống như một quả cầu lửa. Thế nhưng, kỳ lạ thay, hỏa diễm này lại không có màu đỏ vàng như thường thấy. Mà ngược lại, lại có màu xanh lam.

Chỉ thấy, theo lam hỏa bốc lên, vách hang động xung quanh Huyết Minh bỗng dưng lại từ từ mờ ảo đi. Sau đó lập tức biến mất vào trong không khí. Thay vào đó, bầu trời trong xanh, tán cây rừng um tùm cũng liền từ từ xuất hiện trên đỉnh đầu của hắn.

Nhưng là, lấy hắn làm trọng tâm, đám cây cối xung quanh rất nhanh liền bắt đầu cháy khô đi. Hóa thành từng đám lá đen khô héo giống như là bị mất hết sinh lực. Ngay cả một ngọn cỏ nhỏ nhất trên mặt đất cũng đều không may mắn thoát khỏi.

Từ từ mờ ra ánh mắt, Huyết Minh liền nâng lên hai bàn tay của mình. Khi nhìn đến đám lửa xanh vây xung quanh bản thân, hắn liền có thể xác nhận một điều. Hắn thành công giác tỉnh được thần thông.

Theo ghi chép trong thương thành hệ thống mà hắn từng nhìn đến. Quỷ Lam Chi Hỏa là loại dị hỏa đứng đầu Minh giới, độ nóng bá đạo có thể sánh ngang với lửa phượng hoàng. Có thể đốt trụi linh hồn và sinh mệnh của vạn vật. Quả thật là một dị hỏa vô cùng cường đại.

Thế nhưng, kỳ lạ thay, mặc dù những thứ xung quanh đã bị lam hỏa đốt cháy. Nhưng y phục của Huyết Minh vẫn là như cũ không chút tổn hại. Ngay cả hắn cũng đều không cảm nhận được độ nóng mảy may.

Rất nhanh, Huyết Minh liền cảm thấy linh khí trong người mình đang lấy tốc độ chóng mặt hao mòn đi. Vì vậy, hắn cũng vội vàng thu hồi lại Quỷ Lam Chi Hỏa. Đưa tay lau đi mồ hôi nhỏ giọt trên trán của mình.

Nhưng là, khi xem đến chiếc áo choàng bị "hung miếu" cào nát cùng với y phục nhúm không chịu nổi của mình. Huyết Minh liền không khỏi nhủ mây mờ ra không gian. Đêm Tiên Thiên Tòa Linh Sam lấy ra rồi bắt đầu đem nó thay vào.

Sau khi mặc vào, cảm khái pháp bảo quả nhiên là không tầm thường. Huyết Minh cũng nhanh chóng lấy ra áo choàng mới khoác vào trên người. Lại nhìn thi thể của đám chồn tinh đã thối nát kia cùng với đồng y phục vừa mới thay ra của mình. Huyết Minh liền quăng ra một luồng lam hỏa, đem chúng đốt thành tro bụi. Sau đó mới nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này.

Chỉ thấy, ngay khi Huyết Minh rời đi thì chưa đến một tuần trà sau (10-15p), hai bóng người cũng lập tức chạy đến nơi mà hắn vừa đứng. Chỉ thấy hai người này đều là tăng nhân của phật gia. Một người tuổi chừng tam thập, người còn lại lại chỉ tầm 20 niên xuân.

Trong tay mỗi người đều cầm lấy một thanh quyền trượng tỏa ra hào quang vạn trượng. Nhưng là, nếu Huyết Minh ở đây, hẳn liền sẽ phát hiện ra một việc. Dung mạo của hai người này cư nhiên lại cùng với Tuệ Trần giống nhau đến năm bảy phần.

Lúc này đây, cả hai đều đang ôm lấy gương mặt lạnh lẽo như sương mà ngồi xuống nền đất. Bắt đầu tìm kiếm ở xung quanh. Rốt cuộc, khi nhìn đến đám cây cối héo khô cùng với đồng tro tàn nằm trên đất kia. Tuệ Nhân liền nhắm mi nói ra.

"Nhị đệ, xem ra chúng ta vẫn là đến chậm một bước rồi. Sợi ngân chỉ được tam đệ gắn vào y phục của hung thủ trước khi chết cũng đều bị kẻ đó thiêu rụi luôn rồi. Chúng ta đã mất dấu của hắn ta."

Mà nghe lời này của Đại ca mình, Tuệ Trì liền âm trầm nghiêng rằng:"Hôm trước, khi nhìn đến hồn đặng của tam đệ đã tắt. Tuệ Trì ta đã thề với phật tổ, nhất định sẽ vì đệ ấy báo thù."

"Được lắm! Cho nên, dù có đào xuống ba tấc đất, ta cũng sẽ đem hắn đào ra. Để hắn chết không được toàn thây. Đưa cho tu sĩ nhân tộc làm mồi săn yêu thú!" Không riêng gì Tuệ Trì, Tuệ Nhân cũng đều cầm phần khôn nguôi mà nâng lên quyền trượng, hung hăng gõ vào trên mặt đất. Trong mắt lóe lên hung quang.

****Có một số bạn sẽ cảm thấy A Minh chưa đủ lạnh lùng? Thật ra, không giống với Lãnh Hàn (mặt lạnh), A Minh là thuộc kiểu mặt cười nhưng tâm lãnh đăm. Nếu để ý, mn sẽ phát hiện được hơn 80% biểu cảm trong truyện của hắn, đều là cười. Từ 100c trở đi, càng về sau hắn liền cười càng nhiều, sự lạnh lùng cũng ngày càng lộ rõ. (Giang Thuận + Tần Tranh là được thừa hưởng hoàn toàn tính cách này từ A Minh.)**

****Hắn giống như một cái đế vương cô lãnh một mình, luôn muốn khảo sát dân tình, cảm nhận được hi vọng ái ố, thất tình lục dục. Mặc dù đó chỉ là cảm giác giả tạo mà thôi. (Giống như ở TG2, hắn nhìn như muốn trả thù cho Thẩm gia, nhưng thực chất, khi gặp Đoá Đoá - hắn liền cảm thấy tình yêu nam nữ thú vị hơn thù hận nên đã đáp việc trả thù qua một bên vậy.)**

****Giống như Đoá Đoá đánh giá, hắn là một đứa trẻ cứng đầu. Hắn cố tạo ra rồi gán, cày cấy vào đầu một đồng tình cảm đau thương, thù hận, buồn khổ... cho mình. Để chứng tỏ mình vẫn là một con người có tự chủ.**

****Nhưng thật ra, kể từ thế giới thứ nhất, A Minh đã sớm trở thành một luồng chấp niệm không có tình cảm như hắn đã từng nói rồi.**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Ma thần chi mộ

Mà lúc này, một mình Huyết Minh đã đi đến bên vách núi Ma Tiêu. Theo trong lịch sử trăm vạn năm qua của Thương Lang đại lục có ghi lại. Ma Tiêu trước kia là thủ phủ lớn nhất của ma tộc. Về sau, khi Vạn Kiếm tông cùng các thế lực khác được thành lập. Nó lại trở thành nơi vẫn lạc của mấy mươi đời Ma Thần cũng như của trăm vạn ma tộc. Vì thế, nơi này mới được gọi là vách núi Ma Tiêu, hay vực thăm Ma Vỡ.

Từ trên cao nhìn xuống, Ma Tiêu liền giống như là một đầu quái thú đang há to miệng chờ đợi con mồi. Bên dưới vực sâu lại là nham thạch đỏ rực cuộn cuộn, tỏa ra ma khí cùng độ nóng chín cả da thịt. Nghe nói, không riêng gì Ma tộc, nơi đây cũng từng là chỗ mai táng cho ngàn vạn tu sĩ cả hai tộc nhân - yêu.

Sau này, có rất nhiều tu sĩ bởi vì hiếu kỳ nên cũng đã đến đây tìm hiểu. Nhưng tất nhiên, tất cả bọn họ đều là có đi mà không có về. Ngay cả tro cốt cũng đều không nhặt lại được.

Mặc dù là đứng trên vách đá, nhưng Huyết Minh vẫn như cũ cảm nhận được hơi nóng từ đáy vực phả vào mặt. Bên tai phảng phất như cũng nghe thấy tiếng gào thét của trăm ngàn vạn binh sĩ. Nếu không phải vì hắn có định lực hơn người, hẳn nhất định cũng đã bị tâm ma quấy nhiễu từ lâu.

Nhìn lấy dung nhan ào ạt chảy qua dưới chân của mình, Huyết Minh liền không chút do dự thả người nhảy xuống. Không phải bởi vì hắn chán sống, mà là vì, hắn có cánh a.

Lúc này, Chư Thần Dực cũng liền xuất hiện ở sau lưng của Huyết Minh. Và đập vào trong không khí, đem cơ thể đang rơi tự do của hắn cho bình ổn lại. Lơ lửng ở giữa dòng nham thạch nóng rực và vách đá gồ ghề.

Nhiều mây nhìn khắp một biển dung nham ở đây. Huyết Minh liền dọc theo biển lửa, bay lượn ở phía trên chậm rãi tìm kiếm. Còn về việc chui vào trong nham thạch đi tìm? Rất xin lỗi, hẳn không cho rằng ở dưới dòng dung nham kia, Triệu Tử Kiều có thể sống sót được mà tìm ra Kim Đình Chu Tước đâu. Còn nếu thật là vậy, vậy thì hào quang của nam chính quả thật chính là bắt từ bắt diệt rồi.

Nhưng là, sau một thời gian dài bay trên dòng dung nham. Ngay cả nửa điểm tung tích hắn cũng không hề tìm ra được. Vì vậy, Huyết Minh liền không khỏi cảm khái một hơi. Nam chính hắt xì một cái cũng có thể tình cờ gặp phải nữ chính. Còn hắn, không phải nam chính rồi thì cho dù có đi tới chân trời góc bể cũng đều sẽ không tìm được.

Ngay khi Huyết Minh xoay người, chuẩn bị đi tìm theo hướng ngược lại. Thì bỗng dung, đầu óc của hắn lại trở nên choáng váng một chút. Ánh mắt mờ hồ không thể nhìn rõ được mọi vật. Hắn chỉ có cảm giác cơ thể mình giống như là đang trầm xuống.

"Không tốt!" Nếu rơi xuống, hẳn nhất định sẽ là tro cốt cũng đều không còn.

Thế nhưng, một lúc lâu sau, cảm giác nóng cháy cũng không có tìm đến với hắn. "Àm" một tiếng, cơ thể của hắn giống như là va vào một nơi bằng phẳng cứng rắn như nền gạch. Đầu óc cũng dần dần lấy lại được thanh minh.

Lúc này, ánh mắt của Huyết Minh cũng đã trở về như cũ. Đập vào mắt của hắn là trần nhà cao vợi vợi với một chiếc đèn treo trần làm bằng xương đầu lâu của con người. Bên trong chúng, những ngọn đèn cây trắng bạch cũng là đang liên tục đong đưa qua lại, toả ra ánh sáng mờ ảo, yếu ớt.

Mà hắn, là đang nằm dang tay ở giữa một toà đại điện vô cùng quy mô, cũng treo đầy giá nến màu trắng. Xa xa, lại còn có thể lơ mơ nhìn đến một đám bài vị nằm trên bàn thờ. Toả ra khí tức âm hàn khiến người ta không rét mà run.

Từ từ ngồi dậy, Huyết Minh liền đưa mắt đánh giá mọi thứ xung quanh mình, cũng không có phát hiện đến vật sống nào khác. Chẳng lẽ, bên dưới vực thẳm Ma Tiếu có thiết lập một cái trận pháp không ai hay biết? Mà hắn, có lẽ cũng là may mắn rơi vào trong khuôn viên trận pháp nên mới đến được nơi này.

Đứng lên, Huyết Minh liền sửa sang lại y phục của mình một chút. Sau đó mới nâng lên bước chân, từng chút một theo đại điện đi dần về phía linh vị nằm ở phía xa kia. Càng đến gần, Huyết Minh liền nhanh chóng bị tám biển treo cao phía trên vách tường kia cho thu hút đến.

Chỉ thấy nơi đó có ghi lên bốn chữ, Ma Thần Chi Mộ.

Ma Thần Chi Mộ? Trong lòng suy nghĩ, khoảng cách giữa Huyết Minh và từ đường cũng liền càng ngày càng gần. Từng chi tiết trên linh đường rộng lớn hơn vài thước kia cũng liền ánh vào mắt của hắn.

Chỉ thấy linh đường này được bày tổng cộng 16 tấm linh vị lớn được khắc bằng gỗ Linh Khu Mộc nổi tiếng của Thương Lang đại lục. Hai bên linh đường lại đặt hai cái tượng đá cao chừng hai trượng có hơn, trong tay mỗi cái lại vác lấy một thanh loan đao. Vải trắng cũng bay phất phơ khắp mọi nơi.

Đưa mắt nhìn lên dòng chữ đỏ trải dài trên bài vị, ánh mắt của Huyết Minh không khỏi neho lại với nhau. Ma cốt trong người hắn cũng liên tục rung động không ngừng, giống như là một loại bản năng kỳ diệu.

| Ma thần đời thứ 1 chi vị, Song Thiên Lãnh, năm 20 tuổi, kế thừa ma thần chi vị. Làm người quyết đoán nhưng quá trọng tình nghĩa. 35 tuổi, khai lập Thần ma thánh tiêu cung. Năm 578 tuổi, đem yêu - nhân hai tộc đều buộc quy thuận ma tộc. Năm 1078 tuổi, bị thê tử giết chết, vẫn lạc.|

| Ma thần đời thứ 2 chi vị, Khâm Bằng. Năm 15 tuổi, kế thừa ma thần chi vị. Chiến thần có công hàng đầu, lần nữa khôi phục lại đế chế tối thượng của vạn dân ma tộc. Năm 12076 tuổi, hao hết thọ nguyên, rời khỏi cửu tiêu, đời đời vang danh.|

.....

| Ma thần đời thứ 15 chi vị, Huyết Thiên Thần. 25 tuổi kế thừa ma thần chi vị. Nhu nhược, không có việc gì về vang, làm mất mặt ma tộc. Vốn không xứng được vào Ma thần chi mộ, nhưng có công sinh hạ thiên tài của ma tộc, miễn cưỡng ghi tên vào Ma thần sử. Năm 47 tuổi, bị giết.|

Huyết Thiên Thần... Đây là phụ thân của nguyên chủ.

****Đôi mới KTB rồi a. Cầu kim phiếu, cầu được bao nuôi~ (Liêm sĩ gì tầm này $\geq \nabla \leq$)**

****Định lập group chat trên zalo mà nghĩ kĩ lại, quyết định chắc thôi quá. ๙"๐"๙**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Ma Thần Sử

(5)

| Ma thần đòi thứ 16 chỉ vị, Huyết Minh. 12 tuổi kế thừa Ma thần chỉ vị. Thiên tư xuất chúng, anh tài đứng đầu trong lịch sử của ma tộc. Tiền đồ bất khả tư nghị. |

Nhìn thấy tám linh vị cuối cùng cư nhiên lại ghi tên của mình. Huyết Minh liền không khỏi câu lên khóe môi mà đưa tay nắm lấy bài vị của mình. Ở trên mặt của nó xoa xoa một chút, trầm giọng nói ra.

"Tám linh vị này, vĩnh viễn đều sẽ không có điểm hồi kết. Bởi vì, Huyết Minh ta sẽ vĩnh thế vĩnh sinh, không có kẻ nào có thể đặt dấu chấm hết cho cuộc đời của ta được cả!"

Nói đến đây, Huyết Minh liền đem linh vị đặt trở về vị trí vốn có của nó. Ở trong số 16 tám bài vị này, hắn có phát hiện ra một chuyện rất quái thú vị. Đó là tám linh vị xếp thứ 12 ở đây, là một miếng gỗ trống, không có ghi tên của kẻ nào cả.

Chẳng lẽ, giống như ý tứ trên tám linh vị của Huyết Thiên Thần có nói. Vị Ma thần đòi thứ 12 này chẳng lẽ đã làm ra việc gì đó làm mất mặt ma tộc? Không xứng được ghi tên trên Ma thần sử?

Phải biết, Ma thần sử chính là tồn tại tương tự với gia phả trong hoàng tộc. Những kẻ nào không được ghi trên gia phả thì cũng liền sẽ bị xem như là kẻ ngoại tộc, không được dòng tộc thừa nhận.

Thế nhưng, cũng chỉ là tờ giấy rách, Huyết Minh cũng liền đã đem việc này dẹp sang một bên. Bắt đầu dạo bước quanh cung điện này, nhìn xem có thứ gì lạ không. Rốt cuộc, ánh mắt của Huyết Minh cũng lần nữa rơi vào trên một cái giá sách cách linh đường không xa. Từ từ bước về phía nó.

Chỉ thấy, tủ gỗ này cũng là được làm bằng Linh Khu Mộc, phía trên chất đầy các loại cổ tịch cũ kỹ. Lật xem vài quyển, Huyết Minh liền phát hiện ra được, những quyển sách này đa số đều nói về chiến tích của những vị Ma thần trước kia. Lịch sử của Thương Lang đại lục cùng một đồng bí sử ít người biết đến từ thời xa xưa.

Đương nhiên, ở đây cũng không hề thiếu các loại võ kỹ, pháp trận, luyện đan thuật,... tri thức về linh dược, yêu thú thượng vàng hạ cám ở đại lục này. Thế nhưng, thứ làm cho Huyết Minh chú ý nhất chính là...

Một quyển thư tịch dày hơn ba tấc có ghi chép tất cả những thứ có liên quan về toà Ma thần chi mộ.

"Phù phù, nơi đây là đâu a..."

"Thần tử, Thánh tử, hai người ở đâu?"

"....."

Lúc này, trong một hành lang nhỏ hẹp âm u, dưới ánh sáng chiếu gọi từ Vạn niên đăng được treo ở hai bên vách tường. Một đám chừng vài chục người là đang nằm ngổn ngang trên mặt đất. Trên mặt cũng đều là vẻ mờ mịt cùng sợ hãi mà đảo mắt nhìn quanh.

Theo thời gian trôi qua, đám người này cũng liền dần dần yên tĩnh lại. Lúc này, một cái trung niên nam nhân kiên trung, cương liệt cũng liền từ trong đám người đi ra. Ánh mắt mang theo vui vẻ mà hô lên: "Thần tử, Thánh tử!"

"Hô to gọi nhỏ như vậy thì còn ra thể thống gì nữa! Dù sao ta cũng chưa có chết." Đối diện với biểu cảm như nhìn thấy cha mẹ tái sinh của Hồng Đình. Trác Thiên Hạo liền tùy hứng nói ra, lỗ mũi cũng phát ra tiếng hừ hừ. Đưa tay xoa bóp thắt lưng đang tê dại của mình.

Trái ngược với Trác Thiên Hạo, Ôn Văn chỉ là chậm rãi đứng dậy mà phui đi cát bụi trên người. Sau đó mới đánh giá tứ phía, phát phát tay với Hồng Đình: "Ta không sao."

Một đường tìm kiếm tung tích của Kim Đình Chu Tước nhưng không thu hoạch được gì. Ngay khi bọn họ nản lòng thoái chí, muốn rời khỏi U Âm Sâm Lâm thì bỗng dưng lại bất ngờ đụng phải thú triều.

Hơn ngàn, vạn yêu thú bỗng chốc lại giống như nổi điên lao về phía bọn họ. Đem Phiến Thiên Bảo Mã dọa cho hoảng sợ mà chạy loạn tứ phía, rốt cuộc liền lao đầu xuống Ma Tiêu vực. Cuối cùng lại đến nơi này.

Nếu để cho Huyết Minh biết, trong khi hắn phải ở trên dung nham bay lượn cả buổi, còn bọn họ thì cứ dễ dàng như vậy liền đến được đây. Không biết hắn sẽ có cảm tưởng gì.

Trầm giọng, Ôn Văn liền đánh giá đám binh sĩ Minh Nhật tông xung quanh mình. Nhíu mày hỏi Hồng Đình: "Số người của chúng ta tổng cộng còn có bao nhiêu?"

Nghe thấy câu hỏi của Ôn Văn, Hồng Đình liền lập tức đi đến xung quanh đếm đếm số đệ tử Minh Nhật tông còn lại ở đây. Chưa đến nửa chung trà sau, chỉ thấy gương mặt của Hồng Đình lại là một mảnh xám trắng mà đi đến trước mặt của Ôn Văn. Quý xuống đất rồi chấp tay.

"Bẩm Thần tử đại nhân, còn lại...chưa đến 20 người."

"Cái gì? Chưa đến 20 người?"

Ngay khi Ôn Văn vẫn còn chưa kịp tỏ vẻ gì cả, Trác Thiên Hạo đã trực tiếp nhảy cẫng lên. Ánh mắt tràn đầy không thể tin tưởng mà liếc nhìn đám đệ tử Minh Nhật tông đang đứng thành một hàng kia. Đếm đếm, quả thật chỉ còn có 17 người.

"Rống..."

Thế nhưng, chưa để cho Hồng Đình nói ra điều gì. Một tiếng rống như dã thú tràn đầy chói tai liền lập tức rơi vào trong lỗ tai của tất cả bọn họ. Khiến bọn họ không khỏi đưa mắt nhìn sang.

Vừa nhìn, chỉ thấy nó là một con yêu thú có phần giống như con người nhưng cả người đều phủ đầy lông đen, cao hơn 7 thước. Con người đỏ rực tràn đầy thị huyết. Hai cánh tay cũng dị biến trở nên lực lưỡng vô cùng, dài ngoằn ngoèo rũ xuống mặt đất.

Không chút hốt hoảng, Ôn Văn cùng đám người Minh Nhật tông cũng đều đồng loạt vận chuyển linh lực trong cơ thể mình. Chuẩn bị tác chiến bất cứ lúc nào.

Thế nhưng, ngay lập tức, gương mặt của tất cả bọn họ đều trở nên cứng đờ lại. Hai bàn tay cũng bắt đầu ứa ra mồ hôi lạnh. Bởi vì...linh lực của bọn họ, cứ nhiên lại không thể vận chuyển được.

Tình thế cấp bách, không chút do dự, Trác Thiên Hạo liền hét lớn một tiếng:"Chạy!!!"

"Rống..."

****Kết quả KTB tháng trước ta xếp hạng 12 nha. Cảm ơn mọi người rất nhiều ๗'ω'๗. Mặc dù không có vào được Top 10 nhưng ta vẫn thật lòng cảm tạ nha. ≥3<◇3≤**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Hy Tà Huyền Hóa

Khép lại Ma mộ ký sử, Huyết Minh liền phát tay đem tất cả sách cổ này đều thu vào trong không gian. Mặc dù trong Ma mộ ký sử có ghi chép rất nhiều thứ về toà mộ cổ này, nhưng duy nhất lại không có bản đồ cụ thể.

Khi nhìn đến thẻ huyền hóa Hy Tà kiếm nằm trong không gian của mình. Huyết Minh liền lập tức đem nó lấy ra. Suýt nữa hắn liền quên mất bản thân còn có một vật như thế này a. Dường như thứ này là rơi ra từ trên một nhiệm vụ nào đó thì phải.

Nhìn lấy tấm thẻ có phần giống như thẻ ATM màu đỏ tươi, không có chữ viết trên tay mình. Huyết Minh liền không khỏi nghĩ tới một điều, thứ này, dùng như thế nào?

Nghĩ nghĩ, Huyết Minh liền đem Hy Tà kiếm lấy ra. Sau đó lại thử đem tấm thẻ đặt vào gần Hy Tà. Chỉ thấy, khi tấm thẻ chạm vào lưỡi kiếm của nó, tấm thẻ này liền lập tức thu hẹp dần, hóa thành một luồng ánh sáng chui vào trong thân kiếm.

Lúc này, chỉ thấy Hy Tà cũng bắt đầu sinh ra dị biến mà bay ra khỏi tay của Huyết Minh. Treo lơ lửng trên không trung, bị hào quang chói mắt bao phủ ở bên trong. Mà trạng thái này kéo dài hơn 2 phần (30s) sau, ánh sáng cũng dần dần thi nhau rút đi. Hiện ra hình dáng hiện tại của Hy Tà.

Lúc này, Hy Tà đã trở thành một sợi roi dài hơn 2m có màu đỏ sẫm như máu tươi với từng sợi khí đen quấn quanh, phảng phất như độc xà chờ đợi kẻ địch.

Nhưng làm người ta rợn người nhất chính là, xung quanh sợi roi này cứ nhiên lại phủ đầy móc gai nhọn. Không khó tưởng tượng, nếu kẻ nào bị sợi roi này đánh trúng, không chết thì nhất định cũng phải mất một lớp da.

"Đến!" Trầm giọng, Huyết Minh liền giơ lên bàn tay về phía Hy Tà. Mặc dù huyền hóa trở thành một sợi roi cũng khiến hắn có chút tiếc nuối. Nhưng không sao a, từ lần trước bị 2 cái tỷ nữ kia níu chân, hắn đã sớm muốn thử cái cảm giác cầm roi đánh người này rồi.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Huyết Minh liền không khỏi trở nên lãnh lẹ. Câu lên một nụ cười tuyệt mỹ mà liếm liếm đôi môi đỏ tươi của mình.

Nghe thấy tiếng gọi của Huyết Minh, Hy Tà liền lập tức cuộn lại rồi chui vào trong lòng bàn tay của hắn. Gai nhọn xung quanh cũng đều được thu hồi.

"Aaa, chạy, mau chạy..."

"Nhanh chân lên, quái thú sắp đuổi tới rồi a!!!"

"....."

Theo tiếng bước chân hỗn loạn cùng với tiếng nói tràn đầy sợ hãi của một đám người vang lên. Huyết Minh liền nhú mảy mà nhanh chóng đi thẳng về phía cửa của đại điện. Không chút do dự đem cánh cửa đá to lớn này mở ra.

"Àm àm..."

Cùng với tiếng dịch chuyển nặng nề của cánh cửa vang lên. Tình cảnh ở bên ngoài đại điện cũng liền theo đó ánh vào trong đôi mắt của Huyết Minh. Chỉ thấy, phía trên hành lang đen ngòm đối diện đại điện lúc này, có một đám chừng chục tu sĩ nhân tộc đang chạy tán loạn khắp nơi.

Hắc y cùng áo khoác trên người bọn họ đều đã phủ đầy các vết rách, máu me khắp nơi, tóc tai lộn xộn. Trên tay mỗi người đều cầm lấy vũ khí mà lao người chạy về phía trước. Đôi khi lại ngoảnh đầu nhìn về sau giống như là bị quái vật rượt đuổi vậy.

"Thần...Thần tử, phía trước có căn phòng đang mở cửa!!!!"

Rất nhanh, một cái thanh niên chạy ở đầu tiên liền đã phát hiện ra cánh cửa đang mở rộng kia, vội vàng kinh hỷ hô lên. Mà ở sau, những người khác cũng đều lóe lên hy vọng mà chạy nhanh về hướng này. Có lẽ bởi vì trong khoảnh khắc sinh tử, ngay cả Huyết Minh đang đứng ở đó cũng đều bị bọn họ xem nhẹ đi.

Mà nhìn thấy điều này, Huyết Minh liền không khỏi nở một nụ cười trào phúng. Nhìn bọn họ cũng giống như là nhìn một đám đại ngốc. Nếu đại điện Ma thần chỉ mở cửa vào như vậy thì có lẽ bài vị 16 đời Ma thần ở đây đã sớm bị nhân tộc lật lên rồi.

Đương nhiên, lúc này đây, đến chính Hồng Đình cũng đều đã rơi vào trong sung sướng không tự kìm chế được mà vội vàng bẩm báo:"Thần tử, Thánh tử, phía trước có một tòa đại điện rất lớn a. Đi vào đó, chúng ta có lẽ sẽ thoát được một kiếp nạn..."

Nghe thấy lời này của Hồng Đình, Trác Thiên Hạo cùng Ôn Văn cũng đều gật đầu tán đồng. Nhưng không biết vì sao, trong lòng bọn họ lại dâng lên một cổ bất an không tên.

Nhất là khi khoảng cách dần dần thu hẹp lại, ánh mắt rơi vào trên người của Huyết Minh đang lảng lảng đứng đó kia. Bọn họ liền thầm nói không xong.

Đúng như Huyết Minh dự đoán, khi tên đệ tử chạy ở đầu tiên đến gần cửa đại điện khoảng chừng nửa trượng thì ầm một tiếng. Chỉ thấy hắn ta lập tức liền giống như một quả bóng bị phản chấn mà văng ra ngoài hơn vài trượng, va vào hai tên đệ tử đang theo sát ở sau. Khiến bọn họ đều ngã xuống đất.

Lúc này, bên ngoài đại điện cũng lập tức hiện lên một màn sáng đen phủ đầy ma khí âm hàn. Giống như một tầng bảo vệ bao bọc lấy tòa đại điện này ở bên trong. Không cho ngoại nhân xâm lấn.

"Tất cả dừng lại!"

"Các ngươi có sao không?"

Vội vàng hô lên, Trác Thiên Hạo liền vượt lên trước mà chạy đến trước mặt của ba cái đệ tử đang ngã trên mặt đất này. Thấy hắn xuất hiện, hai cái đại tử bị đụng trúng kia cũng đều từ trên mặt đất ngồi dậy. Lắc đầu nói ra:"Bẩm Thánh tử, chúng ta không sao."

Mà lúc này, Ôn Văn cũng đã đi đến bên cạnh bọn họ. Ngồi xuống, vén lên tay áo, bắt đầu xem xét tình trạng của cái đệ tử còn lại kia. Nhưng là, vừa xem xét, đôi mắt của hắn liền không khỏi mở to ra, tràn đầy vẻ khó tin.

****Mấy chương sau, A Minh sẽ đi phượt một vòng quanh Mộ cổ a. Tính cách tà ác, thiếu đánh của hắn cũng sẽ được bật nút auto.**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Tội thú

"Lùi lại..." Vừa nói, Ôn Văn cũng liền cùng đám người Minh Nhật tông đồng loạt lùi về sau.

Chỉ thấy lúc này, tên đệ tử vốn dĩ đã nằm thẳng đơ trên đất kia bỗng dừng lại thoáng nhúc nhích một chút. Sau đó, tay, chân, đầu,...rời đến cả cơ thể của hắn cũng đều đồng loạt hoạt động lại. Từ từ chống lấy mặt đất rồi ngồi dậy, giống như mơ màng mà ngó trái, ngó phải một chút. Cuối cùng, ánh mắt liền chuẩn xác rơi trên đám người Minh Nhật tông.

Lúc này, bọn họ cùng Huyết Minh rốt cuộc cũng nhìn thấy được diện mạo của hắn ta. Chỉ thấy lúc này, hắn ta đã sớm không còn hình dạng vốn có của

một con người. Trên cơ bản là cùng con quái thú đuổi theo bọn họ khi này giống nhau như đúc.

Rốt cuộc, bọn họ cũng đã hiểu được. Vì sao trên người con quái thú kia không có yêu khí tỏa ra rồi. Đó là bởi vì, nó căn bản không phải yêu thú a!

Mà Huyết Minh, cũng là không có chút đồng cảm nào mà câu lên khoe môi. Tội Thú - đây là tên của loại quái thú này. Chúng là một loại nguyên rủa do Ma thần đời thứ 2, Khâm Bằng tạo ra. Dùng để xây dựng kết giới, trừng trị những nhân tộc dám to gan xâm phạm đến Ma thần sử của ma tộc. Đem chúng biến thành quái vật không ra hình người, vĩnh kiếp đều phải thủ hộ cho Ma thần chi mộ.

Về phần vị Ma thần Khâm Bằng này, Huyết Minh cũng là cảm thấy vô cùng hứng thú đối với những "phát minh" điên rồ do hắn tạo ra.

"Rống!!!"

"Không tốt, Hồng đại nhân, phía sau cũng xuất hiện một con nữa..."

"Chúng ta bị chặn đường..."

Lúc này, chỉ thấy con Tội Thú ban này cũng đã nhanh chóng xuất hiện ở đầu kia hành lang, phía sau lưng bọn họ. Hàm răng sắc nhọn như dao của nó cũng lập tức nhe ra, hướng về phía bọn họ rống to.

Làm sao đây? Trước có sài lang, sau có hổ báo, nên chạy đi đâu đây?

Trong lúc bọn họ rơi vào tuyệt vọng thì bỗng dưng, Huyết Minh lại động. Cơ thể hắn cũng lập tức thoát ần thoát hiện, nhanh như một làn gió mà lao về phía con Tội Thú đang chắn trước cửa đại điện.

Chỉ thấy, trong tay hắn là đang nắm lấy Hy Tà tiên (roi), sợi roi giống như một con độc xà nhanh chóng quấn quanh người của Tội Thú. Lưỡi móc sắc bén cũng ghim sâu vào trong người của nó.

Theo Ám nguyên tố của Huyết Minh truyền vào bên trong, chỉ thấy Hy Tà tiên cũng dần dần tăng lên lực đạo mà dồn nén lên da thịt của Tội Thú. Khiến cho nó liên tục phát ra tiếng "rít" đau đớn làm người nghe tê cả da đầu.

"Rống..."

Bỗng dưng, Hy Tà tiên lại giống như một con cự xà siết chặt lấy Tội Thú. Đem nó xoắn thành một khối cầu máu thịt be bét, không nhìn rõ được hình dạng vốn có nữa. Nhưng tiếng gào thét thê lương trước khi chết kia cũng đã trực tiếp truyền sâu vào trong màng nhĩ của những người khác ở đây.

Đương nhiên, cũng bao gồm cả con Tội Thú còn lại. Chỉ thấy nó bỗng dưng lại giống như phát điên mà vượt qua đám người Minh Nhật tông, lao nhanh về phía Huyết Minh. Hai cánh tay dài lớn cũng liên tục chụp vào trên vách tường để tăng lên lực bật.

Lúc này, Huyết Minh cũng là đang nhíu mày nhìn đồng thịt nhão vừa bị xoắn nát kia. Trong lòng cũng đã nắm được một chút lực đạo, kỹ năng khi sử dụng Hy Tà tiên. Đúng vậy, hắn là đang đem Tội Thú dùng làm bài thí luyện tay.

"Súc sinh không biết lượng sức." Khinh thường mà xuy một tiếng, Hy Tà tiên lại lần nữa đánh thẳng về con Tội Thú này. Giống như là có cảm giác gì đó, nó liền đưa tay đem Hy Tà tiên bắt lấy. Điện cuồng gào rống.

Thế nhưng, chỉ thấy Hy Tà tiên cũng là giống như một con cá trích mà nhẹ nhàng luồn qua người của Tội Thú. Quấn quanh cơ thể của nó, sau đó lại tăng lên lực đạo. Hai tay, hai chân của Tội Thú cũng liên lập tức hóa thành thịt vụn rơi lả chĩa trên mặt đất. Khiến cho cơ thể cao lớn của nó cũng đi theo âm âm ngã xuống.

"Grit...Grit..."

Lúc này, đôi mắt đỏ ngầu của Tội Thú là đang tràn ngập hung ác mà liếc nhìn Huyết Minh. Giống như là gặp phải cừu nhân thấu xương, không quản tay chân đã bị xoắn nát. Nó vẫn cố gắng vùng vẫy mà lết thân về trước. Phảng phất như có căn, cũng đều muốn cắn chết Huyết Minh.

Thế nhưng, Huyết Minh làm sao có thể để nó tội nguyện được a? Tay nâng lên, Hy Tà tiên liền lập tức cuốn về phía của Tội Thú. Đem đầu của nó quấn lấy như quấn một trái dưa hấu mà siết lại. "Phốc" một tiếng, đầu của Tội Thú liền lập tức nổ tung, máu tươi cùng chất lỏng màu trắng cũng theo đó văng tung toé khắp nơi.

Nhìn thấy tràng cảnh huyết tinh này, đám người Minh Nhật tông cũng liền từ trong chấn động hồi phục lại tinh thần mà vội vàng che miệng nôn thốc nôn tháo. Đến ngay cả Ôn Văn cũng đều không khống chế được mà trắng bệch cả mặt.

Bọn họ cũng không phải là chưa từng nhìn thấy người chết, chưa từng giết người. Thế nhưng, hành động này cũng không khỏi quá mức thị huyết đi.

Cuối cùng, khi ánh mắt của hắn rơi vào trên đám ma khí đang liên tục vờn quanh cơ thể Huyết Minh. Ôn Văn liền không khỏi cảnh giác lên mà nghiêm thanh hỏi:"Người là ai, tại sao lại ở đây!?"

Mà nghe thấy câu hỏi của Ôn Văn, giống như gặp phải chuyện hề gì đó. Huyết Minh liền không có chút khách chế nào mà phát ra tiếng cười tràn đầy chế nhạo.

"Các ngươi tiến vào mộ tổ nhà ta, lại hỏi ta là ai, tại sao lại ở đây, việc này không phải là quá mức buồn cười hay sao a? Câu này, nên là để cho ta hỏi các ngươi thì đúng hơn."

Lúc này, đám người Minh Nhật tông cũng đều đã từ trong sự buồn nôn khi nãy bình tĩnh trở lại, cùng với Ôn Văn cảnh giác nhìn Huyết Minh. Nhất là khi nghe đến lời này của hắn, Trác Thiên Hạo liền không khỏi cả kinh hô lên: "Ngươi chính là tên Ma thần vừa mới xuất thế kia!!!"

****Chương sau, ta chỉ có 4 chữ để hình dung Huyết Minh, đó là, cuồng - khốc - túm - bả.**

****Sẵn đây, ta xin bộc lộ cảm giác bức xúc của mình đối với 1 số bạn đọc. Nếu đã bình luận, góp ý thì làm ơn hãy có tâm một chút mà nói cho rõ đi ạ. Giống như bạn kia vậy, nói ta "viết ngày càng dở". Khi ta hỏi là dở chỗ nào thì im luôn, không thêm trả lời. Khiến ta có cảm giác bản thân giống như là bị khi dễ vậy. Viết truyện đã tốn chất xám rồi, chất xám của ta không đủ dùng để đoán cmr của đọc giả nữa đâu.**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Quỷ cho ta

Lời nói của Trác Thiên Hạo vừa dứt, chỉ thấy đám người Minh Nhật tông cũng đều giống như gặp phải quỷ mà đồng loạt lùi về phía sau, cách ly khỏi Huyết Minh.

Hôm qua, trước khi gặp phải thú triều. Đám người bọn họ cũng đã nhận được tin tức từ tông môn truyền đến. Bảo bọn họ rút người trở về, bởi vì Ma thần xuất hiện ở U Âm Sâm Lâm này.

Lúc đó, bọn họ cũng là một trong số những người hò hét trừ yêu diệt ma. Nhưng không ngờ rằng, bây giờ, bọn họ cứ nhiên lại gặp phải chính chủ rồi.

Đối với câu hỏi của Trác Thiên Hạo, Huyết Minh cũng không có đáp lời, chỉ xem như là ngầm thừa nhận. Liếc nhìn tấm áo choàng màu đen có thêu hình mặt trời trên người của bọn họ. Huyết Minh liền cười nhạt hỏi: "Ồ, các ngươi là người của Minh Nhật tông?"

Lúc này, không biết lấy can đảm từ đâu. Một tên đệ tử gương mặt phổ thông, bộ dạng hách dịch liền lập tức hừ lạnh một tiếng mà nhỏ giọng lầm bầm: "Cũng chỉ là một tên ma tộc bị người người đuổi đánh như chuột chạy qua đường mà thôi... Lên mặt cái mẹ gì."

Thế nhưng, gã cho rằng âm thanh của mình đã hạ xuống rất nhỏ. Thế nhưng, gã lại quên mất một điều. Ở một nơi yên tĩnh đến kim rơi đều nghe thấy như thế này, âm thanh của gã căn bản liền giống như là tiếng chuông reo vậy. Khiến cho những người khác không khỏi thay gã toát mồ hôi hột.

Quả nhiên, khi nghe thấy lời này, ý cười trên môi của Huyết Minh cũng liền trở nên lạnh dần. Nâng lên cánh tay, Hy Tà tiên liền lập tức lao về phía của gã. Chỉ để lại một đạo tàn ảnh hồng sắc lướt qua mắt của những người ở đây.

Chỉ nghe, theo một tiếng hét thảm của tên đệ tử đó vang lên. Đợi khi mọi người đồng loạt quay đầu nhìn sang thì gã lúc này đã hóa thành một quả cầu thịt bị xoắn nát. Khiến đám người Minh Nhật tông ở xung quanh không không chế được mà lùi về sau vài bước, gương mặt cũng trở nên xám xanh.

"Vốn dĩ nghe nói Minh Nhật tông các ngươi nổi tiếng về lễ nghĩa liêm sỉ, nhưng hiện tại xem ra, cũng chỉ có thế mà thôi. Một cái a miêu, a cầu cũng dám tiếp lời của ta hay sao?"

Không quản bọn họ nghĩ gì, Huyết Minh chỉ đem Hy Tà tiên thu hồi lại. Sau đó mới đảo mắt đánh giá bọn họ, hừ lạnh một tiếng: "Trong các ngươi, ai là người đứng đầu đây a?"

Giận tím mặt, Trác Thiên Hạo liền từ sau đám người tiến về phía trước. Hai bàn tay cũng nắm chặt vào nhau. Từ khi trở thành đệ tử Minh Nhật tông đến giờ, người khác gặp bọn họ đều là cung kính có thừa. Khi nào lại phải chịu khinh khi đến như vậy? Nghĩ thế, Trác Thiên Hạo liền không khỏi lớn tiếng quát.

"Ngươi đừng hiếp người quá đáng!!!"

Thế nhưng, lời này của hắn vừa dứt, Hy Tà tiên liền lập tức lao về phía hắn. Đánh thẳng vào trên lưng của hắn, đem hắn hất đến ngã sấp xuống mặt đất. Lúc này, hắn chỉ cảm thấy trên lưng đau xót, y phục cùng một tảng lớn da thịt cũng đều bị kéo rách, máu thịt rỉa giữa.

Nhưng là, ngay khi Trác Thiên Hạo vừa chống tay định ngồi dậy thì "cạch cạch", tiếng bước chân hữu lực liền vang lên ở bên tai của hắn. Một đôi giày vải đen cũng liền theo đó giẫm lên trên mặt. Đem đầu hắn ép sát xuống đất, đầu đón khôn cùng.

Kế tiếp, thanh âm châm chọc của Huyết Minh cũng liền đi theo vang lên, giống như từng thanh dao găm ghim chặt vào trong lòng của Trác Thiên Hạo.

Đem niềm kiêu hãnh của hắn cũng đều đập ở dưới chân.

"Khinh người quá đáng thì đã sao a? Người lại có thể làm gì ta đây? Giết ta, ngươi làm được sao? Đánh ta, ngươi đánh lại sao? Còn cần ta?..."

"Xin lỗi, ngươi còn không có bản lĩnh đó đâu."

Nghe thấy lời này của Huyết Minh, ngay cả Hồng Đình cùng Ôn Văn cũng đều có chút không thể nhịn được mà tiến về trước vài bước. Nếu không phải bởi vì linh lực của bọn họ bị kim hãm không thể huy động được thì bọn họ đã sớm cùng hắn sống chết một phen rồi.

Đương nhiên, dị dạng của hai người bọn họ, Huyết Minh là nhìn ở trong mắt. Vì vậy, hắn liền lập tức đem uy áp của mình thả ra ngoài. Lúc này, tám người Minh Nhật tông, bao gồm cả Ôn Văn cùng Hồng Đình cũng đều cảm thấy trên vai nặng trĩu, khí huyết cuộn cuộn. Hai chân như đồ chì mà không ngừng trĩu xuống, "bịch bịch", đầu gối cũng va vào nền đất. Quý xuống trước mặt của Huyết Minh, mồ hôi đầy đầu.

Thấy vậy, Huyết Minh liền lập tức tán thưởng mà vỗ tay vài cái. Không nhanh không chậm tán dương bọn họ: "Đúng vậy đúng vậy, đây mới là tư thế chính xác cần phải làm khi nói chuyện với ta a."

Lúc này, tám người Minh Nhật tông chỉ cảm thấy vô cùng khuất nhục. Nhưng càng nhiều hơn lại là sợ hãi. Cái tên Ma thần này chỉ mới xuất thế được bao lâu thôi a, tu vi cư nhiên lại kinh khủng đến như vậy.

Nhìn đến bộ mặt ảm đạm, gân xanh nổi đầy đầu cùng với hai bàn tay đang hung hăng siết lại của bọn họ, Huyết Minh liền tựa cười như không cười mà nâng tay, ở trên lưng của mỗi người bọn họ đều quất cho một roi. Bàn chân cũng liên tục đạp, ở trên mặt của Trác Thiên Hạo ra sức chà ép.

"Đúng vậy, các ngươi tốt nhất đều nhẫn cho ta. Nhẫn không được cũng phải nhẫn. Nếu là ở bên ngoài đại lục, ta có lẽ còn sẽ lo sợ Minh Nhật tông các ngươi."

"Nhưng ở đây là Ma thần chi mộ a, cho dù lão tổ tông của các ngươi có đích thân đến đây đi nữa. Thì hắn cũng phải ngoan ngoãn quỳ xuống dưới chân của ta mà thôi."

"Cho nên, đừng đại dốt chơi đùa với lửa a. Sẽ chết đó."

****Chúc mừng truyện đạt 100 chương nha. Moa moa, tự nhiên thấy yêu tác giả ghê. (๑•۞•)~♥****

****Tiểu kịch trường:**

- -Nhóc: A Minh, mức độ chọc chó + tìm đường chết của ngươi đúng là ngày càng thâm hậu nga.
- -Huyết Minh: Quá khen.
- -Nhóc: Nhưng là, ngươi là nam chính, đừng có khiến ta sinh ra một loại ảo giác ngươi là vai ác có được hay không?
- -Huyết Minh: Ngươi đừng nói bậy, ta là vai ác.
- -Nhóc: Không phải, ngươi...
- -Huyết Minh: Ta không nghe, ta không thấy, ta không biết. Ngươi im đi!!!
- -Nhóc:.....

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Vô Vị

Gương mặt chà sát vào trên nền đất, đau đớn truyền tới khiến cho Trác Thiên Hạo không khỏi đưa tay muốn bắt lấy cẳng chân của Huyết Minh. Thế nhưng, ngay cả vật áo cũng chưa chạm vào được thì hắn đã trực tiếp bị Huyết Minh đá bay. Va vào trên tường, phát ra tiếng rầm rì đau đớn nhưng lại không gượng dậy được.

Lúc này, Huyết Minh lại nâng lên bước chân đi đến bên cạnh Ôn Văn. Giống như có điểm suy đoán mà dò hỏi: "Xem ra, ngươi là người có bối phận cao nhất trong số bọn chúng đi?"

"Đúng." Nghe thấy câu hỏi của Huyết Minh, Ôn Văn liền cúi đầu, âm trầm đáp.

Đối với sự thức thời của Ôn Văn, Huyết Minh liền không tiếp tục làm khó dễ hắn nữa mà lại bật cười. Không nhanh không chậm hỏi thăm một chút. Ban

này, khi ở trong sách cổ nhìn đến giới thiệu về Minh Nhật tông này, Huyết Minh cũng là đối với tông môn bọn họ sinh ra một tia hứng thú.

"Ồ, nghe nói Minh Nhật tông các ngươi có tận 5000 giới luật có đúng không? Nói nói một chút cho ta nghe thử xem."

Mặc dù trong lòng là vô vàn không tình nguyện. Thế nhưng, dưới áp lực nặng nề của uy áp tỏa ra kia. Ôn Văn cũng chỉ có thể cắn răng, từng câu từng chữ nói ra. Cơ hội, chỉ cần có được một cơ hội. Hẳn nhất định sẽ để tên ma tộc này chịu đựng hết thảy.

"Không được uống rượu, không được ăn thịt, không được tự tiện sát sinh, y quan không được bất chính, cư xử hữu lễ, cười không hé răng, nói không lớn tiếng. Kiểm bắt ly thân, không để ngoại nhân chạm vào. Không được phạm nhi nữ tình trường. Khi ăn, bát đĩa không được va vào nhau..."

"Đủ đủ..." Nghe đến đây, Huyết Minh liền sinh ra một cảm giác ngao ngán mà phát phát tay. Nhưng là, khi nhìn đến Trác Thiên Hạo đang cố sức bò dậy kia, hẳn liền không khỏi giễu cợt.

"Vậy hẳn thì sao? Làm sao lại có thể tiến vào làm môn đồ của Minh Nhật tông các ngươi được đây? Đừng nói với ta là đi cửa sau a..."

Bị người cắt ngang lời nói, Ôn Văn trong lòng liền ghen một hồi. Nhất là khi Huyết Minh hỏi đến "chuyện mất mặt" trong tông môn nhà mình, hẳn liền không khỏi âm thầm trừng mắt nhìn Trác Thiên Hạo. Âm lạnh như sương nói ra.

"Trác sư đệ được tông chủ nuôi dưỡng từ nhỏ, thiên tư trác tuyệt nên trở thành Thánh tử của Minh Nhật tông. Nhưng là, số giới luật mà hắn phạm phải, đúng là không thể đong đếm"

Thế nhưng, nghe xong lời này của Ôn Văn, Huyết Minh liền không vui mà hừ lạnh. Đừng nói là Trác Thiên Hạo, nếu hắn là hắn ta, hắn có lẽ cũng sẽ chịu đựng không nổi mấy cái giới luật cổ hủ như vậy. Nhưng là, không cưới vợ, không nam nữ tình trường...

"Nói như vậy, các ngươi là từ trong không khí chui ra hay sao a? Ta nói này, các ngươi cứ triệt để cạo trọc đầu mà đi tu hết đi. Vô vị, đúng là một đám u mê ngu xuẩn."

Bị mắng đến máu chó phun đầy đầu. Đám người Minh Nhật tông chỉ cảm thấy đầy bụng hỏa khí nhưng lại không có chỗ nào trút ra. Chỉ có thể cắn răng đem cục tức này nuốt vào trong bụng. Cái gì mà từ trong không khí chui ra kia chứ, bọn họ từ nhỏ đều là cô nhi không phụ không mẫu được Minh Nhật tông thu lưu có được hay không!

"Ừm, quả nhiên, ngươi vẫn là thú vị hơn bọn họ rất nhiều. Đúng không, tiểu bảo bối?" Chưa đợi Trác Thiên Hạo kịp hiểu ra thâm ý bên trong lời nói của Huyết Minh thì trên cổ của hắn bỗng dưng lại bị thứ gì đó quấn quanh. Lực lượng từ trên sợi roi truyền tới cũng trực tiếp đem cơ thể hắn kéo văng lên không trung, rơi xuống trước mặt của Huyết Minh.

Thế nhưng, đối diện với Trác Thiên Hạo một mặt phẫn nộ, Huyết Minh là chỉ cười nhạo mà đem hắn kéo dậy. Không nhanh không chậm nói ra: "Đúng a, chính là như vậy. Càng hận ta, căm thù ta, ngươi sẽ càng trở nên anh tuấn a. Cho nên, hãy căm hận ta nhiều lên đi."

Nam chính đại nhân.

Đúng vậy, đây cũng là lý do thật sự khiến hắn có hứng thú với Trác Thiên Hạo như vậy. Đây là phán đoán cũng như linh cảm của hắn. Cảm giác của Trác Thiên Hạo mang tới cho hắn trên cơ bản là cùng với Nhan Mạc Oa và Tuệ Trần giống nhau như đúc.

Vừa nhìn thấy, liền muốn đem bọn họ chà đạp một trận.

Từ từ đứng dậy, Huyết Minh liền đem Trác Thiên Hạo kéo lê theo sau. Khiến cho Trác Thiên Hạo không khỏi lao đảo ở trên mặt đất, lòng ngực cũng nghẹn nghẹn khó chịu do mất đi dưỡng khí. Đôi mắt trừng to nhìn Huyết Minh, giống như muốn đục một cái lỗ to trên người của hắn.

"Từ giờ trở đi, các ngươi đều phải nghe lệnh của ta. Nói cho các ngươi biết, ta giết các ngươi, chính là cùng giết một con kiến giống như nhau. Nếu như kẻ nào dám cả gan làm loạn, bày trò trước mặt của ta. Thì hẳn, chính là kết cục của các ngươi."

Vừa nói, ngón tay của Huyết Minh cũng vừa chỉ vào nơi máu thịt mơ hồ trên mặt đất kia. Sự cảnh cáo cũng hoàn toàn hiển lộ ra ngoài, khiến cho chín người của Minh Nhật tông có mặt ở đây đều cảm thấy sống lưng lạnh toát. Cúi đầu không dám bày tỏ quan điểm gì.

"Tốt, tốt. Hiện tại thì chuẩn bị rồi đi thôi a. Ba người các ngươi đi trước dò đường, ba người các ngươi đi ở sau cùng, còn các ngươi..."

****Cảm ơn Bacmm666 đã đẩy KP cho ta nhé. Đương nhiên cũng cảm ơn cả bạn CHINHtiểuca đã ủng hộ LT rồi a~**

****Tình trạng hiện tại của truyện, đau lòng lắm mấy tình yêu a:**

- -Số người đang đọc: 335.

- -Số người xem mỗi chương mới nhất: < 30. (1 ngày)

- -Số người like chương mới nhất: < 10.

- -Số người bình luận mỗi ngày: < 5.

**Nhóc: ôi, cuộc sống... OK, i'm fine.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Phản bội

Ở Tiểu Thủy trấn bên ngoài U Âm Sâm Lâm. Đám người Lãnh Hàn lúc này đã đi vào trong một toà khách điểm lớn ở đây, bao ba gian phòng tốt.

"Nghe nói gì chưa, công tử của Thái sư đại nhân - Hoa Tri vừa mới đến Tiểu Thủy trấn này của chúng ta a."

"Hả, Hoa đại công tử? Người là nói cái tên hoa hoa công tử phong lưu hảo sắc đó đó hả? Hửn đến nơi này, không biết lại sẽ làm hại bao nhiêu nữ trong sạch đây..."

"Phi, người thì biết cái gì chứ! Nếu được trở thành nữ nhân của Hoa Tri, nhất định sẽ là một bước lên mây, sang quý không ai bằng!"

"....."

Những lời nói về vị Hoa đại công tử này, đám người Lãnh Hàn cũng đều đã nghe thấy không ít, phải tận trăm lần có nhiều. Thế nhưng, ai làm việc này, Lãnh Hàn, Lãnh Kỳ, Y Trân cũng đều chum lên áo choàng đen che kín người. Giống như không để tâm đến lời nói của những người dân xung quanh mà chỉ đi thẳng về trước.

Trong khi đó, Vân Hinh là không ngừng ngoảnh đầu nhìn khắp nơi, cũng may bởi vì có áo choàng che lại nên cũng không quá mức dẫn nhân chú mục. Về phần Vân Ninh, mặc dù là cúi đầu yên lặng nhưng mỗi khi nghe thấy người trong khách điểm nói về Hoa Tri. Bàn tay của nàng liền liên tục nắm chặt rồi lại buông lỏng ra, giống như là đang băn khoăn gì đó.

Sau đó, Lãnh Kỳ cùng Y Trân ở một phòng, tỷ muội bọn họ ở cùng nhau, Lãnh Hàn một người một gian phòng. Đám người liền chia nhau ra ai về phòng này.

Chỉ vừa bước vào nhả gian ở cuối dãy lầu 2, Vân Ninh liền đã xoay người đem cửa đóng chặt lại. Sau khi xác định không có người nghe lén, nàng mới đem mũ chòm của mình nhắc lên. Từ từ đi đến bên cạnh Vân Hinh.

Đối với dị dạng hôm nay của tỷ tỷ mình, Vân Hinh làm sao có thể không nhận thấy được kia chứ? Vì vậy, một bên cởi ra áo choàng, một bên, nàng lại hỏi Vân Ninh: "Tỷ tỷ, người làm sao vậy a? Ta cảm thấy người giống như là có tâm sự..."

Im lặng không nói, Vân Ninh chỉ tiến về trước nắm lấy vai của Vân Hinh, khiến cho nàng ngồi xuống cạnh giường. Lại cúi đầu ở bên tai của nàng thủ thỉ: "Hinh nhi, ta quyết định, sẽ đi gặp Hoa thiếu gia, trở thành nữ nhân của hắn."

"Tỷ tỷ, người điên rồi!"

Nghe thấy lời này của Vân Ninh, Vân Hinh liền trực tiếp từ trên giường ngồi phắc dậy. Khóe miệng liên tục run rẩy, đôi mắt trừng lớn tràn đầy khó tin nhìn tỷ tỷ mình. Khuôn ngực cũng không ngừng phập phồng lên xuống, rõ ràng là kinh hách không nhẹ.

"Hinh nhi, ta không điên a!"

"Không điên? Người muốn phản bội chủ thượng hay sao a?" Đối với lời nói của Vân Ninh, Vân Hinh liền trực tiếp mở miệng phản bác. Nghĩ tới kết cục của những kẻ từng chết dưới tay Huyết Minh, nàng liền không nhịn được mà rét run.

Giống như là bị chọc phải chỗ không vui, Vân Ninh liền trực tiếp trở tay, quăng cho Vân Hinh một cái tát. Khi nhìn đến gương mặt trắng nõn của nàng đều hằn lên năm ngón tay đỏ chói. Vân Ninh mới đem nàng ôm vào lòng, tràn đầy lạnh lùng nói ra.

"Hinh nhi, người tỉnh tỉnh đi a. Lúc đầu, ta cũng thật sự muốn tận tâm tận lực với hắn. Thế nhưng, bọn họ đều nói đúng. Chỉ có làm nữ nhân của Hoa Tri, chúng ta mới có cơ hội trở mình. Mới không bị người đâm đạp nữa."

"Còn Huyết Minh, hắn chỉ là một tên ma tộc sống nay chết mai, không có ngày trở về. Đi cùng hắn, chúng ta sẽ không có kết quả tốt. Hắn không cho chúng ta được thứ chúng ta cần."

Trần đầy bi phần nói ra, Vân Ninh lại đưa tay xoa tóc của Vân Hinh, tràn đầy ý tứ van xin mà nói ra: "Ta biết, người thật lòng yêu hắn. Nhưng là, ở dưới vật chất, tình yêu liền trở nên nhỏ bé vô cùng. Cho nên, Hinh nhi a, nghe lời tỷ tỷ một lần thôi, có được hay không?"

Một lúc lâu sau, Vân Hinh liền lập tức òa khóc lên. Ôm chặt lấy vai của Vân Ninh, khóc đến tê tâm liệt phế. Chỉ nghe, một tiếng nói nghẹn ngào cũng đi theo vang lên bên tai của Vân Ninh: "Được..."

Quần Di Viện, Tiểu Thùy trấn.

Giữa bóng đêm yên tĩnh u lạnh, Quần Di viện lại phá lệ náo nhiệt, đèn đuốc sáng trưng. Người ra người vào liên tục thoi đưa, đông đúc không ngừng nghỉ. Ở trước cửa viện không biết lại đứng bao nhiêu cô nương như hoa như ngọc, mỗi người một vẻ, nắm lấy khăn tay nói cười ríu rít mời chào khách nhân.

Hôm nay, Quần Di viện vừa mới đón tiếp một tôn đại phật đang được truyền lưu trong miệng của vô số bách tính Tiểu Thùy trấn này. Đại thiếu gia của Hoa thái sư - Hoa Trì.

Theo cầu thang gỗ treo đầy màn lụa đi dần về lầu ba của Quần Di viện, không khó để nghe thấy tiếng cười giòn ồm ồm của nam nhân và nữ nhân. Hoan thanh tiểu ngữ ào ào không dứt.

Từ trên cửa giấy dầu nhìn vào trong gian phòng lớn nhất ở lầu ba, chỉ thấy lúc này, rượu thịt vưon vãi ở khắp nơi. Một đám nữ nhân trẻ trung xinh đẹp là đang không ngừng tròn đông tròn tây. Y phục mặc trên người cũng là vô cùng bại lộ, da thịt đều hiện hết ra bên ngoài.

Bây giờ đây, ở giữa căn phòng, một thanh niên gầy gò xanh xao, trắng bệch như ma ốm đang nở một nụ cười hắc hắc đáng khinh, không ngừng trái ôm phải chạy. Đuổi theo đám nữ nhân kia. Trên mặt của hắn còn quần lấy một cái bịt mắt, không biết là chiếc yếm của cô nương nhà nào.

"Khà khà, mỹ nữ, ta đến đây a..."

"Hoa thiếu gia, đến đây bắt ta đi a~"

"Thiếu gia, bên này nha..."

Đúng lúc này, chỉ nghe cửa giấy bỗng dừng lại bị người gõ vang. Tiếng cười đùa trong phòng cũng đi theo im bật lại, hành động của những người ở đây cũng đều giống như bị nhấn nút tạm dừng. Theo sau đó, bên ngoài liền truyền đến tiếng ầm ầm của một gã sai vặt.

"Công tử, công tử, bên ngoài có hai vị cô nương tìm ngài."

**Hôm nay lúc trưa Nhóc bị đau bụng a, nằm phòng y tế từ trưa tới giờ đây. Nên hôm nay có lẽ sẽ không bạo chương được rồi. Aizz, Vân Ninh, Vân Hinh a, ta khinh nha. ￣へ￣ Đồi hư ảo đưa em vào cơn mê...

**Đa tạ bạn thieugiahacam00 đã ủng hộ TLT cho Nhóc nhé. Tym tym (●'3')≡

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Tính kế

Ở bên trong quán trọ, Lãnh Hàn, Lãnh Kỳ, Y Trần cũng đều đang đứng ở cuối hành lang. Theo ô cửa sổ trên vách tường, đưa mắt quan sát con đường vắng vẻ bên dưới. Từ khi tỷ muội Vân gia rời khỏi, bọn họ cũng đã sớm tỉnh giấc. Thế nhưng...

"Tại sao người không cho chúng ta theo dõi bọn họ?" Có chút khó hiểu, Lãnh Kỳ liền nhíu mày hỏi. Nàng có cảm giác, hai tỷ muội nhà họ Vân này rõ ràng là có gì đó mờ ám. Thế nhưng, ngay khi nàng và ca ca định đi tìm hiểu thì lại bị Y Trần ngăn lại.

Đối diện với câu hỏi của Lãnh Kỳ, Y Trần chỉ là thờ dài một hơi rồi lắc đầu, xoay người đi trở về phòng. Cơ thể đơn bạc bị gió đêm lay động, môi đỏ hơi hé, âm thanh mềm nhẹ cũng theo đó vang lên: "Xem như cho bọn họ một cơ hội đi a."

Mong rằng, bọn họ sẽ không từ bỏ đi cơ hội cuối cùng lần này. Không tự tìm đường chết, ắt sẽ không chết.

Mà lúc này, sau nửa canh giờ trôi qua, tiếng động ầm ầm ở bên trong phòng rốt cuộc cũng được hòa hoãn lại. Chỉ còn tiếng khóc thút thít của nữ nhân là không ngừng vang lên ở bên trong sự lạnh lẽo thấu tận tâm can.

Chỉ thấy, theo căn nhà gian to lớn này quan sát dần vào trong. Chỉ thấy y phục nam nữ là đang vưon vãi khắp nơi trên nền đất. Trên chiếc giường gỗ đàn đồ mực, ở phía sau tấm màn che trong suốt, có thể lờ mờ nhìn đến hình dáng của ba thân ảnh, hai nữ một nam.

Mảnh che bị vén lên, bộ dạng của nam nhân cũng liền xuất hiện ở trong không khí. Chỉ thấy hắn có một dung mạo cũng xem như ưa nhìn, nhưng hốc mắt lại hãm sâu vào trong, mí mắt cũng đều thâm quầng. Làn da tái xanh, trắng bệch do đam mê tử sắc nhiều năm gây ra. Phảng phất như chỉ cần một ngọn gió thổi qua, hắn liền sẽ lập tức buông tay bỏ mình.

"Tien nhân, đúng là tien nhân mà, ngũ với bốn thiếu gia mà trong miệng lại gọi tên nam nhân khác. Nói cho ta, A Minh là kẻ nào!"

Giương mặt tái xanh, Hoa Tri liền phiên chán mà quát mắng Vân Hinh vẫn còn đang khóc tức tưởi kia. Nghe thấy tiếng quát tháo đầy giận dữ của hắn, Vân Hinh liền siết chặt lấy chiếc chăn trong tay. Co người ngồi trên góc giường, chôn đầu vào hai đầu gối của mình.

Hết rồi, nàng đã bị nam nhân này làm bẩn. Lúc này, nàng chỉ cảm thấy trên người tôm lợm, so với nuốt phải ruồi bọ đều phải kinh tởm hơn.

Nàng nhớ đến nam nhân dung mạo anh tuấn với đôi huyết đồng luôn tràn đầy lạnh nhạt đó. Nhớ tới nụ cười như có như không luôn vờn nơi khóe môi của hắn... Nước mắt của nàng liền không ngừng chảy ra như suối.

Nhưng là, nàng vĩnh viễn đều sẽ không thể quay đầu lại được nữa. Sẽ không...

Mất thấy Hoa Tri lại muốn nổi giận với Vân Hinh, một cánh tay ngo sen thon dài cũng liền từ sau tấm màn vờn ra, ôm lấy cổ của hắn. Theo sau đó, một giọng nói nũng nịu yếu ớt cũng vang lên. Khiến cho gương mặt đang nhăn nhó của Hoa Tri liền lập tức giãn ra.

"Công tử a~ Ngài đừng trách Hinh nhi mà, nàng còn nhỏ tuổi nên chưa hiểu chuyện. Nhưng về sau, nàng chắc chắn lại sẽ toàn tâm toàn ý, hết mực nghe theo lời ngài..."

Nhìn thấy bộ dạng yếu đuối của mỹ nhân nhi, tâm của Hoa Tri liền lập tức trở nên mềm nhũn, vội đưa tay ôm Vân Ninh vào trong lòng. Bắt đầu dỗ ngọt: "Tốt, mọi chuyện đều nghe Ninh Ninh."

Trong mắt hiện ra một tia chán ghét rất khó phát hiện được, Vân Ninh liền tùy ý Hoa Tri, để hắn ôm vào trong lòng. Bàn tay lại ở trên khuôn ngực gầy gò trơ xương của hắn vuốt ve qua lại, làm nũng.

"Công tử a, vậy thì chuyện ta nhờ ngài, đem đám người trong Phúc Nguyên lâu trừ khử thì phải làm sao nha?"

Lúc này, Hoa Tri đã sớm bị Vân Ninh làm cho thần hồn điên đảo rồi, làm sao còn nhận thấy được dị dạng của nàng nữa kia chứ. Vì thế, một bàn tay của hắn liền nhanh chóng mò mẫm trên da thịt của nàng, cười lạnh một tiếng: "Đương nhiên là được rồi. Dám chọc giận Ninh Ninh của ta, vậy thì cứ đến chịu chết đi."

Kế tiếp, đương nhiên là sẽ tiếp tục diễn ra một màn đồng cung sống động rồi. Nhưng là, từ đầu tới cuối, trong đầu của Vân Ninh đều là bóng lưng uy phong nắm trong tay thiết kiếm của một nam nhân nào đó. Trên gương mặt mỏng lung xa vời của hắn luôn dâng lên một nụ cười khinh cuồng. Giống như hắn là kẻ duy nhất đứng trên vạn giới này, là một vị chiến thần không bao giờ gục ngã.

Hắn, luôn luôn cao cao tại thượng như vậy.

Hắn, là nam nhân đầu tiên trên đời này luôn luôn lạnh nhạt với nàng như vậy. Tại sao, tại sao chứ?

Chỉ có một mình nàng biết, nàng muốn giết đám người Lãnh Hàn cũng không chỉ đơn giản là vì diệt trừ hậu hoạn như vậy.

Càng nhiều hơn, nàng muốn hắn nhớ đến chính mình, suốt đời suốt kiếp đều không thể quên được tên mình.

Cho dù, đó có là hận thù đi chăng nữa.

**Hôm nay ta vừa tiễn biệt 1 bạn đọc, lý do là bạn ấy cảm thấy phổi của mình không chịu đựng được drama ở đây. Ta cũng sẽ không níu kéo.

**Bởi vì sẵn đây thông báo cho mọi người biết, truyện này của ta viết là thể loại có bi có hài, có thăng có trầm, drama bay đầy trời mà không phải viết điền văn. Sắp tới còn sẽ có hai đại sự kiện khiến trụ tim người đọc. Nên ai có trái tim yếu đuối không chịu nổi thì có thể click back.

**Ha, nhưng đương nhiên. Đã là truyện thì phải có bình yên và sóng gió thì mới hấp dẫn rồi. Mặc dù hơi ngược đãi chút nhưng hay là được, nhỉ?

↖(^ω^)/

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Nên đến, vẫn sẽ đến

**Thấy hay nhớ like, thấy hay nhớ like, thấy hay nhớ like. Chuyện quan trọng x3 lần.

Ánh mặt trời vừa ngoi lên khỏi chân trời, Lãnh Kỳ liền vội vàng từ trên giường ngồi dậy. Nhanh chóng đem Y Trân ở giường bên cạnh đánh thức. Giương mặt đều tràn đầy vẻ lo lắng bất an.

"Y Trân, ngươi có cảm giác nơi đây vô cùng kỳ lạ hay không?"

Từ từ mở ra đôi mắt, Y Trân liền vô cùng bình tĩnh ngồi dậy, rũ xuống hàng lông mi đen dày như cánh quạt của mình. Mi tâm mang theo một chút thất vọng cùng ai oán: "Chung quy, nên đến cũng sẽ đến..."

Nghe thấy lời nói vô tận ân ý của Y Trân, Lãnh Kỳ liền nhanh chóng đứng lên mà chạy về phía cửa phòng. Đưa tay muốn mở ra cửa giấy, đi tìm Lãnh Hân. Thế nhưng, ngay khi chân của nàng chỉ còn cách ngạch cửa chưa đến một thước thì cửa phòng bỗng dừng lại mở ra. Lãnh Hân cũng đi theo đó bước vào trong phòng.

Trời đã tờ mờ sáng, thế nhưng trên đường cái vốn luôn nhộn nhịp thường ngày, hôm nay bỗng dừng lại trở nên im ắng lạ thường. Ngay cả một bóng người cũng không có. Đến cả trong quán trọ này, vốn dĩ nên là khách nhân nườm nượp nhưng hiện tại cũng đều là một mảnh lạnh băng. Một chút âm thanh nhỏ nhất cũng đều không có phát ra.

Khi nhìn đến cửa phòng đóng chặt không có một chút động tĩnh của hai tỷ muội Vân gia. Giống như nghĩ ra điều gì, Lãnh Kỳ liền cúi đầu trầm mặt: "Ca ca, chúng ta chạy sao?"

"Không chạy kịp nữa." Nhìn thấy cái lắc đầu của ca ca nhà mình cùng với âm thanh âm u của Y Trân, Lãnh Kỳ cũng không tiếp tục hỏi thêm gì nữa mà cùng bọn họ chậm rãi theo cầu thang đi xuống lầu.

Ngay khi sắp đặt chân xuống bậc cầu thang, Lãnh Kỳ bỗng dừng lại nghiêng người về phía Y Trân. Nhỏ giọng thầm thì một câu, nhưng lại mang theo ý tứ tuyệt đối không cho phép làm trái. Đây chính là do chủ thượng cần dặn, nàng và ca ca, nhất định sẽ tận lực.

"Lát nữa, ta và ca ca sẽ tranh thủ thời gian gây ra náo loạn. Khi đó, ngươi nhất định phải nhanh chân chạy đi. Có hiểu không?"

Gục đầu không nói, Y Trân cũng không có tiếp tục lằng nhằng từ chối gì nữa cả. Bởi vì nàng biết, trên vai của nàng đang gánh lấy vô số kỳ vọng của Huyết Minh. Nàng nhất định sẽ không để cho hấn thất vọng.

"Lạch cạch, lạch cạch"

Vừa bước xuống lầu 1 của khách điểm, ba người bọn họ liền nhanh chóng phát hiện ra, nơi đây từ lâu đã sớm tụ tập một đám người mặc y phục thị vệ đang đem quán trọ này vây quanh lại. Nhưng có lẽ, bởi vì tầng 1 này có thiết lập kết giới cách âm nên khi này bọn họ cũng không có phát hiện ra được thanh âm gì cả.

Lúc này, ở một bàn trà đặt giữa lầu 1 đang ngồi một cái nam nhân. Hai tay của hắn lại ôm hai cái mỹ nhân dung mạo giống nhau như đúc. Mà khi nhìn đến hai người này, ba người Lãnh Hân cũng đều không có cảm giác ngoài ý muốn.

Nghe thấy tiếng bước chân vang lên, Hoa Tri liền lập tức nâng mắt nhìn về thang lầu. Khi xem đến ba người đang phủ lên áo choàng từ trên lầu bước xuống kia. Vỗ tay cười ha hả, tràn ngập tán thưởng mà hô.

"Triệt Sinh Thủ, ngươi đúng là dự liệu như thần a. Ha hả, ngươi nói bọn họ sẽ ngoan ngoãn đi xuống. Thật sự đã ngoan ngoãn đi xuống rồi kìa."

Đối với sự tán dương của Hoa Tri, nam nhân trung niên bộ dạng trầm ổn, bình tĩnh bên cạnh hắn cũng chỉ là nhàn nhạt ôm lấy đại đao mà khom người. Không kiêu ngạo, không sùng nịnh đáp lời: "Công tử quá khen, Lư Chấn không dám nhận."

Ba người Lãnh Hân lúc này cũng là đang tràn ngập cảnh giác mà nhìn chăm chăm vào Hoa Tri. Không, nói đúng hơn là nhìn Triệt Sinh Thủ - Lư Chấn bên cạnh hắn. Bởi vì bọn họ có thể nhận thấy được, ở phe địch, gã chính là rắc rối lớn nhất của bọn họ. Tu vi cao thâm, bọn họ đều không dò tới.

Lần trước, sau khi cùng Huyết Minh song tu, Y Trân liền phát hiện ra được tu vi của bản thân đã thăng tiến một mảng lớn, trực tiếp đột phá đến Kiểm tông cảnh tầng 1. Thế nhưng, hiện giờ, nàng lại nhìn không thấu tu vi của tên nam nhân trung niên này. Đoán đến đây, Y Trân liền không khỏi sinh ra một loại cảm giác nguy cơ.

"Khắc khắc, ta nói cho các ngươi biết. Các ngươi đắc tội ai không đắc tội, lại đi đắc tội hai cái tiểu mỹ nhân nhà ta. Cho nên, hôm nay, các ngươi không chết là không thể!"

Cười một tiếng tràn đầy phách lối, Hoa Tri liền đưa tay ôm lấy eo của Văn Ninh. Hoàn toàn không đem ba tên sắp chết trước mắt này đặt vào trong mắt.

"Công... công tử, trong số ba người bọn họ, còn có hai cái mỹ nhân a..." Nhịn xuống ghê tởm trong lòng, Văn Ninh liền gượng lấy một nụ cười, học theo tỷ tỷ mình đưa tay ôm lấy cánh tay của Hoa Tri. Khẽ lắc lắc. Trong mắt ánh lên vô vàn hận ý.

Nàng không cam tâm, vì sao, vì sao bọn họ lúc nào cũng được hấn quan tâm săn sóc. Vì sao hai cái tiện nhân này lại có thể yên ổn ở bên cạnh của hấn, làm nữ nhân của hấn?

Trong khi đó, nàng lại phải bị tên nam nhân buồn nôn này làm nhục.

Nếu vậy, nàng liền sẽ không chịu đựng một mình. Nàng muốn để cho hai cái tiện nhân này cũng phải chịu đựng sự đau khổ mà nàng đã gánh chịu. Nàng muốn nhìn xem, khi bọn họ đã bị chơi hỏng, hẳn sẽ còn cần bọn họ nữa hay không.

Nam nhân mà Vân Hinh nàng không có được thì kẻ khác cũng đừng hòng có.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Bắt làm con tin

Nghe thấy Vân Hinh nói ở đây có mỹ nữ, ánh mắt của Hoa Tri liền lập tức sáng lên. Dù sao, hẳn cũng không tin, Vân Hinh lại dám cả gan lừa gạt hắn. Vì thế, nở nụ cười hắc hắc, hắn liền phát tay phân phó Lưu Chấn: "Triệt Sinh Thủ, người đem bọn chúng bắt lấy cho ta. Nam giết, nữ trói lại là được. Nếu không phải vạn nhất thì đừng làm các nàng đau."

Mà lúc này, gương mặt của Y Trân cùng Lãnh Kỳ cũng đều lập tức lạnh lại. Cứu vật trả ơn, cứu nhon trả oán, quả nhiên cũng không phải là nói ngoa a. Bọn họ vạn vạn đều không nghĩ tới, hai cái nữ nhân nhà họ Vân này cư nhiên lại tâm ngoan thủ lạt đến như vậy.

Lệnh của Hoa Tri vừa dứt, Lưu Chấn liền lập tức nhanh chóng huy động đại chưởng, đánh về phía ba người Lãnh Hàn. Thế nhưng, ngay khi trao thủ của gã sắp bắt được Lãnh Kỳ thì "keng" một tiếng, thiết kiếm của Lãnh Hàn liền lập tức đâm về phía gã. Khiến cho gã không thể không thu hồi tay, dùng đao đón đỡ.

Ánh lửa chột lóe mà qua, khi Vệ Minh kiếm của Lãnh Hàn va vào trên thanh đại đao của Lưu Chấn thì âm thanh "ken két" cũng liên tục vang lên. "Rắc", chỉ thấy trên thanh đại đao của Lưu Chấn bỗng dừng lại hiện lên từng vết rạn nứt gãy vỡ. Theo sau đó, thanh đại bản đao này cứ thế liền gãy làm hai nửa.

Vệ Minh kiếm của Lãnh Hàn cũng liền thuận thế đâm thẳng về trước. Trong giây phút kinh ngạc chột qua, Lưu Chấn vội vàng né tránh thiết kiếm. Thế nhưng, cánh tay phải của gã cũng không may mắn đến vậy mà bị Vệ Minh kiếm đâm trúng.

Nhìn lấy thanh đao bị chém thành hai nửa trong tay mình, Lưu Chấn chỉ cảm thấy một trận khó tin chạy lên đại não. Làm sao có thể? Phải biết, thanh đại đao này của gã, chính là vũ khí Địa cấp a. Mặc dù chỉ là hạ phẩm nhưng cũng không thể xem như bùn đất như vậy được, nói gãy liền gãy.

Nhưng là, trong khi Lưu Chấn rơi vào trong vô vàn tự hỏi thì Y Trân bỗng dừng lại động. Cơ thể lóe lên, nhanh chóng xuất hiện trước mặt Hoa Tri. Đưa tay liền nắm lấy cổ áo của Hoa Tri, đem hắn lôi ngược về phía sau. Chủy thủ trong tay áo của nàng cũng xuất hiện, kề lên trên cổ của hắn. Một tay khác lại vòng qua người hắn, đem hắn áp chế lại.

"Leng keng, leng keng"

Nhìn thấy dị biến nổi lên, đám thị vệ xung quanh khách điểm lập tức ủa vào trong đại sảnh. Trường kiếm đeo bên hông bọn họ cũng đều được lấy ra, ánh sáng lạnh lẽo cùng ba người Lãnh Hàn hình thành thế giằng co với nhau.

"Y Trân, người còn không mau buông tay chịu trói? Nếu người dám làm tổn thương Hoa thiếu, người nhất định sẽ chết không toàn thây..." Vô bàn một cái, Vân Ninh liền lập tức chỉ tay về phía Y Trân quát lớn. Trong lòng thầm nghĩ, nữ nhân này đúng là không biết điều mà. Cư nhiên lại còn dám phản kháng.

Thế nhưng, lúc này, Lãnh Kỳ cũng là rút ra trường kiếm mà đem Y Trân bảo vệ ở sau lưng mình. Hàn khí từ trên thân kiếm cũng cùng Vân Ninh mặt đối mặt, khiến cho nàng không thể không lùi về sau vài bước. Bị khí thế của Lãnh Kỳ ép lùi.

Liếc nhìn đám thị vệ đối diện, Y Trân liền trầm giọng nói ra: "Tất cả bỏ vũ khí xuống, nếu không, ta liền giết chết hắn."

Vừa nói, chủy thủ trên tay nàng cũng liền cùng cổ của Hoa Tri thu hẹp lại khoảng cách. Đem hắn dọa đến mồ hôi lạnh đầy đầu, vô cùng sợ hãi mà oa oa kêu to. Tràn đầy phần nộ mà quát lớn một tiếng.

"Đám ngu ngốc các người, mau bỏ vũ khí xuống cho ta. Mau lên..."

Nghe thấy mệnh lệnh này, đám thị vệ không khỏi hai mặt nhìn nhau. Sau đó lại liếc nhìn Vân Ninh, muốn dò hỏi ý kiến của nàng. Cuối cùng, sau giây phút suy nghĩ, Vân Ninh cũng là gật đầu đồng ý, để tất cả bọn họ buông xuống vũ khí trong tay.

Lúc này, nhân lúc mọi sự chú ý đều rơi vào trên người Hoa Tri. Lưu Chấn mới dần dần di chuyển bước chân, bàn tay được giấu sau lưng gã cũng âm thầm vận động linh khí. Chờ đợi một thời cơ thích hợp liền sẽ xuất chiêu.

Thế nhưng, một vết lam mang lại nhanh chóng hiện ra trước mắt của Lưu Chấn. Chỉ thấy Lãnh Hàn là đang cầm trong tay Vệ Minh kiếm chắn ngang trước mặt gã. Thủy nguyên tố cũng không ngừng lượn lờ quanh thân kiếm, tỏa ra từng đợt lãnh mang khiến bước chân của gã không khỏi khựng lại.

"Triệt Sinh Thủ, người tốt nhất không nên vọng động, nếu không, kết quả người sẽ tự biết." Nhìn thấy việc này, chùy thủ trong tay Y Trần liền ở trên cổ của Hoa Tri về lên một đường vết máu. Âm thanh đe dọa của nàng cũng theo đó vang lên.

Trên cổ truyền tới đau nhức, Hoa Tri liền sợ đến mất mặt mà vội vàng hô lên. Trùng lớn hai mắt nhìn chăm chăm Lưu Chấn: "Lưu Chấn, người không được đến gần đây!"

Mệnh lệnh của Hoa Tri đã buông xuống, Lưu Chấn cũng không thể không nghe. Bước chân của gã quả nhiên dừng lại, bàn tay đang tụ lực kia cũng theo đó rũ xuống. Nhưng ánh mắt gã vẫn lảng lảng quan sát nhất cử nhất động của đám người bọn họ.

Lúc này, ba người, lấy Y Trần làm trung tâm, đã bắt đầu di chuyển từng bước một về hướng cửa lớn của quán trọ. Nơi bọn họ đặt chân tới, đám thị vệ xung quanh cũng đều nhanh chóng tản ra, nhường đường cho bọn họ.

Vân Ninh cùng Vân Hinh cũng là cùng đám người vòng ra phía sau, cùng bọn họ gặp thoáng qua. Mắt thấy ba người sắp đặt chân ra khỏi cửa lớn thì Lưu Chấn bỗng dừng lại động. Mảnh lưỡi đao bị gãy ban nãy đã bị gã nắm ở trong tay. Dừng làm âm khí, bay về phía Y Trần.

****Cảm ơn bạn Aksky đã đẩy KP cho ta nhé. Ngày mai sẽ bọo chương nha.**

****Bởi vì hôm nay có mẹ ghé thăm nên ta sẽ không bọo chương được.**

****Sẵn định chính một chút, ta là NỮ, là NỮ. (Mấy bạn nào từ đầu tới giờ đọc không sao, thấy ta là nữ lại chê này chê nọ, nói này nói nọ là ta và cho không trực phát nào nhé!)**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Tự tử

****Thấy hay nhớ like, thấy hay nhớ like, thấy hay nhớ like. Chuyện quan trọng x3 lần.**

Thế nhưng, ngay khi mảnh đao sắp đánh trúng Y Trần thì bên ngoài khách điểm bỗng dừng lại bay đến một luồng ma khí. Đem mảnh đao đánh thành bột mịn. Không những vậy, luồng ma khí này cũng không có một chút dấu hiệu dừng lại nào mà lao thẳng về phía Lưu Chấn.

"Phụt..."

Bị ma khí đánh vào ngực, cơ thể Lưu Chấn liền lập tức bay đi. "Ầm ầm", va vào trên thân của vài cái thị vệ ở sau. Đem bọn họ cùng nhau lao thẳng về hướng bức tường gỗ của khách điểm. Đem bức tường gỗ này đều va đến đổ vỡ.

"Triệt Sinh Thủ?" Giật mình, Vân Ninh vội vàng chạy đến bên cạnh của Lưu Chấn. Muốn đưa tay đem gã đỡ dậy, xem thử tình trạng của gã ra sao.

Thế nhưng, này vừa nhìn, Vân Ninh liền không khỏi thấy rợn sống lưng. Chỉ thấy Lưu Chấn cùng với ba tên thị vệ bị gã đụng trúng lúc này cũng đã khí tuyệt bỏ mình. Ánh mắt trợn trừng, khoe miệng không ngừng trào ra máu đen. Tử trạng vô cùng thê thảm.

Không chỉ riêng nàng, ba người Lãnh Hàn cũng đều cảnh giác cao độ lên mà đưa mắt đánh giá tứ phía. Trong tay lời kéo lấy Hoa Tri, từng bước một lùi ra khỏi cửa quán trọ.

Lúc này, ánh mắt của bọn họ liền nhanh chóng rơi vào trên một bóng người. Mà người này, rõ ràng chính là Sở Vân đã vắng mặt từ lâu. Thế nhưng, nếu không phải đã từng chung đụng với nhau trong thời gian dài thì ba người bọn họ có khi cũng đã không nhận ra nàng.

Chỉ thấy gương mặt vàng vọt, chẳng chịt vết thương của nàng lúc này đã trở nên trắng bạch đến kỳ dị, không có nửa điểm huyết sắc. Đôi mắt đen thẫm lúc này cũng đã phủ lên một tầng huyết sắc lò mờ, hiện lên vẻ âm tà quỷ dị, tràn ngập lạnh lùng. Quanh thân nàng cũng đều bao phủ bên trong nồng đậm ma khí, phảng phất như trăm ngàn oán linh đang đưa tay cào xé không trung.

Hắc y theo gió phất đi, Sở Vân chỉ là mắt lạnh nhìn hết thấy. Cơ thể lơ lửng trên không khí, nâng lên một một bàn tay. Các ngón tay thon dài của nàng cũng dần dần nắm lại với nhau.

Theo sau đó, chỉ thấy trên trăm tên thị vệ bỗng dừng lại giống như là bị thứ gì đó bắt lấy, từ từ bay lên khỏi mặt đất. Gương mặt của mỗi kẻ đều là tràn ngập đau khổ, điên cuồng giãy giụa. Sau đó, chỉ thấy tử trạng của bọn họ đều giống y hệt như Lưu Chấn, đôi mắt trợn trắng, phảng phất như bị người hút mất linh hồn.

"Ầm, ầm..."

Khi cánh tay của Sở Vân lại lần nữa phát xuống. Đám thị vệ này cứ vậy liền liên tục rơi lạch bạch xuống mặt đất. Căn bản không được đối xử giống như

là người, mà ngược lại, lại càng giống như bao tải hơn.

"Sở Vân!!!" Hô lên một tiếng, ba người Lãnh Hàn liền nhanh chóng kéo theo Hoa Tri chạy đến bên cạnh của Sở Vân. gương mặt tràn ngập đề phòng rốt cuộc cũng có thể hòa hoãn được một chút.

Liếc nhìn bọn họ, Sở Vân liền từ trên không trung hạ xuống, động tác cũng không được thuần thục cho lắm. Cũng may, nàng vẫn là tới kịp lúc. Cũng không có phụ sự phó thác của chủ thượng.

Thế nhưng, trái ngược với đám người bọn họ. Hai tỷ muội Vân gia cùng với Hoa Tri chỉ cảm thấy tâm như tro tàn. Đám cận vệ của bọn họ cứ vậy liên tục diệt rồi. Vậy thì kết quả của bọn họ... Nghĩ đến đây, Hoa Tri không khỏi vội vàng la lên.

"Đừng, đừng giết ta a. Là bọn chúng, tất cả là do đám tiện nhân này ở bên cạnh ly gián. Nếu không, cho ta mười lá gan ta cũng không dám trêu chọc các vị đâu. Ô ô, tin ta đi a. Ta là người tốt... Ách..."

Nhưng là, chưa để cho Hoa Tri kịp nói dứt lời thì một thanh chủy thủ đã cắm thẳng vào trong cổ họng hắn. khiến cho miệng của hắn không thể không khép mở trước không khí, giống như là muốn nói gì đó. Mà mỗi lần như vậy, vết thương trên cổ của hắn liền theo đó trào ra máu tươi.

Buông ra bàn tay Y Trân, phát hiện ánh mắt của mọi người đều đặt lên chính mình. Sở Vân liền lạnh giọng nói ra: "Chủ thượng có lệnh, giết bất luận tội!"

Nhiu mày, Y Trân cũng thu hồi lại chủy thủ và bàn tay đang ghim trên người Hoa Tri rồi lùi về sau vài bước. Mất đi thăng bằng, Hoa Tri liền lập tức gục xuống mặt đất. Đưa tay ôm lấy cổ họng của mình, giãy giụa thêm vài cái nữa, chết không nhắm mắt.

"Hahaha..."

Nghe thấy tiếng cười tràn đầy điên cuồng này vang lên, bốn người Lãnh Hàn không khỏi đưa mắt nhìn về nơi âm thanh phát ra. Chỉ thấy lúc này, Vân Hinh là đang lao đảo đứng dậy. Liên tục cười không ngừng nghỉ, thế nhưng, nước mắt lại thấm đẫm gương mặt nàng.

"Hay, giết rất hay a. Y Trân, Lãnh Kỳ, Sở Vân...Kiếp này, Vân Hinh ta xem như là thua các ngươi. Thắng làm vua, thua làm giặc, ta sẽ không cầu xin các ngươi tha mạng cho ta."

Liên tục vỗ tay, Vân Hinh lại đi đến bên cạnh thi thể của một tên thị vệ. Nắm lấy thiết kiếm của gã rồi gơ về phía trước. Ngay khi những người khác chưa kịp phản ứng thì nàng bỗng dừng lại đem thiết kiếm quay ngược lại, đâm thẳng vào tim của mình.

"Phập" một tiếng, thiết kiếm không có nửa phần khó khăn đâm xuyên qua lòng ngực của nàng. Máu cũng từng giọt, từng giọt một theo mũi kiếm chảy ra. Cơ thể nàng theo đó cũng ngã xuống mặt đất, phát ra tiếng vang trầm trọng.

Lúc này, Vân Hinh bắt đầu nhớ lại thời gian trong cả cuộc đời của mình. Nàng hận Vân Ninh, hận phụ mẫu, hận Y Trân, hận cả bản thân mình. Thế nhưng, nàng chưa từng oán hận nam nhân đó...

Bởi vì, đó là nam nhân mà Vân Hinh nàng yêu, cam tâm tình nguyện yêu.

Đêm đó, sau khi đến tìm Hoa Tri, nàng đã hối hận, nàng muốn trở về. Thế nhưng là, tỷ tỷ của nàng cứ nhiên lại đem nàng trói lại, đưa lên giường của tên súc sinh đáng ghê tởm đó.

Ha, giống như người ta thường nói. Trên đời này, vốn không có thuốc chữa hối hận. Kẻ đáng thương, ắt cũng có chỗ đáng hận. Lần tự tử này, có lẽ là hành động điên cuồng mà có chủ kiến nhất trong cuộc đời của nàng.

Nàng đã bị sự ghen tuông che mờ mắt, sinh ra suy nghĩ độc ác với đám người Y Trân. Khi đó, nàng đã nên chết, nàng biết, không ai cứu được nàng nữa.

"Huyết...Minh..." Ánh mắt mơ màng mà nói ra hai từ không có một chút sức lực này. Vân Hinh liền trực tiếp nhắm mắt lại, hơi thở phảng phất.

****Cảm ơn bạn KurogamiDevarus đã ủng hộ LT cho ta nhé. Ngày mai sẽ bạo chương nha.**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Có thù tất báo

****Thấy hay nhớ like, thấy hay nhớ like, thấy hay nhớ like. Chuyện quan trọng x3 lần.**

"Hinh nhi..." Hô lên một tiếng tê tâm liệt phế, Vân Ninh liền vội vàng chạy về phía thi thể của Vân Hinh. Nước mắt trực trào, ôm nàng vào lòng không ngừng lâm bẩm.

"Hình nhĩ, đừng làm tỷ tỷ sợ a, muội mau tỉnh lại đi. Tỷ tỷ sai rồi..."

Nhìn lấy hai tỷ muội bọn họ, gương mặt tràn đầy băng sương. Y Trần liền từ trong tay của Lãnh Kỳ đoạt lấy thanh kiếm, nhanh chóng đi về phía bọn họ. Hiện tại, bọn họ có lẽ là thật sự đáng thương. Thế nhưng, nếu hôm nay, người thất thủ là nàng thì có lẽ, so với bọn họ, nàng sẽ càng thêm thể thảm hơn.

Trong một số trường hợp, sự thương hại, chính là không đáng một đồng.

Vốn đang khóc đến nghẹn ứ, nhưng khi nhìn đến Y Trần một mặt âm trầm đi về phía mình. Vân Ninh không khỏi buông ra thi thể của Vân Hinh, liên tục lê người về sau.

"Y...Y Trần, ngươi...ngươi muốn làm gì? Nể tình chúng ta từng là tri kỉ với nhau, ngươi tha cho ta đi. Ta chỉ là bị ma xui quỷ khiến nên mới phạm phải sai lầm như vậy thôi..."

Thế nhưng, mặc cho nàng liên tục cầu xin tha thứ. Ánh kiếm chột qua, một cánh tay của nàng liền nhanh chóng rơi xuống mặt đất. Kế tiếp liền đến cánh tay còn lại, hai chân. Vô cùng chuẩn xác đem nàng gọt thành nhân côn.

"Aaaa...Y Trần...ngươi cái tiện nhân...có giỏi thì giết ta đi..."

Không nói một lời, Y Trần lại từ trên thi thể của một tên thị vệ gần đó xé lấy một tấm vải. Nhét vào trong miệng của Vân Ninh, đem ô ngôn uế ngữ của nàng đều đổ ở trong miệng. Không thể phát ra mảy may.

"Giết người? Ta sẽ không." Lôi theo thiết kiếm, Y Trần liền lạnh lùng nói ra hai từ này. Đi trở về bên cạnh Sở Vân.

Lúc này, chỉ thấy từng luồng khí đen xung quanh Sở Vân lại toả ra ngày càng nồng nặc. Nhìn như ma khí nhưng thực chất lại không phải ma khí, không thể diễn tả được bằng lời.

Lấy Sở Vân làm cội nguồn, từng luồng khí đen khổng lồ liền cuộn cuộn trào ra bên ngoài. Hóa thành từng đám lệt quỵ giương nanh múa vuốt, gương mặt tràn đầy dữ tợn cùng đáng sợ. Phát ra tiếng rít gào thê lương, thấu tận tâm can.

Bất động thanh sắc, Lãnh Hàn liền đưa tay đem Lãnh Kỳ cùng Y Trần kéo về sau một chút. Cùng đám khí đen khủng bố đó cách ly với nhau. Bọn họ có thể cảm nhận được, Sở Vân bây giờ rất là mạnh, không những vậy. Trên người nàng nhất định cũng đã xảy ra thuốc biến.

Đứng ở cạnh nàng, bọn họ lại có cảm giác như đang đứng cạnh một cái xác chết. Cứng ngắt, lạnh lẽo, tử khí tràn đầy. Thế nhưng, khi nhớ đến một quy tắc do Huyết Minh đặt ra, đó là không được tìm hiểu quá nhiều về tạo ngộ của người khác. Bọn họ liền không khỏi đồng loạt lãng sang chuyện khác.

"Đám người trong Tiểu Thủy trấn này rõ ràng đã biết trước việc Hoa Trì sẽ tìm đến chỗ của chúng ta để gây phiền phức, cho nên mới đồng loạt di tán, đóng cửa không ra ngoài. Thế nhưng, trong số bọn họ, không có ai lên đưa tin cho chúng ta hết a..."

Nghe thấy lời cảm khái của Lãnh Kỳ, Y Trần liền lãnh đạm đáp lại, liếc nhìn con đường lớn không một bóng người trước mắt mình:"Bọn họ sợ Hoa Trì giết bọn họ, nhưng lại không sợ chúng ta giết bọn họ a. A Minh luôn nói, có thù thì phải tất báo. Cho nên..."

"Diệt thành..." Chưa đợi Y Trần nói xong, Lãnh Hàn đã tiếp lời nàng mà lạnh nhạt phun ra hai từ này.

Lời này của Lãnh Hàn vừa theo gió thoảng qua, chỉ thấy đám oán linh xung quanh Sở Vân cũng đã bắt đầu lao về trước. Gặm cắn thi thể cùng huyết nhục của Hoa Trì, Vân Hinh và đám thị vệ xung quanh.

"A...a..." Lúc này, Vân Ninh cũng đã bị hai cái oán linh vây quanh. Bọn chúng bắt đầu gặm nhấm lấy máu thịt của nàng. Bởi vì tay chân bị chặt đứt, miệng lại bị bịt kín lại. Nàng cũng chỉ có thể liên tục phát ra tiếng gào thét tràn đầy đê nén cùng thống khổ. Con người trừng lớn như muốn nứt ra, trơ mắt nhìn bản thân bị sống sờ sờ ăn thịt.

"Vừa lúc, đám oán linh này của ta cũng cần huyết nhục tươi sống để bồi bổ..."

Đến chính bọn họ cũng không có phát hiện ra được, từ khi bọn họ đi chung với Huyết Minh đến nay. Từ cách hành xử đến suy nghĩ của bọn họ cũng đều đang dần dần bị Huyết Minh đồng hóa, tẩy não.

Bên trong Ma thần chi mộ, Huyết Minh là đang cùng đám người Minh Nhật tông đi chung với nhau. 3 tên đệ tử dò đường ở phía trước, 3 tên đệ tử bảo hộ ở phía sau. Hồng Đình, Trắc Thiên Hạo, Ôn Văn là đang đi cùng một hàng với hắn. Trên tay mỗi người đều bị Khốn Tiên Tác quấn lấy, nối lại với nhau. Đương nhiên, không bao gồm Huyết Minh ở trong đó.

Lúc này, Huyết Minh bỗng dừng lại nhận được truyền âm từ Sở Vân. Bởi vì Cục Viêm huyết mạch, hắn cùng Sở Vân cũng đã có một mối quan hệ chủ tớ. Tương tự như giữa tu sĩ và linh thú của mình. Khiến cho bọn họ có thể thông qua ý niệm truyền đạt ý nghĩ với nhau.

"Chủ thượng, ta đã theo kịp đám người Y Trần, sau đó..."

Được sự cho phép của Huyết Minh, Sở Vân cũng bắt đầu một năm một mười đem tất cả sự việc xảy ra ở Tiểu Thủy trấn báo lại cho hắn hết. Không thêm bớt dù chỉ là nửa lời.

Đội nàng nói xong, Huyết Minh cũng chỉ là không mặt không nhạt đáp lời: "Giết liền giết đi a. Là cầu, liền sẽ không bỏ được thói ăn phân. Từ trước đến giờ, ta cũng chưa từng tin bọn họ sẽ thay đổi."

"Kể từ ngày bọn họ nảy sinh ý nghĩ xấu xa với ta, bọn họ đã không có thêm được cơ hội nào khác nữa rồi. Đã làm sai, thì không xứng có được cơ hội."

**Cảm ơn bạn Ssoáicca đã ủng hộ LT cho ta nha. (~ ^~)♥

**Sẵn thông báo cho mọi người biết luôn, bà Vân Hinh này âm hồn bất tán a, về sau sẽ còn xuất hiện. Một ngày chưa "ăn" được Huyết Minh thì bà không cam tâm đi đâu thai đâu.

**Tình iu nào thương hương tiếc ngọc thì ta thành thật rất xin lỗi. Truyện khác đối với mỹ nữ nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa thế nào thì ta không biết. Chứ truyện này của ta, số mỹ nữ bị giết không có trăm cũng có ngàn a.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Đoạt Kiếm

"Vân Ninh, kẻ này là một nữ nhân có chút tiểu thông minh, nhưng đã tâm lại quá lớn, không phải là vật trong ao. Về phần Vân Hinh, nàng ta có lòng trung thành. Thế nhưng, nàng ta lại là một người không có chủ kiến, dễ bị người khác làm lung lạc suy nghĩ. Không đáng được trọng dụng."

Nghe thấy lời giải thích không chút mập mờ của Huyết Minh. Sở Vân liền thở dài một hơi. Quả nhiên, đúng như trong suy nghĩ của nàng, chủ thượng từ lâu đã dự đoán đến việc bọn họ sẽ phản bội người, cho nên mới có thể bình chân như vại.

"Chủ thượng, vậy thì hai viên tẩy tẩy đan kia..."

Bật cười, Huyết Minh không khỏi nheo mắt lại mà khẽ liếc nhìn bên trong không gian hệ thống. Dưới sự kinh ngạc khôn cùng của Sở Vân, hắn mới tràn đầy đắc ý mà cười nhạt.

"Là giả a. Đó chỉ là hai viên Bồi huyết đan vô cùng tầm thường mà thôi. Hai viên tẩy tẩy đan thật vẫn còn đang ở trên người của ta đây. Đội ngày tụ hợp, ta sẽ đem chúng đưa cho Y Trần cùng Lãnh Kỳ."

Thế nhưng, không hề cho Sở Vân tiếp tục đề tài này. Huyết Minh chỉ là nhướn mày, có điểm hiếu kỳ dò hỏi: "Sở Sở a, ta có cảm giác, người giống như là mạnh hơn rồi a. Tu vi so với ta lại càng cao thâm mịch trắc."

Đối với sự ngạc nhiên tò mò của Huyết Minh, Sở Vân cũng là không có ý định giấu giếm. Vì thế, nàng liền vô cùng thẳng thắn mà đem mọi chuyện giải thích cho hắn nghe. Khiến cho tâm tình của hắn không khỏi trở nên vô cùng tốt.

Từ khi cùng Huyết Minh từ biệt, Sở Vân đã một đường lang bạc theo sau xe ngựa của đám người Lãnh Hân. Trong thời gian này, nàng cũng bắt đầu quan sát Dưỡng hồn tháp mà hắn tặng cho. Sau đó lại sinh ra một ý tưởng to gan, đó là đem cơ thể mình dung hợp với Dưỡng hồn tháp.

Nhưng làm Huyết Minh khó tin chính là, Sở Vân lại thật sự thành công, đem bản thân luyện chế thành một toà Dưỡng hồn tháp sống. Không những vậy, nàng còn đem đám quý nô được hắn luyện chế ra đều hấp thụ hết. Khiến cho tu vi của nàng nhanh chóng tăng vọt, đột phá Kiếm tiên cảnh. Cao hơn Huyết Minh hai đại cảnh giới. Có thể đạt không mà đi. Đương nhiên, cũng chỉ có thể đạt không không cao hơn mặt đất quá 2 trượng.

Đối với việc tu vi của Sở Vân trở nên cao hơn mình, Huyết Minh là một điểm lo lắng cũng không có. Bởi vì hắn rất tự tin, cho dù có là đại la thần tiên đi nữa. Chỉ cần uống vào một giọt Cực viêm huyết mạch. Thì đời này, sinh mệnh của kẻ đó cũng sẽ vĩnh viễn nằm trong tay của hắn. Tùy hắn định đoạt.

"Chủ thượng, thật ra ta vẫn còn có một điều không hiểu. Nếu người đã biết trước hai tỷ muội bọn họ sẽ phản bội, vậy thì tại sao người lại phải tốn công sức bảo chúng ta đi theo dõi bọn họ a?"

Càng nghĩ, Sở Vân lại càng thêm đau đầu rồi hỏi Huyết Minh. Dù sao, với trí thông minh đáng thương của nàng, muốn tự nghĩ cũng sẽ nghĩ không ra.

Nề mặt Sở Vân có tính tự giác cũng như không có làm bản thân thất vọng. Huyết Minh liền cười nhạt một tiếng, cũng không có trách nàng hỏi nhiều: "Từ đầu đến giờ, người ta muốn thăm dò, chưa từng là tỷ muội bọn họ a."

Nói xong, cũng không quản Sở Vân phản ứng ra sao. Huyết Minh đã trực tiếp cùng nàng cắt đứt liên hệ. Khiến cho nàng không khỏi cảm thấy mờ hồ lạnh lâm lĩ, trái tim phanh phanh nhảy lên.

Nếu từ trước đến giờ, người mà hắn muốn thăm dò không phải là tỷ muội Vân gia. Vậy thì...

Thứ mà hắn muốn thăm dò, chính là lòng trung thành cùng hiệu quả làm việc của bốn người bọn họ.

Nghe đến đây, Sở Vân không khỏi thở phào một hơi. Cũng còn may, biểu hiện của nàng xem ra cũng không có khiến hấn thất vọng a.

Lúc này, Trác Thiên Hạo đang dùng một mặt tò mò nhìn nhỏ liếc nhìn Huyết Minh. Mặc dù biểu tình trên mặt của hấn là giấu dưới lớp áo choàng. Nhưng là, Trác Thiên Hạo cư nhiên lại có một loại cảm giác, hấn đang thất thần.

Vì thế, Trác Thiên Hạo liền bắt động thanh sắc, dời tay về phía chuôi kiếm. Không nhanh không chậm nắm lấy nó, hơi nhấc khỏi bao kiếm. Thế nhưng khi lưỡi kiếm lộ khỏi không khí chưa đến 1 phân thì cách. Trường kiếm của hấn lại lần nữa chui về trong vỏ.

Theo sau đó, tiếng nói tràn đầy kinh hách cùng phẫn nộ của Trác Thiên Hạo cũng lập tức vang lên: "Khốn kiếp, ngươi làm gì!!!!"

Lúc này, một tay của Huyết Minh là đang đè lại bàn tay của Trác Thiên Hạo. Tay còn lại thì nhẹ nhàng đem trường kiếm của hấn đoạt đi. Chỉ thấy bao kiếm này là có màu hoàng sắc, vô cùng nhẹ, phía chuôi kiếm lại có đeo một nút thắt bình an. Trên vỏ kiếm lại là hai chữ "Hạo Nhiên" tràn đầy bá khí cùng phóng khoáng, giống với chủ nhân của nó.

Người tu tiên thường có câu, kiếm còn người còn, kiếm tận người vong. Một thanh kiếm còn chứng minh cho thân phận và địa vị của một tu sĩ, thấy kiếm như thấy người.

Nhìn lấy kiếm của bản thân cư nhiên lại bị Huyết Minh đoạt đi, gương mặt của Trác Thiên Hạo liền trướng đến xanh tím, đôi mắt hấn lên tơ máu, rõ ràng là tức giận không nhẹ. Thế nhưng, dù hấn có tức giận thế nào thì hấn cũng chỉ có thể trở mặt nhìn Huyết Minh đem Hạo Nhiên kiếm của hấn đeo vào bên hông.

"Bảo bối, ngươi không an phận a. Xem ra, thanh kiếm này vẫn là gửi ở chỗ của ta đi..." Mặc dù khó hiểu vì sao Trác Thiên Hạo lại phản ứng kịch liệt như vậy. Nhưng Huyết Minh vẫn là một mặt mỉm cười đi về trước.

Nhớ tới gương mặt hết xanh lại đỏ như cột đèn giao thông của Trác Thiên Hạo. Huyết Minh không khỏi cảm khái một điều, nam chính, đúng là một cái so một cái lại càng thú vị a.

****Kịch trường nho nhỏ:**

- -MC: Sau đây, xin phỏng vấn các vị nữ chính đã xuất hiện của chúng ta a. Các ngươi hãy bày tỏ suy nghĩ của mình về nam chính - Huyết Minh bằng một câu súc tích, ngắn gọn nhất có thể đi.

- -Lãnh Kỳ: Đình thiên lập địa!

- -Y Trân: Ôn nhu dịu dàng.

- -Ân Như Tuyết: Tiểu đáng thương.

- -Sở Vân: Ánh sáng của đời ta.

- -Hứa Tiểu Đoá: Trẻ con bướng bỉnh.

- -Hệ thống: Biến thái có IQ cao và nhan giá trị nghịch thiên!!!

- -Chúng nữ chính khác: /Cầm kiếm, xoắn tay áo/

- -Hệ thống:.... Các ngươi đều bị ký chủ tẩy não hết rồi. /anh anh anh/

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Cơ quan vạn tiền

****Đọc xong, thấy hay = like để ủng hộ cho Nhóc nhé!**

Có một chuyện mà Huyết Minh không biết đến. Đó là, mặc dù nói Minh Nhật tông không cho phép đệ tử thành thân. Thế nhưng cũng không có nghĩa là không có môn đồ thành gia lập thất. Mà trường kiếm bản mệnh ở Minh Nhật tông cũng là một tồn tại vô cùng thiêng liêng, không phải thân nhân đạo lữ, thì không thể chạm vào.

Chỉ cần hai bên yêu nhau, đệ tử Minh Nhật tông sẽ đem trường kiếm bản mệnh của mình giao cho đối phương. Sau đó, lại tự mình trực xuất sư môn, vậy thì liền có thể cùng đối phương kết làm đạo侶. Mà trường kiếm, sẽ trở thành tín vật định tình của hai người.

Không những vậy, về sau, nếu phụ thê của môn đồ này sinh con. Chỉ cần tư chất không tồi, cũng đều sẽ có khả năng được nhận vào tiên môn. Một lần nữa trở thành đệ tử của Minh Nhật tông. Tỷ như Ôn Văn, phụ mẫu của hắn cũng chính là như thế.

Vì vậy, biểu tình vừa ghen vừa giận của Trác Thiên Hạo cũng không phải là không có nguyên nhân. Dù sao, ở đây cũng là tu tiên giới, việc nam nam kết làm đạo侶 cũng không hề thiếu. Thế nhưng, tên ma tộc này cư nhiên lại dám giật lấy trường kiếm của hắn.

"Sư đệ a, ngươi cứ xem như là trường kiếm bị rơi xuống đất đi. Chúng ta sẽ làm như không thấy." Nhìn thấy biểu tình như cô nương gia bị người đoạt khăn tay của Trác Thiên Hạo. Cho rằng hắn là đang bận tâm việc này bị truyền ra ngoài. Ôn Văn liền thấp giọng cam đoan.

Thế nhưng, Trác Thiên Hạo đã sớm không nghe rõ được Ôn Văn đang nói gì. Hắn chỉ là một mặt thờ thần nhìn Huyết Minh. Cùng đám người bọn họ dọc theo thông đạo tối tăm đi dọc về phía trước. Bỗng dưng, âm thanh lạnh lạnh của Huyết Minh lại vang lên.

"Dừng lại..."

Lúc này, Huyết Minh là đang nhú mày nhìn chằm chằm vào hai bên vách tường. Chỉ thấy trên đó là trải dài các lỗ hồng tròn to khoảng ngón tay cái, cũng không biết là thứ gì. Dưới ánh sáng mờ mờ như thế này, nếu không phải Huyết Minh chuyên tâm chú ý động tĩnh thì hắn có lẽ cũng sẽ không phát hiện ra.

Này là thứ gì? Cau lại chân mày, Huyết Minh liền bất động thanh sắc nhớ lại một số nội dung trong sách cổ có ghi. Mặc dù không biết thứ bầy rập này là gì, nhưng chắc chắn cũng không phải là thứ gì tốt.

Theo chân Huyết Minh, đám người Minh Nhật tông cũng đều đồng loạt dừng lại bước chân. Mang theo ánh mắt tò mò nhìn về phía hắn, giống như đang hỏi, hắn đây là có ý gì. Thế nhưng, hành động tiếp theo của hắn đã trực tiếp khiến cho bọn họ hiểu rõ.

Trong chớp mắt, Khốn Tiên Tác bỗng dừng lại gần ra. Chưa để mọi người kịp thời thích ứng thì Huyết Minh đột nhiên lại nâng chân, đạp thẳng vào người một tên đệ tử Minh Nhật tông ở trước mặt của mình. Khiến cho gã không khỏi ngã xuống, lăn vòng tròn trên mặt đất.

"A..." Kinh hoàng hô lên một tiếng, tên đệ tử này liền đưa tay đặt xuống đất để giữ thăng bằng. Thế nhưng, lúc này, từng tiếng "suru suru" bỗng dừng lại vang dội trên hành lang ảm ảm.

Những lỗ nhỏ ở hai bên vách tường cũng bắt đầu xoay tròn không ngừng. Từng mũi tên màu đen đặc cũng theo đó xuất hiện, phi thẳng về trước, tạo thành một luồng mưa tên dày đặc. Không thể nhìn rõ được tình hình ở bên trong cơ quan. Chỉ có tiếng thét chói tai của tên đệ tử kia là văng vẳng bên trong hành lang tối om này.

"Aaaaa..."

Chưa tới 1 phần thời gian, âm thanh của tên đệ tử kia cũng đã dần dần yếu đi rồi triệt để im bật. Lại mất gần nửa khắc sau, mưa tên rốt cuộc cũng dừng lại. Từng cái lỗ nhỏ trên vách tường cũng, từ từ biến mất đi, hoàn toàn bị che lấp lại.

Mà lúc này, ở trên sàn đất đã trải dài hơn ngàn mũi tên. Về phần tên đệ tử kia, đã sớm bị ghim thành một con nhím, máu thịt mơ hồ. Vạn tiền xuyên tâm cũng không phải là nói quá. Trên người gã căn bản là không có một chỗ trống nào không bị mũi tên bắn trúng.

Đạt được kết quả mong muốn, Huyết Minh liền cảm thấy vô cùng vừa lòng. Cũng may rằng đây là cơ quan vạn tiền chứ không phải là cơ quan thả ra độc khí. Nếu không, hắn nhất định cũng phải phiền toái một chút rồi.

"Ma tộc, ngươi cư nhiên lại... lại..." Khí huyết trên mặt lấy mất thường có thể nhìn thấy được nhanh chóng rút đi. Trác Thiên Hạo liền tràn ngập phần nộ giờ lên nắm đấm lao về phía Huyết Minh. Giống như muốn trực tiếp đem hắn đánh chết.

Thế nhưng, một sợi tóc của Huyết Minh cũng chưa chạm tới được thì cánh tay của Trác Thiên Hạo đã trực tiếp bị Hy Tà tiên quán lấy. Từng cây gai ngược phủ trên sợi roi cũng đâm sâu vào trong da thịt của hắn. Chỉ cần Huyết Minh dùng thêm một chút sức lực nữa. Cánh tay của hắn nhất định sẽ phế đi.

"Ngươi có phải là cảm thấy bất bình cho hắn không a? Cảm thấy áy náy vì hắn giúp các ngươi thoát được một mạng? Vậy thì tốt a, ta sẽ đem tất cả bọn họ đều giết hết. Chỉ chừa lại một cái mạng chó cho ngươi. Để ngươi trơ mắt nhìn bọn họ chết a."

Tràn ngập tà ác nói ra, Huyết Minh liền lạnh lùng xùy cười một tiếng. Dem Hy Tà tiên thu hồi lại, đạp lên tầng tầng lớp lớp mũi tên mà đi về phía trước. Chỉ để lại một đám người Minh Nhật tông đang tràn ngập cảm phẫn, dùng ánh mắt oán độc nhìn chòng chọc vào gáy của hắn.

Nếu như ánh mắt có thể hóa thành thực thể mà nói, Huyết Minh đã sớm bị đánh thành cái sàn từ lâu rồi a.

**Bạo chương đây~ ~(≥▽≤)~

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Làm mẫu

Thế nhưng, mặc cho vô vàn không tình nguyện. Đám người Minh Nhật tông cũng chỉ có thể gục đầu, tràn đầy ưu thương liếc nhìn thi thể của tên đệ tử xấu số kia. Vội vàng đuổi theo sau lưng của Huyết Minh. Dù sao, chỉ có ở bên cạnh hắn, mạng sống của bọn họ mới được bảo đảm thêm một chút.

Một đường lo lắng, hơn nửa canh giờ đi sâu vào trong thông đạo, bọn họ cũng không tiếp tục gặp phải cơ quan gì khác nữa. Rốt cuộc, đám người nhanh chóng đi tới một cái ngã rẽ. Trước mặt bọn họ cũng hiện ra hai con đường tối tăm sâu thẳm, không nhìn rõ được mọi thứ ở nơi xa.

"Bảo bối, ngươi nghĩ nên đi đường nào a?" Lấy niềm tin chỉ cần là nam chính thì sẽ không chết, Huyết Minh liền nắm lấy cổ áo của Trác Thiên Hạo lôi đến trước mặt mình. Bắt hắn làm ra lựa chọn.

Nhắc đến nam chính, Huyết Minh không khỏi cảm thấy vô cùng chế giễu. Một cái Triệu Từ Kiều vừa mới bị hắn hại cho không thể đến được đây. Hiện tại thì thiên đạo lại phái một cái Trác Thiên Hạo đến thế chỗ. Vậy thì xin hỏi, thiên đạo có nghĩ tới cảm nhận của nữ chính hay không a?

Nam chính nói đôi lời đôi hay sao? Xem ra, bởi vì sự xuất hiện của hắn, thế giới này cũng bắt đầu sinh ra hiệu ứng bướm bướm rồi.

Nghe thấy câu hỏi của Huyết Minh, Trác Thiên Hạo cũng hơi hé mắt ra, đánh giá hai thông đạo trước mặt của mình một chút. Cuối cùng, theo trực giác, hắn liền không nhanh không chậm làm ra lựa chọn: "Bên trái."

Vì vậy, đám người Minh Nhật tông đều đồng loạt bị Huyết Minh lôi về phía bên phải. Đùa sao, đi theo ý của nam chính rõ ràng chính là muốn chết a. Đối với việc này, Trác Thiên Hạo chỉ cảm thấy một trận cảm nín. Vậy thì cái tên này phí thời gian hỏi ý kiến của hắn là để làm gì. Để vui đùa sao?

Chỉ là Trác Thiên Hạo không biết, trong phim, nam chính cùng pháo hôi tiến vào trong mật thất, người sống sót duy nhất đảm bảo sẽ là hắn. Nam chính có thể sống dai như đĩa, nhưng mệnh của đám nhân vật phụ bọn họ cũng không có dài như vậy đâu.

Càng đi sâu vào trong, hai bên hành lang lại càng thêm trải rộng. Trên mặt đất cũng bắt đầu xuất hiện vết nước đọng cùng với rong rêu. Trong không khí cũng bốc lên một mùi ẩm mốc nồng nặc. Khiến một đám đệ tử Minh Nhật tông theo sau Huyết Minh không khỏi đưa tay che mũi, nhíu chặt mày.

Theo ánh sáng ngày càng rõ rệt, đám người mới phát hiện bản thân đã đi khỏi thông đạo tối đen khi này. Lúc này, bọn họ là đang đi trên một con đường mòn nhỏ hẹp chỉ rộng tầm nửa mét, xung quanh phong cảnh thoáng mát. Hai bên đường đi cũng trồng đầy một đám hoa hoa, cỏ cỏ, xanh thắm một mảnh. Không nhìn rõ được là loại cây gì.

"Thần tử, ngài xem, ta có cảm giác. Đám cỏ cây này có gì đó rất là kỳ quặc a." Nhíu mày đánh giá hai bên lề đường, Hồng Đình liền cúi thấp đầu, ở bên tai Ôn Văn nhỏ giọng nói ra.

Gật đầu tỏ vẻ tán đồng, Ôn Văn không khỏi tiếp lời của ông. Giọng nói cũng mang theo một chút tò mò cùng lo lắng: "Đúng vậy, nhưng lại không nói được là kỳ dị ở chỗ nào."

Đi ở phía trước, trong tay lôi kéo Khôn Tiên Tác nói với Trác Thiên Hạo. Nghe thấy lời bàn luận của bọn họ, Huyết Minh liền tràn đầy chân thành quay đầu lại. Giọng nói cũng chứa cảm giác không rõ ý vị, khiến cho người ta không phán đoán được suy nghĩ thực tại của hắn.

"Các ngươi muốn biết?"

Ngay khi đám người Minh Nhật tông sắp sửa lắc đầu nguây nguây thì Huyết Minh đã không có một chút báo trước nào tiến về phía trước. Một roi quất ra liền đem tên đệ tử Minh Nhật tông đứng cạnh mình nhất đánh văng xuống lề đường. Ngã sấp trên đám cây cỏ xanh um kia.

"A..." Sợ hãi hô lên, tên đệ tử liền tràn đầy kinh hãi mà vội vã ngồi dậy. Hắn có cảm giác đám cây cỏ dưới thân của mình cứ nhiên lại vô cùng mềm mại, lại còn nhúc nhích một chút. Từ hình dạng đến cảm nhận, có phần giống như là một con...sâu lớn?

Dưới ánh mắt tròn tròn của đám người Minh Nhật tông, chỉ thấy những cây cỏ xanh tốt này toàn bộ đều bắt đầu động đậy. Lúc này, bọn họ mới phát hiện ra được, tất cả bọn chúng đều là sâu. To khoảng cổ tay của một người lớn.

Từ trên đường mòn nhìn tới, khắp nơi đều là loại sâu này. Lút nha lút nhút một mảnh, khiến cho người ta có cảm giác da đầu tê dại. Có lẽ là nhận thấy động tĩnh của tên đệ tử kia, đám sâu này cũng nhanh chóng bò về trước. Trong một hơi thở, đã trực tiếp bò đầy người hắn, đem hắn cho che phủ.

"Aaa...Cút...Aaaa...Cứu mạng..."

Theo âm thanh la hét của tên đệ tử này, chỉ thấy mỗi một chỗ bị đám sâu bò qua. Trên người hắn liền sẽ xuất hiện vết lở loét giống như bị ăn mòn. Không những vậy, bởi vì há miệng nguyên nhân, một con sâu cũng theo đó bò vào trong miệng của hắn. Theo cổ họng chui vào trong.

Thấy tình cảnh này, sức chịu đựng kém nhất ở đây là Trác Thiên Hạo cũng đã trực tiếp nôn mửa tại chỗ. Khiến cho Huyết Minh nhanh chóng cách hắn

vài bước, lo sợ hắn sẽ nổi lên người mình.

"Các ngươi không phải muốn biết hay sao? Hắn đang làm mẫu để các ngươi hiểu được sức chiến đấu của đám sâu đáng yêu này rồi a. Thật tốt học hỏi một chút đi." Một ngón tay chỉ về phía tên đệ tử đang thê thảm gãy gãy giữa kia. Huyết Minh liền cười tủm tỉm nói ra.

Nghe thấy lời này, đám người Minh Nhật tông cũng chỉ có thể cảm thấy một trận ác hàn, có xúc động muốn một cước đạp chết hắn. Đáng yêu cái mịa gì, người có trưởng ngại gì với hai từ "đáng yêu" này có đúng không? Người giỏi a, sao người không tự mình xuống dưới làm mẫu cho chúng ta đi! Đương nhiên, suy nghĩ này, bọn họ cũng chỉ dám nghĩ nghĩ ở trong lòng một chút thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Nt : vì người, đánh cả thiên hạ

****Nam nhân nàng yêu, gọi là Huyết Minh. (Nếu thích Ưu Linh tý tý thì nhớ like nha.)**

Nàng, tên là Ưu Linh. Nàng là vị thần thượng cổ cuối cùng của phiên thiên địa này. Nàng nhìn vạn vật sinh, vạn vật diệt, cuối cùng chính nàng lại hóa thành một luồng thần hồn tan biến giữa thời không.

Thế nhưng, theo ngàn vạn năm trôi nổi khắp nơi. Nàng phát hiện được, chỉ cần cướp đoạt được khí vận của khí vận tử, cũng tức là con cưng của thiên đạo. Linh hồn của nàng liền sẽ trở nên hoàn thiện hơn, có thể đoạt xá sống lại!

Sau đó, nàng liền đoạt xá một cái nữ nhân ở một tiểu thế giới xa xôi. Bắt đầu thử nghiệm suy đoán của mình.

Mà ở đây, nàng bắt gặp một cái nam nhân. Hắn rất đẹp, nhưng thứ đẹp ở đây không phải là ngoại hình của hắn. Mà lại là linh hồn...

Một linh hồn âm u tràn đầy khô cạn cùng chướng khí. Giống như vạn sự đau khổ trên thế giới này, đều tụ tập vào trên người của hắn.

Nàng biết, hắn là một người mang vận mệnh Thiên sát cô tình, thí thiên diệt địa.

Thế nhưng, không biết vì sao, nàng lại bị hắn thu hút lấy.

Có lẽ, bởi vì hắn thú vị. Một điểm sáng thú vị trong cuộc đời nhàm chán dài đằng đẵng của nàng.

Hắn rõ ràng là một kẻ vô cùng tà ác, nhưng cô tình lại giả vờ là một người ôn nhu có lẽ.

Rõ ràng chán ghét nàng treu chọc, đụng chạm, nhưng hết lần này đến lần khác cũng chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn.

Mỗi lần nhìn bộ dáng muốn bóp chết nàng mà không làm được của hắn. Cũng như nhìn thấy những người xung quanh nàng đều bị hắn lừa gạt. Nàng liền cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Giống như thế gian đều say duy ta tỉnh. Trên thế gian này, ngoài nàng ra, không ai biết được bộ mặt thật sự của hắn.

Thế nhưng, nàng cũng không biết được. Vì sao hứng thú nhất thời của bản thân lại trở thành đời đời kiếp kiếp, trở thành chấp niệm của chính mình.

16 kiếp, nàng ở trên linh hồn của hắn đánh lên một cái ấn ký. Nàng theo hắn chu du khắp thiên địa.

Giúp đỡ hắn, ở bên hắn. Từng thói quen, suy nghĩ của hắn đều đã thấm sâu vào trong cốt tủy của nàng. Muốn dứt cũng dứt không ra.

Dù cho mỗi một thế giới, cả hai người đều không có kết cục tốt. Có lần là nàng chết, có lần là hắn chết, bọn họ chưa từng được ở cạnh nhau một giây một phút nào.

Dù cho 16 kiếp trôi qua, hắn chưa một lần chân chính yêu nàng. Nhưng nàng không oán, cũng không hối.

Bởi vì nàng biết, nàng đến trễ. Trong lòng của hắn từ lâu đã có một cái bạch nguyệt quang. Ở lúc hắn đau khổ, gãy gãy, tăm tối nhất đã cung cấp ánh sáng cho hắn, để hắn có được hào quang của cuộc đời.

Khi nàng đến, trái tim của hắn đã trở nên chai sạn. Không còn đủ khoảng trống dành cho nàng nữa.

Cuối cùng, sau 16 kiếp. Nàng cũng thành công khiến linh hồn mình trở nên cường đại, một lần nữa trùng sinh.

Thế nhưng, nàng chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng. Muốn nhìn thấy được bóng dáng đã khắc sâu vào trong tâm trí của mình.

Nhưng là, ấn ký của nàng đặt trên linh hồn của hắn. Đã mất.

Hắn giống như là tan biến vào trong thiên địa, nhìn không tới, sờ không được. Khiến nàng vừa đau lại vừa khổ.

Nàng muốn biết, hắn có khỏe không, có bình an không.

Cho đến lần đó, nàng lại lần nữa nhìn thấy hắn. Một thân bạch y bay theo gió qua, gương mặt tràn đầy xa lạ.

Thế nhưng, dù chỉ là một cái nhìn. Nàng cũng nhận ra được, đó là hắn. Đây là cảm xúc từ sâu trong linh hồn truyền đến, không thể nào sai được.

Nhưng là, hắn không nhận ra nàng. Còn nói muốn đem nàng nấu canh hầm ăn. Sau 17 kiếp trôi qua, hắn vẫn đáng ghét như vậy, tà ác như vậy.

Bất quá, nàng thích. Nàng thích sự cuồng ngông, bá đạo đến giả tạo đó của hắn.

Nàng ở cạnh hắn, yêu hắn, sủng hắn, bảo vệ hắn. Vì hắn dọn dẹp mọi chướng ngại cùng phiền toái.

Chỉ đơn giản là vì tâm nàng có hắn, muốn hắn, không phải hắn liền không được. Dù cho, hắn hết lần này đến lần khác từ chối nàng.

Từ niên thiếu, hắn đã là chiến thần, người mặc hồng y được vạn binh quy lạy.

Thiết kiếm trong tay phủ lên một tầng sương tuyết cùng máu tươi.

Hắn là người làm kinh sợ lòng người với những năm tháng khuyh đảo bát hoang.

Vì hắn, nàng mặc vào khôi giáp, trường thương trong tay cùng hắn kề vai chiến đấu, đánh cả thiên hạ.

Nhưng rồi, vì sao...

Chờ đợi nàng chỉ là bóng hình hắn vỡ toan thành từng mảnh, hóa làm huyết vụ bay khắp đất trời.

Hồng y, tán loạn trên chiến trường.

Nàng mang theo huyết lệ, ôm lấy hồng y của hắn, để lại một loạt dấu chân đầm máu trải dài trên nền tuyết trắng xóa.

Nàng từng mang những cuồng ngông thời niên thiếu, chịu đựng những phi nhũ của thế nhân.

Thiết giáp đầm máu đại sát tứ phương, từng ngắm nhìn ánh trăng, ôm lấy trường thương mà khóc.

Nàng từng lật tay che cả bầu trời, trấn giữ tiên ma, nghịch cả thiên địa.

Nàng từng dưới lớp tuyết tự tay đem hắn tuần táng.

Tâm ma cả đời, chỉ vì tìm kiếm một bóng hình tương tự.

Nụ cười của hắn, vẫn tựa như chế giễu, lại tựa như thương hại.

Hình dáng hắn, ngày càng xa xôi. Nhưng xương khô từ lâu, đã sớm chất thành đồng.

Vì một lời hứa, nàng đánh cả thiên hạ.

Dùng cả thể xác và linh hồn, chỉ để yêu một người.

****Azzz, Ưu Linh tỷ tỷ siêu suất siêu ngầu luôn nha. Thương lắm luôn. Tới Huyết Minh còn phải bó tay với tỷ ấy mà. Tỷ ấy là nữ chính mà ta thích nhất luôn á.**

****Về sau sẽ nói chi tiết về vị tỷ tỷ này hơn. Cái này giống như trailer để mọi người hóng thôi. $\geq \nabla \leq$**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Không thể trêu vào

Trong một khoảnh khắc ngay người của bọn họ. Chỉ thấy đám sâu kia cứ nhiên lại nhanh chóng tán ra, quay về chỗ của mình ngoan ngoãn nằm bất động.

Mà ở chỗ khi này, tên đệ tử kia đã hóa thành một bộ xương trắng. Ngay cả một tí huyết nhục cũng không còn.

"Đám sâu này được gọi là Bạo Nhân Trùng, không muốn chết thì đừng bước vào phạm vi nghỉ ngơi của chúng. Nếu không, các ngươi sẽ bị dịch nhầy trên người chúng cho ăn mòn."

Vừa nói, Huyết Minh lại vừa lôi kéo Khốn Tiên Tắc, đem bọn người Minh Nhật tông đang rơi vào trong vô tận sợ hãi kia cho lùi đi. Đương nhiên, Huyết Minh vẫn còn chưa nói xong, Bạo Nhân Trùng cũng là do Khâm Bằng sáng tạo ra. Thuộc loại quái thú hộ cái loại kia.

Đoạn đường tiếp theo, không biết có phải là bị sự việc ban nãy chấn nhiếp hay không. Đám người Minh Nhật tông bỗng dừng lại trở nên im lặng hẳn. Khiến cho Huyết Minh không khỏi cảm thấy lỗ tai thanh nhàn không ít.

Kim nén quá mức, Trác Thiên Hạo liền không nhận được mà nhích người đến gần Huyết Minh một chút. Nhỏ giọng hỏi hẩn:"Ma tộc, ta hỏi ngươi. Ngươi muốn đem chúng ta đi đâu?"

"Ta muốn đem các ngươi..." Tựa tiểu phi tiểu kè sát Trác Thiên Hạo, Huyết Minh cũng vô cùng bình thản trả lời. Ngay khi Trác Thiên Hạo đang vênh lỗ tai lên nghe thì hẩn bỗng dừng lại trở mặt, hừ lạnh, không thèm quản hẩn nữa.

"Tại sao ta phải nói ngươi biết a? Có ngon thì tới cắn ta đi."

"....." Dừng để một ngày tên ma tộc này rơi vào tay hẩn, hẩn nhất định sẽ để hẩn ta hối hận đến hô thiên hoán địa.

Trong thời gian Huyết Minh cùng Trác Thiên Hạo "đàm luận nhân sinh", đám người bọn họ cũng đã đi đến trước một con sông lớn chắn ngang ở trước mặt. Chỉ thấy hai bên bờ sông là được xây bằng đá, rõ ràng là do nhân vi. Cả con sông cũng chỉ rộng hơn hai trượng, sâu khoảng nửa người.

Từ trên cao nhìn xuống, chỉ thấy nước trong sông vô cùng trong. Có thể nhìn thấy được từng hòn sỏi ở dưới đáy sông. Nước cũng không có dấu hiệu lưu động, rõ ràng là không chảy, càng giống như là một hồ nước đọng hơn.

Cứ nhìn như vậy, căn bản là không phát hiện ra được dị dạng gì. Ngay khi Ôn Văn định mở miệng bảo mọi người nghỉ cách thì giọng điệu âm dương quái khí của Huyết Minh liền vang lên. Trần đầy thiếu đánh:"Các ngươi có cần ta giúp kiểm chứng, "giúp đỡ" một chút không a?"

Nghe tới hai từ "giúp đỡ" từ trong miệng của Huyết Minh nói ra. Theo phản xạ, đám người Minh Nhật tông đều đồng loạt lắc đầu như trống bỏi. Không cần hẩn giúp, chỉ cần đừng chơi chết bọn họ là được rồi.

Nhìn thấy bộ dạng như chim sợ cành cong này của bọn họ. Huyết Minh liền phảng phất như vô cùng thương tâm mà thở dài. Giọng điệu tràn đầy tiếc nuối. Nói đến bọn họ suýt chút nữa liền tin là thật.

"Aizz, đúng là đau lòng quá đi. Ta chỉ là muốn giúp giúp các ngươi thôi, đúng là lòng tốt không được báo đáp mà. Vậy thì xin lỗi, ta đi trước đây."

Vừa nói, Hy Tà tiên trong tay Huyết Minh lại lần nữa biến hóa trở về nguyên dạng của nó. Trở thành một thanh kiếm tràn đầy tà dị không nói nên lời. Ngay khi những người khác còn chưa kịp tiêu hóa xong lời nói của hẩn. Thì Hy Tà đã nhanh chóng cắm thẳng xuống giữa lòng sông.

Mà Huyết Minh cũng thuận thế đập không, phi thân lên, đem chuôi kiếm của Hy Tà làm điểm dừng chân. Vô cùng nhẹ nhõm bay đến bên kia bờ sông, tràn đầy khiêu khích liếc nhìn đám người Minh Nhật tông. Một bộ dáng xem cuộc vui.

Hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, bọn họ chỉ hận không thể đem hẩn tấu một trận, đánh cho hẩn kêu cha gọi mẹ. Thế nhưng, sau giây phút nóng não, bọn họ liền lập tức tràn đầy kinh hãi. Hẩn làm sao lại có thể đập không được a?

Phải biết, chỉ có tu sĩ Kiếm tiên cảnh mới có thể đập không khoảng 2 trượng, vận dụng linh (ma) khí trong cơ thể mình làm thành công kích mà thôi. Chẳng lẽ tên ma tộc này, cư nhiên đã đột phá Kiếm tiên cảnh?

Mặc dù trong lòng nhắc lên kinh đào hải lãng nhưng Ôn Văn vẫn như cũ sử cho tên đệ tử bên cạnh mình một cái ánh mắt. Ý tứ bảo hẩn học theo Huyết Minh làm thử xem. Mặc dù linh lực trong người bọn họ đã bị áp chế, thế nhưng nhảy xa một lần 1 trượng cũng không phải là không thể.

Hít sâu một hơi, tên đệ tử kia liền đi về phía trước. Đứng trên bờ sông, hai chân tụ lực, gã cũng nhanh chóng bật người về trước, cơ thể hướng giữa sông bay đi. Mắt thấy gã sắp đập lên chuôi kiếm của Hy Tà thì bỗng dừng. Hy Tà lại bay lên khỏi lòng sông, trở về bên cạnh Huyết Minh.

Mất trọn trùng, "dừng", không ngoài dự đoán, tên đệ tử này đã trực tiếp rơi vào trong nước. Theo sau đó, dưới kinh hách nối tiếp của đám người Minh Nhật tông. Những hòn sỏi dưới đáy sông bỗng dừng lại từ từ chuyển động. Đúng vậy, thật sự là chuyển động.

Chúng trở thành một đám trùng đen to nhỏ không đồng đều, hai đầu tron nhẵn không phân biệt đầu đuôi. Nhưng tốc độ bơi trong nước lại vô cùng nhanh. Chẳng mấy chốc đã đến bên cạnh người của tên đệ tử đang nhanh chóng bơi vào bờ kia. Bấu vào trên cơ thể của gã.

Tên đệ tử:.....

Đám người Minh Nhật tông còn lại:.....

Kẻ sáng tạo ra cái Ma thần chi mộ này, rốt cuộc là có chấp niệm vụn vụn gì đối với đám sinh vật thân mềm đáng ghê tởm này vậy? Sở thích cũng không khỏi quá mặn đi.

Lúc này, ánh mắt của bọn họ khi nhìn Huyết Minh cũng liền trở nên không giống. Lão tổ tông thì thích chế tạo ra mấy thứ kỳ dị, đời sau thì lại thích đem người đi uy quái vật.

Từ đó đưa ra kết luận, đám Ma thần này đều là tập hợp của những kẻ đầu óc có bệnh a. Không thể trâu vào.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Huyết Bì Nhân

****Like đi, để Huyết Minh "chiếu cố" đám người Minh Nhật tông thêm một chút nha~ $\geq \omega \leq$**

Lúc này, sau khi bám vào trên người của tên đệ tử, chỉ thấy đám hắc trùng kia, từng con, từng con một bỗng dừng lại nhanh chóng phình to ra một cách chóng mặt. Trong vài hơi thở đã to bằng nửa cổ tay người bình thường, rõ ràng còn có xu thế to hơn.

Kèm theo đó, âm thanh kêu gào thống khổ của tên đệ tử cũng lập tức vang lên. Khiến cho màng nhĩ của những người khác đều trở nên ong ong lên. Hai tay của gã cũng không ngừng nắm lấy từng con hắc trùng, muốn đem nó gỡ ra nhưng đều là làm việc không công.

Trong chốc lát, tên đệ tử kia đã rút lại còn da bọc xương. Làn da bao sát vào trong cốt tủy, giống như huyết nhục bên trong đều bị đào không. Hai chân giống như hai que tăm đang run rẩy, từ từ khụy xuống, đem cơ thể gã đều ngã xuống mặt nước.

Nhìn thấy đám hắc trùng kia đột nhiên lại chui về phía đáy sông, nước sông cũng trở nên đen ngòm, vẫn đục. Phản xạ đầu tiên của đám người Minh Nhật tông chính là đồng loạt lùi về sau. Nhất là khi nhìn đến Huyết Minh không biết từ đâu lấy ra một cái màn thầu, ngồi xôm nhìn bọn họ. Bọn họ liền càng thêm khẳng định linh cảm của mình.

Bộ dạng của tên ma tộc này, rõ ràng là đang chờ xem kịch hay a. Không có ý tốt.

Quả nhiên, nước sông đen đục kia bỗng dừng lại sừng sực nổi lên bọt nước truyền lên phía trên. Giống như là sắp sôi trào. Theo sau đó, mặt nước vốn yên tĩnh đột nhiên lại bắt đầu gợn sóng, cuộn lên càng ngày càng mãnh liệt.

Không để bọn họ chờ lâu, từ dưới đáy sông lúc này bỗng dừng lại thò lên một bàn tay gầy trơ xương. Trên da lốm đốm chấm đen giống như da người già. Nhưng móng tay lại dài tận 1 tấc, căn bản không phải người già có thể có được.

"Ào ào"

Từ dưới đáy sông, một cái "người" cũng đi theo xuất hiện trước mắt của đám người. Chỉ thấy nó lúc này, trên người vẫn như cũ mặc lấy y phục của Minh Nhật tông, cơ thể khô quắt như vỏ cây khô. Đôi mắt lóe lên lục quang, xanh lè một mảnh, tràn đầy tham lam cùng dã tính. Rõ ràng chính là tên đệ tử khi này.

Nhìn thấy thứ "đồ chơi" này, Huyết Minh cũng không khỏi tặc lưỡi. Thứ này gọi là Huyết bì nhân, là một loại quái vật được tạo thành sau khi nhân tộc bị Hắc trùng cắn chết. Đồ chơi này cùng với cương thi ở thời hiện đại mà nói, trên lý thuyết là tương đối giống nhau. Cũng không biết Khâm Bằng là như thế nào đem chúng làm ra tới.

Thế nhưng, cùng lúc này, Huyết bì nhân đã vô cùng hứng thú nhìn chăm chăm vào đám người Minh Nhật tông. Mà Huyết Minh, đã triệt để bị nó làm lo. Nhe ra hàm răng sắt nhọn chảy đầy nước dãi cùng với hai chiếc răng nanh dài của mình. Huyết bì nhân liền rống lên một tiếng phi nhân loại, đánh về phía một tên đệ tử đứng gần mình.

"Mọi người cẩn thận..."

Ôn Văn hô lên một tiếng, khiến cho mọi người cảnh giác cao độ. Mắt thấy Huyết bì nhân đang lao về hướng này với tốc độ nhanh chóng, Ôn Văn liền vội vàng nâng lên trường kiếm chém về phía nó.

"Rống!!!"

Theo tiếng rống giận dữ của Huyết bì nhân, Trác Thiên Hạo cũng ở bên cạnh lấy ra Hạo Nhiên kiếm chém mạnh lên thân thể của nó. Quang mang từ trên thân kiếm cũng lóe lên, tạo thành tia lửa.

Không biết có phải bị giật mình hay không, Huyết bì nhân cư nhiên lại lùi về đến sát mé sông. Trước ngực và sau vai của nó cũng hiện lên hai đạo vết thương rỉ máu, nhưng cũng không phải là quá nặng.

Liếm liếm móng tay đen sì của mình, Huyết bì nhân lại lần nữa phát động công kích. Nhưng lần này, tốc độ của nó đã nhanh hơn khi này không biết là bao nhiêu lần. Chỉ để lại cho đám người Minh Nhật tông một đạo tàn ảnh, khiến cho con người của bọn họ trở nên co rụt lại.

"Aaaa..." Một tiếng hét run rẩy vang lên, một tên đệ tử cứ vậy bỏ mệnh. Động mạch chủ bị Huyết bì nhân cắn đứt, máu đỏ cũng ào ạt chảy ra.

Nhìn lấy Huyết bì nhân đang cắn lấy cổ của tên đệ tử kia cùng với tiếng nuốt ừng ực không ngừng vang lên bên tai, đám người Minh Nhật tông cũng không khỏi sinh ra sợ hãi. Dù sao bọn họ cũng là đệ tử của tứ đại môn phái a, mặc dù yêu ma đều đã từng giết. Nhưng trường hợp huyết tinh cùng nguy nan như thế này, bọn họ cũng là lần đầu tiên trải qua.

Thấy vậy, Huyết Minh liền không khỏi không vui. Chẳng lẽ hắn còn không đáng sợ bằng một con Huyết bì nhân ngay cả thủ hộ quái cũng không bằng kia hay sao a? Xem ra, hắn vẫn là còn quá nhân từ, về sau phải "chiếu cố" bọn họ nhiều hơn nữa mới được.

Nếu để cho đám người Minh Nhật tông biết được suy nghĩ của Huyết Minh, bọn họ nhất định sẽ bệnh tim bộc phát. Đâu móa, trên đời này, có kẻ kỳ ba nào lại cùng quái vật so sánh độ đáng sợ đâu a.

Đương nhiên, bọn họ nhất định là không biết rồi.

Có lẽ là hút xong máu của một người còn chưa đủ. Phảng phất như nếm phải mùi ngon ngọt, ánh mắt của Huyết bì nhân cũng càng thêm điên cuồng rồi thẳng lên người của những con mồi khác. Tiếp tục chuyển đi săn của mình.

"Không được, phải nghĩ cách!!!"

**Có tình iu hỏi ta từng đọc mấy bộ tiên hiệp đứng đầu chưa, vậy thì câu trả lời của ta là chưa nhé. Bởi vì đa số mấy bộ tiên hiệp ra đời đầu tiên đều không phải là gu của ta. Ta thích main bá hơn, chứ không thích mấy truyện phế vật lưu hay tu luyện từng chút một như Phạm nhân tu tiên, tiên nghịch, bách luyện thành thần,...

**Và đặc biệt là dị ứng mấy bộ yêu hận tình cừu, tình hữu độc chung (1v1), mặc dù ta cũng thích viết mấy cái truyện ngược luyến như vậy. (~_^)

**Thà để nam chính làm thái giám hoặc không có vợ, tu phạt như tây du ký. Hoặc để main nhiều vợ, thậm chí là ngựa giống. Chứ ta không thích kiểu lăng nhăng trong tình cảm như Tru tiên, Già thiên, ... Yêu người này, phụ người kia.

**Nói chung mấy bộ trên ta cũng chỉ nghe người ta Review tới nhảm thôi. Chứ ta có từng coi đâu. Bộ đầu tiên đưa ta tới truyện tiên hiệp hình như là thần ấn vương tọa thi phái. (bộ này main ôn nhưng hình như cũng là 1v1, không ấn tượng lắm)

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Rác rưởi dễ cháy

Trong lúc đám người Minh Nhật tông bị Huyết bì nhân như mèo vờn chuột, sút đầu mẻ trán thì ở một bên. Huyết Minh đang nhàn nhã gặm màn thầu, xem đến có mùi ngon.

Lúc này đây, Huyết bì nhân cũng vừa mới nhả ra một tên đệ tử khác vừa bị cắn. Hiện tại, đám người Minh Nhật tông còn lại, bao gồm cả Trác Thiên Hạo thì cũng chỉ còn có 5 người.

'Rống...'

Một tiếng thét dài, cánh tay của Huyết bì nhân lại lần nữa vươn ra. Đâm xuyên qua lồng ngực của một tên đệ tử khác, khiến cho gã không khỏi hét thảm một tiếng. Trục tiếp trút bỏ hơi thở cuối cùng.

Rút ra bàn tay, máu huyết liền theo cánh tay của Huyết bì nhân chảy xuôi xuống dưới đất. Không biết là trù tính điều gì, nó cứ nhiên lại không hút cạn máu của thi thể này như bình thường mà chỉ đưa đôi mắt đục ngầu nhìn về phía Trác Thiên Hạo. Chưa để cho hắn kịp thở dốc một hơi thì Huyết bì nhân đã tiếp tục tấn công. Mục tiêu lần này liền là hắn.

Con người co rụt lại, bất tri bất giác, Trác Thiên Hạo liền nâng lên Hạo Nhiên kiếm, đỡ lấy quỹ trào của Huyết bì nhân. Mắt thấy móng vuốt đâm máu

của Huyết bì nhân sắp xuyên qua khe hở của lưới kiếm, đâm về phía mình. Trác Thiên Hạo cũng thăm nghĩ, không xong.

Thế nhưng, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một sợi roi đỏ thẫm bỗng dừng lại xuất hiện quanh cổ của Trác Thiên Hạo. Đem hấn kéo bay sang bên kia bờ sông, tránh thoát khỏi công kích của Huyết bì nhân.

"Là ngươi..." Đưa tay sờ lấy Hy Tà tiên quán quanh cổ mình, trong mắt của Trác Thiên Hạo liền hiện lên một tia giãy giụa cùng dị sắc. Trần đầy kinh ngạc hỏi Huyết Minh.

Mặc kệ hấn ta, Huyết Minh chỉ là im lặng không nói một lời. Đem Hy Tà thu lại, huyền hóa về thành thiết kiếm. Nếu không phải bởi vì Huyết bì nhân giết chết nam chính thì hấn sẽ không nhận được Điểm phản diện. Hấn mới không thêm quan tâm Trác Thiên Hạo làm gì đâu, để hấn tự sinh tự diệt liền tốt. Nam chính phải học được cách tự cứu a!

Bên kia bờ sông, bởi vì Trác Thiên Hạo bị Huyết Minh cứu đi. Lợi trào của Huyết bì nhân cũng theo đó rơi vào khoảng không. Có lẽ vì con mồi bị cướp mất, Huyết bì nhân liền tràn ngập lửa giận mà quay mặt về phía Huyết Minh gào rống lên. Ngay cả những nhân tộc khác ở đây cũng đều bị nó thờ ơ.

Bị một con quái vật không có trí tuệ gì đáng nói hăm dọa. Gương mặt của Huyết Minh cũng không khỏi sa sầm lại. Nhưng nụ cười vẫn như cũ không giảm. Bàn tay khẽ nhấc, một luồng lam hóa liền ngưng tụ trên tay của hấn. Bay thẳng về phía Huyết bì nhân.

Nhìn thấy đoàn hòa điểm này, bản năng cùng dã tính của Huyết bì nhân không khỏi khiến cho nó có điểm rụt rè. Muốn lui bước. Thế nhưng, lam hóa nhất định sẽ không buông tha nó. Khi Quỷ Lam Chi Hỏa chạm vào trên người Huyết bì nhân, trong chớp mắt, nó liền đem Huyết bì nhân bao phủ lại. Tạo thành một quả cầu lửa xanh lam.

'Ngao...rống...'

Dưới ánh mắt tròn tròn của đám người Minh Nhật tông, Huyết bì nhân cư nhiên lại bị đốt thành tro bụi rơi xuống nền đất. Để lại một vệt khói đen, chứng minh sự tồn tại của nó. Khiến cho những người khác không khỏi khó khăn nuốt xuống nước miếng, vô cùng túng quẫn.

"Rác rưởi đúng là dễ cháy a..." Đứng ở một bên nghe thấy tiếng cảm khái của Huyết Minh. Trác Thiên Hạo liền không khỏi co rút khóe môi. Rác rưởi? Hấn là đang mắng xéo bọn họ ngay cả rác rưởi cũng không bằng sao?

Trong lúc Trác Thiên Hạo vẫn còn đang xoắn xuýt ở một bên. Huyết Minh đã đi về phía trước, giống như bồi tội nhưng lời nói lại không có một chút ý hối lỗi nào. "Ban này thật sự là ngưng ngưng a, thanh kiếm này của ta chính là có một chút bệnh. Nó ghét những kẻ quá xấu a, tỷ như các ngươi."

Hy Tà : Một mình chủ nhân đập ta đã đủ, các ngươi còn muốn đập ta sao? Mơ tưởng!

Đám - xấu xí - Minh Nhật tông :.....

Bọn họ không phục a, hấn lúc nào cũng chùm một cái áo choàng đen thui thì tính hảo hán cái gì! Có giỏi thì giờ ra áo choàng, cùng bọn họ so mặt đi. Để bọn họ tâm phục khẩu phục.

Mặc dù là diên cuồng phi nhỏ ở trong lòng nhưng giáo đường cũng không cho phép đám người Minh Nhật tông chủ động lên. Vì thế, bọn họ cũng chỉ có thể xám xịt mặt ở bên bờ tìm kiếm đường qua sông. Dấu sao cũng không thể kêu Huyết Minh dùng roi siết cổ bọn họ lòi qua giống như lòi Trác Thiên Hạo vậy đi?

Nhìn bộ dạng cam chịu của bọn họ, Huyết Minh liền thích thú câu lên khóe môi. Đi đến bên bờ hồ rồi ngồi xuống, dùng thiết kiếm gõ gõ vào trên vách sông. Nói đúng hơn là gõ vào một cây sắt ghim vào trên đá, đầu cây sắt còn nối lấy một sợi dây thừng thả xuống mặt sông.

'Cốp cốp cốp...'

Lúc này, bộ dạng của Ôn Văn đã vô cùng tàn tạ. Hắc y cùng áo khoác đều rách rưới khôn cùng, trên vai cũng vô tình bị Huyết bì nhân cào trúng, máu me giàn giụa. Tóc tai tán loạn, mặt mũi lấm lem.

Khi nhìn đến hành động này của hắn, đôi mắt của Ôn Văn liền khẽ nheo lại một chút. Sau đó, cũng không biết là vì bị thương hay do nghĩ đến điều gì. Ôn Văn bỗng dừng lại đưa tay che ngực, phun ra một búng máu. Con người như muốn nứt ra nhìn chăm chăm vào Huyết Minh.

"Thần tử!"

"Thần tử!"

**À, hôm nay khi dạo 1 vòng quanh các trang truyện khác. Mình có nhận được bình luận của một số bạn. Nhưng mong các bạn thông cảm cho mình nhé, mình chỉ rep cmr và hoạt động duy nhất tại trang Truyenyy thôi.

**Đầu tiên là câu hỏi của khá nhiều bạn là tác có ny chưa. Câu trả lời là có rồi nhé!

**Câu hỏi T2 là của 1 bạn hỏi Nhoc bộ có thù với con gái à, câu trả lời là no nha. Tại thích thì viết vậy thôi. Không phục tới chiến!

**Thứ ba là cảm ơn bạn GA Occho, viết văn giỏi là điều hiển nhiên rồi. Đa tạ bạn. ^.^

**Thứ tư là trả lời cho bạn Như Pt, bạn có lẽ là hiểu lầm một chút ở đây rồi. Đây là truyện Nam tần chứ không phải Ngôn tình 1v1 nhé. Nếu dùng theo thuật ngữ trong Ngôn tình thì gọi là truyện Np phiên bản nam nha.

**Thứ năm là trả lời cho bạn gì đó ở trang Medoctruyen, việc bỏ phiếu ở trang đó là không có liên quan gì tới việc bạo chương của mình nhé. Tại người đăng ở trang này chưa từng xin phép mình nên việc bạn ấy được bn phiếu hay lượt xem thì cũng không hề quan hệ mình nha.

**Cuối cùng là cảm ơn mọi người rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Cứu Dương Đăng

**Ai muốn Trác nam chủ đập cong Hạo Nhiên kiếm thì like cho ta a. Bỏ phiếu đi. (J4F)

Nhìn thấy tình trạng này của Ôn Văn, đám người Minh Nhật tông liền vội vàng hô lên mà chạy đến đỡ hắn. Nhất là Hồng Đình, vừa đỡ lấy Ôn Văn lại vừa hỏi:"Thần tử, ngài có sao không?"

Lắc đầu, trên mặt Ôn Văn đều là một vẻ lạnh căm. Phủi tay khỏi người của Hồng Đình cùng một tên đệ tử khác, từng bước một đi đến bên bờ sông. Chỉ thấy ở phía đối diện của Huyết Minh, trên vách đá cũng có một cây sắt y như đúc. Không có nửa phần do dự, Ôn Văn liền đưa tay đem cây sắt đó rút ra.

"Àm...Ong ong..."

Theo tiếng cơ quan vang lên, chỉ thấy nước sông cứ nhiên lại từ từ rút xuống. Mà ở trên mặt nước, một nền gạch cũng bắt đầu hình thành. Đem mặt nước che phủ lại. Nối liền hai bên bờ sông lại với nhau, trở thành một con đường đi.

Lúc này, những người khác ở đây rốt cuộc cũng đã hiểu được cảm giác ban nãy của Ôn Văn rồi. Gương mặt của tất cả đều trở nên méo mó vụn vỡ, giống như nuốt phải ruồi bọ.

Cái tên ma tộc này, rõ ràng là đang chơi khăm bọn họ. Hẳn biết rõ là có đường đi qua nhưng lại khẳng khái chọn lựa cách phi qua, khiến cho bọn họ lạc mất phản đoán. Ngu ngốc nhảy qua theo hấn.

Phảng phất như nhìn thấu suy nghĩ của bọn họ, Huyết Minh liền tràn đầy giễu cợt cười cười. Vô lại rồi bỏ hết trách nhiệm của mình, còn không quên mắng bọn họ một chút.

"Đừng nhìn ta như vậy a. Ta thích trực tiếp nhảy qua như vậy đấy thì đã làm sao? Ai kêu các ngươi ngu ngốc, tin người như vậy làm chi? Không phục liền tới chiến a."

Ở trong lòng mặc niệm quân tử không chấp nhất kẻ tiểu nhân. Ba người Ôn Văn liền trầm mặt đi sang bờ sông, lộ ra vài phần rộng lượng đối với việc cố tình gây sự của Huyết Minh. Đương nhiên, đó là chưa kể đến nắm tay đang siết chặt cùng với gậy xanh đang nảy lên trên trán bọn họ.

Lấy sự trầm mặt của bọn họ làm thực trạng, đám người lại một đường đi về trước. Không biết có phải là ảo giác của Huyết Minh hay không, nam chính đại nhân dường như là có điểm gì đó quái quái. Đôi lúc lại hơi bối rối cùng do dự liếc mắt nhìn hấn rồi hỏi mấy điều râu ria.

"Ngươi...ngươi tên là gì?"

"Ngươi...bao lớn tuổi?"

"Gia đình ngươi còn có ai?"

"....."

Đối với mấy câu hỏi không đầu vào đầu của Trác Thiên Hạo, Huyết Minh lại lần nữa đưa tay gạt đi Hạo Nhiên kiếm của hấn. Ở trên đầu của hấn gõ mạnh một cái, khiến cho hấn ngao ngao kêu to, ôm lấy đầu.

"Mới trả kiếm lại cho ngươi, ngươi liền một tác tiến lên một thước rồi. Ta cũng không có sở thích gì lạ đâu a. Giới tính của ta còn thẳng hơn cả Hạo Nhiên kiếm này nữa đó!"

Mặc dù nói như vậy nhưng Huyết Minh cũng không đem việc này để tâm cho lắm. Dù sao, tự cổ chí kim, nam chính cùng nhân vật phản diện chính là kẻ thù không đội trời chung a. Hấn cũng không tin, giữa bọn họ có loại "điện lưu" gì đáng nói.

Buông ra bàn tay đang ôm đầu của mình, Ôn Văn liền cúi đầu không nói. Gương mặt của hấn cũng rơi vào trong bóng tối, không để cho người ta nhìn thấy được biểu cảm lúc này.

Theo con đường mòn đi sâu vào trong, cũng không biết là trải qua thời gian bao lâu. Ngay khi đám người Ôn Văn cảm thấy chân run, đầu choáng mắt hoa thì khung cảnh trước mặt bọn họ rốt cục cũng một lần nữa biến đổi. Trở về hành lang tối tăm như lúc trước.

Thế nhưng, khác biệt ở đây là, hành lang này chính là đen thui một mảnh. Giơ tay không thấy năm ngón. Nhưng kỳ dị thay, mỗi khi bọn họ đi đến chỗ nào, nơi đó lại được đốt lên một ngọn đèn, sáng rực một vùng.

Những ngọn đèn treo dọc theo vách tường này được gọi là Cửu Dương Đăng. Một trong những linh khí cấp thấp vô cùng tà ác đã bị thất truyền của Ma tộc. Theo trong sách có viết, tim đèn của Cửu Dương Đăng được luyện chế từ cốt tủy nung chảy cùng với oán khí của nhân tộc.

Đặc biệt là nhiên liệu của nó, chính là hút dương khí của nhân tộc làm vật dẫn.

Chỉ cần nhân tộc xuất hiện, đèn sẽ tự cháy. Trong thời gian dài bị Cửu Dương Đăng hút đi dương khí, nhân tộc đó sẽ triệt để bỏ mệnh. Đương nhiên, loại đèn này đối với Huyết Minh mà nói là không có một chút ảnh hưởng nào. Đây cũng là lý do vì sao hấn chữa cho bọn họ một mệnh, đem theo bên cạnh mình.

"Khụ khụ, Thần tử, ta cảm giác, đầu có điểm mơ hồ." Ho khan một tiếng, tên đệ tử theo sau cùng liền nhỏ giọng nói ra.

Nhiu mày, Ôn Văn cũng cảm giác hơi khó chịu mà gật đầu tán đồng. Lại nhìn Huyết Minh vẫn như cũ tinh lực tràn trề đi ở phía trước. Hấn liền không

khỏi cần răng, thâm hận trong lòng.

Cũng không biết là qua bao lâu, tốc độ của bọn họ cũng liền ngày càng chậm lại. Làm cho Huyết Minh không khỏi quay đầu lại nhìn bọn họ, tràn đầy chế giễu, châm chọc một tiếng: "Các ngươi chưa ăn cơm sao? Đi chậm như vậy, lát nữa làm sao chạy nổi đây?"

Người đầu tiên tức giận chính là tên đệ tử theo sau cùng kia. Bởi vì nguyên nhân mệt mỏi, gã đã sớm nghẹn một bụng hỏa khí. Vừa đúng lúc trực tiếp bộc phát ra.

"Ngươi muội (Theo tiếng việt dễ hiểu là cl), lão tử đã sớm nhìn ngươi từ lâu. Sĩ khả sát, bất khả nhục, ngươi có giỏi liền một kiếm giết chết lão tử đi!"

Ở một bên, Ôn Văn đang chú tâm ngẫm nghĩ thâm ý bên trong lời nói của Huyết Minh. Khi nghe thấy tiếng quát như muốn tìm đường chết của gã. Trực giác mách bảo cho Ôn Văn, sắp tới sẽ không có chuyện tốt.

****Sắp đi tới trung tâm Ma thần chỉ mộ rồi nha!!!**

****Thư nhờ góp ý của Trác đại nam chủ: Ta có nên đem Hạo Nhiên kiếm đập cong không a? Online chờ, rất gấp.**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Đập trúng

Quả nhiên, đối diện với sự to tiếng của tên đệ tử này, Huyết Minh không chỉ không tức giận mà còn bật cười. Trong chớp mắt, hắn đã đi đến bên cạnh của gã, đem gã níu về phía mình rồi đập về trước. Đem gã đá đến lộn nhào, lăn vài vòng trên mặt đất.

Trên không gian một trường mà gã lăn qua, ánh đèn ở đây liền "ba" một tiếng sáng lên. Kế tiếp, một loạt đôi mắt đỏ ngầu cùng với tiếng ma sát "xoàn xoạt" lên trên vách tường cũng theo đó hiện hữu trong đại não của những người ở đây. Dưới bóng tối đen kịt, những đôi mắt này liền lít nha lít nhít một đám. Tỏa ra hàn quang thấu xương.

"Thứ... thứ gì..." Từ trên mặt đất bò dậy, tên đệ tử liền run lẩy bẩy hỏi. Mồ hôi đầy đầu không người lê người về sau, giống như muốn tránh né khỏi cái nhìn của những đôi mắt kia.

"Krit Krit..."

Thế nhưng, chỉ nghe một tiếng rít chói tai vang lên. Từ trong bóng tối liền xuất hiện một đám quái vật bộ dạng dọa người, cao khoảng hai thước. Hai bàn tay sắc nhọn như lưỡi dao, không có mắt nhưng lại có miệng vô cùng rộng. Số lượng ít nhất cũng lên tới trăm con. Tốc độ di chuyển khá nhanh, chẳng mấy chốc đã đến trước mặt của tên đệ tử này.

"Aaa...C...Cứu mạng!!!!!" Hô lên một tiếng, tên đệ tử liền dùng ba chân bốn cẳng bò dậy. Chân như tha mỡ, chẳng mấy chốc đã chạy ngược về phía Ôn Văn.

Bị tràng cảnh kinh khủng trước mắt này làm cho kinh hãi. Ôn Văn cũng không khỏi lùi về sau vài bước, không có nửa phần chần chừ, xoay người bỏ chạy. Thấy vậy, cũng không quản nhiều nữa, Hồng Đình liền chạy theo bên cạnh hắn, quay đầu gọi Trác Thiên Hạo: "Thánh tử, chạy mau!!!!"

Bất tri bất giác, Trác Thiên Hạo liền đưa tay muốn lôi kéo ống tay áo của Huyết Minh cùng đi. Thế nhưng, rơi vào trên bàn tay của hắn chỉ là bội kiếm Hạo Nhiên. Mà Huyết Minh, đã sớm vô tung vô ảnh từ lâu. Há miệng giống như muốn nói gì đó, thế nhưng, đối diện với đám quái vật dày đặc trước mặt mình. Trác Thiên Hạo cũng chỉ có thể cắn răng, theo hướng của đám người Ôn Văn, quay người chạy đi.

"A, xem ra tính cách vẫn còn rất tốt a. Vậy thì có nhân liền có quả đi..." Từ trong bóng tối liếc nhìn đám quái vật chen chúc dưới chân của mình. Huyết Minh liền nhẹ giọng nói ra. Hôm nay tâm trạng của hắn rất tốt, lại cộng thêm biểu hiện thối thời vừa rồi của Trác Thiên Hạo. Nên hắn quyết định, sẽ thả cho hắn ta một con ngựa. Sống hay chết, vậy liền xem bản lĩnh của nam chính đại nhân đi.

"Phần phạt" Chư Thần Dục chao lượn trên không trung. Huyết Minh lại một đường bay sâu vào trong hành lang. Một đường này, không biết có phải là thiếu mất "hào quang thù hận" trên người Trác Thiên Hạo hay không. Hắn đi vô cùng bình yên, ngay cả một hòn đá cản đường cũng không có.

Dọc theo đường đi, hai bên vách tường trong tầm mắt của Huyết Minh cũng xuất hiện ngày càng nhiều gian mật thất. Phía trên khắc đủ loại dòng họ của những gia tộc nổi tiếng một thời đã từng theo chân, phụ tá cho các đời Ma thần, danh chấn Thương Lang.

Rốt cuộc, không biết đã bay bao lâu, một luồng ánh sáng chói lóa liền chiếu vào trong mắt của Huyết Minh. Có lẽ do thời gian dài ở trong bóng tối, đôi mắt của hắn vẫn còn có điểm kích ứng đối với ánh sáng. Đôi khi đôi mắt rốt cuộc cũng trở lại bình thường, hắn liền không khỏi nhú chặt mí mắt.

Chỉ thấy lúc này, hắn là đang lơ lửng trên một tòa đại điện. So với nơi cất giữ Ma thần sử vẫn phải lớn hơn rất nhiều. Nơi nơi đều được khám nạm bằng vàng, từ vách tường đến cột chống. Châu bảo, linh thạch chất đống mọi nơi. Phía trên trần nhà đều lấp lên vô số Dạ Minh châu, rất là sa xỉ.

Nhưng thứ làm cho Huyét Minh quan tâm, chính là một quả trứng to lớn đặt giữa đại điện. Chỉ thấy hình dạng của nó giống y đúc một hòn đá lớn màu trắng, cao hơn một trượng. Phía dưới của quả trứng lại là một cái hồ nước, không, nói đúng hơn là một cái bể chứa đầy nham thạch nóng rực đang sôi sùng sục.

Tại sao giữa Ma thần chi mộ lại đặt một quả trứng a?

Mặc dù đã đoán ra được quả trứng này chính là trứng của Kim Đinh Chu Tước, cũng tức là sẽ nở ra một cái nữ chính. Thế nhưng, Huyét Minh vẫn cảm thấy có gì đó không đúng ở đây. Dù sao, có con thánh thú nào lại có đủ khả năng chui vào trong Ma thần chi mộ để đẻ trứng kia chứ?

Miên man suy nghĩ, Huyét Minh lại thu hồi Chư Thần Dực. Giẫm lên nền đất, từng bước một đi về phía quả trứng cực đại kia. Càng đến gần, không khí xung quanh phảng phất như lại càng hùng hực thiêu đốt. Trên vỏ quả trứng, cũng hiện lên một sợi chỉ đỏ lúc ẩn lúc hiện. Trôi nổi trên vô khắp nơi.

"Hy Tà, ra đây."

Theo suy nghĩ của Huyét Minh, Hy Tà liền hóa thành một thanh thiết kiếm, bay vòng vòng quanh hắn. Phảng phất như đang hỏi: Có chuyện gì?

Hờ hững, Huyét Minh liền chỉ tay vào quả trứng kia. Nhân nhạ ra lệnh: "Đập trứng!"

Hy Tà:.....

Hy Tà: A đậu, ký chủ hết dọa đem ta đi thái rau, hiện tại lại bắt ta đi đập trứng nữa hay sao? Vậy thì kế tiếp sẽ là gì? Đem ta đi nhóm lửa à?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Review và chỉnh sửa

Theo thời gian dài đi đến bình cảnh, ta rút cuộc cũng đã tìm được bước đột phá rồi a. Ta phát hiện ra, khi viết truyện đô thị, chất xám của ta không đủ dùng.

Cho nên, ta quyết định, sẽ đem truyện "Thượng Vị Giả" chuyển thể thành truyện tiên hiệp, dị giới. Main9 vẫn là Dịch bảo bảo, vẫn là thiết lập nhân vật như trước. Nhưng bối cảnh, thiết lập hệ thống sẽ đổi.

Tên của truyện sẽ là: "Tiểu bạch kiếm dưỡng thành."

Tên là vậy, nhưng truyện thuộc thể loại Vô địch lưu (Main vô địch không đối thủ.). Hệ thống rất ư là vô dụng..

- -Hệ thống: Cái gì!!!!

Khụ khụ, không phải hệ thống vô dụng. Mà là Dịch bảo bảo quá bá rồi nên hệ thống không thể giúp được gì. Ngoại trừ đồ ăn giúp cho Dịch bảo bảo khôi phục lại hồng hoang chi lực của mình.

Ai thích sáng văn, vô địch lưu,... Thì cứ nhảy hố nhé! Nhưng nếu muốn từ trên truyện kia tìm đến thân ảnh của Huyét Minh thì rất xin lỗi. Hai truyện này chính là hai thái cực khác nhau.

Không có âm mưu quỷ kế quá nhiều như ở truyện này. Cũng không có sóng gió ầm ầm, drama đầy trời, rượt đuổi nghẹt thở như ở đây.

Thiên về nhẹ nhàng, tình cảm, hài hước hơn. Nói thẳng ra là đơn giản thô bạo, âm mưu quỷ kế gì đến trước mặt của Dịch bảo bảo thì cũng sẽ bị đánh bay.

Còn về cấp bậc tu luyện, mọi người không cần quan tâm quá nhiều. Truyện gần giống như là nguy tiên hiệp rồi, không có nói rõ về tu luyện thăng cấp đâu. Bởi vì Dịch bảo bảo không có tu vi gì đáng nhắc tới cả. Cho nên không cần care.

****Sau đây là tổng kết một số thông tin về thân phận + tính cách của Dịch bảo bảo nhà ta:**

- -Tính cách phũ, vô cùng phũ. Bởi vì ngủ say từ năm 12 tuổi (+ với lão cha bất lương của hắn dạy dỗ), cho nên hắn rất rất là ngây ngô + có "bệnh nguy kịch".

- -Ngoại hình đáng yêu nhưng tính cách lại vô cùng..bạo lực? Cuồng bạo? Ương bướng? Ngạo kiều? Không nói lý lẽ?

- -Xem đồ ăn như mạng (nói thẳng ra là ham ăn $\geq \nabla \leq$), chỉ cần có đồ ăn thì hắn liền sẽ lục thân không nhận. Chỉ cần có thể dùng nắm đấm để xử lý thì hắn nhất định sẽ không động não.

- -Đương nhiên, việc này cũng không chứng tỏ là hấn ngốc! Mà hoàn toàn ngược lại, hấn rất thông minh nhưng ngại nổi là hơi lười một chút thôi.

- -Là con trai của Huyết Minh và Dịch Thi Tịnh (hệ thống). Cái tên Dịch Thủy Hân này cũng là do Huyết Minh đặt, bắt nguồn từ câu nói của Kinh Kha:

"Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hân.

Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn."

(Dịch là: Gió thổi sông Dịch lạnh lùng ghê, tráng sĩ một đi không trở về.)

**Mọi người vào xem và cmt ủng hộ cho ta nhé. (●´3)≡(●´3)≡

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Mẫu thân của "huyết minh";

Đương nhiên, cho dù ngàn vạn lần không nguyện. Hy Tà cũng chỉ có thể ngoan ngoãn lao về phía quả trứng kia.

Thế nhưng, ngay khi kiểm nhận của Hy Tà sắp cất trúng quả trứng thì phanh. Một tầng sáng mờ mờ bỗng dừng lại xuất hiện, đem quả trứng bao phủ ở bên trong. Mà Hy Tà, cũng theo đó bị hút bay ra. Ghim vào vách tường bên cạnh cửa vào, chuỗi kiểm cũng leng keng không ngừng run lên.

Nhưng là, vòng sáng này sau khi bị Hy Tà đâm trúng cũng lập tức mờ dần. Răng rắc vỡ vụn, phả vào trong không khí. Theo sau đó, một thanh âm nữ nhân tràn đầy u oán cùng chói tai cũng theo đó vang lên. Phía sau của quả trứng này, cũng dần dần hình thành một luồng khói đen, hóa thành bóng dáng của một nữ tử.

"Tiểu bối to gan! Cưng nhiên lại dám đến đây phá rối nơi tu tĩnh của ta!"

Âm thanh này, mang theo uy áp vô cùng cường đại. Thế nhưng, Huyết Minh lại không bị nó ảnh hưởng đến một chút nào. Chỉ là, Ma cốt trong người hấn giống như lại khẽ rung động, khiến cho hấn không khỏi nhíu chặt mày lại.

Bóng đen này, tại sao lại có thể đã động đến Ma cốt được a? Cảm giác này chỉ xuất hiện khi hấn đứng gần Ma thần sử mà thôi. Vậy chẳng lẽ, bóng đen này chính là thần hồn của một trong những vị Ma thần đã tán lạc kia?

Nghĩ đến đây, Huyết Minh liền hơi cúi đầu, chấp tay ở trước người. Nể mặt mà mang theo một cổ cung kính hỏi:"Vãn bối mạo muội làm phiền, mong tiền bối thứ tội. Xin hỏi cao danh quý tánh của tiền bối..."

"Hừ, xem như ngươi biết điều. Ta chính là Ma thần đời thứ 12 chi vị - Khương Phi! Còn ngươi, là tiểu nhi của gia tộc nào, tại sao lại tiến vào Ma thần chi mộ? Tiến về trước vài bước, gỡ ra áo choàng để ta nhìn xem."

Đối diện với sự biết điều của Huyết Minh, bóng đen này liền hòa hoãn lại một chút mà thu hồi lại uy áp. Nhưng giọng nói vẫn mang theo nồng đậm kiêu căng, khiến người nghe không khỏi sinh ra cảm giác khó chịu.

Thế nhưng, từ trong câu nói này của nàng ta. Huyết Minh đã hiện ra vô vàn suy đoán, tỷ như, nàng ta chính là vị Ma thần duy nhất không được ghi tên trên Ma thần sử kia. Có lẽ là đã ở đây rất lâu, bởi vì việc các đại gia tộc trong Ma tộc đã bị tận diệt từ lâu, nàng ta cũng không biết.

Mặc dù đoán rất nhiều thứ, nhưng Huyết Minh vẫn như cũ tiến về trước vài bước. Đem mũi chòm từ từ giờ ra, ngẩng đầu nhìn về phía bóng đen. Thế nhưng, không biết có phải là ảo giác của hấn hay không. Bóng đen này giống như là đang bị kinh hách gì đó, lắc lư không ngừng.

"Cư Liên Vũ, là ngươi!!!!"

Nghe thấy cái tên Cư Liên Vũ này, Huyết Minh chỉ cảm thấy như lọt vào sương mù. Bởi vì cái tên này đối với hấn mà nói là vô cùng xa lạ, căn bản là chưa từng nghe qua. Nhưng nhìn xem phản ứng kịch liệt kia của bóng đen, Huyết Minh liền không khỏi im lặng chờ xem mọi chuyện phát sinh.

Từ trong giật mình bình tĩnh lại, bóng đen liền giống như có phần cảm khái, không ngừng lẩm bẩm. Ánh mắt lại như dao găm oán độc nhìn Huyết Minh:"Không đúng, Cư Liên Vũ là nữ, còn ngươi rõ ràng là một cái nam nhân. Nhưng là, gương mặt này, đôi mắt này, rõ ràng là không sai được!"

"Nói cho ta, ngươi rốt cuộc là gì của Cư Liên Vũ!"

Nhìn thấy tình trạng không ổn định này của bóng đen, Huyết Minh cũng chỉ có thể đi bước nào tính bước đó. Nhưng trong lòng cũng không lo, không hoảng chút nào. Rõ ràng rành mạch đáp lời:"Vị tiền bối này, vãn bối cũng không biết Cư Liên Vũ mà người nói là ai."

Thế nhưng, bóng đen này làm sao lại có thể tin lời hần nói được kia chứ. Chỉ thấy nàng ta càng ngày càng vận vẹo, rốt cuộc vẫn là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra: "Tốt, nếu ngươi không biết, vậy ta liền nói cho ngươi biết..."

Theo lời của Khương Phi, Cơ Liên Vũ cùng nàng ta trước kia chính là khuê mật với nhau. Một cái là Ma thần, một cái là Yêu thần. Bọn họ cùng nhau chu du thiên hạ, đem Thương Lang đại lục đến long trời lở đất. Sau đó, bọn họ lại cướp được một viên Lục tử châu. Cùng nhau phân ra mỗi người một nửa, tăng cao tu vi.

Nhưng rồi, trong một lần cùng tứ đại tông môn đánh nhau. Hồn phách của Cơ Liên Vũ lại bị thương rất nặng, suýt nữa liền hồn phi yên diệt. Trong tình huống nguy cấp, Khương Phi đã đem Vi hồn thụ - bảo vật trấn giữ Ma thần chi mộ đào đi. Đem đi chữa trị hồn phách cho Cơ Liên Vũ.

Mặc dù tránh khỏi việc hồn phi phách lạc, nhưng tu vi của Cơ Liên Vũ cũng theo đó đại đại tuột giảm. Không những vậy, ngay cả hóa hình cũng đều không làm được, linh mạch vỡ vụn. Mà Khương Phi cũng đi khắp nơi tìm kiếm phương pháp khôi phục lại tu vi cho nàng.

Nhưng rồi, không biết từ đâu nghe tới việc Lục tử châu có thể khôi phục lại thời kỳ đỉnh phong của mình. Cơ Liên Vũ liền rơi vào trong xoắn xuýt rất lâu. Bởi vì nàng biết, một nửa Lục tử châu còn lại đã sớm bị Khương Phi nuốt mất rồi.

Cho nên, Cơ Liên Vũ liền tương kế tựu kế, lợi dụng sự tin tưởng của Khương Phi đối với bản thân mà hãm hại nàng ta. Sau đó lại đem nàng ta ăn thịt, gián tiếp hấp thụ Lục tử châu. Tu vi, linh mạch đều khôi phục về lúc ban đầu.

Theo suy đoán của Huyết Minh, vị Cơ Liên Vũ đại ngoan nhân ngay cả khuê mật đều giết này. Hơn 80% chính là vị mẫu thân "hiền từ" trong ký ức mờ nhạt của nguyên chủ.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Buổi tối cuối cùng. chúc ngủ ngon

****Gia đình Huyết Minh:**

- U Linh: A Minh, ta vẫn chưa gặp lại chàng a!!! Ta chờ chàng, chờ chàng thật lâu.
- Tiểu Đoá: Ta vẫn ở đây chờ chàng, tại sao chàng lại không tới?
- Y Trân: A Minh, ta xin lỗi chàng, đến cuối cùng, ta vẫn không thể xây dựng Lãnh Khuyết Cung...
- Lãnh Kỳ: Chủ thượng, ta sắp chết rồi, nhưng sắp này, cũng không biết là ngày nào năm nào.
- Ân Như Tuyết: Tiểu Minh Minh, ngươi vẫn còn chưa bái ta vi sư.
- Sở Vân: Chủ thượng, ta không nữa...
- Huyết Vô Ưu: Các ngươi khôn kiếp, trả ca ca lại đây cho ta!!! Ca ca...ca ca!!!
- Vân Hinh: Dùng cả linh hồn, ta vẫn chưa thể chạm vào ngươi...
- Dịch Thi Tịnh: Ký chủ, ngươi định ăn không trả tiền hay sao! Ngươi không định phụ trách gì sao!
- Lam Ly: Một ngòi bút thoáng qua, ta liền biến mất. Chung quy ta và ngươi, vẫn không liên hệ gì.
- Giang Nhạc Y: Chúng ta có Tiểu Thuần, nhưng chúng ta, lại chưa từng đi cùng với nhau.
- Tạ Uyên: Sư đệ...ngươi phải đi?
- Lãnh Hàn: Chủ thượng, đây có lẽ là câu nói dài nhất trong cuộc đời ta. May mắn lớn nhất của ta. Chính là gặp được ngươi! Được gọi ngươi một tiếng...chủ thượng...
- Trác Thiên Hạo: Huyết Minh, ta vẫn chưa đập xong Hạo Nhiên kiếm, ngươi cứ vậy, liền đi sao...
- Huyết Minh: Không có tiệc vui nào không tàn, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Cười lên đi, trong một chốc, sẽ chỉ là thoáng qua mà thôi...

****Gia đình Hạ Vũ:**

- -Huyết Cơ: Tiệc của chúng ta đã sớm tàn, nhưng bảo bối, ngươi vẫn chưa nói với bổn vương, rằng ngươi yêu bổn vương.
- -Dạ Minh: Ta chưa nói với ngươi a tiểu yêu tinh, ta có thai.
- -Giang Thuần: Huyết Cơ, ta vẫn chưa cùng ngươi phân cao thấp đâu!!! Vậy mà tên nam nhân này, đã sớm biến mất vĩnh viễn.
- -Bạch Tiểu Mễ: Một đời gặp ngươi, không oán không hối.
- -Hạ Di Di: Mặc dù ngươi không yêu ta, nhưng ta yêu ngươi, thế là đủ.
- -Ân Sương: Đệ đệ, ngươi đã hứa, một đời một kiếp, sẽ ở bên ta...
- -Hạ Vũ: Ta vẫn chưa trả thù, vẫn chưa liều mạng với hệ thống. Tại sao? Tại sao lại đối xử với ta như vậy!!!

- -----

****Gia đình nhà Dịch bảo bảo:**

- -Dịch Thủy Hàn: Gia đình này chỉ có một mình ta. Cho nên, có cũng được, không có cũng không sao.
- -001: Khoan đã, còn có ta, nhưng...vì sao chưa bày tiệc, mọi người đã mỗi người một ngã hết rồi?

- -----

****Cảm giác đau khổ nhất, là khi bản thân giống như một người tự kỷ. Những việc ngươi làm, những điều ngươi nói, không một ai quan tâm...**

****Đam mê là dùng để tìm niềm vui chứ không phải là tự tìm ngược đãi.**

- -Thứ ta cần, chỉ là một cmt, hay chỉ đơn thuần là một lượt thích không đáng một đồng để có thêm động lực, để chứng minh rằng vẫn có người đang dõi theo ta.
- -Nhưng rồi, ta lì lợm la liếm, cầu xin các thứ, ta cảm thấy bản thân đã quá mức hèn mọn khi cho đi quá nhiều mà nhận lại thì chẳng có bao nhiêu.
- -Người khác vẫn xem nhẹ cố gắng của ta, lời nói của ta. Không đúng, có lẽ là ta đã quá xem trọng bản thân mình.
- -Ta rất yếu đuối, rất đa cảm. Ta từ trên người A Minh, tìm tới chỗ dựa, tìm đến một sự mạnh mẽ mà ta vĩnh viễn đều không thể tạo ra được.

****Có lẽ, khi ngươi đã biến mất, người khác mới bắt đầu lắng nghe lời ngươi nói.**

- -Cho nên, tạm biệt mọi người... Tạm biệt tu chân giới...
- -Chúc mọi người có một buổi tối vui vẻ.
- -18h30p, T3, 15-10-2019.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Hút vào mặt gương

Mà linh hồn của Khương Phi, sau khi chết cũng bị Ma thần chi mộ cho trấn áp. Ngàn vạn năm đều phải giam cầm ở trong Ma thần chi mộ này. Về phần quả trứng Kim Đình Chu Tước kia, chính là trong một lần cơ duyên xảo hợp. Khương Phi đã đem nó đưa đến đây, để nó hấp thụ nham thạch.

Về phần lý do, theo Huyết Minh suy đoán, có thể là dùng để trùng sinh.

Vừa kể xong chuyện xưa, Khương Phi đã dùng một giọng điệu ngoan lệ mà nhìn chăm chăm Huyết Minh: "Không biết ngươi là gì của ả tiện nhân Cơ Liên Vũ kia. Nhưng là, ả ta đã hại ta thế thảm đến mức này. Nếu ngươi đã giống ả ta đến như vậy, vậy liền thay ả ta chuộc lại tội lỗi của mình đi!!!!"

Dứt lời, Khương Phi liền lần nữa đem uy áp toả ra. Đem cơ thể của Huyết Minh kéo về phía của mình. Bây giờ, trong đầu của ả chỉ có một ý niệm, đó là giết chết hẳn. Không chỉ đơn thuần là vì trả thù. Mà nhiều hơn hết, vẫn là vì cảm giác kỳ dị cường đại kia của hắn.

Có lẽ, so với quả trứng Kim Đình Chu Tước này, hẳn lại càng thích hợp trở thành vật chứa hoàn mỹ nhất của nàng ta.

Thế nhưng, đối với kẻ điên, Huyết Minh liền sẽ càng điên hơn kẻ đó. Vì vậy, nở một nụ cười không rõ ý vị. Hắn liền thả lỏng mặc cho Khương Phi kéo đi. Nhưng là, ở trong tay áo, hắn lại bắt đầu đem Văn Hồi kính lấy ra.

Mất thấy khoảng cách giữa bản thân và bóng đen ngày càng gần. Huyết Minh liền không chút kinh hách nào mà điên cuồng cười nói: "Tốt lắm, hôm nay rốt cuộc cũng tìm đến được một cái quỷ nô phù hợp rồi a. Mẫu thân thì giết người, nhi tử lại đem người luyện thành quỷ. Ha. Thú vị, đúng là quá mức thú vị mà..."

"Người nói cái gì..." Cảm giác có phần không đúng, Khương Phi liền khó hiểu hỏi. Lúc này, hắn không phải là nên một mặt sợ hãi điên cuồng vùng vẫy hay sao? Bình tĩnh như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ là bị dọa điên rồi? Như vậy thì quá mức không có ý nghĩa a, nàng ta vốn dĩ còn có ý định hành hạ hắn một trận rồi mới giết nữa kia. Để hắn ném trái mìn vị đau khổ.

Thế nhưng, trước mắt của Khương Phi bỗng dừng lại xuất hiện một luồng sáng chói mắt. Sau đó, nàng ta chỉ cảm thấy thần hồn của mình giống như là bị thứ gì đó đè ép lại. Cảm giác giống y như lúc bị Ma thần chỉ mộ chấn áp.

Sau đó, thần hồn của Khương Phi bắt đầu tán loạn tứ phía. Lơ lửng trên không trung rồi bị thứ gì đó kéo đi. Nàng ta muốn giãy giụa, muốn phản kháng nhưng thực chất chỉ là làm việc vô ích.

"Aaa...Mau thả ta ra...Tại sao lại đối xử với ta như vậy!!!!..."

"Không công bằng a! Là các người sai...đều là các người sai..."

Nhìn thấy hồn phách của Khương Phi bị hút vào trong Văn Hồi kính. Huyết Minh liền nhàn nhã đem Văn Hồi kính cất vào trong không gian. Đối với lời nói của Khương Phi, Huyết Minh cũng không bày tỏ là đúng hay là sai.

Bởi vì trên đời này, từ cổ chí kim, thậm chí là cả tương lai, cũng không bao giờ có sự công bằng thật sự.

Có người xấu, có người đẹp. Có người giàu, có người nghèo. Có người hạnh phúc, có người đau khổ,...

Không ai, nhận được sự công bằng từ ai. Muốn công bằng? Liền tự mình đi đoạt.

Bước đến gần quả trứng Kim Đình Chu Tước, Huyết Minh liền phát tay, đem Hy Tà kiếm từ trên vách tường gọi trở về. Nhíu mày, hắn liền thử đặt một tay lên trên vỏ trứng. Thử đem nó thu hồi vào trong không gian.

Thế nhưng, kỳ dị thay, quả trứng này thật sự đã bị hắn thu lấy. Nhìn ao nham thạch trống rỗng trước mặt, Huyết Minh liền càng thêm khẳng định suy đoán của mình. Không gian hệ thống mặc dù không chứa được vật sống, nhưng là, Kim Đình Chu Tước bên trong quả trứng này, đã sớm chết từ lâu.

Nhưng, Huyết Minh rất nhanh liền bình thần như thường. Bắt đầu rảo bước xung quanh đại điện, đánh giá tứ phía. Không lâu sau, ánh mắt của hắn liền rơi vào trên một tấm gương có màu xanh lam, cao hơn hai trượng đặt ở vách tường đối diện cửa ra vào. So với mặt gương, nó lại càng giống như là một mặt nước hơn. Không ngừng gợn sóng lăn tăn.

Nghĩ nghĩ, Huyết Minh vẫn là quyết định tiến đến quan sát một chút. Nhưng là, khi bước chân của hắn chỉ còn cách tấm gương không xa. Hắn liền có cảm giác không đúng, khiến cho hắn lập tức dừng lại bước chân, nhưng chung quy vẫn là không kịp.

Chỉ thấy mặt gương lúc này bỗng dừng lại giống như một cái ốc xoáy. Đem cơ thể của Huyết Minh hướng về mặt gương lôi đi. Vẫn chưa để cho Huyết Minh kịp ra tay ngăn cản thì cơ thể của hắn đã bị mặt gương thu nạp mất một nửa. Trong chớp mắt, thân ảnh của hắn liền đã biến mất vào trong mặt kính.

Đại điện cũng theo đó quy về yên tĩnh, mặt gương cũng phẳng lặng trở lại. Không còn cuộn trào như lúc nãy nữa. Bắt đầu hóa thành từng đợt lam quang tan biến vào hư vô.

Mà Huyết Minh, đã đi đến nơi nào. Không ai hay, không ai biết.

**Aa, đỉnh chính một chút, ta đâu có drop truyện đâu a. Sáng nay ta vẫn còn đang gõ chữ đây. Hôm qua bởi vì tâm trạng của ta vô cùng tồi tệ, nên ta đã làm một chương bộc lộ cảm xúc mà thôi, nếu không ta sẽ hỏng mất! Ta đang nghĩ, nếu một ngày ta biến mất khỏi tu chân giới thì A Minh và mọi người trong truyện ra sẽ sao? Còn có ta, liệu có ai sẽ nhớ ta không? Hay ta sẽ trôi vào trong quên lãng?

**Nhưng ta không ngờ bản thân lại khiến mọi người hiểu lầm, ta thành thật xin lỗi, xin lỗi. Vì để bồi tội, ta sẽ bạo chương! Mong mọi người thứ lỗi! Ta không cố ý.

**Giống như truyện ĐCVHTT, nếu muốn drop, ta sẽ đăng chương với tên là "Thông báo drop truyện" rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Phượng Hoàng Cuối Cùng

"Àm âm..."

"Đi mau, đi mau, nếu chậm trễ nữa thì ngay cả cái rắm cũng không còn."

"Mau lên, đừng cản đường..."

"....."

Vừa mới lấy lại được ý thức, Huyết Minh đã bị âm thanh âm ỉ đỉnh tai nhứt óc từ xung quanh truyền tới làm cho phát phiền. Nhíu mày, hần liền từ từ hé mắt ra, trong đầu vẫn còn truyền tới cảm giác mê mang mơ hồ.

Đập vào mắt hần là một khung cảnh vô cùng hùng vĩ, chỉ thấy bầu trời cao lớn trước mắt đều đã phủ lên một tầng mây đen mù mịt không thấy điểm dừng. Mà ở nơi xa xa chân trời kia, liên tục có từng đạo lôi điện to lớn khôn cùng đang không ngừng giáng xuống, đem thiên địa đều đánh đến rung động.

Lướt qua mắt hần, là từng đợt người ngựa đen nghịt như kiến. Tất cả đều vô cùng gấp rút chạy về hướng thiên lôi phát ra kia. Trên mặt đều là vẻ sốt sắng, thậm chí còn giẫm đạp lên nhau. Giống như là muốn tranh thủ làm gì đó.

Hần đang ở đâu? Giây phút mờ mịt qua đi, Huyết Minh liền từ từ tựa người ngồi dậy. Lúc này, hần là đang ngồi trong một bụi cỏ to lớn. Có lẽ vì vậy, những kẻ qua đường kia cũng không có chút nào dè dặt tới hần.

"Ai u, đẩy cái gì, mau tránh ra...A..." Lúc này, chỉ thấy một cái lão nhân tuổi chừng ngũ tuần là đang bị người chen lấn xô đẩy. Cuối cùng, lão liền trực tiếp té xuống lề đường bên cạnh Huyết Minh, trên mặt tràn đầy u uất cùng tức giận.

Bỗng dưng, chưa để cho lão kịp bật phát thì cánh tay của lão bỗng dừng lại bị người nắm lấy. Quay sang, đập vào mắt lão liền là một gương mặt dính đầy bùn đất với đôi con ngươi đỏ tươi như huyết. Khiến cho lão không khỏi trừng mắt hét lên một tiếng, liên tục lùi về sau."Aaaa, có quý!!!!"

Cảm thấy màng nhĩ có phản chấn động, Huyết Minh lập tức phóng ba luồng ma khí vào trong cơ thể của lão nhân. Đem ách huyết của lão phong bế lại. Lại từ trong bụi cỏ đứng dậy, đưa tay nắm lấy cổ áo của lão kéo về trong vệ đường, tránh cho lão trong lúc náo loạn bị người giẫm chết.

"A...ô??" Sau khi qua con kính hải, có lẽ nhận ra Huyết Minh là người không phải quý. Lão nhân liền huơ tay múa chân không ngừng, phát hiện bản thân không thể nói chuyện được. Lão liền liên tục đưa tay chỉ chỉ cô hòng mình.

Nhíu mày, Huyết Minh mới đem ba luồng ma khí thu hồi lại, giải bỏ cấm ngôn thuật cho lão nhân. Sau đó, bất vi sở động hỏi:"Nơi đây đã xảy ra chuyện gì?"

"Ồ...phù...chàng trai trẻ, có chuyện gì thì từ từ nói, làm lão đây sợ muốn chết..."

Nhận thấy bản thân mình cuối cùng cũng có thể nói được, lão nhân liền một hơi nói ra một đồng lời oán than. Hôm nay đúng là xui tận trời mà, lên đường bị người xô đẩy cũng thôi đi. Suýt chút nữa còn bị một tên thiếu niên dọa đến mạng già cũng không còn.

"Chàng trai trẻ, ngươi là từ đâu tới a? Tại sao lại không biết chuyện gì đang xảy ra được?" Có lẽ là nhận thấy được Huyết Minh là thật không biết chứ không phải là đang trêu đùa mình. Lão nhân rất cuộc cũng chậm rì rì nói ra, giọng tay chỉ về nơi lôi kiếp đang giáng xuống kia.

"Nhìn thấy đằng kia không, nó là nơi độ kiếp của phượng hoàng."

Nghe đến hai từ "phượng hoàng", Huyết Minh liền khẽ nheo mắt lại. Có chút chú ý mà câu lên khóe môi, tò mò lặp lại:"Phượng hoàng sao?"

"Đúng vậy, nó chính là con phượng hoàng cuối cùng của thiên địa này, vừa mới nở ra không lâu. Lúc độ kiếp, dự hỏa trùng sinh, cũng là lúc phượng hoàng yếu đuối nhất. Nghe nói, nếu có thể ăn thịt phượng hoàng, liền có thể thọ cùng trời đất. Uống một giọt tinh huyết của phượng hoàng, sẽ có thể kế thừa được huyết mạch thượng cổ. Thậm chí, chỉ cần một giọt máu tươi của nó, cũng có thể khiến cho tu sĩ tăng mạnh tu vi."

"Thôi, thôi, không nói nhiều với ngươi nữa. Lão cũng phải nhanh chóng đi đây." Sau khi luyên thuyên nói xong, giống như sợ nhớ ra, lão nhân liền vội vàng đứng dậy, phát tay từ biệt Huyết Minh. Trong chớp mắt, đã biến mất vào trong đám người dày đặc.

Nghe lão nhân nói đến đây, Huyết Minh làm sao lại không hiểu được chuyện gì đang xảy ra nữa a? Nói đơn giản chính là, "bảo vật" xuất thế, mọi người đều chen chúc nhau đi. Muốn được chia cho một chén canh. Việc này ở trong tu chân giới, cũng không phải là hiếm lạ gì.

Nhưng là nghĩ tới những từ "con phượng hoàng cuối cùng" này. Huyết Minh liền không khỏi nảy sinh hứng thú. Vận dụng linh lực đem tro bụi trên y phục của mình phui bay đi. Quyết định đến xem cuộc vui một chút.

Dù sao, mặc dù đã sống qua 20 kiếp, hần đúng là chưa từng nhìn thấy phượng hoàng hàng thật giá thật a. Không biết sẽ là bộ dạng gì.

Những thứ mang theo từ "cuối cùng", luôn luôn sẽ tràn đầy cô đơn cũng đau khổ.

Vì thế, dưới ánh mắt kinh ngạc của dòng người đông đúc kia. Huyết Minh liền thông dong tự tại vận dụng Tiêu Dao Truy Phong Bộ, bay lên không trung.

Trong vài hơi thở liền đã biến mất trước mắt bọn họ.

****Chuyển map một thời gian, những nhân vật ở map trước sẽ tạm thời offline.**

****Cảm on Hunggggggggggg đã ủng hộ LT.**

****Ta sẽ tiếp tục viết, vì ta đã tạo ra A Minh, ta có trách nhiệm hoàn thành cuộc đời hắn. Còn đọc hay không, đó là truyện của mọi người.**

****Lịch chương như thế nào, đó là chuyện của ta. Like hay không, đó là chuyện của mọi người.**

****Cmt hay ném đá thế nào, đó là chuyện của mọi người. Quan tâm hay không, đó là chuyện của ta.**

****Như vậy đi, cho đời bớt mệt.**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Giành Chỗ

Chỉ thấy, nơi phát ra lời kiếp là một bãi đất hoang vắng. Xung quanh chỉ có vài bụi cỏ khô cùng vài cây đại thụ trơ trọi giữa đất trời. Có lẽ, trước kia, nơi đây đã từng là một đồng cỏ xanh tươi.

Đạo lôi kiếp cuối cùng, có diện tích hơn trăm thước. Giáng xuống mặt đất, đem đất đá, cây cối xung quanh đều phá thành một bãi tan hoang. Mà ở giữa đoàn lôi điện này, đang có một luồng hỏa diễm cuộn cuộn bốc lên. Đôi khi còn có từng tiếng "tê minh" vang ra, tràn đầy uy nghi khiến chim chóc bay tán loạn.

"Khôn kiếp, lôi kiếp lớn thế này, ngay cả tiếp cận cũng không được thì làm sao đến gần chỗ phượng hoàng được đây..."

"Đáng chết a, từ đâu lại đến một đám người nữa rồi. Sao lúc xảy ra chuyện xấu, không gặp bọn họ hăng hái như vậy a..."

"Nhìn kia, nhìn kia, có người đang bay, mau nhìn..."

"Hả, người bị điện a, làm gì có người..."

"....."

Nhìn đến một bạch ảnh lướt qua trên đám người. Những kẻ khác ở đây đều đồng loạt nhao nhao ngẩng đầu nhìn lên, tràn đầy kinh nghi cùng tò mò đánh giá người đến. Nhất là lớp người chen chúc ở trên cùng kia.

Mất thấy nơi đây đã kín không chỗ hở, tiến thêm một chút liền sẽ tiến vào trong phạm vi lôi kiếp. Mà kẻ đến này, giống như là còn muốn tranh giành chỗ đứng. Dẫn xuống nỗi kinh động đối với Huyết Minh, bọn họ liền lập tức hô to: "Ở đây hết chỗ rồi, lăn đi."

Nghe thấy lời này của bọn họ, Huyết Minh cười cười một tiếng. Nắm lấy Hy Tà tiên, dưới ánh mắt hoảng sợ của những người xung quanh. Hy Tà tiên trong tay hắn liền quơ về phía đám người ở hàng đầu kia.

Huyết hoa văng khắp mặt đất, thi thể trải đầy trên cỏ khô. Những kẻ đứng trong khuôn viên hai trượng xung quanh lôi kiếp. Đều bị Hy Tà tiên đánh thành thịt nhão, không biết đã chết bao nhiêu người, nhưng huyết nhục đã rơi đầy, không có chỗ đặt chân.

Nhưng là, từ trên không khí phi tới, Huyết Minh liền cười lạnh đem Hy Tà tiên thu về. Không chút trở ngại nào đập lên trên máu thịt của những kẻ kia, đi về phía trước. Cũng không sợ bọn họ đột nhiên sống lại, nắm lấy chân hắn lôi đi.

"Bây giờ, không phải đã có chỗ rồi sao?"

Lời nói của Huyết Minh vừa dứt, "ào" một hơi. Đám người đông nghịt như kiến đều đồng loạt lùi về sau như trải qua huấn luyện. Đem Huyết Minh cách ly xa ra, ánh mắt hoảng hồn kia, so với nhìn thấy thiên kiếp lại càng phải đáng sợ hơn.

Mà lúc này, sau khi đạo thiên lôi cuối cùng rơi xuống. Chỉ nghe một tiếng vang ầm ầm chấn động lại vang lên bên tai của những người ở đây. Giống như có thứ gì đó từ trên cao rơi xuống mặt đất, đem cát bụi xung quanh đều cuốn lên mù mịt. Khiến Huyết Minh không khỏi nâng lên tay áo, cản trở bụi bặm phả vào mặt.

Mây đen kéo đến nhanh, đi cũng nhanh. Chờ khi Huyết Minh buông xuống tay áo, bầu trời đã trở về một mảnh thanh minh. Dưới màn khói bụi mờ mịt, đôi mắt của Huyết Minh liền va phải một cái hồ cực đại ở giữa khoảng đất không xa kia. Ở nơi đó, lôi điện vẫn còn lượn lờ, hõm sâu vào một lỗ lớn. Là trung tâm của trận lôi kiếp ban này.

Rất nhanh, Huyết Minh rút cuộc cũng nhìn thấy được con phượng hoàng đầu tiên trong cuộc đời mình. Nhưng so với tưởng tượng của hắn. Thứ này, kỳ kỳ, kỳ kỳ, chính là một lời khó nói hết, cách biệt như trời với đất.

Từ trong hố sâu kia, một con vật có phần giống như một con...gà trĩ lông đang từ từ nhẩy ra. Chỉ thấy, trên người nó đã sớm trĩu lông trắng trơn, chỉ còn sót lại một vài chòm lông bị đốt cháy đen. Nếu đem so với gà, đều là đang đề cao nó.

Nhìn qua, chính là có điểm...buồn cười.

Nhưng là, không phải ai cũng mang tâm tư đơn thuần chỉ muốn nhìn thấy phượng hoàng một cái như Huyết Minh. Từ khi con gà...kỳ kỳ, kỳ kỳ, phượng hoàng này xuất hiện. Đám người xung quanh liền bắt đầu xôn xao nổi loạn lên. Hai mặt nhìn nhau, trong mắt đều là địch ý.

Kế tiếp, chính là một màn hỗn chiến xuất hiện. Ai đánh ai, ai đập ai, ai giết ai, đều không quản được nhiều như vậy. Bọn họ chỉ biết chém giết, bởi vì có lẽ, trong một phút lơ là, bọn họ sẽ bị một kẻ vô danh nào đó cướp mất sinh mạng. Bản thân chết như thế nào cũng không biết.

Có một số kẻ, hoặc là lớn tuổi, hoặc là kỹ không bằng người, sẽ lựa chọn rút lui. Đương nhiên, cũng sẽ có một số kẻ không có mắt, muốn lên lút âm Huyết Minh. Hoặc là loạn đao loạn kiếm. Nhưng cuối cùng, tất cả đều không thoát khỏi việc, bị Huyết Minh một roi đánh thành thịt vụn.

Vì thế, một đám người liền vô cùng ăn ý, đem chiến trường kéo xa Huyết Minh ra. Mà hắn, cũng chậm rãi nâng lên bước chân, trong chớp mắt đã xuất hiện tại vùng trung tâm bãi đất kia. Đưa tay, liền đem con phượng hoàng phiên bản gà trĩ lông kia xách lên. Nhíu mày nói:"Người thật sự là phượng hoàng sao, không phải hàng giả ỉ?"

Không biết có phải là ảo giác của Huyết Minh hay không. Sau khi cùng hắn mất to trừng mắt nhỏ, con gà...phượng hoàng này giống như là đang sững người tại chỗ. Ngay cả giây giụa cũng đều quên đi.

Vì thế, hắn liền không khỏi bật cười. Tâm trạng vui sướng nói ra:"Một con gà thật béo a, cũng không biết là nên làm gà hấp lá sen hay là gà quay nữa..."

Hắn nghe nói, thần vật từ lúc sinh ra, đã có thể có được linh trí.

****Cảm ơn ĐọaLạcThiênSứ đã gửi đề cử.**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Ngoại truyện : vong tranh nữ đế

****Ta muốn trở về lúc nhỏ, được nắm tay người, gọi một tiếng ca ca.**

Ta là ai, là thứ gì, ta cũng không biết. Từ khi ta bắt đầu có được ý nghĩ. Ta đã bị một đám người tự xưng là Cùng Kỳ môn nuôi lớn.

Mỗi ngày, bọn họ đều sẽ cho ta ăn ngon nặc tốt, giống như nuôi một con súc vật. Đem ta nhốt vào trong một gian phòng tối, xiềng xích quán thân.

Mà "súc vật" hai từ này, ta là từ trong miệng của hai tên canh cửa nghe được. Là dùng để chỉ đám thịt cá mà ta ăn mỗi ngày.

Trên cổ ta, có một sợi xích vô cùng lớn. So với tổng thể cơ thể ta mà nói, đều lớn hơn một vòng. Đeo vào trên người như vậy, rất là khó chịu, nhưng ngoài thích ứng ra, ta cũng không thể làm được gì hơn.

Dựa theo ánh sáng mặt trời đi qua khe cửa, ta cũng có thể biết được đâu là ngày, đâu là đêm. Khi trời mưa, khi bão tuyết. Cũng không biết từ khi nào, nó đã trở thành một thú vui tiêu khiển của ta.

Ta ngắm nhìn lá bay, đôi khi lại nhặt lấy một cánh hoa lạ không tên nào đó. Ta muốn biết, thế giới bên ngoài, là rộng lớn thế nào.

Từ ngày này qua ngày khác, chẳng có ai nói chuyện cùng ta cả. Vì vậy, ta cũng liền lười lý giải bọn họ.

Nhìn thấy ta như vậy, bọn họ liền bảo ta là một cái ngốc tử. Thế nhưng, bọn họ không biết, ở trong mắt của ta, bọn họ mới là một đám ngu si thì có!

Dù sao, giữa trí thông minh bị ngăn trở như trời với đất. Ta mới không thèm chấp nhất bọn họ làm chi. Bởi vì như vậy, sẽ làm suy giảm đầu óc của ta.

Nhật nguyệt trôi qua, như gió xuân thoang thoảng.

Ta được 8 tuổi.

Mà đây, cũng là nơi đau khổ của ta bắt đầu. Ngày này, ta được người đưa khỏi nhà lao. Đem đến một căn phòng giăng đầy bùa chú cùng mấy cái đồ án

kỳ dị. Nghe nói là pháp đàn gì gì đó.

Ở đây, ta cũng nhìn thấy được ba cái tiểu hài đồng khác. Tuổi cùng ta, cũng không sai biệt lắm.

Bọn họ liên tục gào khóc kêu cha gọi mẹ, còn ta, thì chỉ co ro ngồi trong một góc. Vì vậy, đám người kỳ lạ kia cũng không có làm khó ta, trực tiếp lơ ta đi.

Yên lặng nghe ngóng, ta liền biết được. Bọn họ muốn dùng máu tươi của chúng ta, để hồi sinh lại môn chủ gì đó.

Bọn họ nói ta, có một nửa huyết mạch của thần thú Chúc Long. Mà chuyện này, ta cũng là lần đầu biết đến.

Sau đó, ta tận mắt nhìn thấy ba cái tiểu hài đồng kia, lần lượt bị cắt đứt mạch máu, máu tươi văng đầy một thân ta. Lúc này, ta bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Ta hoảng loạn, không biết bản thân phải làm gì.

Phật huyết, nhân huyết, yêu huyết, đều đã tưới lên trên người cỗ quan tài đó.

Kẻ tiếp theo, liền sẽ đến phiên ta.

Mạch máu của ta bị cắt đứt, máu tươi của ta không ngừng rời bỏ ta. Có lẽ không lâu sau, ta liền sẽ mất đi sinh mệnh. Trên đời này, sẽ không ai còn biết đến ta.

Một người, ngay cả tên cũng đều không có.

Nhưng là...

Ngay khi ta tuyệt vọng nhất, quang minh đã đến với ta.

Y là một người vô cùng... Ấc, với vốn từ ngữ ít ỏi của ta, ta không thể nào diễn tả được bằng lời. Nhưng là, ta dám chắc, y chính là người đẹp nhất mà suốt một đời qua, ta từng nhìn thấy.

Y đem đám người xấu đạo mạo kia đều giết chết hết. Sau đó lại từng bước, từng bước một đi đến bên cạnh ta. Rồi nói.

Đó có lẽ là lời nói khắc sâu nhất trong cuộc đời này của ta.

"Tại sao phải khóc a? Việc người cần làm, đó là cười."

"Bởi vì khi máu tươi dính đầy người người, người vẫn còn có khả năng cười được. Điều đó chứng tỏ, người mới là người chiến thắng, là người cười tới cuối cùng."

"Trên đời này, có đôi khi, còn sống, chính là điều may mắn nhất."

Không biết vì sao, ta thật sự nín khóc, còn sẽ nhoẻn miệng cười.

Khi đó, y cũng cười, còn đem máu tươi của mình đổ vào trong miệng của ta.

Mùi máu tươi, vô cùng buồn nôn. Nhưng nó, lại đem vết thương trên người ta làm lành lại.

Khi đó, y đã cho ta một cái tên. Một cái tên theo ta đến suốt sinh thời...

Ta họ Huyết, tên Nguyệt. Tự là Vô Ưu.

Y nói, cái tên này, sẽ giúp ta một đời vô ưu vô lo.

Y là ca ca của ta, là Đế Tôn được vạn người quý lạy.

Y là thần trong lòng ta. Ta lấy y làm mục tiêu, là tất cả mọi thứ mà ta có được.

Nhưng rồi, cuộc vui cũng sẽ chóng tàn.

Y chết.

Ở trước mắt của ta, hóa thành từng đợt huyết hoa rơi đầy trên nền tuyết trắng.

Giờ đây, sẽ không còn ai cùng ta chơi bay cao. Sẽ không còn ai cùng ta đắp người tuyết, gọi ta một tiếng Ưu nhi.

Và giờ đây, sẽ không còn ai. Mỗi khi ta gọi một tiếng ca ca, sẽ mỉm cười nhìn ta, nhẹ giọng đáp...

Ta ở...

Không còn nữa...hết rồi...hết thật rồi...

Khi đó, ta chỉ biết gào khóc, khiến thiên địa biến sắc.

Khốn kiếp, một đám ô hợp, trả ca ca lại đây cho ta.

Ca ca...

Từ đó, ta một đường lâm vào vô tận trả thù. Trong lòng ta chỉ có thù hận, trong mắt chỉ có thù hận. Mãn tâm trí cũng chỉ có thù hận.

Ta giết người, nhiều vô số kể. Nhiều đến mức, ta không còn nhớ được con số chính xác là bao nhiêu.

Mỗi khi sắp chết, ta đều sẽ tự nhắc nhở bản thân mình.

Mệnh ta bần, chết cũng không sao.

Nhưng thù của ca ca, ai sẽ đến trả đây?

Bọn họ sợ ta, khinh ta, nể ta, nhạo ta, kính ta... Nhưng lại không có ai dám tiếp cận ta, quan tâm ta, yêu thương ta như y đã từng làm.

Bọn họ sẽ gọi ta là Vong Tranh Nữ Đế.

Ý nghĩa là, mỗi một nơi mà ta đi qua. Đều sẽ trở thành chiến trường phủ đầy vong hồn dưới kiếm của ta.

Nhưng là, bọn họ không biết, Vong Tranh Nữ Đế nắm giữ Hồng Hoang, nổi tiếng ngoan độc, tâm như rắn rết.

Lại chỉ mong được trở về làm một Huyết Vô Ưu không sầu không lo, được gọi nam nhân nào đó, một tiếng...ca ca.

****Ưu nhi, tiểu Ưu nhi... Review một chút, không lâu sau tiểu Ưu nhi sẽ lên sàn diễn.**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Đoàn Diệt

Đối với lời hăm dọa đầy ầu trĩ của ai đó, tiểu phượng hoàng chỉ là ngoe ngoặc sang một bên. Đế Huyết Minh xách mình như xách con gà chết, bộ dáng đại lão gia khoan dung độ lượng này của nó không khỏi khiến cho hần sinh ra cảm giác quen thuộc kỳ lạ.

Nhưng ngay khi hần sắp tìm hiểu sâu hơn thì đám người đang chém giết nhau ở xung quanh cũng đã phát hiện ra hành động của hần. Cũng không biết là kẻ nào bày đầu, bỗng dưng lại quát lớn một tiếng: "DỪNG LẠI!!!!"

Lập tức, chiến trường giống như là bị nhấn nút tạm dừng. Tất cả đều nhất trí nhìn về kẻ vừa hô lên kia, dưới ánh mắt của những người này. Kẻ đó liền tức giận chỉ tay vào nơi xa xa trung tâm kia.

"Một đám ngốc bức các nguoi, mau nhìn đi!!!"

Nương theo ngón tay của kẻ này, ngay tức khắc, Huyết Minh đã thu được vô số ánh mắt nóng rực cùng phần nộ. Phảng phất như sắp hóa thành thực thể đem hần đâm thành tám mảnh. Nhưng là, đối diện với bọn họ, Huyết Minh vẫn như cũ là một bộ dạng dửng dưng.

Thiếu niên đứng giữa đao quang kiếm ảnh, một thân bạch y phiêu diêu như thượng thần giáng thế. Mái tóc trắng phất phơ trong gió, đôi mắt phượng đỏ tươi khê neo lại, câu hồn đoạt phách. Khóe môi hơi cong. Đôi giày bị máu tươi nhuộm đỏ, tựa như ác thần, đạp lên xác chết mà đi.

Kinh diễm, những kẻ ở đây đều không nhìn được mà si ngốc nhìn. Thế nhưng, đợi khi phản ứng lại, nhìn đến tiểu phượng hoàng nằm gọn trên tay hần. Bọn họ liền lập tức thẹn quá thành giận, nâng lên vũ khí chia về phía Huyết Minh.

"Tên kia, mau đem phượng hoàng đặt xuống. Muốn chiếm làm của riêng thì ngoan ngoãn để mạng lại đây."

"Đúng vậy, tốt nhất nguoi nên thức thời tự động chịu trôi đi. Ở đây có không ít Kiếm tu, thậm chí còn có người đạt tới Kiếm sĩ tầng 2. Nguoi nghĩ rằng bản thân mình có thể toàn thân trở ra để hưởng dụng phượng hoàng hay sao?"

"....."

Nghe thấy lời nói hỗn loạn của đám người kia. Huyết Minh trong lòng cũng là có một chút kinh ngạc, giống như bản thân đi lạc vào trong thời viễn cổ vậy. Kiếm sĩ tầng 2, vì sao ở trong miệng bọn họ dường như liền trở thành lợi hại lắm vậy a?

Ban này, hẳn cũng có thử thăm dò tu vi của bọn họ. Nhưng hẳn cũng không có nghĩ nhiều, chỉ xem như bọn họ dùng pháp bảo gì đó che giấu tu vi hoặc là tu vi cao hơn hẳn nên hẳn mới không thể cảm giác được thôi.

Nhưng hiện tại xem ra, bọn họ đa phần đều thật sự không có tu vi.

Thế nhưng, không nhận được câu trả lời của hắn, ngược lại còn thấy hắn tươi cười khó hiểu. Đám người xung quanh trực tiếp bộc phát, cho rằng hắn khinh thường bọn họ, chấp mê bất ngộ. Vì thế, một đám người liếc mắt nhìn nhau. Giống như đạt thành hiệp nghị gì đó, đồng loạt tấn công.

"Giết!!!!"

Nếu không phải nhìn tốc độ lẻ mề chậm như rùa bò của bọn họ, Huyết Minh có lẽ cũng sẽ bị âm thanh vang dội kia làm cho rung động đến. Thế nhưng, hiện tại, bọn họ vẫn còn chưa đáng được hắn đặt ở trong mắt đâu.

Nhàn nhả nâng chân, Huyết Minh lại lần nữa giẫm chân xuống đất. Động tác này, mặc dù không có nửa phần uy hiếp. Nhưng uy áp khủng bố ẩn chứa trong nó lại trực tiếp đem mặt đất chấn động. Gió lốc cũng lấy Huyết Minh làm trung tâm, thổi về phía đám người đang bao vây hắn.

"Phanh" "phanh" "phanh"

Trong chớp mắt, hơn chục tên tu sĩ đều trực tiếp bị uy áp đánh văng. Hướng bốn phương tám hướng bay tới, kẻ nặng thì khí tuyệt, nhẹ thì nội thương, xương cốt gãy vỡ. Nói chung, tất cả đều nằm la liệt trên mặt đất, không gượng dậy nổi.

Nhìn thấy Huyết Minh chỉ giẫm chân một cái đã đem bọn ngoan nhân này đoàn diệt. Đám người vây xem xung quanh liền lập tức vỡ tổ, tán loạn tứ phía. Hô hét bỏ chạy khắp nơi.

"Aaa...Hắn tới, hắn tới, mau chạy đi..."

"....."

Tức khắc, chưa đợi Huyết Minh mở miệng, xung quanh đã lạnh ngắt như tờ. Đám người này, đến nhanh, đi cũng nhanh. Trong số bọn họ, không ai muốn cùng hắn trên lên tại họa.

"Răng rắc..."

Ở một nơi yên tĩnh thế này, âm thanh kia liền phá lệ chói tai. Vừa nhìn sang, Huyết Minh đã phát hiện từ trong đám thi thể dưới đất kia, có một kẻ đang lồm cồm bò dậy. Giống như nhận thấy được ánh mắt của hắn, kẻ kia liền lập tức cứng người. Sau đó ba chân bốn cẳng lao về trước.

"Muốn chạy?" Cười khẩy, Hy Tà tiên trong tay Huyết Minh liền giống như một con giao long bay về trước. Trong chớp mắt đã quần quanh lấy cổ chân của kẻ muốn chạy trốn kia. Đem hắn kéo về phía mình.

Đầu đầy mồ hôi, kẻ đó vội vàng oai oái kêu to, hai tay liều mạng cào vào trên mặt đất. Muốn níu lấy một điểm tựa nào đó, nhưng cũng chỉ có thể bị Huyết Minh kéo lê đi.

"Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng. Tiểu nhân trên còn có vợ già, dưới còn có vợ nhỏ...Khụ khụ, trên có mẹ già, dưới có con nhỏ, cả gia đình đều phải nhờ ta mà sống. Xin đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng..."

Vừa định há miệng nói chuyện, Huyết Minh đã trực tiếp bị một đồng lời nói cùng ngữ điệu liên hoàn kia của kẻ này làm cho bật cười. Nhất là khi nhìn đến bộ dáng quý gỏi vô cùng thuần thực kia của hắn ta, hẳn liền không khỏi cảm thấy thú vị.

Đây là phải quý gỏi bao nhiêu lần, mới luyện được động tác nước chảy mây trôi thế này đây?

****Cảm ơn mariaogiagoa và setokaiba111 đã ủng hộ LT.**

****Một đồng thông tin cùng dữ liệu ta lưu trữ về võ kỹ, pháp bảo,... đều đã bị bạn cùng phòng của ta lỡ tay xóa sạch hết rồi. Bây giờ phải đi tìm lại dữ liệu mới, chán.**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Tứ Hải Bát Hoang

"Ta có nói là sẽ giết ngươi sao? Ta chỉ là muốn hỏi ngươi một vài chuyện mà thôi. Chỉ cần câu trả lời của ngươi khiến ta hài lòng. Ta sẽ tha mạng cho ngươi. Dù sao, ta cũng là người có tâm địa thiện lương a..."

Nhìn lấy đồng xác chết xung quanh, cộng với mấy từ tâm địa thiện lương kia.

Nhất là khi đối diện với ánh mắt vô bi vô hỷ của Huyết Minh, Phiến Thiên chỉ cảm thấy xương sống lạnh băng. Cảm giác giống như bị một con độc xà quấn quanh cổ, khiến hắn không khỏi vội vàng đáp: "Xin đại nhân có chuyện gì thì cứ hỏi. Phiến Thiên ta việc khác thì không dám nhận nhưng nói về tin tức, ta rất là cơ linh a!"

Nghe thấy cái tên này của Phiến Thiên, Huyết Minh liền bật cười vui vẻ. Một cước đá vào trên người Phiến Thiên, ngay khi hắn ta còn mộng bức. Hắn đã ăn chưa ý cười hỏi ra.

"Phiến Thiên? Cái tên huênh hoang như vậy ngươi cũng dám nhận sao a, cũng không sợ nói ra bị người khác đánh chết? Vậy được, ngươi thử lật trời một cái cho ta xem đi."

"....."

Nhớ đến những đau khổ bản thân đã từng nhận được bởi vì cái tên do phụ mẫu đặt ra này. Gương mặt của Phiến Thiên liền lập tức nhăn thành trái mướp. Nhưng rất nhanh, hắn đã lập tức treo lên nụ cười nịnh nọt.

"Ha ha, đại nhân đừng đùa ta nữa a. Ta làm sao có bản lĩnh lật trời kia chứ? Đâu có giống ngài, vừa anh minh thần võ, lại vừa cái thế vô song, có lật cũng là để ngài đến lật a..." Lập tức, Phiến Thiên bắt đầu đem kỹ thuật vuốt mông ngựa của mình đều triệt để thể hiện ra.

Xem như kẻ này thức thời, Huyết Minh cũng không tiếp tục làm khó dễ hắn nữa. Chỉ đem tiểu phượng hoàng đặt xuống, dùng Khôn Tiên Tác trói lại. Sau đó, mới đưa tay phui đi cát bụi trên ngoại sam, bắt đầu đi vào chính sự.

"Ngươi nói cho ta biết, đây là đâu?"

Vốn đã chuẩn bị tinh thần chờ đợi, nhưng khi nghe đến câu hỏi này của Huyết Minh, Phiến Thiên liền không khỏi ngốc trẻ. Không tin vào lỗ tai của mình. Đâu, đây là đang trêu đùa hắn hay sao?

Nhưng là, khi nhìn đến biểu lộ chú tâm không giống như nói đùa kia. Phiến Thiên vẫn là nói ra lời thật: "Bẩm đại nhân, nơi đây là khu vực Cổ Thảo trực thuộc Hồng Hoàng a."

Hồng Hoàng? Nghe đến hai từ này, Huyết Minh không cảm nhúm mày lại. Tại sao hắn bỗng dừng lại đi đến Hồng Hoàng rồi? Chẳng lẽ là cùng chiếc gương đó có liên quan?

"Vậy ta hỏi ngươi, nơi đây có Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn, Hậu Nghệ,... hay không a?"

Đối với mấy cái tên mà Huyết Minh vừa nêu, giống như suy nghĩ cùng hồi tưởng. Một lát sau, Phiến Thiên liền lắc đầu trả lời: "Mấy cái tên này, tiểu nhân đứng là chưa từng nghe qua..."

"Vậy sao..." Nói ra hai từ tràn đầy hồ hững, Huyết Minh cũng có một điểm tiếc nuối nho nhỏ. Dù sao, ba người đó, cũng đều là thần tượng một thời khi hắn còn là trạch nam ở thế kỷ XXI a. Nhưng xem ra, có lẽ là vì thời không khác nhau, nên những nhân vật thần thoại này, đều không tồn tại.

Ở Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, hắn thích dã tâm cũng như sự tàn ác của bọn họ. Về phần Hậu Nghệ, hắn lại thích sự kiên định hướng về mục tiêu của hắn ta. Ngay cả đại mỹ nhân như Hằng Nga, nói không cần cũng đều không cần.

Chỉ là cảm khái trong chốc lát, Huyết Minh đã trở về như thường. Cười nhạt hỏi tiếp: "Nếu đã có Hồng Hoàng, vậy thì tứ hải bát hoang, ở đây có sao?"

"Có, có, có, đương nhiên là có a..." Mắt sáng lấp lánh, Phiến Thiên liền liên hồi gật đầu. Nhưng là, giống như để suy ngẫm lại một chút, phải tận vài hơi thở sau. Hắn mới vô cùng chắc chắn liệt kê.

"Tứ hải, gồm có Đông Hải, Tây Hải, Nam Hải, Bắc Hải. Bát hoang, bao gồm: Hồng Hoàng, Man Hoàng, Hồng Mông chi địa, Tu La giới, Côn Lôn sơn, Thập Vạn đại sơn, Bàn Long phong, Thượng cổ dị giới."

Nghe thấy một vài địa danh quen thuộc ở đây, Huyết Minh chỉ gật đầu không nói. Nhưng là, trong khi hắn trầm tư, không gian hệ thống của hắn bỗng dừng lại động. Theo sau đó, trước mặt hắn liền xuất hiện một quả trứng to lớn, vô cùng quen thuộc. Vừa nhìn, đáy lòng của hắn không khỏi trầm xuống. Thứ này, rõ ràng chính là trứng của Kim Đỉnh Chu Tước.

Giống như một loại bản năng đến chính mình cũng không hiểu được, Huyết Minh lại xoay người nhìn về phía tiểu phượng hoàng. Quả nhiên, trong tức thì, cơ thể của tiểu phượng hoàng cùng quả trứng kia bỗng dừng lại đồng loạt biến mất giữa thiên địa. Ngay cả một tia khí tức cũng không còn.

Nhìn lấy Khôn Tiên tác nằm lơ lửng trên mặt đất, sắc mặt của Huyết Minh liền trở nên vô cùng khó coi. Cuối cùng, hắn vẫn là giữ lấy im lặng, đem Khôn Tiên Tác thu hồi lại. Nhưng hàn khí từ trên người hắn tỏa ra, lại trực tiếp đem Phiến Thiên dọa nước tiểu.

"Ha, bộ ta rất đáng sợ hay sao a? Tại sao ngươi lại lết xa thế kia?" Trong giây lát, nụ cười như có như không lại lần nữa trở về bên khóe môi của Huyết Minh.

Mặc dù không biết vì sao, con tiểu phượng hoàng đó lại có thể liên hệ với không gian hệ thống cùng với Khốn Tiên Tác đã kết nối với linh hồn của hắn. Nhưng là, linh cảm cho hắn biết, nó không nguy hại.

Nhưng dù vậy, dám ở trước mặt hắn dùng hoa chiêu. Vậy liền phải chờ hậu quả đi..

****Bối cảnh đơn thuần là hư cấu.**

****Cảm ơn Hunggggggggggg đã ủng hộ LT nhé.**

****Thật ra, Thái Nhất, Đế Tuấn, Hậu Nghệ, mặc dù là có điểm đâm chọt đối nghịch, nhưng bọn họ đều là thần tượng của ta.**

****Tỷ tỷ tạm biến mất một thời gian, nhưng lần này, A Minh rốt cuộc có thể giữ được lời hứa là cho tỷ tỷ xem hậu quả không a? Chờ xem..**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Người quen

Từ trong miệng của Phiên Thiên, Huyết Minh cũng biết được, nơi đây trước kia là một thế giới giống như tiểu thuyết liễu trai. Bao gồm hai tộc nhân, yêu. Mà nhân tộc lại luyện võ, theo đạo giáo hoặc phật giáo. Cùng yêu quái đối kháng với nhau.

Cho đến, một năm về trước. Một cái thường dân trong lúc cơ duyên xảo hợp đã tìm được cách tu luyện, hấp thụ linh khí. Sau, lại sáng tạo ra cấp bậc tu vi, trở thành người đầu tiên khai sáng thời kỳ tu tiên cho thế giới này.

Mà nơi đây, không hề tồn tại Thương Lang đại lục. Cũng không biết là vì Thương Lang đại lục chưa được hình thành, hay là do nó cùng tứ hải bát hoang không có quan hệ gì với nhau. Nhưng là, Huyết Minh cũng không có quá mức lo lắng về việc mình có trở về được hay không. Có đôi khi, năng lực thích ứng hoàn cảnh của hắn, đến chính hắn đều phải sợ hãi.

Lại nói, linh khí ở thế giới này, so với ở Thương Lang đại lục mà nói, căn bản là nồng đậm hơn không biết bao nhiêu lần. Nhưng là, sau khi thử hấp thụ linh khí ở đây, Huyết Minh liền nhanh chóng phát hiện ra một điều. Cơ thể hắn, không thể dung nạp được những thứ linh khí này. Mặc dù là có một điểm tiếc nuối, nhưng rất nhanh, hắn đã bình thường trở lại.

Nghe xong giải đáp, Huyết Minh chỉ là thâm ý cười cười. Khiến cho Phiên Thiên không khỏi nổi lên một tầng da gà. Chẳng lẽ đại nhân thật thích một ngụm này...đoạn tay áo chi phích?

Thế nhưng, dưới sự rụt rè xoắn xuýt của Phiên Thiên. Huyết Minh liền đưa tay bóp lấy quai hàm của hắn, khiến hắn bị ép đến há miệng ra. Ngay khi hắn cho rằng Huyết Minh muốn "bá vương ngành thượng cung" thì một thứ gì đó bỗng dừng lại bị ném vào trong miệng của hắn. Sau đó, triệt để trôi xuống bụng.

"Khụ khụ...Đại nhân, là thứ gì a..." Bàn tay Huyết Minh vừa nói lỏng, Phiên Thiên đã trực tiếp ho khan liên tục. Sau khi vật thể kia trôi vào trong người hắn, liền mất đi cảm giác. Nhưng là, bởi vì không còn cảm nhận đến nó nữa, Phiên Thiên mới bắt đầu sợ hãi.

Nhìn thấy bộ dạng sợ hãi tột cùng của Phiên Thiên, Huyết Minh chỉ cười trừ một tiếng. Nhân nhả đem tay thu hồi lại. Nhưng lời hắn nói ra, lại đem Phiên Thiên đánh vào hăm băng.

"Đừng sợ a, thứ mà ta cho ngươi uống, gọi là Nhất Nguyệt Cương Đình Đan."

Dưới ánh mắt tròn tròn, mồ hôi đầy đầu của Phiên Thiên, Huyết Minh liền không mẫn không nhạt bồi thêm một câu:"Nhưng mà, thứ này, là một loại độc dược."

"Đ...Đại...nhân, ngài...ngài đừng dọa...dọa ta..." Bị hai từ độc dược này cả kinh đến, Phiên Thiên chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng. Dẫn xuống kinh hoảng, hắn cố gắng kéo lên khúc môi cứng nhắc của mình. Cười so với khóc, lại càng thêm khó coi.

"Có dọa ngươi hay không, trong lòng ngươi không phải là có điểm số hay sao? Hiện tại, ngươi có phải là cảm thấy khí huyết cuộn cuộn, cả người sôi trào?"

"Nói cho ngươi biết, thứ này sở dĩ có tên là "Nhất Nguyệt", là bởi vì, chỉ cần sau 1 tháng, ngươi nhất định phải uống vào giải được một lần. Nếu không, ngươi sẽ bị mạch máu vỡ toan, trở thành một cái huyết nhân."

Huyết Minh không nói thì thôi, vừa nói, Phiên Thiên chỉ có cảm giác bản thân mình giống như là sắp chết đến nơi. Rất nhanh, đầu óc của hắn liền chuyển động vội vã. Sau đó, linh quang chợt lóe. Không có nửa điểm chậm trễ, hắn đã trực tiếp nhào về trước. Bò đến bên chân Huyết Minh.

"Đại nhân, đại nhân, ngài nhất định phải tha cho ta. Ta nhất định sẽ vì ngài làm trâu làm ngựa, có chết cũng không từ. Tuyệt đối trung tâm, không dám hai lòng..."

Liếc nhìn đỉnh đầu run rẩy của Phiên Thiên, Huyết Minh liền mang theo ẩn ý nói lảng sang chuyện khác: "Được thôi, hiện tại ta đang thiếu một chỗ ở. Để biểu thị lòng trung thành của mình, ngươi liền tìm một chỗ ở cho ta thử xem."

Về phần Nhất Nguyệt Cương Đình Đan có thật hay không? Huyết Minh chỉ cười lạnh một tiếng, xem ra, bình Bồi huyệt đan hẳn mua, là vô cùng xứng đáng a.

"Đại nhân, cái này...nhà ta trên còn có lão nhân, dưới có tiểu hài..." Nhưng là, vốn đang trợn mắt nói dối. Phiên Thiên liền bị ánh mắt tựa tiểu phi tiểu gia của Huyết Minh làm cho đem một đồng lời nói sắp ra khỏi miệng cho nuốt trở vào. Bởi vì, ánh mắt của kẻ đối diện này, giống như là có thể đem hắn nhìn thấu.

Vì vậy, sửa miệng, Phiên Thiên bị dọa toát mồ hôi, cam chịu nói: "Mời đại nhân đi theo ta..."

Trước khi đi theo Phiên Thiên, Huyết Minh cũng ngựa quen đường cũ ở trên thi thể của đám người khi nãy lục lợi một phen. Thu lấy một đồng tài sản bất lương. Lại nhìn Phiên Thiên, mặc dù nửa điểm tin tưởng với kẻ này cũng không có. Nhưng hiện tại, hắn đúng là cần một cái chân sai vặt.

Từ trong không gian lấy ra áo choàng đen, Huyết Minh liền đem nó phủ lên người. Mặc dù không sợ phiền phức cũng như không ngại bất kỳ kẻ nào. Nhưng là, bởi vì ngoại hình độc nhất vô nhị này, cảm giác bị kẻ khác nhìn như một vật khảo cổ, cũng không hề tốt đẹp gì.

Theo sau Phiên Thiên, một lúc lâu sau, Huyết Minh cũng dần dần theo vùng hoang vu đi đến một huyện thành nhỏ. Gọi là Thanh Hà huyện.

So với những thành trấn khác, nơi đây liền hiện ra vẻ nghèo nàn cùng tỉnh mịch. Đường phố phủ lên một lớp lá khô dày không người dọn dẹp. Người qua người lại vô cùng thưa thớt. Nhà cửa cũng là phá nát, xiêu xiêu vẹo vẹo.

Lúc này, ngay khi Huyết Minh cùng một người phụ nhân sắp chạm mặt đi qua nhau. Thì người này dưới chân bỗng dừng lại lảo đảo một chút, suýt chút nữa ngã ầm vào người hắn. Cũng may rằng, nửa đường, lại được hắn đỡ lấy.

"Xin lỗi xin lỗi..." Gấp rút nói lời tạ lỗi, phụ nhân này liền vội vàng xoay người rời đi. Vẻ nôn nóng trên mặt cũng không hề che giấu một chút nào.

Nhưng chỉ là một cái chạm mặt, cơ thể Huyết Minh không khỏi hơi cứng lại. Người phụ nhân này, hẳn giống như...quen biết.

**Đạo gần đây chỉ có dùng vũ lực, thể hiện cái bá của A Minh thôi. Nhưng sau khi hắn bá nhập vào Vạn Kiếm tông thì sẽ thiên hướng về âm mưu quỷ kế hết nhé.

**Thuyết âm mưu lớn sắp được khởi động. Đoán xem, vị phụ nhân này sẽ là ai? Đoán đúng, mai ta bạo chương nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Quá giống

"Đại nhân, đến đến, nhà của ta ở đây." Mặt mũi tràn đầy u oán, nhưng Phiên Thiên cũng không thể không đánh lên 10 phần tinh thần, tươi cười nói với Huyết Minh.

Chỉ thấy nơi mà hắn chỉ, là một tiểu viện cũ kỹ nằm ở ven đường, tường đá bong tróc. Tấm biển treo cổng cũng trở nên lờ mờ, không nhìn rõ được gì.

Nhìn đến bóng lưng hấp tấp của phụ nhân kia, vội vàng bỏ đi sau khi va phải Huyết Minh. Phiên Thiên không khỏi lên tiếng cầu nhàu. Nhưng giọng điệu cũng không hề có ý gì xấu: "Aizz, bộ trên người không có mắt hay sao?... Đại nhân cũng đừng quan tâm bà ta, bà ta là thê tử của lão Quân ở cuối huyện thành."

"...lại nói, phu quân của bà ta cũng là một cái cực phẩm, rượu chè bài bạc, hay đánh thê nhi không nói, lại còn đàn độn nhất gan, căn bản chính là đồ bỏ đi."

"Nhưng là, cũng không biết là giống kẻ nào, nhi tử của ông ta thì lại rất tốt, hiền lành siêng năng. Ngặt nổi, bộ dạng xinh đẹp nhưng lại quá mức éo lá, giống như một cái nương môn vậy."

Càng nói, tinh thần bất quá của Phiên Thiên càng thêm trĩu nặng. Nhưng mà, nghe xong lời cảm khái của hắn, chân mày Huyết Minh không khỏi nhíu chặt thành một đường. Dưới sự khó tin của Phiên Thiên, Huyết Minh liền để lại một câu, sau đó, trong chớp mắt đã biến mất nơi cuối con đường. Chỉ để lại cho hắn một bóng lưng thoáng qua.

"Đi trước."

"Thảo, đại nhân đây là có ý gì a? Đúng rồi, bây giờ không có hấn giám sát, ta có nên chuồn êm không đây?" Sờ mũi, lẩm bẩm một tiếng. Nhưng là, khi nhớ đến độc dược Nhất Nguyệt Cương Đình Đan vẫn còn đang ở trong người mình kia. Phiền Thiên liền lập tức lắc đầu như trống bỏi, đem suy nghĩ nguy hiểm này vứt ra khỏi đầu.

"Thôi thôi, ta tốt nhất vẫn nên an phận thủ thường làm tay sai thì hơn. Cái mạng nhỏ vẫn là quan trọng nhất."

Theo đường phố phi thân vào trong, một lúc sau, Huyết Minh rút cuộc cũng nhìn đến được bóng lưng của người phụ nhân ban nãy. Mà đích đến của bà ấy, rõ ràng là nằm trong phiên chợ nhỏ ở đây.

Để tránh nhận người chú ý, Huyết Minh vẫn là theo góc tối đi vào. Nhưng cũng may, ở đây dù là trung tâm huyện thành nhưng số người qua lại cũng không tính là nhiều lắm. Sạp hàng cũng chỉ sơ sài vài cái. Còn khách nhân, đa số là những kẻ đã bỏ chạy từ trong trận chiến Cổ Thảo khi nãy.

Rất nhanh, Huyết Minh đã tìm đến người cần tìm. Lúc này, người phụ nhân mặc áo vải khô đó là đang đứng trong một sạp hàng bán bánh bao. Trong tay cầm lấy một cái khăn cũ, từ ái lao mồ hôi cho một người thiếu niên xa lạ.

Chỉ thấy thiếu niên này, sinh đến vô cùng đẹp mắt. Mát thanh mày tú, ngũ quan có phần âm nhu, không có được sự dương cương vốn có của nam tử. Làn da trắng đến gần như không còn một tia huyết sắc. Cả người gầy gò, thoát nhìn yếu ớt bất kham, một ngọn gió thổi qua phảng phất cũng có thể đem hấn thổi bay. Nếu không phải ở cổ của hấn có hâu kết, thì người ta, nhất định sẽ nhận lầm hấn là thân nữ nhi.

Nhưng là, vừa nhìn, Huyết Minh chỉ cảm thấy lòng ngực thắt chặt. Ánh mắt tràn đầy vẻ không tương. Một tay níu lấy y phục trước ngực, một tay lại vô tri sờ lên mặt mình. Hơi thở của hấn cũng trở nên ô ạt khó khăn, giống như hít thở không thông.

"Tại sao lại giống đến như vậy..." Mặc dù tâm đã vô cùng tỉnh, nhưng đối diện với sự khó tin này. Huyết Minh cũng không khỏi sinh ra một tia thất thố. Cường ép hít sâu một hơi, đầu óc của hấn lại lần nữa trở về thanh tĩnh, tiếp tục quan sát diễn biến.

Ở bên trong sạp hàng kia, gương mặt thanh tú của Quân mẫu là đang ngập tràn yêu thương, liên tục dặn dò Quân Mặc. Nếu không phải nếp nhăn ở đuôi mắt cùng với làn da rám nắng kia của bà, thì bà cũng có thể xưng tụng là một cái mỹ phụ nhân.

"Mặc Nhi, bán xong chỗ bánh này liền trở về đi. Ban nãy phụ thân con có nói, lát nữa ông ấy sẽ về nhà, nếu con về trễ, ông ấy..."

Nhìn thấy vẻ sợ hãi, muốn nói lại thôi trên mặt mẫu thân mình. Nét cười trên mặt Quân Mặc liền không khỏi lạnh xuống. Nhưng cuối cùng, hấn cũng chỉ có thể thở dài một hơi. Cũng không biết là mệt mỏi, là bất lực, hay là gì khác:"Được, a nương cứ về trước đi."

"Tốt, vậy ta liền về trước..." Do dự một chút, Quân mẫu vẫn là gạt đầu. Nếu để một lát nữa Quân phụ trở về không thấy bà đâu, lúc đó liền càng thêm gay go. Vì vậy, từ trong sạp hàng đi ra, bà lại càng vội vã hướng sâu trong huyện thành mà đi.

Lúc này, ánh mắt của Quân Mặc đã trở nên âm trầm thất sắc. Rơi vào trong trạng thái mờ mịt, thất thần. Hấn cũng không biết, liệu khoảng thời gian tra tấn này, rút cuộc phải đến khi nào mới có thể kết thúc đây. Giá như, nương hấn không sợ cha hấn đến như vậy. Giá như, hấn không có yêu đuối đến thế...

"Lộc cộc..."

Bị tiếng va chạm này đánh thức, Quân Mặc liền vội vàng thu hồi lại tâm tư. Lúc này, trên ván gỗ trước mặt hấn là đang nằm hai thỏi bạc vụn. Theo sau đó, một âm thanh trầm tĩnh cũng tiếp nối vang lên:"Lấy ta một cái màn thầu..."

Tầm mắt nhìn lên, Quân Mặc chỉ thấy, người đứng đối diện hấn là đang khoác lên một chiếc áo choàng đen không nhìn thấy mặt. Chỉ lộ ra một góc cằm nhọn với làn da vô cùng tỉ mỉ. Đặc biệt là cổ, hâu kết...

"Cốc cốc..."

Lần này, âm thanh vang lên là do người đối diện này gõ vào trên cột gỗ. Khiến cho Quân Mặc hoàn toàn hoàn hồn lại, ngượng ngừng ho khan vài tiếng để giảm bớt sự xấu hổ của mình:"Khụ...khụ... Khách quan, cái này, một cái màn thầu chỉ có nửa văn tiền thôi. Ngươi cái này..."

**Chúc mừng bạn LãnhDạ đã đoán đúng nhé. ^ω^

**Có ai thấy motif cuộc đời của Quân Mặc giống như người nào đó không?

**Đây là "Tình huynh đệ", là tình huynh đệ thôi. Đừng nghĩ nhiều.(◦ε◦)

**Tùy theo xưng hô, cặp từ cũng sẽ khác. Phụ - mẫu. Cha - nương. (Dành cho những bạn nghi vấn.)

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 128: Chém chân chó các người

(8)

Chưa đợi Quân Mặc dứt lời, thì bên cạnh Huyết Minh liền vang lên một âm thanh nữ nhân chói tai. Nhưng là, ngay cả mắt cũng không ghé, Huyết Minh vẫn vẫn đậm phong khinh đứng đó. Chờ đợi Quân Mặc lấy màn thầu cho mình.

Lúc này, ba người, một nam, một nữ trung niên, cùng với một cái thiếu nữ trẻ trung cũng xuất hiện ở kế bên Huyết Minh. Rõ ràng là người cùng một gia đình với nhau. Người mặc y phục sang quý, trên hông lại đeo theo một thanh bội kiếm, rõ ràng không phải dân thường.

Giống như không nhìn thấy Huyết Minh, ba người bọn họ cũng đi thẳng về phía sạp hàng của Quân Mặc. Quăng ra một thỏi bạc vụn liền gọi 3 cái bánh bao, tiền thừa lại cũng xem như cho hắn. Nhưng là, bộ dạng mũi hướng lên trời kia của bọn họ, rõ ràng là giống như đang bốc thí cho ăn mày.

Mặc dù trong lòng không vui, nhưng Quân Mặc vẫn là thành thành thật thật gói bánh lại cho bọn họ. Ngay khi hắn vừa đưa túi giấy ra, thiếu nữ kia đã trực tiếp đem nó giật phăng đi. Ngay cả một ánh mắt cũng không thèm liếc hắn liền bắt đầu lấy ra một cái bánh bao ăn lên.

"Ài, đói chết ta rồi a. Phụ thân, mẫu thân, tất cả đều là tại các người. Khi không khi không lại kéo ta đi giành phượng hoàng gì gì đó. Rốt cuộc ngay cả nửa điểm tiện nghi cũng đều không chiếm được."

"Được, được, là do chúng ta sai a. Tiểu bảo bối, chúng ta cũng không lường trước được, ở đó còn có tu sĩ Kiếm sĩ cảnh a. Dù sao ba người chúng ta cũng vừa mới ngưng khí thành binh thôi..."

"....."

Hờ hững lướt qua gia đình này, Huyết Minh lại lần nữa bước đến trước quầy bán của Quân Mặc. Thấy thế, Quân Mặc cũng liền vội vàng gấp lấy cho Huyết Minh một túi lớn màn thầu. Tươi cười nhợt nhạt nói: "Cảm tạ người a, ta biết người là người tốt. Nhưng là, ta cũng không thể trắng trợn lấy bạc của người được..."

Cũng không đáp lời, Huyết Minh chỉ đưa tay tiếp nhận túi giấy. Nhưng là, ngay khi hắn sắp sửa đem nó tiếp được thì một cánh tay nhỏ xinh lại trực tiếp đụng tới. Làm bàn tay của Quân Mặc bị hất đến run lên, túi giấy cũng không giữ chặt được, rơi vào khoảng không.

"Cái đồ đáng chết nhà người, bánh bao người làm kiểu gì vậy a, dờ chết đi được. Bánh bao này mà là để cho người ăn hay sao? Là để cho bốn tiểu thư ăn hay sao?"

Lúc này, chỉ thấy thiếu nữ ban nãy là đang hùng hùng hổ hổ đi đến trước sạp của Quân Mặc. Gương mặt vốn đã không xinh đẹp, nay lại càng trở nên xấu xí vằn vẹo. Trên mặt đều là một mảnh chán ghét cùng tức giận, chìa tay vào mặt của Quân Mặc liền là một trận cuồng hồng.

"Bịch..." Nhìn thấy túi giấy rơi xuống mặt đất, mấy chiếc màn thầu trắng nõn ở bên trong cũng theo đó lăn ra ngoài, dính đầy đất cát. Gương mặt của Huyết Minh liền không khỏi sa sầm lại. Nhưng là, hắn vẫn không nói lời nào, cúi người muốn đem màn thầu nhặt lên.

Ngay khi hắn sắp chạm tới thì một cặp hài và giày bống dung lại xuất hiện ở trước mắt hắn. Không có nửa phần chần chừ, đem túi giấy cùng vài cái màn thầu kia đập dẹp.

Nhưng là, chủ nhân của hai đôi chân này, căn bản giống như cũng không có để tâm đến mấy cái màn thầu rớt mặt kia, mà chỉ vội vàng đi đến bên cạnh thiếu nữ. Cùng nàng ta hợp lực với nhau. Không những vậy, nam nhân trung niên kia còn đem cả quầy hàng của Quân Mặc đều đập đổ. Nhất thời, bánh bao, màn thầu, nơi nơi đều là.

Lần này, quanh thân của Huyết Minh đã tràn ra cảm giác bạo tạc cùng với sát khí trùng thiên. Phảng phất như sắp hóa thành thực thể, khiến cho ba kẻ đang mắng chửi hăng say kia không khỏi cảm thấy sống lưng lạnh toát.

"Các người...rõ ràng là cố tình gây sự!"

"Nè, người giảng đạo lý một chút đi. Cái bánh bao dờ tẹ kia của người làm cho nữ nhi của ta khó chịu đó."

"Đúng vậy, ta không đánh người là may lắm rồi. Cho mặt mà không....Aaaaaa..."

"....."

Vốn dĩ bọn họ còn đang không ngừng công kích Quân Mặc, thậm chí cái phụ nhân kia còn đem hắn xô ngã ra đất. Khiến hắn cảm thấy hai tay đau xót, giống như bị phá da.

Thế nhưng, vẫn chưa để Quân Mặc kịp phản ứng thì từng tiếng hét thảm nối tiếp nhau vang lên kia, liền không khỏi khiến hắn ngẩng đầu nhìn lên. Không

kịp phòng bị, một luồng máu tươi nóng hổi bỗng dừng lại văng lên mặt của hắn, ẩm ướt mang theo mùi vị tanh tưởi. Khiến hắn không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy lúc này, hai cái trung niên nhân kia, hai chân đã bị chặt đứt nằm sõng soài trên mặt đất. Máu tươi thấm đẫm mặt đường. Mà hai người bọn họ, là đang không ngừng tru tréo. Giây giụa muốn ôm lấy hai chân bị đoạn đến tận đùi của mình.

"Ban nãy, là bốn cái chân chó này của các ngươi, giẫm lên màn thầu của ta?" Trong tay cầm lấy Hy Tà kiếm, huyết tinh không ngừng theo thân kiếm chảy xuôi. Máu tươi của bọn họ, Hy Tà kiếm đã sớm không thèm ăn.

Mà Huyết Minh bây giờ, liền giống như một cái ác quỷ, sát khí nồng nặc, giọng điệu âm u nói ra. Phảng phất, hai sinh mạng trước mặt này đối với hắn mà nói, cũng chỉ giống như là hai con chó đại ven đường.

Đối diện với bộ dạng tu là lệ quỷ kia của Huyết Minh, cộng với thiết kiếm đầm máu kéo lê trên mặt đất phát ra tiếng "leng keng" kia của hắn. Hai cái trung niên nhân này chỉ cảm thấy linh hồn đều thật sâu bị trùng kích. Không ngừng dùng khuỷu tay chống người lùi về sau.

"Đừng... Tha mạng... Ta không phải cố ý..."

****Quy Tắc Bạo Chương KTB:**

- -Top 5: Bạo 10 chương. (cái top 5 này cứ mơ tiếp đi...)

- -Top 10: Bạo 9 chương.

- -Top 20: Bạo 8 chương.

- -Top 30: Bạo 7 chương.

- -Top 40: Bạo 6 chương.

- -Top 50: Bạo 5 chương.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã

Nhưng là, huyết sắc lướt qua, cũng không nhiều lời. Hy Tà kiếm đã triệt để chia cắt đầu và thân của hai cái trung niên nhân này thành hai nửa. Khiến bọn họ ngay cả lời trần trối, di ngôn cũng đều không còn cơ hội nói ra.

Liếc mắt, mục tiêu của Huyết Minh đã nhanh chóng rơi vào trên thân của thiếu nữ trẻ đang ngồi bệt trên đất kia. Có lẽ là nhận thấy ánh mắt của hắn, thiếu nữ liền giống như một con thỏ gặp phải kinh hách. Lồm cồm bò dậy, hét lên một tiếng rồi ôm đầu hướng phía đường lớn chạy đi.

"Aaaa...Cứu Mạng...Mau cứu ta..."

Bỗng dung, ngay khi Huyết Minh thị huyết cười một tiếng thì cơ thể của hắn lại bị người từ phía sau ôm lấy. Hai tay đều bị xiết chặt lại. Mà người ngăn cản này, rõ ràng chính là Quân Mặc:"Đừng... tha cho rằng ta một mạng đi. Nàng ta cũng không có làm việc gì xấu. Ta biết, ngươi là người tốt mà. Có đúng không?"

Đối diện với gương mặt tràn đầy sợ hãi cùng cầu xin của Quân Mặc. Một tiếng cười xùy tràn đầy khinh thường liền từ trong miệng của Huyết Minh tràn ra. Ngay khi Quân Mặc vẫn chưa kịp phản ứng thì Hy Tà kiếm trong tay hắn đã vô cùng thông tuệ tự mình phi thân ra.

Để lại một đường sáng đỏ chói mà mắt thường không kịp bắt lấy. Lại lần nữa nhìn rõ mọi việc, Hy Tà đã "cạch", tự động chui về trong vỏ kiếm đeo bên hông Huyết Minh.

Mà ở nơi xa, bóng lưng vốn đang chạy trốn chết của thiếu nữ bỗng dừng lại cứng đờ. Sau đó, dưới ánh mắt không thể tin tưởng của Quân Mặc, nàng ta liền lập tức ngã âm xuống đất. Dem một lớp cát bụi cùng với lá khô trên mặt đường làm chúng bay tán loạn.

"Ta vốn dĩ, cũng không phải người tốt." Nắm lấy cánh tay gầy gò đang bao quanh mình của Quân Mặc. Dùng sức, Huyết Minh cưỡng chế đem cánh tay của hắn gỡ đi rồi xô ra xa. Lực phản chấn cũng đem Quân Mặc đẩy ngã ngồi xuống đất. Âm thanh tà ác của hắn, cũng triệt để đánh mất niềm tin của Quân Mặc.

"Bớt tự mình đa tình đi. Ngươi nghĩ rằng mặt mũi của ngươi đủ lớn để ta ra tay trừ gian thay ngươi sao?"

Giọng điệu, ngữ khí đều hiện ra vẻ miệt thị cùng với mọi chuyện đều không liên quan đến mình. Cũng không quản hấn nữa, Huyết Minh đã trực tiếp xoay người rời đi. Bóng lưng tiêu sái, cước bộ sinh phong kia. Rõ ràng chứng tỏ, sau khi giết một nhà ba người bọn họ. Hấn không chỉ không có hối hận, mà lại còn vô cùng sáng khoái nữa a.

"Phiên tiểu Thiên. 10 nhịp thở, lăn ra đây cho ta."

Vốn đang cúi đầu quét dọn phòng cho Huyết Minh. Phiên Thiên liền bị âm thanh vang vọng này làm cho sợ hãi. Trong chớp mắt, đã dùng hết tốc độ bình sinh của mình mà phá tung cửa phòng. Hướng phía sân chạy đến.

Lại nói, toà tiểu viện này của Phiên Thiên, mặc dù không phải là đền trang to lớn gì nhưng diện tích cũng xem như tạm được. Bên ngoài dù hơi cũ kỹ một chút, nhưng bày trí bên trong cũng không đến mức sa sút không chịu nổi. Ngược lại, sắp xếp còn vô cùng ngăn nắp sạch sẽ.

"Phù phù...Đại...đại nhân..." Vừa nhìn thấy Huyết Minh đang đứng giữa sân nhỏ. Phiên Thiên liền lập tức chạy thục mạng đến, cúi người 90° chào hỏi hấn.

Phất tay áo bảo Phiên Thiên không cần câu nệ. Giống như tùy ý, Huyết Minh liền cất bước chậm rãi dạo một vòng quanh tiểu viện này của hấn ta. Ngay khi Phiên Thiên còn đang nghĩ đến nát óc muốn dò xét ý nghĩ của Huyết Minh, thì ngón tay của hấn, rốt cuộc cũng nâng lên, ngoắc ngoắc hấn ta.

"Qua đây, ta có chuyện muốn giao phó cho ngươi đi làm." Khó hiểu cùng vạn phần không muốn, bất đắc dĩ, Phiên Thiên cũng chỉ có thể cung kính đi đến. Một bộ dáng chăm chú, lắng nghe phân phó của Huyết Minh. Nhưng là, chờ khi nghe xong, hấn liền không kìm nén được bạo thô khẩu.

"Ngọa tào, đại nhân. Cái này nói ra, sẽ có người tin ta sao?" Đối với việc này, Phiên Thiên biểu thị đến vô cùng nghi ngờ.

Cười lạnh một tiếng, Huyết Minh cũng ẩn chứa hăm dọa vô vô vai của Phiên Thiên một chút. Một điệu bộ, ta tin tưởng ngươi:"Không tin? Ngươi liền nói cho bọn họ tin là được. Miệng lưỡi của ngươi không phải là sắc bén lắm hay sao? Nếu việc nhỏ này cũng không làm được, thì xem ta có hay không rút bỏ cái lưỡi dư thừa này của ngươi."

Sợ hãi, Phiên Thiên không cầm nuốt nước bọt một cái. Nhưng cuối cùng, khi nghĩ đến một đồng phiên toái có thể đến về sau, hấn liền lập tức hạ quyết tâm. Một mặt do dự, lo lắng nói thẳng

"Nhưng là, đại nhân, ta có lẽ là sẽ làm được nhiệm vụ ngài giao. Nhưng là, đi đâu tìm thần sử đây? Còn có...muốn hoàn thành việc này, còn cần một bút tiền tài rất lớn đâu."

"Thần sử? Tại sao phải đi tìm a. Thần sử không phải là đang đứng trước mặt của ngươi hay sao?" Đối với lo âu của Phiên Thiên, Huyết Minh cũng gạt đầu xem như tán đồng. Sau đó, lại mang theo ân ý đáp lời hấn, đem đầu óc của hấn cho khai thông.

"Còn có, tiền tài vật này...không có, liền đi đoạt một chút là được."

Bình tĩnh đại ngộ, Phiên Thiên liền ai nha vỗ đầu một cái. Ánh mắt sùng bái nhìn Huyết Minh. Đúng vậy, với chỉ số vũ lực không đong đếm được kia của đại nhân, đem một chút tiền cướp đến không phải là chuyện dễ như trở bàn tay hay sao? Về phần đề Huyết Minh đàm đương thần sử, thì lại càng dễ làm hơn nữa a.

Dù sao hấn cũng không phải là người thiện lương gì, cướp đoạt gì đó đối với hấn mà nói cũng không phải là chuyện gì quá mức to tát. Nói đúng hơn, tổ hợp của hai người bọn họ chính là, ngư tử tâm ngư, nã tâm mã.

****Tuột xuống Top 11 rồi mọi người a. Bởi vậy ta nói, muốn bạo chương thì cũng phải đợi tổng kết cuối tháng cái nha.**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Dùng bữa

Hoàng Kha trại, một trong những sơn trại lớn nhất của nam Hồng Hoang. Tọa lạc tại đỉnh núi Kinh Sư.

Lúc này, theo một ngày trôi qua, mặt trời lại lần nữa lên cao. Những thổ phi trong Hoàng Kha trại cũng bắt đầu chuẩn bị sẵn sàng cho hoạt động thường ngày của mình. Đó là nấu cơm, sau đó lại đến các huyện thành, thôn xóm lân cận tiến hành cướp bóc.

"Các huynh đệ, ăn no một chút đi a. Hôm nay mục tiêu tiếp theo của chúng ta sẽ là trấn Vân Khê ở cạnh bên. Đợi khi thành công trở về, ta sẽ có trọng thưởng."

"Đại đương gia, quả nhiên vẫn là người hào phóng nhất."

"Đúng vậy, đúng vậy. Chuyến này trở về, ta lại có thể nạp thêm vài cái tiểu thiếp vào trong phòng rồi. Khả khả..."

"....."

Nhưng là, ngay khi bọn họ vẫn còn bận bịu làm việc, nhóm lửa thì một thanh âm xa lạ bỗng dừng lại từ trên cao vang lên. Cắt ngang cuộc trò chuyện của bọn họ, khiến bọn họ không thể không theo bản năng hướng về nơi phát ra thanh âm nhìn đến.

"Các vị huynh đệ, buổi sáng tốt!" Lúc này, một thân áo choàng đen, dưới ánh dương mờ ảo, Huyết Minh là đang ngồi trên vách tường gỗ của Hoàng Kha trại. Từ trên cao nhìn xuống bọn họ, âm thanh thân thiện cùng cái vẫy tay chào hỏi kia. Giống như là bọn họ biết nhau đã lâu vậy.

Nhìn thấy hành động này của hắn, đám người Hoàng Kha trại này quả thật là có một phút mê mang. Nhưng mà, dù sao bọn họ cũng không phải là kẻ ngốc. Cho nên, rất nhanh, một đám liền tức khắc tìm lại lý trí. Bởi vì, nếu bọn họ thật sự quen biết hắn, vậy thì cửa lớn rộng mở như vậy hắn lại không đi. Tại sao lại phải dờ hơi leo tường làm gì?

Thế nhưng, dù nghĩ vậy, nhưng đại đương gia của Hoàng Kha trại vẫn là căng ra gương mặt. Mang theo ý tứ thăm dò tiến về trước, cùng Huyết Minh câu thông:"Khách nhân ghé thăm Hoàng Kha trại này của ta, không biết là vì việc gì a?"

"Các ngươi còn thất thần đứng đó làm gì? Còn không mau mời khách nhân vào trong dùng trà..."

Nói tiếp, đại đương gia liền phần nộ quát đám hán tử phía sau một tiếng. Đây cũng không phải là giả hiếu khách gì, mà là do gã đang suy tính. Nếu kẻ trước mặt này, đã có thể ở ngay bên cạnh đám người bọn họ lặng im không một tiếng động treo tường vào. Vậy thì chứng minh, kẻ này cũng có chỗ bất phạm.

"Trà thì không cần đâu. Nếu đại đương gia đã sáng khoái như vậy, thì ta cũng liền không tiếp tục vòng vo nữa. Mục đích đến đây lần này của ta, trước là để cạo một bữa cơm. Sau lại, chính là mượn một chút ngân lượng dùng vật thôi."

Lo lắng cùng ý niệm của đại đương gia, Huyết Minh làm sao lại không biết được chứ? Từ trên vách tường đứng dậy, hắn đã phi thân xuống mặt đất. Đứng đối diện với chúng nhân Hoàng Kha trại. Sau đó, cười trừ rồi nói thẳng.

Mặc dù trên thân Huyết Minh cũng không có nửa phần sát ý. Thậm chí biểu hiện đều vô cùng hữu hảo, ý cười ngậm ngậm, quanh thân đều tản ra một cỗ khí tức nhẹ nhàng. Nhưng không biết vì sao, đại đương gia lại có cảm giác lông mao dựng đứng. Trong lòng ần ần sinh ra nguy cơ.

"Khách nhân, ngươi là có ý gì..." Nụ cười có chút cứng nhắc, đại đương gia liền khô khốc nói ra. Nhưng không lâu sau, gã rốt cuộc cũng đã biết được, ý tứ của Huyết Minh chính là gì.

Cái này ở đâu gọi là mượn? Đây là trắng trợn dùng sức mạnh cướp đoạt thì đúng hơn.

Thế nên, đôi khi Phiền Thiên mệt như cẩu từ dưới chân núi chạy đến nơi thì liền gặp phải một tình cảnh rừng rợn như vậy. Từ cửa chính Hoàng Kha trại bắt đầu, thì thể chất dọc theo đường đi, máu tươi giàn giụa đầy mặt đất, không có một chỗ trống đặt chân.

Lúc này, Huyết Minh là đang ngồi giữa một sân xác chết. Cạnh chiếc nồi sắt khói bay nghi ngút, hắn đang cầm lấy bát cơm bắt đầu ăn lên. Mặc dù không nhìn thấy được biểu cảm của hắn lúc này. Nhưng từ cách ăn đến xem, hắn rõ ràng cũng không có chương ngại tâm lý gì khi dùng bữa ở một tràng cảnh huyết tinh thể này cả.

Không cần ngần ngại, Huyết Minh cũng có thể đoán được người tới là ai. Vì vậy, hắn liền vô cùng tự nhiên giống như bản thân chính là chủ nhân của nơi này, mời chào Phiền Thiên một tiếng:"Ăn cơm sao?"

Mi mắt không khống chế được co giật, Phiền Thiên rất có xúc động muốn trợn trắng mắt. Đậu móa, đại nhân có phải là ngù, tâm của ai cũng có thể lớn như hắn vậy có đúng không? Đừng nói là ăn cơm, chỉ đứng đây một chút thôi, hắn ta đã bị huyết khí hưng đến buồn nôn rồi.

"Kh...không, đại nhân, ngươi vẫn là tự mình ăn vẫn hơn."

"Vậy được. Ngươi cứ đi thẳng vào trong cư xá kia, đi vào tầng hầm ngầm, đem ngân lượng ở trong đó, khiêng ra đây cho ta. Sau đó, lại đến trên lầu 2, đem một đám nữ nhân bị ta trói kia, đều mang hết ra đây."

Có lẽ là đoán trước được lựa chọn của Phiền Thiên, Huyết Minh cũng đã trực tiếp phân phó công việc cho hắn ta. Trong lúc hắn ta từ chân núi đi lên, ở đây, hắn đã sớm diệt cả Hoàng Kha trại. Còn đem khu căn cứ này của bọn họ lục soát một lượt. Việc cần làm cũng đều đã làm xong. Không những vậy, còn có thời gian ngồi ăn một bữa cơm.

Đương nhiên, sau khi nghe xong căn dặn của Huyết Minh, Phiền Thiên cũng là nghĩ đến việc này. Cho nên, hắn chỉ cảm thấy lòng tự tôn của mình thụ phải nghiêm trọng đã kích. Người so người, quả thật chính là tức chết người.

**Ai nha, viết tới tận đây mà vẫn có tình yêu không phát giác ra JQ giữa A Minh và Tiểu Quân sao a? Nếu ai không phát giác ra, có thể đọc lại đầu chương 127 rồi đọc lại chương 57. Để xem bối cảnh nhân vật giữa 2 người bọn họ có gì nào. Còn ai không biết nữa thì cứ chờ khoảng chục chương sau sẽ tỏa nha. Đây là một âm mưu to lớn. (๑σ 3 ๐)♥

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 131: Bán Vào Kỹ Viện

Đội khi Huyết Minh ăn xong, trong sân lớn của Hoàng Kha trại đã được chất lên 3 cái rương đồng kích cỡ trung bình. Từ từ đi đến bên cạnh chúng, Huyết Minh liền đưa tay đem nắp rương mở ra.

"Lạch cạch", từng tiếng vang lên, ánh kim lấp lánh của vàng bạc cũng theo đó lộ ra không khí. Trong ba cái rương này, có hai rương vàng bạc, một rương khác lại là một đồng bình sứ chứa hơn chục loại thuốc thượng vàng hạ cám nào đó.

Nhìn thấy bóng lưng bận rộn ở xa của Phiên Thiên, Huyết Minh liền thử đưa tay đem ba rương đồ này thu vào trong không gian. Nhưng là, đội nửa ngày, không gian của hắn cũng không có phát sinh ra biến hóa gì. Mà những rương đồng kia, vẫn như cũ nằm ngay ngắn trên mặt đất.

Không nói một lời, Huyết Minh liền giống như có phần suy ngẫm ngồi xuống trước rương chứa được bình kia. Không chút do dự, ngay cả tên của chúng cũng không thèm nhìn thì đã từng bình, từng bình một đem chúng đều nuốt hết xuống bụng.

Trong chốc lát, hơn nửa rương thuốc, đều đã bị Huyết Minh dùng hết. Nhưng mà hắn, lại càng thêm khẳng định suy đoán của mình. Không những không thể tu luyện linh khí, những vật phẩm thuộc về nơi đây không thể cất chứa vào trong không gian, thì đến ngay cả linh đan diệu dược ở thế giới này, cũng không có tác dụng gì đối với hắn.

Hắn chỉ đơn thuần là một vị khách qua đường của thế giới này mà thôi. Hắn có lẽ, sẽ thay đổi được tương lai của nơi đây. Nhưng từ trên người nó, hắn cũng sẽ không nhận được một chút lợi lộc nào.

Lục tục, Phiên Thiên đã bắt đầu đem nữ gia quyến của đám thổ phi kia từ trong nhà đưa ra. Chỉ thấy đám nữ nhân này, hai tay đều bị trói gô lại ở phía sau. Trong miệng nhét vào một tấm giẻ rách, tàn tạ không nhìn. Trên mặt đều là vẻ trắng bệch, kích động đan xen vô vàn sợ hãi.

Nhìn thấy tư sắc của bọn họ cũng xem như trung đẳng, Phiên Thiên liền đem cái nữ nhân cuối cùng trong tay mình quăng xuống đất. Một mặt nịnh nọt cùng lấy lòng đi đến bên cạnh Huyết Minh: "Đại nhân, ngài xem, nên xử trí bọn họ thế nào đây."

Đối với trù tính của Phiên Thiên, Huyết Minh chỉ cần một cái liếc mắt liền nhìn rõ. Nhưng là, một mặt thờ ơ không quan tâm đến bọn họ. Huyết Minh vừa đi, lại vừa phát tay ra hiệu cho Phiên Thiên, nói đúng hơn là đưa ra thánh chỉ: "Đem bọn họ, bán vào thanh lâu hết đi."

Hắn vẫn còn nhớ, khi hắn vừa mở cửa đi vào trong mộc xá. Đám nữ nhân này, sau khi biết được Hoàng Kha trại đã bị diệt là như thế nào vui sướng. Sau đó, còn mất qua mây lại, như có như không câu dẫn hắn. Lại còn khóc lóc than thở, tỏ vẻ bản thân vô cùng khổ sở, một cái so một cái tao.

Nhưng là rất tiếc, hắn đối nữ nhân, cũng không có quá nhiều hứng thú. Nhất là nhặt giày rách của người ta, thì lại càng không.

Bọn họ không phải là thiếu nam nhân liền không sống được hay sao? Vậy thì cứ trực tiếp đưa vào thanh lâu đi là xong, tranh thủ cho hắn được thêm một bút tiền bạc. Dù sao, đối với tiền, hắn là đến bao nhiêu cũng không từ chối.

Sau khi nghe xong, Phiên Thiên rõ ràng là sững sờ tại chỗ. Nhưng nhìn theo bóng lưng kiên quyết của Huyết Minh, hắn vẫn là cắn răng cúi đầu đi làm việc. Cho nên, đội khi hắn bắt đầu lo nghĩ làm sao đem những nữ nhân này còn có ngân lượng đưa xuống núi thì Huyết Minh đã lần nữa giẫm ngạch cửa đi vào.

"Xe ngựa đã được gọi tới, đang dừng ở bên ngoài. Chuyện còn lại, ngươi cứ tự mình lo liệu đi, ta đi trước."

"Khoan đã...Đại nhân, đại nhân!!!!!!"

Mặc dù đã vội vàng hô lên, nhưng Phiên Thiên cũng chỉ có thể vô lực bắt lấy một đạo tàn ảnh của Huyết Minh mà thôi. Đối với việc ăn xong liền đem nôi quăng cho người khác này của Huyết Minh, Phiên Thiên đã lựa chọn yên tĩnh.

Nếu hỏi Huyết Minh, hắn nói có việc là việc gì? Vậy thì hắn xin đáp rằng, hắn đang theo sau một cái mỹ thiếu niên a.

Chỉ thấy thiếu niên vận một thân áo vải chắp vá màu tro bép. Tóc dùng một sợi dây thừng nhỏ cột ở sau gáy. Đầu cúi thấp thấp, trên mặt vẫn còn một chút ửng đỏ cùng vết ửng ngay dưới mắt. Trong tay ôm lấy một cái giỏ tre, không biết là dùng để làm gì.

Thiếu niên này, rõ ràng chính là Quân Mặc.

Nhìn đến một thân hắc ảnh giữ khoảng cách không xa không gần theo sau mình. Quân Mặc liền khẽ mím môi, trong mắt hiện lên mâu thuẫn. Dưới chân cũng tăng nhanh tốc độ, hướng về phía cây đào cao lớn ở gần đó.

Biết rõ bản thân có phần giống như một tên biến thái bám đuôi, nhưng Huyết Minh vẫn như trước không cảm thấy mấy may. Hắn là cố tình để lộ hành tung, muốn xem thử ứng xử của Quân Mặc. Nhưng hiện tại xem ra, biểu hiện của hắn ta, cùng trong suy đoán của hắn, không có nửa phần khác biệt.

Đối với Quân Mặc của hiện tại, Huyết Minh có trăm phần trăm tự tin, trên thế gian này không có ai hiểu hắn ta hơn hắn. Về phần, nếu sau này Quân Mặc thuê biến, vậy thì hắn cũng không dám nắm chắc.

Theo đường núi gập ghềnh, Quân Mặc đã đem giỏ đan của mình đặt xuống dưới quốc của cây hoa đào. Sau đó, bản thân lại bắt đầu khom người nhặt cánh hoa rơi. Mà ở một bên, Huyết Minh cũng đã bay lên trên một cành to của cây. Từ trên cao bắt đầu quan sát Quân Mặc.

"Người nhặt cánh hoa này làm gì?" Câu hỏi này của Huyết Minh, hỏi đến mười phần tùy ý.

Chỉ cần là người thân quen với Huyết Minh, bọn họ sẽ phát hiện, mặc dù Huyết Minh không phải là người kiêu lời. Nhưng hắn rất ít khi sẽ đặt câu hỏi, cũng như sinh ra tò mò quá nhiều. Nếu không phải là quan hệ lợi ích bắt buộc, hắn cũng sẽ không bao giờ chủ động bắt chuyện với người khác.

****Kịch trường cả khía:**

- -Quân Mặc: Tại sao ta lại phải trả lời câu hỏi của người?

- -Huyết Minh: Tại sao a? Rất đơn giản thôi, nếu người không trả lời. Ta sẽ tiến người 1 đoạn đường. /mim cười.jpg/

- -Quân Mặc:.....

- -Quân Mặc: uy hiếp, đây là trần trụi uy hiếp!!!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Cố Nhân

Đối với câu hỏi của Huyết Minh, Quân Mặc chỉ vờ như không nghe thấy. Chăm chú cúi đầu nhặt cánh hoa đào, triệt để xem hắn như không khí.

Thấy vậy, Huyết Minh cũng không có một chút xấu hổ nào. Vô cùng tùy ý tựa lưng vào trên thân cây, chân vắt chéo. Mang theo ý vị mười phần chắc chắn nói ra: "Đề ta đoán xem, người nhặt mấy cánh hoa này để ủ rượu hoa đào có đúng không?"

Nghe xong lời này của Huyết Minh, động tác của Quân Mặc liền thoáng dừng lại một điểm. Sau đó, tiếng nói bình thản có phần khó hiểu rốt cuộc cũng từ trong miệng của hắn tràn ra. Chứng tỏ, hắn đã ngầm thừa nhận suy đoán của Huyết Minh.

"Làm sao người biết được?"

"Ta có một câu chuyện xưa, không biết người có muốn nghe hay không?"

Không có trả lời thẳng nghi vấn của Quân Mặc. Dù là hỏi ra câu hỏi, nhưng cũng không đợi đến biểu lộ của hắn. Huyết Minh đã bắt đầu không vội không chậm nói ra. Giọng điệu vô cùng nhẹ nhàng, giống như là thật kể một câu chuyện xưa không liên quan đến mình.

"Ở trong một khu nhà nhỏ tồi tàn không chịu nổi. Có một cậu bé từ nhỏ đã hiểu chuyện. Cha của cậu, là một tên nghiện ngập thất bại, suốt ngày đòi tiền cũng như trút những trận đòn roi lên người cậu cùng nương của cậu. Mà a nương cậu, lại là một nữ nhân yếu đuối chỉ biết phụ thuộc vào nam nhân."

"Đối diện với cuộc sống khốn khổ này, cậu bé cảm thấy vô cùng mệt mỏi cùng bất lực. Cậu chỉ biết im lặng chịu đựng, chờ đợi từng ngày từng ngày trôi qua dưới sự tra tấn của cha mình, cũng như sự chế giễu và ánh mắt khinh thị của người đời..."

Âm thanh của Huyết Minh vô cùng rõ ràng, chậm rãi. Căn bản còn hay hơn mấy lão nhân kể chuyện xưa trong những tửu lâu khách điểm mà Quân Mặc đã từng nghe qua. Nhất là nội dung của câu chuyện này, lại càng khiến tâm của hắn liên tục co rút lại. Bởi vì, nhân vật chính trong truyện, căn bản là cùng hắn giống nhau như đúc.

"L...làm sao...người..." Đợi khi Huyết Minh nói xong, Quân Mặc chỉ cảm thấy tiếng nói của mình giống như đã hoàn toàn mất đi. Từng chữ nói ra, đều nặng tựa Thái Sơn.

"Ta từng có một vị cố nhân. Hình dáng giống người, tính cách như người, bối cảnh lại cùng người giống nhau như đúc. Từng cái cử chỉ, từng cái nhìn này, đều không chút khác biệt."

Hắc ảnh của hắn, ngồi trên tán cây cao, áo choàng rủ xuống không trung, lộ ra một góc bạch y sạch sẽ. Gió thổi, cánh hoa đào rơi trắng xóa một khoảng trời. Một vài cánh hoa, lại vurun nơi y phục của hắn. Hoa lệ đến như vậy, lại mờ ảo đến như vậy. Giống như hắn, vốn dĩ đã không còn tồn tại giữa thế gian.

Trong giây phút hoảng hốt, Quân Mặc chỉ cảm thấy đáy lòng sinh ra một cảm giác vô cùng kỳ dị. Liếm lấy đôi môi khô khốc của mình, gian nan hỏi: "Có

nhân của người...hiện tại...ra...sao rồi?"

Vẫn là một bộ dáng thoải mái không kèm chế được, ngay cả âm thanh của Huyét Minh cũng đều không có nửa điểm phập phồng nào. Trong thờ ơ, ẩn chứa hiu quạnh, trong hiu quạnh, lại hiện ra vô tận lạnh lùng: "Chết rồi."

Nghe thấy hai từ này nhẹ nhàng từ trong miệng của Huyét Minh nói ra. Quân Mặc đầu tiên là có điểm sững sờ. Sau đó, gương mặt tuyệt điểm của hắn liền trở nên tái xanh, ẩn chứa tức giận đem gió hoa đang nhật dờ của mình nắm lấy. Không quay đầu lại liền bỏ đi một mạch.

Giống như luồng trước hành vi của Quân Mặc, Huyét Minh vẫn như cũ tựa đầu lên cây. Cũng không có liếc nhìn hắn ta một lần nào.

Một hơi đi thẳng về nhà, Quân Mặc liền suyền khẩu khí, rầm một tiếng đóng sầm cửa lại. Có chút mờ mịt, lại có chút giận dỗi ở trong ngôi nhà tranh tìm đến một cái rỗ tre nằm úp sấp. Từ từ đem rỗ mở ra, Quân Mặc liền đưa tay dịu dàng ôm lấy thứ ở bên trong.

Đó là một con thỏ trắng vô cùng xinh đẹp, nó là từ một tháng trước Quân Mặc đi qua núi Lịch Vinh nhặt được. Khi đó, trên người nó đã bị một mũi tên bắn trúng, suýt chút nữa liền mất mạng. Chính hắn đã ôm lấy nó chạy suốt nửa canh giờ để tìm lang trung băng bó vết thương.

Nhưng là, biết rõ tính khí của cha mình. Cho nên, mặc dù đem thỏ nuôi nấng, nhưng Quân Mặc cũng không dám đem việc này nói ra. Giấu trên giếm dưới.

Luôn tay qua hai chi trước của bạch thỏ, Quân Mặc liền nâng nó tới trước mặt mình. Vô cùng buồn bực, ánh mắt thất lạc bắt đầu cùng bạch thỏ tâm sự: "Thỏ con, người nói xem, cái tên đó có phải là một tên điên có đúng không?"

"Trên đời này làm sao lại có chuyện trùng hợp là người giống người như vậy chứ? Hắn rõ ràng là đang đùa bỡn ta mà. Không những vậy, hắn còn trù ẻo ta chết. Người thấy có quá đáng hay không?"

"Lại nói a, hắn căn bản không phải là người tốt gì. Hắn giết nhiều người như vậy..." Nói đến đây, tâm tình của Quân Mặc không biết vì sao lại càng thêm suy sụp. Gương mặt thanh tú cũng theo đó sụp xuống, lướt qua một tia sầu não.

"Đúng vậy, hắn đã giết rất nhiều người..."

Hai năm sau, Phiên Thiên gia.

Giữa sân viện cũ nát của Phiên Thiên lúc này, đã được đặt một bộ bàn trà bằng đá thô sơ. Với một cái bàn tròn to chừng hai thước cùng với hai cái ghế đặt đối diện nhau.

Một tay cầm lấy tách trà, một bên lại nhìn lấy bộ trà cụ nóng bỏng trước mặt mình. Dung mạo của Huyét Minh, liền bị một tầng khói nóng che lấy. Đem gương mặt tà tử quá phận ít khi lộ ra ngoài của hắn, làm cho nhiều thêm một ít mờ ảo.

"Đế tôn!!! Đã sắp xếp xong rồi a."

****Thấy có bạn hỏi thăm truyện Tiểu Bạch Kiềm Dưỡng Thành, vậy sẵn đây mình xin thông báo luôn. Đợi khi truyện này khoảng 200 chương (có được nhiều người đọc và chỗ đứng vững chắc.), mình mới có thể yên tâm bỏ bê truyện này đi chăm lo truyện kia được. (Cũng không sợ không có người ủng hộ.)**

****Theo dự đoán của mình, truyện Tiểu Bạch Kiềm Dưỡng Thành sẽ dài khoảng 300 chương. Khi đó, truyện này sẽ chỉ đi được nửa chặng đường.**

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.